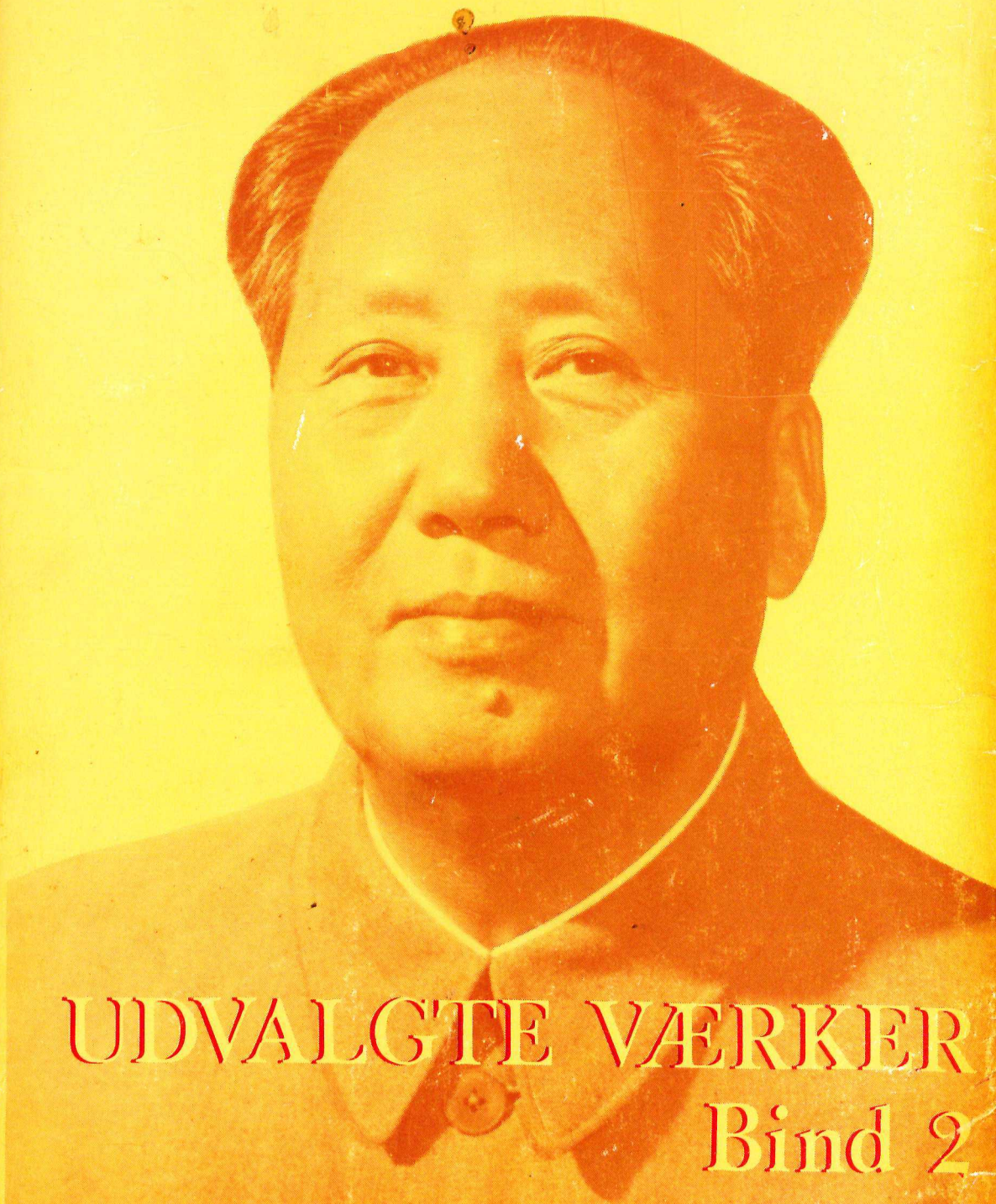

MAO TSETUNG

UDVALGTE VÆRKER

Bind 2

FORLÅGET OKTOBER

MAO TSETUNG
UDVALGTE VÆRKER
BIND 2

UDVALGTE VÆRKER
AF
MAO TSETUNG

Bind 2

FORLAGET OKTOBER

Mao Tsetung: Udvalgte Værker bind 2

er oversat fra Mao Tsetung: Selected Works, vol. II. udgivet af Peoples Publishing House Peking april 1960. Oversættelsen af dette og de øvrige 4 bind i serien er foretaget af en gruppe under ledelse af Andreas Nissen.

© Forlaget Oktober

Studiestræde 24

1455 Københav K.

Juli 1978

Tryk: Special-Trykkeiet Viborg a.s.

ISBN: Bind II indb.: 87 87587 35 1

ISBN: Bind II hft.: 87 87587 34 3

ISBN: Bind 1-5 indb.: 87 87587 23 8

ISBN: Bind 1-5 hft.: 87 87587 24 6

INDHOLD

PERIODEN MED MODSTANDSKRIGEN MOD JAPAN (I)

POLITIK, FORHOLDSREGLER OG PERSPEKTIVER I MODSTANDEN MOD DEN JAPANSKE INVASION (23. juli 1937)	13
I. To slags politik	13
II. To sæt forholdsregler	15
III. To perspektiver	19
IV. Konklusion	19
FOR MOBILISERINGEN AF ALLE NATIONENS KRÆFTER TIL SEJREN I MODSTANDSKRIGEN (25. august 1937)	20
BEKÆMP LIBERALISMEN (7. september 1937)	26
DE MEST PÅTRÆNGENDE OPGAVER EFTER OPRETTELSEN AF SAMARBEJDET MELLEM KUOMINTANG OG KOMMUNISTERNE (29. september 1937)	29
INTERVIEW MED DEN BRITISKE JOURNALIST JAMES BERTRAM (25. oktober 1937)	38
Kinas kommunistiske Parti og modstandskrigen	38
Krigssituationen og dens erfaringer	39
Den 8. rutearmé i modstandskrigen	42
Kapitulationismen i modstandskrigen	44
Demokratiet og modstandskrigen	45
SITUATIONEN OG OPGAVERNE I DEN ANTI-JAPANSKE KRIG EFTER SHANGHAIS OG TAIYUANS FALD (12. november 1937)	49
I. Den nuværende situation er en overgang fra en krig med begrænset modstand til en krig med total modstand	49
II. Kapitulationismen må bekæmpes både inden for partiet og i hele landet	52
Inden for partiet: gå imod klassekapitulationismen	52
I landet som helhed: gå imod den nationale kapitulationisme	55
Forholdet mellem klassekapitulationismen og den nationale kapitulationisme	56
ERKLÆRING FRA REGERINGEN FOR GRÆNSEOMRÅDET SHENSI-KANSU-NINGSIA OG DET TILBAGESKUDTE HOVEDKVARTER FOR DEN 8. RUTEARMÉ (15. maj 1938)	60

STRATEGISKE PROBLEMER I GUERILLAKRIGEN MOD JAPAN (<i>maj 1938</i>)	63
Kapitel I. Hvorfor stille spørgsmålet om strategien i guerillakrigen?	63
Kapitel II. Det grundlæggende princip er at bevare sig selv og ødelægge fjenden	65
Kapitel III. Seks specifikke strategiske problemer i guerillakrigen mod Japan	65
Kapitel IV. Initiativ, fleksibilitet og planlægning i udførelsen af offensiver inden for defensiven, lynkrigsslag inden for den langvarige krig og operationer på de ydre linier inden for operationer på de indre linier	66
Kapitel V. Koordineringen med den regulære krigsførelse	73
Kapitel VI. Oprettelsen af baseområder	75
1. Typer af baseområder	76
2. Guerillazonerne og baseområderne	77
3. Betingelserne for at oprette baseområder	79
4. Konsolideringen og udvidelsen af baseområderne	81
5. De former i hvilke vi og fjenden omringer hinanden	81
Kapitel VII. Den strategiske defensiv og den strategiske offensiv i guerillakrigen	82
1. Den strategiske defensiv i guerillakrigen	83
2. Den strategiske offensiv i guerillakrigen	85
Kapitel VIII. Guerillakrigens udvikling til mobil krigsførelse	86
Kapitel IX. Kommandoforhold	88
OM LANGVARIG KRIG (<i>maj 1938</i>)	92
Udtalelse om problemet	92
Problemet grundlag	99
Tilbagevisning af teorien om national underkastelse	101
Kompromis eller modstand? Korrupption eller fremskridt?	104
Teorien om national underkastelse er forkert, og teorien om hurtig sejr er ligeledes forkert	107
Hvorfor en langvarig krig?	108
De tre stadier i den langvarige krig	111
En krig med et siksak-mønster	118
Kamp for evig fred	121
Menneskets dynamiske rolle i krigen	123
Krig og politik	124
Den politiske mobilisering til modstandskrigen	125
Krigens mål	127

Offensiv inden for defensiven, lynkrig inden for en langvarig krig, ydre linier inden for indre linier	128
Initiativ, fleksibilitet og planlægning	131
Mobil krigsførelse, guerillakrig og stillingskrig	139
Opslidsningskrig og tilintetgørelseskrig	142
Mulighederne for at udnytte fjendens fejl	145
Spørgsmålet om afgørende slag i den anti-japanske krig	147
Hæren og folket er grundlaget for sejren	149
Konklusioner	153
KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS ROLLE I DEN NATIONALE KRIG (<i>oktober 1938</i>)	159
Patriotisme og internationalisme	160
Kommunister bør vise et eksempel i den nationale krig	160
Forén hele nationen og bekæmp fjendens agenter i dens midte	162
Udvid det kommunistiske parti og forebyg fjendtlige agents indtrængen	162
Fasthold både enhedsfronten og partiets uafhængighed	163
Se situationen i sin helhed, hav flertallet i tankerne og samarbejd med vore allierede	164
Kadrepolitik	164
Partidisciplin	166
Partidemokrati	166
Partiet er konsolideret og styrket gennem kampen på to fronter	167
Den nuværende kamp på to fronter	169
Studier	169
Enhed og sejr	171
SPØRGSMÅLET OM UAFHÆNGIGHED OG INITIATIV INDEN FOR ENHEDSFRONTEN (<i>5. november 1938</i>)	173
Hjælp og indrømmelser skal være positive, ikke negative	173
Identiteten mellem den nationale kamp og klassekampen	174
Ideen om »alt gennem enhedsfronten« er forkert	175
PROBLEMER I KRIGEN OG STRATEGIEN (<i>6. november 1938</i>)	177
I. Kinas karakteristiske træk og den revolutionære krig	177
II. Kuomintangs krigshistorie	180
III. Kinas kommunistiske Partis krigshistorie	182
IV. Forandringer i partiets militære strategi i borgerkrigen og den nationale krig	183
V. Guerillakrigens strategiske rolle i modstanden mod Japan	186

VI. Studiet af militære anliggender skal vies stor opmærksomhed	188
4. MAJ-BEVÆGELSEN (<i>maj 1939</i>)	192
UNGDOMSBEVÆGELSENS ORIENTERING (<i>4. maj 1939</i>)	195
BEKÆMP KAPITULATIONISTISK VIRKSOMHED (<i>30. juni 1939</i>)	202
DE REAKTIONÆRE SKAL STRAFFES (<i>1. august 1939</i>)	207
INTERVIEW MED EN KORRESPONDENT FRA »DET NYE KINAS DAGBLAD« OM DEN NYE INTERNATIONALE SITUATION (<i>1. september 1939</i>)	211
INTERVIEW MED TRE KORRESPONDENTER FRA DET CENTRALE NYHEDSBUREAU, »SAO TANG PAO« OG »HSIN MIN PAO« (<i>16. september 1939</i>)	217
SOVJETUNIONENS OG HELE MENNESKEHEDENS INTERESSER ER IDENTISKE (<i>28. september 1939</i>)	222
INTRODUKTION TIL »KOMMUNISTEN« (<i>4. oktober 1939</i>)	230
DEN NUVÆRENDE SITUATION OG PARTIETS OPGAVER (<i>10. oktober 1939</i>)	240
HVERV ET STORT ANTAL AF INTELLEKTUELLE (<i>1. december 1939</i>)	243
DEN KINESISKE REVOLUTION OG KINAS KOMMUNISTISKE PARTI (<i>december 1939</i>)	246
Kapitel I. Det kinesiske samfund	246
1. Den kinesiske nation	246
2. Det gamle feudale samfund	247
3. Det nuværende koloniale, halv-koloniale og halv-feudale samfund	249
Kapitel II. Den kinesiske revolution	253
1. De revolutionære bevægelser i de sidste hundrede år	253
2. Den kinesiske revolutions mål	254
3. Den kinesiske revolutions opgaver	257
4. Den kinesiske revolutions drivkræfter	257
5. Den kinesiske revolutions karakter	263
6. Den kinesiske revolutions perspektiver	266
7. Den kinesiske revolutions og Kinas kommunistiske Partis dobbelte opgave	266
STALIN, DET KINESISKE FOLKS VEN (<i>20. december 1939</i>)	271
TIL MINDE OM NORMAN BETHUNE (<i>21. december 1939</i>)	273
OM NYT DEMOKRATI (<i>januar 1940</i>)	275
I. Hvorhen Kina?	275
II. Vi ønsker at bygge et nyt Kina	275
III. Kinas historiske karakteristika	276

IV. Den kinesiske revolution er en del af verdensrevolutionen	277
V. Det Nye Demokratis politik	282
VI. Det Nye Demokratis økonomi	286
VII. Gendrivelse af borgerligt diktatur	287
VIII. Gendrivelse af »venstre«-frasemageriet	291
IX. Gendrivelse af de ultra-reaktionære	292
X. De Tre Folkeprincipper, gamle og nye	295
XI. Det Nye Demokratis kultur	300
XII. Den kinesiske kulturrevolutions historiske karakteristika	301
XIII. De fire perioder	303
XIV. Nogle forkerte ideer om kulturens natur	307
XV. En national, videnskabelig og massekultur	309
OVERVIND FAREN FOR KAPITULATION OG STRÆB EFTER EN VENDING TIL DET BEDRE (28. januar 1940)	314
FOREN ALLE ANTI-JAPANSKE KRÆFTER OG BEKÆMP DE ANTI-KOMMUNISTISKE REAKTIONÆRE (1. februar 1940)	317
TI KRAV TIL KUOMINTANG (1. februar 1940)	322
INTRODUKTION TIL »DEN KINESISKE ARBEJDER«	328
VI SKAL LÆGGE VÆGT PÅ ENHED OG FREMSKRIDT (10. februar 1940)	330
FOR ET NY-DEMOKRATISK FORFATNINGSMÆSSIGT STYRE (20. februar 1940)	332
OM SPØRGSMÅLET OM POLITISK MAGT I DE ANTI-JAPANSKE BASEOMRÅDER (6. marts 1940)	340
AKTUELLE TAKTISKE PROBLEMER I DEN ANTI-JAPANSKE ENHEDSFRONT (11. marts 1940)	343
UDVID FRIT DE ANTI-JAPANSKE STYRKER OG YD MODSTAND MOD DE ANTI-KOMMUNISTISKE REAKTIONÆRES OVERFALD (4. maj 1940)	351
ENHED HELT TIL SLUTNINGEN (juli 1940)	357
OM POLITIK (25. december 1940)	360
ORDRE OG ERKLÆRING I ANLEDNING AF BEGIVENHEDERNE I DET SYDLIGE ANHWEI (januar 1941)	368
Ordre fra Kinas kommunistiske Partis centralkomités revolutionære militære kommission	368
Erklæring fra en talsmand for Kinas kommunistiske Partis centralkomités revolutionære militære kommission til en korrespondent fra nyhedsbureauet Hsinhua	369

SITUATIONEN EFTER AFVISNINGEN AF DET ANDET ANTI-KOMMUNISTISKE OVERFALD (<i>18. marts 1941</i>)	375
KONKLUSIONER EFTER AFVISNINGEN AF DET ANDET ANTI-KOMMUNISTISKE OVERFALD (<i>8. maj 1941</i>)	378

POLITIK, FORHOLDSREGLER OG PERSPEKTIVER I MODSTANDEN MOD DEN JAPANSKE INVASION

23. juli 1937

I. TO SLAGS POLITIK

Den 8. juli, dagen efter begivenhederne ved Lukouchiao,¹ udsendte Kinas kommunistiske Partis centralkomité et manifest til hele nationen, som opfordrede til modstandskrig. Manifestet lyder i uddrag:

Landsmænd! Peiping og Tientsin er i fare! Det nordlige Kina er i fare! Den kinesiske nation er i fare! En modstandskrig for hele nationen er den eneste udvej. Vi kræver øjeblikkelig og beslutsom modstand mod de invaderende japanske hære og øjeblikkelige forberedelser til at imødegå enhver nødssituation. Fra øverst til nederst må hele nationen straks opgive tanken om at kunne leve i ydmyg fred med de japanske

Den 7. juli 1937 iværksatte japanerne begivenhederne ved Lukouchiao i deres forsøg på at indlemme hele Kina med væbnet magt. Det kinesiske folk krævede enstemmig krig mod Japan. Ti dage forløb, før Chiang Kai-shek modvilligt fremsatte en offentlig erklæring i Lushan, som bebudede væbnet modstand mod Japan. Han gjorde dette under et landsomfattende folkeligt pres og som et resultat af det alvorlige slag, som den japanske invasion havde rettet mod både britiske og amerikanske imperialisters interesser i Kina og mod storgodsejernes og borgerskabets interesser, som Chiang Kai-shek direkte repræsenterede. Men samtidigt fortsatte Chiang Kai-sheks regering med at føre underhandlinger med de japanske aggressorer og accepterede endda de såkaldte fredsordninger, som de sluttede med de lokale myndigheder. Det var ikke før den 13. august 1937, da de japanske aggressorer indledte et større angreb mod Shanghai og således gjorde det umuligt for Chiang Kai-shek at bevare sit herredømme i det sydøstlige Kina, at han blev tvunget til at slå ind på væbnet modstand; men Chiang ophørte aldrig med sine hemmelige forsøg på at slutte fred med Japan helt op til 1944. Gennem hele modstandskrigen vendte Chiang Kai-shek sig mod en total folkekrig, hvor hele folket mobiliseres og fulgte den reaktionære politiske linie, som gik ud på at gøre passiv modstand mod Japan, men at vende sig aktivt mod det kommunistiske parti og folket; således brød hans handlinger fuldstændigt hans egen Lushan-erklæring om, at »når krigen først bryder ud, må hver person, ung eller gammel, i nord eller i syd, påtage sig ansvaret for modstanden mod Japan og forsvaret af vort hjemland«. De to slags politik, de to sæt forholdsegler og de to perspektiver, som diskuteres af Mao Tsetung i denne artikel afspejler kampen mellem det kommunistiske partis linie og Chiang Kai-sheks linie i modstandskrigen.

aggressorer. Landsmænd! Vi må hylde og støtte Feng Chih-ans troppers heltemodige modstand. Vi bør hylde og støtte erklæringen fra de lokale myndigheder i det nordlige Kina om, at de vil forsvare hjemlandet til døden. Vi kræver, at general Sung Cheh-yuan øjeblikkeligt mobiliserer hele den 29. armé² og sender den i kamp ved fronten. Af centralregeringen i Nanking kræver vi følgende: Giv effektiv hjælp til den 29. armé. Ophæv øjeblikkeligt forbudet mod patriotiske bevægelser blandt masserne og lad folket give sin begejstring for væbnet modstand frit løb. Mobilisér øjeblikkeligt landets hær, flåde og luftvåben til kamp. Udrens straks alle skjulte forrædere og japanske agenter i Kina og konsolider således vort bagland. Vi opfordrer hele landets befolkning til at sætte al styrke ind i den hellige selvforsvarskrig mod Japan. Vore slagord er: væbnet forsvar af Peiping, Tientsin og det nordlige Kina! Forsvar vort hjemland til sidste blodsdråbe! Lad hele landets befolkning, regeringen og de væbnede styrker forene sig og opbygge den nationale enhedsfront som vor solide Kinesiske Mur af modstand mod den japanske aggression! Lad Kuomintang og det kommunistiske parti arbejde nært sammen og yde modstand mod de nye angreb fra de japanske aggressorer. Driv de japanske aggressorer ud af Kina!

Dette er en politisk erklæring

Den 17. juli fremsatte Chiang Kai-shek en udtalelse i Lushan. Da den udstak politiske retningslinier for forberedelse af en modstandskrig, var udtalelsen Kuomintangs første korrekte erklæring om udenrigspolitik i mange år, derfor er den blevet hilst velkommen af alle vore landsmænd såvel som af os selv. Udtalelsen opregnede fire betingelser for en bilæggelse af begivenhederne ved Lukouchiao:

- (1) En bilæggelse må ikke krænke Kinas suverænitet og territoriale integritet; (2) der må ikke ske nogen ulovlig forandring i den administrative struktur i provinserne Hopei og Chahar; (3) der må ikke på andres befaling forekomme nogen afskedigelse eller udskiftning af lokale embedsmænd udnævnt af centralregeringen; (4) den 29. armé må ikke bindes til de områder, i hvilke den nu er stationeret.

Udtalelsens afsluttende bemærkninger lyder:

Angående begivenhederne ved Lukouchiao har regeringen besluttet sig til en politik og et standpunkt, som den altid vil fastholde. Vi er klare over, at når hele nationen går i krig, vil det kræve ofre til den bitre ende, og vi bør ikke nære det svageste håb om en nem udvej. Når krigen først bryder ud, må hver person, ung eller gammel, i nord eller syd, påtage sig ansvaret for modstanden mod Japan og forsvaret af vort hjemland.

Dette er også en politisk erklæring

Her har vi to historiske politiske erklæringer om begivenhederne ved Lukouchiao, den ene fra det kommunistiske parti og den anden fra Kuomintang. De har dette punkt tilfælles: begge står for en beslutsom modstandskrig og vender sig imod kompromisser og indrømmelser.

Dette er én slags politik til imødegåelse af den japanske invasion, den korrekte politik.

Men der er mulighed for at vælge en anden slags politik. I de seneste måneder har forræderne og de pro-japanske elementer i Peiping og Tientsin været meget aktive, de har forsøgt at få de lokale myndigheder til at give efter for Japans krav, de har undermineret dén politik, som går ind for beslutsom væbnet modstand, og har slået til lyd for kompromisser og indrømmelser. Disse er yderst farlige tegn.

Dén politik, som går ind for kompromisser og indrømmelser, er den diametrale modsætning til den beslutsomme væbnede modstands politik. Hvis den ikke ændres hurtigt, vil Peiping, Tientsin og hele det nordlige Kina falde i fjendens hænder, og hele nationen vil være alvorligt i fare. Alle må være på vagt.

Patriotiske officerer og menige i den 29. armé, forén jer! Vend jer imod kompromisser og indrømmelser og yd resolut modstand!

Patrioter udover hele landet, forén jer! Vend jer imod kompromisser og indrømmelser og støt den beslutsomme væbnede modstand!

Chiang Kai-shek og alle patriotiske medlemmer af Kuomintang! Vi håber, at De fast vil følge Deres politiske linie, opfylde Deres løfter, vende Dem imod kompromisser og indrømmelser, yde beslutsom væbnet modstand og således besvare fjendens voldshandlinger med handling.

Lad alle landets væbnede styrker, iberegnet den Røde Hær, støtte Chiang Kai-sheks erklæring, vende sig imod kompromisser og indrømmelser og ydre beslutsom væbnet modstand.

Vi kommunister gennemfører helhjertet og trofast vort eget manifest, og samtidig støtter vi beslutsomt Chiang Kai-sheks erklæring; sammen med Kuomintangs medlemmer og alle vore landsmænd er vi rede til at forsvare vort hjemland til sidste blodstråbe; vi vender os imod enhver form for tøven, vaklen, kompromisser eller indrømmelser, og vi vil yde beslutsom væbnet modstand.

II TO SÆT FORHOLDSREGLER

For at nå sit mål kræver den politik, som går ind for resolut, væbnet modstand, et helt sæt af forholdsregler.

Hvad er det for forholdsregler? De væsentligste er følgende:

1. *Mobilisér alle væbnede styrker i hele landet.* Mobilisér alle stående væbnede

styrker på noget over to millioner mand, iberegnet hæren, flåden og luftvåbnet, den centrale hær, lokale tropper og den Røde Hær, og send straks hovedstyrkerne til de nationale forsvarslinier, mens nogle styrker holdes i baglandet for at opretholde orden. Overdrag kommandoen på de forskellige fronter til generaler, som er loyale overfor de nationale interesser. Indkald en national forsvarskonference til at beslutte strategien og opnå enhed i målet for de militære operationer. Gennemgå det politiske arbejde i hæren grundigt for at opnå enhed mellem officerer og menige og mellem hæren og folket. Fastslå princippet om, at guerillakrigsførelse bør bære ansvaret for én side af den strategiske opgave, og sørg for at sikre en ordentlig koordination af guerillakrigsførelse og regulær krigsførelse. Udrens forrædere i hæren. Indkald et tilstrækkeligt antal reserver og optræn dem til tjeneste ved fronten. Sørg for tilstrækkelig supplering af de væbnede styrkers udstyr og forsyninger. Der må lægges militære planer efter disse retningslinier i overensstemmelse med den generelle politik for beslutsom væbnet modstand. Kinas tropper er langt fra fåtallige, men hvis disse planer ikke udføres, vil de ikke være i stand til at besejre fjenden. Hvis derimod de politiske og materielle faktorer kombineres, vil vore væbnede styrker blive uden sidestykke i Østasien.

2. *Mobilisér hele folket.* Ophæv forbudet mod patriotiske bevægelser, frigiv politiske fanger, annullér »Nøddekretet om forholdsregler overfor handlinger, som bringer republikken i fare«³ og »Regulativer for presseccensur«⁴, giv legal status til eksisterende patriotiske organisationer, udbred disse organisationer blandt arbejdere, bønder, forretningsfolk og intellektuelle, udlevér våben til folket til selvforsvar og operationer til støtte for hæren. Kort sagt, giv folket frihed til at udtrykke sin patriotisme. Ved deres kombinerede styrke vil folket og hæren give den japanske imperialisme dødsstødet. Det er hævet over enhver tvivl, at man ikke kan vinde sejr i en national krig uden at stole på de store folkemasser. Lad Etiopiens fald⁵ være en advarsel for os. Ingen, som oprigtigt ønsker at føre en beslutsom modstandskrig, kan tillade sig at ignorere dette punkt.

3. *Reformér regeringsapparatet.* Optag repræsentanter for alle politiske partier og grupper og politiske ledere i regeringen, så de sammen kan styre statens sager og udrense de skjulte pro-japanske elementer og forrædere i regeringen, således at regeringen kan blive ét med folket. Modstanden mod Japan er en enorm opgave, som ikke kan udføres af nogle få enkeltpersoner alene. Hvis de insisterer på at beholde den i egne hænder, vil de blot forkludre den. Hvis regeringen skal være en virkelig national forsvarsregering, må den stole på folket og udøve demokratisk centralisme. Den må på én gang være demokratisk og centraliseret; det er denne regeringsform, som er den stærkeste. Nationalforsamlingen må være virkelig repræsentativ for folket; den må være det øverste myndighedsorgan, fastlægge de vigtigste retningslinier for staten og beslutte politiske retningslinier og planer for modstanden mod Japan og nationens frelse.

4. *Gennemfør en anti-japansk udenrigspolitik.* Tilstå ikke de japanske imperialister nogen fordele eller muligheder, men konfiskér tværtimod deres ejendom, nægt at tilbagebetale lån til dem, udrens deres lakajer og fordriv deres spioner. Slut straks en militær og politisk alliance med Sovjetunionen, og forén jer nært med Sovjetunionen, det land, som er mest pålideligt, stærkest og bedst i stand til at hjælpe Kina til at modstå Japan. Sørg for at vinde Storbritanniens, USAs og Frankrigs sympati for vor modstand mod Japan og sikre deres hjælp, forudsat dette ikke indebærer noget tab af vort territorium eller vore suveræne rettigheder. Vi må først og fremmest stole på vor egen styrke til at besejre de japanske aggressorer, men udenlandsk hjælp kan ikke undværes, og en isolationistisk politik vil kun være til fjendens fordel.

5. *Bekendtgør et program til forbedring af folkets levevilkår og begynd straks at føre det ud i livet.* Begynd med følgende minimumskrav: Afskaf urimelige skatter og diverse udskrivninger, nedsæt jordrenten, begræns ågervirksomhed, sæt arbejderne lønninger op, hæv soldaternes og underofficerernes levevilkår, hæv kontorarbejderne levevilkår, og sørg for hjælp til ofre for naturkatastrofer. Langt fra at skabe uorden i landets finanser, som nogle mennesker hævder, vil disse nye forholdsregler øge folkets købekraft og føre til blomstrende forhold for handel og økonomi. De vil bidrage umådeligt til forøgelse af vor styrke til at modstå Japan og konsolidere regeringens grundlag.

6. *Indfør opdragelse til nationalt forsvar.* Reformér radikalt den eksisterende uddannelsespolitik og det eksisterende uddannelsessystem. Alle projekter, som ikke er presserende og alle foranstaltninger, som ikke er rationelle, må kasseres. Aviser, bøger og tidsskrifter, film, teaterstykker, litteratur og kunst bør alle tjene det nationale forsvar. Forræderisk propaganda må forbydes.

7. *Gennemfør en finansiel og økonomisk politik for modstanden mod Japan.* Finanspolitikken bør baseres på det princip, at de, som har penge, bør bidrage med penge, og at de japanske imperialisters og de kinesiske forræderes ejendom bør konfiskeres, og den økonomiske politik bør baseres på princippet om at boykotte japanske varer og øge salget af hjemlige produkter – alt sammen af hensyn til modstanden mod Japan. Finansiell stramning er et produkt af forkerte foranstaltninger og kan bestemt overvindes, når man har gennemført en ny politik som denne, der tjener folkets interesser. Det er det rene nonsens at sige, at et land med så vældigt et område og så enorm en befolkning er finansielt og økonomisk hjælpeløst.

8. *Forén det kinesiske folk, regeringen og de væbnede styrker om opbygningen af en national enhedsfront som vor faste Kinesiske Mur.* Anvendelsen af den væbnede modstands politik og de ovenfor nævnte forholdsregler afhænger af denne enhedsfront. Her er nøglen til et nært samarbejde mellem Kuomintang og det kommunistiske parti. Lad regeringen, tropperne, alle de politiske partier og hele folket forene sig på basis af et sådant samarbejde mellem de to partier. Parolen: »Enhed i god tro for at imødegå den nationale krise« må ikke begrænses til smukke ord, men må også demonstreres i smukke handlinger.

Enheden må være ægte, bedrag nytter ikke. Der bør være mere storsind og en bredere rækkevidde i varetagelsen af statens sager. Smålige pillerier, lumpne tricks, bureaukrati og Ah Q-isme⁶ er til ingen nytte overhovedet. De nytter intet mod fjenden og er simpelthen latterlige, hvis de anvendes mod ens egne landsmænd. Der er primære og sekundære principper i alle forhold, og de sekundære principper er underordnet de primære. Vore landsmænd må gennemtænke tingene grundigt i lyset af de primære principper, for kun da vil de være i stand til at give deres egne ideer og handlinger en rigtig orientering. Alle, som ikke på dette tidspunkt nærer et ægte ønske om enhed, bør granske deres samvittighed i nattens stilhed og føle skam, selv om ingen andre kritiserer dem.

Det sæt forholdsregler for beslutsom væbnet modstand, som er beskrevet ovenfor, kan kaldes 8-punktsprogrammet.

Politikken med beslutsom væbnet modstand må ledsages af dette sæt forholdsregler, ellers vil sejren aldrig kunne opnås, og den japanske aggression vil aldrig kunne bringes til ende, mens Kina vil være hjælpeløst mod Japan og næppe vil være i stand til at undgå Etiopiens skæbne.

Enhver, som oprigtigt går ind for politikken med beslutsom væbnet modstand, må føre dette sæt forholdsregler ud i livet. Og prøven på om han er oprigtig i den beslutsomme væbnede modstand, er om han accepterer og gennemfører dette sæt forholdsregler.

Der er et andet sæt forholdsregler, som er modsat dette i alle henseender.

Ikke den totale mobilisering af de væbnede styrker, men standsning eller tilbagetrækning.

Ikke frihed for folket, men undertrykkelse.

Ikke en national forsvarsregering baseret på demokratisk centralisme, men en autokratisk regering af bureaukrater, kompradorer og storgodsejere.

Ikke en udenrigspolitik, som går ud på at modstå Japan, men én, som kryber for det.

Ikke opdragelse til nationalt forsvar, men til national underkastelse.

Ikke en finansiell og økonomisk politik for modstanden mod Japan, men den samme gamle, hvis ikke en endnu værre, finansiell og økonomisk politik, som gavner fjenden mere end vort eget land.

Ikke opbygningen af den nationale anti-japanske enhedsfront som vor Kinesiske Mur, men nedrivningen af den eller veltalende snak om enhed uden at der gøres noget som helst for at fremme den.

Forholdsregler stammer fra politikken. Hvis den politiske linie går ind for ikke-modstand, vil alle forholdsregler afspejle ikke-modstand; denne lektie har vi lært i de seneste seks år. Hvis den politiske linie går ind for beslutsom væbnet modstand, så er det af største vigtighed at anvende de hensigtsmæssige forholdsregler – 8-punktsprogrammet.

III TO PERSPEKTIVER

Hvad er perspektiverne? Dette er, hvad alle er bekymrede for.

Følg den første politiske linie og gennemfør det første sæt forholdsregler, og perspektivet vil bestemt være fordrivelse af den japanske imperialism og opnåelse af Kinas befrielse. Kan der stadig være nogen tvivl om det? Det tror jeg ikke.

Følg den anden politiske linie og gennemfør det andet sæt forholdsregler, og perspektivet vil bestemt være de japanske imperialisters besættelse af Kina med det kinesiske folk gjort til slaver og trækdyr. Kan der stadig være nogen tvivl om det? Igen, det tror jeg ikke.

IV KONKLUSION

Det er af største vigtighed at føre den første politiske linie ud i livet, at gennemføre det første sæt forholdsregler og stræbe mod det første perspektiv.

Lad alle patriotiske medlemmer af Kuomintang og alle medlemmer af det kommunistiske parti forene sig og urokkeligt føre den først politiske linie ud i livet, gennemføre det første sæt forholdsregler og stræbe mod det første perspektiv, lad dem urokkeligt vende sig imod den anden politiske linie, forkaste det andet sæt forholdsregler og forhindre det andet perspektiv.

Længe leve den nationale revolutionære krig!

Længe leve befrielsen af den kinesiske nation!

Noter

¹ Den 7. juli 1937 angreb de japanske invasionsstyrker den kinesiske garnison ved Lukouchiao, omkring 10 kilometer sydvest for Peking. Under indflydelse af den glødende landsomfattende anti-japanske bevægelse satte de kinesiske tropper sig til modstand. Disse begivenheder markerede begyndelsen til det kinesiske folks heltmodige modstandskrig mod Japan, som varede i otte år.

² Den 29. armé, som oprindeligt var en del af kuomintang's nordvestlige hær under Feng Yuhsiang, var da stationeret i provinserne Hopei og Chahar. Sung Cheh-yuan var dens chef og Feng Chih-an en af dens divisionschefer.

³ Kuomintang-regeringen udstedte det såkaldte »Nøddekret om forholdsregler overfor handlinger, som bringer republikken i fare« den 31. januar 1931, og den anvendte den falske anklage for »at bringe republikken i fare« til at forfølge og nedslagte patrioter og revolutionære. Dette dekret fastsatte yderst brutale forfølgelsesmetoder.

⁴ »Regulativer for pressezensur« var et andet navn for »Generelle forholdsregler for pressezensur« udsendt af Kuomintang-regeringen i august 1934 for at kvæle folkets stemme. De fastlagde, at »alt avisstof skal underkastes censur«.

⁵ Se »Kinas kommunistiske Partis opgaver i perioden med modstand mod Japan«, Mao Tsetung's Udvalgte værker, bd. 1 side 222.

⁶ Ah Q er hovedpersonen i »Den virkelige beretning om Ah Q«, det berømte værk af den store kinesiske forfatter Lu Hsun. Ah Q er et typisk eksempel på de mennesker, som kompenserer sig for deres fejl og nederlag i det virkelige liv ved at betragte dem som moralske og åndelige sejre.

FOR MOBILISERINGEN AF ALLE NATIONENS KRÆFTER TIL SEJREN I MODSTANDSKRIGEN

25. august 1937

A. Begivenhederne ved Lukouchiao den 7. juli markerede begyndelsen til Japans totale imperialistiske invasion af Kina syd for den Kinesiske Mur. Den kamp, som blev udkæmpet af de kinesiske tropper ved Lukouchiao, markerede begyndelsen til Kinas landsomfattende modstandskrig. De uafbrudte japanske angreb, folkets beslutsomme kamp, det nationale borgerskabs tilbøjelighed til modstand, det kommunistiske partis energiske kamp for og faste anvendelse af den nationale enhedsfronts politik og den landsomfattende støtte, som denne politik har vundet – alle disse ting har tvunget de kinesiske myndigheder til at begynde at ændre den ikke-modstandspolitik, som de har ført lige siden begivenhederne den 18. september 1931, til en modstandspolitik efter begivenhederne ved Lukouchiao. De har været årsag til, at den kinesiske revolution udviklede sig fra det stadium, som den nåede efter 9. december-bevægelsen¹, dvs. stadiet med afslutning af borgerkrigen og forbedrelse af modstanden, til et stadium med egentlig modstand. De første ændringer i Kuomintang's politik, med begivenhederne ved Sian og dets centrale eksekutivkomité's 3. plenarmøde som deres begyndelsespunkt, Chiang Kai-sheks Lushan-erklæring om spørgsmålet om modstanden mod Japan og mange af hans foranstaltninger til nationalt forsvar, fortjener alle anerkendelse. Tropperne ved fronten, hvadenten det er hæren, luftvåbnet eller de lokale væbnede enheder, har alle kæmpet tappert og demonstreret den kinesiske nations heltmodige ånd. I den nationale revolutions navn hilser Kinas kommunistiske Parti varmt vore patriotiske tropper og landsmænd over hele Kina.

B. Men på den anden side fortsætter Kuomintang-myndighederne selv efter begivenhederne ved Lukouchiao den 7. juli med at føre den forkerte politik, som de har ført lige siden begivenhederne den 18. september, idet de indgår kompromisser og giver indrømmelser², undertrykker de patriotiske troppers kampiver og indleder en strengere kurs over for det patriotiske folks bevægelse til national frelse. Efter at den japanske imperialisme har indtaget

Dette er et udkast til propaganda og agitation, som blev skrevet af kammerat Mao Tsetung i august 1937 til Kinas kommunistiske Partis centralkomité's propagandaorganer. Det blev godkendt af centralkomiteens politiske bureaus udvidede møde i Lochuan, det nordlige Shensi.

Peiping og Tientsin er der ingen tvivl om, at den vil presse på med sin storstilede offensivpolitik, tage andet og tredje skridt i sin på forhånd udtænkte krigsplan og iværksætte voldsomme angreb på det nordlige Kina og andre områder, idet den stoler på sin egen rå militære styrke, mens den samtidig henter støtte fra den tyske og italienske imperialisme og udnytter den britiske imperialismes vaklen og at Kuomintang har fjernet sig fra det arbejdende folks brede masser. Krigens flammer raser allerede i Chahar og i Shanghai. For at frelse vort fædreland, for at modstå angrebene fra de stærke angribere, for at forsvare det nordlige Kina og kysten og generobre Peiping, Tientsin og det nordøstlige Kina må Kuomintang-myndighederne og hele folket lære lektien fra tabet af det nordøstlige Kina, Peiping og Tientsin, lære og lade sig advare af Etiopiens fald, lære af Sovjetunionens tidligere sejre over dens udenlandske fjender³, lære af Spaniens nuværende erfaringer i det vellykkede forsvar af Madrid⁴ og kæmpe til det sidste for at forsvare fædrelandet. For fremtiden er opgaven: »Mobilisér alle nationens styrker til sejr i modstandskrigen«, og nøglen til at gennemføre den er en fuldstændig og gennemgribende ændring i Kuomintangs politik. Det skridt fremad, som Kuomintang har gjort i modstandsspørgsmålet, må roses; det er, hvad Kinas Kommunistiske Parti og hele landets folk har ventet på i årevis, og vi hilser det velkommen. Men Kuomintang har ikke ændret sin politik i sådanne spørgsmål som mobiliseringen af masserne og indførelse af politiske reformer. Det er stadig grundlæggende uvilligt til at ophæve forbudet mod folkets anti-japanske bevægelse eller foretage dybtgående ændringer i regeringsapparatet, det har stadig ingen politik til forbedring af folkets levevilkår og er stadig ikke tilstrækkeligt oprigtigt i sit samarbejde med det kommunistiske parti. Hvis Kuomintang i dette kritiske øjeblik, som betyder liv eller død for vor nation, fortsætter i det samme gamle spor og ikke hurtigt ændrer sin politik, så vil det bringe ulykke for modstandskrigen. Nogle medlemmer af Kuomintang siger: »Lad os indføre de politiske reformer efter sejren«. De tror, at de japanske aggressorer kan besejres ved regeringens indsats alene, men de tager fejl. Man kan vinde nogle få slag i en modstandskrig, som udkæmpes af regeringen alene, men det vil være umuligt at besejre de japanske aggressorer fuldkomment. Dette kan kun gøres ved hele nationens totale modstandskrig. Men sådan en krig kræver en fuldstændig og drastisk ændring i Kuomintangs politik og de forenede anstrengelser af hele nationen fra øverst til nederst for at føre et gennemgribende program for modstanden mod Japan ud i livet, det vil sige et program til national frelse formuleret i ånden fra de Tre Folkeprincipper og de Tre Store Politiske Retningslinier⁵ udfærdiget af dr. Sun Yat-sen under Kuomintangs og det kommunistiske partis første samarbejdsperiode.

C. I fuldt alvor foreslår Kinas kommunistiske Parti Kuomintang, hele landets befolkning, alle politiske partier og grupper, folk i alle samfundslag og alle de væbnede styrker et 10-punktsprogram for national frelse med det formål fuldstændigt at besejre de japanske aggressorer. Det er dets faste

overbevisning, at kun ved at føre dette program fuldstændigt, oprigtigt og beslutsomt ud i livet vil det være muligt at forsvare fædrelandet og besejre de japanske aggressorer. Ellers vil ansvaret hvile på dem, som tøver og tillader at situationen forværres; når først landets dom er beseglet, vil det være for sent med anger og klageråb. De ti punkter er som følger:

1. Styrk den japanske imperialisme

Afbryd de diplomatiske forbindelser med Japan, udvis japanske embedsmænd, arrestér japanske agenter, konfiskér japansk ejendom i Kina, nægt at tilbagebetale gæld til Japan, ophæv traktater undertegnet med Japan og tilbagekald alle japanske koncessioner.

Kæmp til det sidste for at forsvare det nordlige Kina og kysten.

Kæmp til det sidste for at generobre Peiping, Tientsin og det nordøstlige Kina.

Driv japanerne ud af Kina.

Vend jer imod vaklen og kompromisser.

2. Mobilisér hele nationens militære styrke.

Mobilisér hele hæren, flåden og luftvåbnet til en landsomfattende modstandskrig.

Vend jer imod en passiv, udelukkende defensiv strategi og anvend en aktiv, uafhængig strategi.

Opret et permanent nationalt forsvarsråd til at overveje og vedtage nationale forsvarsplaner og forsvarsstrategi.

Sørg for at bevæbne folket og udvikle den anti-japanske guerillakrigsførelse i koordination med hovedstyrkernes operationer.

Reformér det politiske arbejde i de væbnede styrker for at opnå enhed mellem officerer og soldater.

Opnå enhed mellem hæren og folket og lad hærens kampånd gøre sig gældende.

Støt Den nordøstlige forenede anti-japanske Hær og ødelæg fjendens bagland.

Giv ens behandling til alle tropper, som kæmper i modstandskrigen.

Opret militære zoner i alle dele af landet, mobilisér hele nationen til deltagelse i krigen og udvirk derved en gravis ændring fra lejetropssystemet til et system med almindelig værnepligt.

3. Mobilisér hele landets befolkning.

Lad hele landets befolkning (med undtagelse af forræderne) få tale-, trykke-, forsamlings- og foreningsfrihed i modstanden mod Japan og kampen for nationens frelse og giv den retten til at gribe til våben mod fjenden.

Annullér alle gamle love og dekreter, som sætter begrænsninger for folkets patriotiske bevægelser og udstéd nye revolutionære love og dekreter.

Frigiv alle patriotiske og revolutionære politiske fanger og ophæv forbudet mod politiske partier.

Lad hele landets befolkning mobiliseres, gribe til våben og slutte sig til

modstandskrigen. Lad dem, som har styrke, bidrage med styrke, dem, som har penge, bidrage med penge, dem, som har våben, bidrage med våben og dem, som har viden, bidrage med viden.

Mobilisér mongolerne, hui'erne og alle andre nationale mindretal i overensstemmelse med princippet om national selvbestemmelse og autonomi i den fælles kamp mod Japan.

4. Reformér regeringsapparatet.

Indkald en nationalforsamling, som er virkelig repræsentativ for folket, og som kan vedtage en virkelig demokratisk forfatning, som kan beslutte politiske retningslinier for modstanden mod Japan og nationens frelse, og som kan vælge en national forsvarsregering.

Den nationale forsvarsregering må inddrage de revolutionære fra alle partier og masseorganisationer og fordrive alle pro-japanske elementer.

Den nationale forsvarsregering må udøve demokratisk centralisme og må på en gang være demokratisk og centraliseret.

Den nationale forsvarsregering må følge en revolutionær politisk linie i modstanden mod Japan og kampen for nationens frelse.

Indfør lokalt selvstyre, smid korrupte embedsmænd ud og opret en regering, som er fri for korruption.

5. Gennemfør anti-japansk udenrigspolitik.

Slut anti-aggressionsalliancer og anti-japanske pagter til gensidig militær hjælp med alle lande, som er modstandere af den japanske aggression, forudsat at disse ikke indebærer tab af vort territorium eller af vore suveræne rettigheder.

Støt den internationale fredsfront og gå imod Tysklands, Japans og Italiens aggressionsfront.

Forén jer med arbejder- og bondemasserne i Korea og Japan mod den japanske aggression.

6. Gennemfør en finansiel og økonomisk krigspolitik.

Finanspolitikken bør baseres på det princip, at de, som har penge, bidrager med penge, og at forrædernes ejendom bør konfiskeres for at dække krigsudgifterne. Den økonomiske politik bør bestå i en ændring og udvidelse af forsvarsproduktionen, udvikling af landbrugsøkonomien og sikring af selvforsyning af krigsvarer. Brugen af kinesiske varer må opmuntres og lokale produkter forbedres. Forbyd fuldstændigt japanske varer. Undertryk handelsmænd, som udnytter krigssituationen og forbyd spekulation og manipulation af markedet.

7. Sørg for at forbedre folkets levevilkår.

Sørg for at forbedre forholdene for arbejdere, kontoransatte og lærere og for soldater, som kæmper mod japanerne.

Giv fortrinsbehandling til familier af soldater, som kæmper mod japanerne. Afskaf urimelige skatter og diverse udskrivninger.

Reducér jordafgifterne og renterne.

Giv understøttelse til arbejdsløse.

Regulér kornforsyningen.

Hjælp ofrene for naturkatastrofer.

8. *Indfør en anti-japansk uddannelsespolitik.*

Udskift det eksisterende uddannelsessystem og pensum, og indfør et nyt system og pensum, som er beregnet på modstand mod Japan og nationens frelse.

9. *Udrens forrædere og pro-japanske elementer og konsolider baglandet.*

10. *Opnå national enhed mod Japan.*

Opbyg den nationale anti-japanske enhedsfront af alle politiske partier og grupper, folk i alle samfundslag og alle væbnede styrker på basis af samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti med det formål at lede modstandskrigen, forene sig i god tro og imødegå den nationale krise.

D. Det er af største nødvendighed at forkaste den politiske linie, som går ind for modstand af regeringen alene, og gennemtvinge den politiske linie, som går ind for hele nationens totale modstand. Regeringen må forene sig med folket, fuldstændigt genindføre dr. Sun Yat-sens revolutionære ånd, føre det førnævnte 10-punktsprogram ud i livet og stræbe efter den fuldstændige sejr. Sammen med folkemasserne og de væbnede styrker under dets ledelse vil Kinas kommunistiske Parti fast følge dette program og stå i forreste linie i modstandskrigen og forsvare fædrelandet til sidste blodstråbe. I overensstemmelse med sin konsekvente politik er Kinas kommunistiske Parti rede til at stå side om side med Kuomintang og andre politiske partier og grupper og forene sig med dem i opbygningen af den nationale enhedsfronts faste Kinesiske Mur for at besejre de skændige japanske aggressorer og stræbe efter et nyt Kina, som er uafhængigt, lykkeligt og frit. For at nå dette mål må vi bestemt afvise forræderens teorier om kompromis og kapitulation og bekæmpe defaitismen, ifølge hvilken det er umuligt at besejre de japanske aggressorer. Kinas kommunistiske Parti er fast overbevist om, at de japanske aggressorer bestemt kan besejres, hvis det førnævnte 10-punktsprogram føres ud i livet. Hvis vore 450 millioner landsmænd alle lægger deres kræfter i, vil den kinesiske nation bestemt opnå den endelige sejr!

Ned med den japanske imperialisme!

Længe leve den nationale revolutionære krig!

Længe leve det nye Kina, uafhængigt, lykkeligt og frit!

Noter

¹ Året 1935 var vidne til et nyt opsving i den folkelige patriotiske bevægelse over hele landet. Studenter i Peiping holdt under ledelse af Kinas kommunistiske Parti en patriotisk demonstration den 9. december, hvor de fremsatte paroler som »Stands borgerkrigen og forén jer i modstanden mod den udenlandske aggression« og »Ned med den japanske imperialisme«. Denne bevægelse gennembrød det terrorregime, som var blevet gennemtvunget af Kuomin-

tang-regeringen og de japanske angribere, og vandt meget hurtigt folkets støtte over hele landet. Den er kendt som »9. december-bevægelsen«. Resultatet var, at nye forandringer manifesterede sig i forholdet mellem landets forskellige klasser, og den nationale anti-japanske enhedsfront, som blev foreslået af Kinas kommunistiske Parti, blev den politik, som alle patriotiske mennesker åbent forfægtede. Chiang Kai-sheks regering med dens forræderiske politik blev meget isoleret.

² Se kommentarerne til »Politik, forholdsregler og perspektiver i modstanden mod den japanske invasion« side 13 i dette bind.

³ Se *Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) historie, Tiden 1946. S. 273-300.*

⁴ Forsvaret af Madrid, som indledtes i oktober 1936, varede to år og fem måneder. I 1936 gjorde det fascistiske Tyskland og Italien brug af den fascistiske spanske krigsherre Franco til at indlede en aggressionskrig mod Spanien. Det spanske folk, anført af folkefrontsregeringen, forsvarede heltemodigt demokratiet mod aggressionen. Slaget om Madrid, Spaniens hovedstad, var det bitreste i hele krigen. Madrid faldt i marts 1939, fordi Storbritannien, Frankrig og andre imperialistiske lande hjalp aggressorerne ved deres hykleriske ikke-interventionspolitik, og fordi der opstod splittelse indenfor folkefronten.

⁵ De Tre Folkeprincipper var de principper og det program, som blev fremsat af Sun Yat-sen i spørgsmålet om nationalisme, demokrati og folkets levevilkår i Kinas borgerligt-demokratiske revolution. I det manifest, som blev vedtaget af Kuomintang på dets 1. nationale kongres i 1924, nyformulerede Sun Yat-sen de Tre Folkeprincipper. Nationalisme blev tolket som modstand mod imperialismen og der blev udtrykt aktiv støtte til arbejdernes og bøndernes bevægelser. Således blev de gamle Tre Folkeprincipper ændret til de nye Tre Folkeprincipper kendetegnet ved de Tre Store Politiske Retningslinier, dvs. alliance med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønder og arbejdere. De nye Tre Folkeprincipper skabte den politiske basis for samarbejdet mellem Kinas kommunistiske Parti og Kuomintang i den første revolutionære borgerkrigs periode.

BEKÆMP LIBERALISMEN

7. september 1937

Vi går ind for aktiv ideologisk kamp, fordi den er det våben, der sikrer enhed i partiet og de revolutionære organisationer i vor kamps interesse. Enhver kommunist og revolutionær må tage dette våben i brug.

Liberalismen forkaster derimod ideologisk kamp og går ind for principløs fred. Den fremkalder en dekadent og spidsborgerlig holdning og fører til politisk forfald hos visse grupper og enkeltpersoner i partiet og de revolutionære organisationer.

Liberalisme viser sig på forskellige måder:

At lade stå til af hensyn til fred og venskab, når en eller anden tydeligt nok har begået en fejl, og at afholde sig fra en principiel diskussion, fordi der er tale om en gammel bekendt, måske fra ens egen by, en skolekammerat, en nær ven, én man holder af, en gammel kollega eller underordnet. Eller at berøre spørgsmålet flygtigt i stedet for at gå grundigt ind på det for at bevare et godt forhold. Resultatet er, at man skader både organisationen og personen. Det er én form for liberalisme.

At hengive sig til uansvarlig kritik privat, i stedet for åbent at fremføre sine forslag i organisationen. Ikke at tale ligeud til folk, men at sladre bag deres ryg, eller ikke at sige noget ved et møde, men sladre bagefter. At lade hånt om alle fælles leveregler og følge sine egne lyster. Det er en anden form for liberalisme.

At lade ting gå deres skæve gang, hvis de ikke direkte berører en selv. At sige så lidt som muligt, selv om man udmærket godt ved, hvad der er galt, at holde sig verdenskløgt i baggrunden og bare prøve at holde sin egen ryg fri. Det er en tredje form.

Ikke at adlyde ordrer, men sætte sine egne meninger højest. At forlange særlig hensyntagen fra organisationen, men nægte at følge dens disciplin. Det er en fjerde form.

At hengive sig til personlige angreb, søge skændier, lufte sit personlige nag eller søge hævn i stedet for at optage en diskussion og bekæmpe forkerte meninger for at fremme enheden eller fremgangen eller få arbejdet udført ordentligt. Det er en femte form.

At høre på fejlagtige meninger uden at tilbagevise dem og endog høre kontrarevolutionære udtalelser uden at gøre opmærksom på dem, men tage det ganske roligt og lade som ingenting. Det er en sjette form.

At befinde sig blandt masserne, men forsømme at drive propaganda og agitation, forsømme at tale ved møder eller at foretage undersøgelser og spørge sig for hos masserne, og i stedet være ligeglad og ikke bekymre sig om deres vé og vel, glemme, at man er kommunist, og opføre sig, som om man var en almindelig ikke-kommunist. Det er en syvende form.

At se nogen skade massernes interesser og dog ikke at blive harmfuld eller søge at få ham fra det eller standse ham, eller ikke tale ham til fornuft, men lade ham fortsætte. Det er en ottende form.

At arbejde halvhjertet uden fast plan eller retning. At arbejde overfladisk og bare lade tingene gå: »Så længe man er en munk, bliver man ved med at ringe med klokken«. Det er en niende form.

At bilde sig ind at have ydet revolutionen store tjenester og gøre sig til af at være veteran. At ringagte de små opgaver, mens man ikke magter de store. At være sjusket i arbejdet og slap i studierne. Det er en tiende form.

At være klar over sine egne fejl og dog ikke gøre noget forsøg på at rette dem, og altså vise en liberal holdning over for sig selv. Det er en elvte form.

Vi kunne nævne flere endnu, men disse elleve er hovedformerne.

De er alle udtryk for liberalisme.

Liberalismen er yderst skadelig i et revolutionært kollektiv. Den er et tærende stof, der æder enheden bort, undergraver sammenholdet, fremkalder passivitet og skaber uenighed. Den berøver de revolutionære rækker deres faste organisation og strenge disciplin, gør det umuligt at gennemføre den politiske linje fuldtud, fjerner partiorganisationerne fra de folkemasser, som partiet leder. Den er en yderst skadelig tendens.

Liberalismen kommer af den småborgerlige selvished, der sætter personlige interesser i første række og revolutionens interesser i anden række. Deraf opstår så både ideologisk, politisk og organisatorisk liberalisme.

Folk som er liberale, betragter marxismens principper som abstrakte trossætninger. De anerkender marxismen, men er ikke rede til at praktisere den eller til at praktisere den som helhed. De er ikke rede til at erstatte deres liberalisme med marxismen. De har deres marxisme, men de har samtidig deres liberalisme. De taler marxisme, men praktiserer liberalisme. Marxismen anvender de over for andre, liberalismen over for sig selv. De har begge varer på lager og finder anvendelse for dem begge. Der er visse folk, der tænker på den måde.

Liberalismen er et udslag af opportunisme, og den strider i bund og grund mod marxismen. Den er negativ og hjælper i virkeligheden fjenden. Det er derfor, fjenden glæder sig over at se den bevaret blandt os. Når det forholder sig sådan, kan der ikke være nogen plads for liberalisme i revolutionens rækker.

Vi må bruge marxismen, som er positiv i sin karakter, til at overvinde liberalismen, som er negativ. En kommunist bør være storsindet, trofast og aktiv. Revolutionens interesser må være hans liv, og han må underordne sine

personlige interesser under revolutionens. Han må altid og overalt holde fast ved de rigtige principper og kæmpe utrætteligt mod ukorrekte ideer og handlinger for at befæste partiets kollektive liv og styrke båndene mellem partiet og masserne. Han må bekymre sig mere om partiet og masserne end om nogen enkelt person, mere om andre end om sig selv. Kun derved kan man anses for at være kommunist.

Alle loyale, ærlige, aktive og retsindede kommunister må forene sig i kamp mod de tendenser til liberalisme, som visse folk iblandt os viser og lede dem ind på den rigtige vej. Det er en af vores opgaver på den ideologiske front.

DE MEST PÅTRÆNGENDE OPGAVER EFTER OPRETTELSEN AF SAMARBEJDET MELLEM KUOMINTANG OG KOMMUNISTERNE

29. september 1937

Så langt tilbage som i 1933 udsendte Kinas kommunistiske Parti en erklæring, der fastslog, at det var parat til at indgå en aftale med enhver del af Kuomintang-hæren om modstand mod Japan på 3 betingelser, nemlig at angrebene på den Røde Hær blev indstillet, at folket fik demokratiske rettigheder, og at folket blev bevæbnet. Denne erklæring blev fremsat, fordi modstand mod den japanske imperialistiske invasion blev det kinesiske folks primære opgave efter begivenhederne den 18. september 1931. Men det lykkedes os ikke at nå dette mål.

I august 1935 opfordrede Kinas kommunistiske Parti og Kinas Røde Hær alle politiske partier og grupperinger og folket i hele landet til at organisere en anti-japansk enhedshær og en regering for nationalt forsvar til en fælles kamp mod den japanske imperialisme¹. I december samme år vedtog Kinas kommunistiske Parti en resolution² om dannelse af en national, antijapansk enhedsfront sammen med det nationale borgerskab. I maj 1936 offentliggjorde den Røde Hær et åbent telegram³, der krævede, at Nanking-regeringen standsede borgerkrigen og gjorde fælles sag mod Japan. I august sendte Kinas kommunistiske Partis centralkomité et brev⁴ til Kuomintangs centrale eksekutivkomité, der krævede, at Kuomintang standsede borgerkrigen og tilsluttede sig en enhedsfront mellem de to partier for at kæmpe sammen mod den japanske imperialisme. I september samme år vedtog det kommunistiske parti en resolution⁵ om oprettelse af en forenet demokratisk republik i Kina. Foruden erklæringen, det åbne telegram, brevet og resolutionerne sendte vi ved mange lejligheder repræsentanter til diskussioner med folk fra Kuomintang, og alligevel var det hele forgæves. Det var først hen mod slutningen af 1936 efter begivenhederne ved Sian, at Kinas kommunistiske Partis befuldmægtigede udsending og Kuomintangs ansvarlige leder nåede til enighed om et spørgsmål af vital politisk betydning, nemlig standsning af borgerkrigen mellem de to partier, og hermed nåede en fredelig afgørelse på begivenhederne ved Sian. Dette var en stor begivenhed i Kinas historie og skabte forudsætningerne for fornyelse af samarbejdet mellem de to partier.

Den 10. februar dette år sendte Kinas kommunistiske Partis centralkomité

et telegram⁶ til Kuomintangs centrale eksekutivkomité's 3. plenarmøde umiddelbart før mødets start, hvori den stillede omfattende forslag om et konkret samarbejde mellem de to partier. I telegrammet krævede vi, at Kuomintang gav det kommunistiske parti garantier for de følgende 5 punkter: Standsning af borgerkrigen, indførelse af demokratiske rettigheder, indkaldelse af en nationalforsamling, hurtige forberedelser til modstand mod Japan og forbedring af folkets levevilkår. Samtidig tilbød det kommunistiske parti Kuomintang garantier for de følgende 4 punkter: Eliminering af det antagonistiske forhold mellem de to regimer, en nybenævnelse af den Røde Hær, indførelse af det ny-demokratiske system i de revolutionære baseområder og ophør med konfiskationen af godsejerjorden. Dette var ligeledes et vigtigt politisk skridt, for uden det ville oprettelsen af samarbejdet mellem de to partier være blevet forsinket, hvilket ville have været aldeles skadeligt for hurtige forberedelser til modstand mod Japan.

Siden da har de to partier bevæget sig et skridt nærmere hinanden i deres forhandlinger. Det kommunistiske parti har fremsat mere specifikke forslag med hensyn til et fælles politisk program for de to partier, med hensyn til ophævelse af forbudet mod massebevægelserne og frigivelse af politiske fanger og med hensyn til en nybenævnelse af den Røde Hær. Indtil videre er det fælles program ikke blevet bekendtgjort, ej heller er forbudet mod massebevægelserne blevet ophævet, eller det nye system i de revolutionære baseområder blevet anerkendt. Cirka en måned efter Peipings og Tientsins fald blev der imidlertid givet ordre til at den Røde Hær blev nybenævnt den 8. rutearmé i den nationale revolutionære Hær (også kaldet den 18. armégruppe i den anti-japanske slagorden).

Erklæringen fra vort partis centralkomité om etableringen af det to-sidede partisamarbejde, der var blevet meddelt Kuomintang allerede den 15. juli, og Chiang Kai-sheks udtalelse, hvori han anerkender Kinas kommunistiske Partis legale status, som ifølge aftalen skulle have været offentliggjort samtidig med erklæringen, blev omsider frigjort for offentligheden (desværre efter lang tids forsinkelse) af Kuomintangs centrale nyhedsbureau henholdsvis den 22. og 23. september, da situationen ved fronten var blevet kritisk. Det kommunistiske Partis erklæring og Chiang Kai-sheks udtalelse bekendtgjorde oprettelsen af samarbejdet mellem de to partier og lagde det nødvendige grundlag for den store sag i alliancen mellem de to partier for at frelse nationen. Det kommunistiske partis erklæring udtrykker ikke blot princippet om enhed mellem de to partier, men også det grundlæggende princip om folkets store enhed over hele landet. Det er godt, at Chiang Kai-shek i sin udtalelse anerkendte det kommunistiske partis legale status over hele Kina, og at han talte om nødvendigheden af enhed for at redde nationen; han har imidlertid ikke opgivet sin Kuomintang-arrogance eller aflagt den nødvendige selvkritik, og det kan vi næppe være tilfredse med. Ikke desto mindre er enhedsfronten mellem de to partier blevet oprettet. Dette har indledt en ny epoke i den

kinesiske revolutions historie. Det vil udøve en omfattende og dybtgående indflydelse på den kinesiske revolution, og spille en afgørende rolle i kampen for at besejre den japanske imperialism.

Lige siden 1924 har forholdet mellem Kuomintang og Kinas kommunistiske Parti spillet en afgørende rolle i den kinesiske revolution. Revolutionen fra 1924 til 1927 fandt sted som resultat af samarbejdet mellem de to partier på basis af et afgrænset program. På blot to eller tre år opnåedes kolossale resultater i den nationale revolution, hvortil dr. Sun Yat-sen havde viet fyre år, og som han efterlod ufuldendt. Disse resultater var oprettelsen af den revolutionære base i Kwangtung og den Nordlige Ekspeditioners sejr. Begge var de produkter af dannelsen af enhedsfronten mellem de to partier. Men netop som revolutionen nærmede sig sin triumf, svigtede nogle mennesker den revolutionære sag, sprængte de to partiers enhedsfront og bevirkede således revolutionens nederlag, hvilket åbnede døren for fremmed aggression. Dette var resultaterne af sprængningen af de to partiers enhedsfront. Nu har den nylig dannede front mellem de to partier indledt en ny periode i den kinesiske revolution. Der er stadig mennesker, som ikke forstår frontens historiske rolle og dens store fremtid, og som blot betragter den som en midlertid nødløsning udtænkt under de forhåndenværende omstændigheder; ikke desto mindre vil historiens hjul ved hjælp af denne enhedsfront drive den kinesiske revolution frem til en fuldstændig ny etape. Hvorvidt Kina selv kan befri sig fra den nu så alvorlige nationale og sociale krise afhænger af, hvorledes denne enhedsfront udvikler sig. Der er allerede tydelige beviser på, at udsigterne er gunstige. For det første, så snart enhedsfrontspolitikken blev fremlagt af Kinas kommunistiske Parti, vandt den overalt folkets tilslutning. Dette er et tydeligt udtryk for folkets vilje. For det andet, efter begivenhederne ved Sian var blevet afgjort på en fredelig måde, og de to partier var ophørt med borgerkrigen, opnåede alle politiske partier og grupper, folk fra alle samfundslag og alle landets væbnede styrker en enhed uden fortilfælde. Denne enhed er imidlertid ikke tilstrækkelig til at opfylde behovene for modstand mod Japan, især da enheden mellem regeringen og folket stadig er et problem, der grundlæggende ikke er løst. Det tredje og mest slående bevis er, at den landsomfattende modstandskrig er begyndt. Vi er ikke tilfredse med modstandskrigen i dens nuværende form, fordi den stadig er begrænset til regeringen og de væbnede styrker, skønt den er national af karakter. Som vi tidligere har gjort opmærksom på, kan den japanske imperialism ikke overvindes ved denne form for modstandskrig. Ikke desto mindre yder Kina for første gang i hundrede år modstand mod en fremmed angriber, og dette kunne ikke være kommet i stand uden indenlandsk fred og samarbejde mellem de to partier. Hvis de japanske aggressorer var i stand til at tage de fire nordøstlige provinser uden at affyre et eneste skud, dengang de to partiers front var splittet, så ville de idag, hvor enhedsfronten er blevet genoprettet, ikke kunne besætte yderligere kinesisk territorium uden at betale prisen med

blodige slag. For det tredje er der virkningen i udlandet. Forslaget om en anti-japansk front, der blev fremsat af Kinas kommunistiske Parti, har vundet støtte fra arbejdere og bønder og de kommunistiske partier over hele verden. Oprettelsen af samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti betyder, at forskellige landes folk og især Sovjetunionens mere aktivt vil hjælpe Kina. Kina og Sovjetunionen har sluttet en ikke-angrebspagt⁷, og det kan forventes, at forbindelserne mellem de to lande forbedres yderligere. På baggrund af alle disse beviser kan vi med sikkerhed fastslå, at enhedsfrontens vækst vil føre Kina mod en lys og storslået fremtid, nemlig overvindelsen af den japanske imperialisme og oprettelsen af en forenet demokratisk republik.

Enhedsfronten kan imidlertid ikke fuldføre sin store opgave, hvis den forbliver i sin nuværende tilstand. De to partiers enhedsfront må udvikles videre. I sin nuværende forfatning er den nemlig ikke bredt funderet eller konsolideret.

Bør den anti-japanske nationale enhedsfront være begrænset til Kuomintang og det kommunistiske parti? Nej, den bør være hele nationens enhedsfront, hvori de to partier kun udgør en del. Det bør være en enhedsfront for alle partier og grupper, for folk fra alle samfundslag og alle væbnede styrker, en enhedsfront for alle patrioter – arbejderne, bønderne, soldaterne, de intellektuelle og forretningsfolkene. Hidtil har enhedsfronten i virkeligheden været begrænset til de to partier, mens de store masser af arbejdere, bønder, soldater, småborgere fra byerne og et stort antal andre patrioter endnu ikke er blevet vakt, kaldt til handling, organiseret eller bevæbnet. Dette er det mest alvorlige problem i øjeblikket. Det er alvorligt, fordi det umuliggør sejre ved fronten. Det er ikke længere muligt at hemmeligholde den kritiske situation både i det nordlige Kina og i provinserne Kiangsu og Chekiang, ejheller er der grund til det; spørgsmålet er, hvordan situationen skal reddes. Og den eneste måde at redde den på er at omsætte dr. Sun Yat-sens testamente i praksis, at »vække folkemasserne«. I sit testamente fra dødslejet erklærede dr. Sun, at han på baggrund af fyrre års erfaring var overbevist om, at kun sådan kunne revolutionens mål nås. Hvilke årsager er der til den stædige afvisning af at omsætte dette testamente i praksis? Hvilke årsager er der til ikke at gøre sådan i det øjeblik, hvor det gælder nationens skæbne? Enhver ved, at enevælde og undertrykkelse står i modsætning til princippet om at »vække folkemasserne«. Modstand fra regeringen og hæren alene kan aldrig overvinde den japanske imperialisme. I begyndelsen af maj i år gav vi det herskende Kuomintang en alvorlig advarsel om, at medmindre folkemasserne blev vakt til modstand, ville Kina gå den samme katastrofe i møde som Etiopien. Dette synspunkt er ikke blot blevet fremført af de kinesiske kommunister, men også af progressive over hele landet og af mange intelligente medlemmer af Kuomintang selv. Alligvel forbliver den diktatoriske styreform uændret. Som et resultat heraf har regeringen fjernet sig fra folket, hæren fra masserne og den militære kommando fra de menige. Medmindre enhedsfron-

ten bliver styrket med massernes deltagelse, vil krisen ved fronterne uundgåeligt blive skærpet, ikke mildnet.

Den nuværende anti-japanske front mangler stadigvæk et politisk program, der kan erstatte Kuomintang's diktatoriske styreform, et program der kan accepteres af begge partier og blive formelt bekendtgjort. I sit forhold til masserne fortsætter Kuomintang den samme praksis, som det har fulgt i de sidste ti år; der er ikke sket ændringer, og i det hele taget er alt forblevet ved det gamle i de sidste ti år, fra regeringsorganerne, hæren og politikken overfor civilbefolkningen til finanspolitikken, den økonomiske politik og uddannelsespolitikken. Der er sket ændringer, nogle af dem er store – standsningen af borgerkrigen og enheden mod Japan. De to partier er ophørt med borgerkrigen, og den landsomfattende modstandskrig mod Japan er begyndt, hvilket betyder en vældig ændring på den politiske scene i Kina efter begivenhederne ved Sian. Men indtil videre er der ikke sket nogen ændring af de punkter, der er opregnet ovenfor, og derfor er der disharmoni mellem de ting, der er blevet ændret, og dem, der er uændrede. Den gamle praksis er kun egnet til at gøre indrømmelser overfor udlandet og til at undertrykke revolutionen herhjemme; når det drejer sig om at gøre op med den japanske imperialistiske invasion, afslører de deres utilstrækkelighed og viser sig at være uegnede i enhver henseende. Det ville være noget andet, hvis vi ikke ville gøre modstand mod Japan, men det vil vi, og modstanden er faktisk begyndt, og da en alvorlig krise allerede har vist sig, vil det føre til de alvorligst tænkelige farer at afvise at gå nye veje. Modstanden mod Japan kræver en bredt funderet front, og derfor bør hele folket mobiliseres til at slutte op om den. Modstanden mod Japan kræver en konsolideret front, og dette kræver et fælles program. Det fælles program vil være frontens vejledning til handling, og det vil også tjene som det bånd, der binder alle organisationer og individer i fronten tæt sammen, alle de politiske partier og grupper, folk fra alle samfundslag og alle de væbnede styrker. Kun på denne måde vil vi være i stand til at tale om en fast og stærk enhed. Vi er modstandere af de gamle regler, fordi de er uegnede i den nationale revolutionære krig. Vi ser frem til indførelsen af nye regler, der kan erstatte de gamle, det vil sige til bekendtgørelsen af et fælles program og til oprettelsen af en revolutionær orden. Kun dét vil styrke modstandskrigen.

Hvad burde det fælles program indeholde? Det burde indeholde dr. Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper og det 10-punktsprogram for modstand mod Japan og nationens frelse,⁸ som det kommunistiske parti fremlagde den 25. august i år.

I sin erklæring om samarbejdet mellem Kuomintang og kommunisterne udtalte Kinas kommunistiske Parti: »Dr. Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper er, hvad Kina har brug for i dag, vort parti er rede til at kæmpe for den fuldstændige virkeliggørelse af dem«. Nogle mennesker er forundrede over, at det kommunistiske parti er parat til at omsætte Kuomintang's Tre Folkeprincipper i praksis, f.eks. har Chu Ching-lai fra Shanghai givet udtryk for sin

skepsis i et lokalt tidsskrift. Disse mennesker mener, at kommunismen og de Tre Folkeprincipper er uforenelige. Dette er udelukkende et skinargument. Kommunismen vil blive virkeliggjort på et fremtidigt stadium af revolutionen, kommunisterne nærer ingen illusioner om at kunne gennemføre den på det nuværende stadium, men vil gennemføre den nationale og demokratiske revolution, sådan som historien kræver. Dette er den grundlæggende årsag til, at det kommunistiske parti har foreslået en national anti-japansk enhedsfront og en forenet demokratisk republik. Med hensyn til de Tre Folkeprincipper besluttede det kommunistiske parti og Kuomintang på Kuomintangs 1. nationale kongres samstemmende at omsætte dem i praksis under den første enhedsfront mellem de to partier for over ti år siden, og fra 1924 til 1927 blev de omsat til praksis i store områder af landet takket være alle loyale kommunisters og alle loyale Kuomintang-medlemmers anstrengelser. Desværre opløstes enhedsfronten i 1927, og i de følgende 10 år modsatte Kuomintang sig anvendelsen af de Tre Folkeprincipper. Men hvad angår det kommunistiske parti, har hele dets politik i disse 10 år været grundlæggende i overensstemmelse med dr. Sun Yat-sens revolutionære ånd i de Tre Folkeprincipper og de Tre Store Politiske Retningslinier. Ikke en dag er gået, uden at det kommunistiske parti har ledet kampen mod imperialismen, og dette betyder en gennemført anvendelse af Princippet om Nationalisme; arbejderne og bøndernes demokratiske diktatur er intet andet end en gennemført anvendelse af Princippet om Demokrati, bonderevolutionen er en gennemført anvendelse af princippet om Folkets Levevilkår. Hvorfor har det kommunistiske parti da bekendtgjort ophævelsen af arbejderne og bøndernes demokratiske diktatur, og hvorfor er det ophørt med at konfiskere jord fra godsejerne? Som vi har forklaret tidligere, er årsagen ikke, at der er noget galt med alle disse ting, men at den japanske væbnede invasion har ført til ændringer af klasseforholdene i landet, og derved ikke blot har nødvendiggjort foreningen af alle landets klasser mod den japanske imperialisme, men også gjort denne mulig. En anti-fascistisk enhedsfront, der tjener den fælles kamp med fascismen, er nødvendig og mulig ikke blot i Kina men over hele verden. Derfor står vi for oprettelsen af en national og demokratisk enhedsfront i Kina. Dette er årsagen til, at vi har foreslået en demokratisk republik baseret på en alliance mellem alle klasser i stedet for arbejderne og bøndernes demokratiske diktatur. Bonderevolutionen realiserede princippet om »jorden til dem, der dyrker den«, hvilket netop er, hvad dr. Sun Yat-sens foreslog. Dette har vi nu afbrudt med det formål at forene et større antal mennesker mod den japanske imperialisme, men det betyder ikke, at Kina ikke har behov for at løse sit jordproblem. Vi har utvetydigt forklaret vore standpunkter om årsagerne til og tiden for disse ændringer af politikken. Det er netop fordi Kinas kommunistiske parti, der bygger på de marxistiske principper, altid har fastholdt og udviklet de revolutionære Tre Folkeprincipper – fællesprogrammet for Kuomintangs og kommunisternes første enhedsfront –, at partiet i denne nationale

krisetid, da vort land bliver invaderet af en mægtig angriber, er i stand til at fremlægge et betimeligt forslag om en national og demokratisk enhedsfront, hvilket er den eneste fremgangsmåde, der er i stand til at frelse nationen, og at fremlægge denne fremgangsmåde med uformindsket styrke. Det øjeblikkelige spørgsmål er ikke, om det kommunistiske parti tror på og udfører de revolutionære Tre Folkeprincipper, men om Kuomintang gør det. Den nuværende opgave er at genskabe den revolutionære ånd i dr. Suns Tre Folkeprincipper over hele landet, og på basis deraf at udarbejde et afgrænset program og en afgrænset politik, og at omsætte denne i praksis oprigtigt og ikke halvhjertet, samvittighedsfuldt og ikke overfladisk, prompte og ikke sendrægtigt; dag og nat har Kinas kommunistiske Parti indtrængende bedt om, at dette måtte ske. Netop af denne grund fremlagde det 10-punktsprogrammet for modstand mod Japan og nationens frelse efter begivenhederne ved Lukouchiao. 10-punktsprogrammet er i overensstemmelse med både marxismen og de ægte revolutionære Tre Folkeprincipper. Det er et indledende program, et program for den kinesiske revolutions nuværende stadium, hvilket er den antijapanske nationale revolutionære krigs stadium; Kina kan kun frelses, hvis dette program føres ud i livet. Historien vil straffe dem, som stædigt fastholder en kurs, der er i modstrid med dette program.

Det er umuligt at omsætte dette program i praksis over hele landet uden Kuomintangs samtykke, fordi Kuomintang stadig er det største parti i Kina, og fordi det har magten. Vi tror, at den tid vil komme, hvor intelligente medlemmer af Kuomintang vil være enige med dette program. For hvis de ikke bliver det, vil Tre Folkeprincipper for evigt forblive en tom frase, og det vil være umuligt at genskabe dr. Sun Yat-sens revolutionære ånd, umuligt at overvinde den japanske imperialisme og umuligt for det kinesiske folk at undgå at blive slaver under en fremmed magt. Virkelig intelligente medlemmer af Kuomintang kan umuligt ønske dette, og vort folk vil aldrig lade sig gøre til slaver. Endvidere erklærede hr. Chiang Kai-shek i sin udtalelse fra den 23. september:

Jeg mener, at vi, der står for revolutionen, skal lægge personligt nag og fordomme bort og hellige os virkeliggørelsen af de Tre Folkeprincipper. I denne kritiske situation, der gælder liv og død, burde vi alle tilgive og glemme og sammen med hele nationen starte på en frisk, og arbejde målbevidst for enhed for at bevare selve landets liv og eksistens. Dette er yderst rigtigt. Den påtrængende opgave for tiden er at arbejde for virkeliggørelsen af de Tre Folkeprincipper, at bortkaste personlige og partimæssige fordomme, at ændre den gamle praksis, øjeblikkeligt at føre et revolutionært program ud i livet, der er i overensstemmelse med de Tre Folkeprincipper, og at starte helt forfra sammen med hele nationen. I dag er dette den eneste vej frem. Sker der yderligere forsinkelse, vil det være for sent at fortryde.

Men der kræves redskaber til at føre de Tre Folkeprincipper og 10-

punktsprogrammet ud i livet, og dette rejser spørgsmålet om at reformere regeringen og hæren. Det nuværende styre er stadig Kuomintang's etpartidiktatur og ikke en national demokratisk enhedsfronts styreform. Uden en national demokratisk regering er det umuligt at gennemføre Tre Folkeprincipper og 10-punktsprogrammet. Kuomintang's nuværende militære system er stadig det gamle, og det er umuligt at bekæmpe den japanske imperialisme med tropper, der er organiserede efter dette system. Tropperne er nu involveret i modstanden, og vi nærer stor beundring og respekt for dem, især for dem, der kæmper ved fronten. Men erfaringerne fra tre måneders modstandskrig viser, at Kuomintang's militære system må ændres, fordi det er uegnet til fuldstændigt at besejre de japanske aggressorer og uegnet til en resultatrig anvendelse af de Tre Folkeprincipper og det revolutionære program. Ændringerne bør baseres på principperne om enhed mellem officerer og menige og enhed mellem hæren og folket. Kuomintang's nuværende militære system er i fundamental modstrid med begge disse principper. På trods af troskaben og modet hos masserne af officerer og menige forhindrer det dem i at yde deres bedste, og ændringerne af det må derfor påbegyndes straks. Dette betyder ikke, at kampen skal høre op, mens ændringerne finder sted; de kan finde sted, mens kampen foregår. Den centrale opgave er her at fremkalde ændring af hærens politiske ånd og dens politiske arbejde. Den Nationale revolutionære Hær frembyder et beundringsværdigt eksempel fra den Nordlige Ekspedition, her lykkedes det i almindelighed at skabe enhed mellem officerer og menige og mellem hæren og folket; det er absolut nødvendigt med en genoplivning af ånden fra de dage. Kina bør tage ved lære af krigen i Spanien, hvor hæren er blevet opbygget under ekstremt ugunstige forhold. Kina er i en mere fordelagtig situation end Spanien, men mangler en bredt funderet og konsolideret front og en enhedsfrontregering, der er i stand til at gennemføre hele det revolutionære program, og det mangler et stort antal tropper, der er organiseret efter det nye system. Disse mangler må afhjælpes. Med hensyn til hele krigen kan den Røde Hær under Kinas kommunistiske Parti kun spille en rolle som avantgarde i øjeblikket, den er endnu ikke afgørende i national målestok. Ikke desto mindre er dens politiske, militære og organisatoriske fordele nok værd at tilegne sig for hære over hele landet. Ved sin start var den Røde Hær ikke, hvad den er idag, også den har gennemgået mange ændringer, hvor den vigtigste var udryddelsen af feudale træk i hæren og indførelsen af principperne om enhed mellem officerer og menige og enhed mellem hæren og folket. Venligtsindede hære udover landet kan benytte sig af disse erfaringer.

Anti-japanske kammerater i det regerende Kuomintangparti! I dag deler vi ansvaret for at redde nationen fra udslettelse og sikre dens overlevelse. Sammen med os har I allerede dannet en anti-japansk front. Det er godt. I er begyndt at gøre modstand mod Japan. Det er også godt. Men vi billiger ikke, at I fortsætter jeres gamle politik på andre områder. Vi bør alle udvikle og

åbne enhedsfronten og inddrage folkemasserne i den. Det er nødvendigt at konsolidere enhedsfronten og tilstræbe et fælles program. Det er afgørende, at vi beslutsomt ændrer det politiske og det militære system. Det er absolut afgørende, at vi får en ny regering, for kun den kan føre det revolutionære program ud i livet og påbegynde reformer af hærene på national basis. Dette vort forslag opfylder tidens krav. Også mange i jeres parti føler, at tiden nu er inde til at omsætte det i praksis. På sin tid besluttede dr. Sun Yat-sen sig til at ændre det politiske og militære system og skabte derved grundlaget for revolutionen i 1924-27. Ansvar for at gennemføre den samme slags ændringer hviler nu på vore skuldre. Vi tror ikke, at noget loyalt og patriotisk medlem af Kuomintang vil finde vort forslag uegnet til at opfylde situationens krav.

Det gælder nationens skæbne – lad Kuomintang og det kommunistiske parti forene sig tæt! Lad denne enhed danne basis for enheden mellem alle vore landsmænd, der nægter at blive slaver! Den kinesiske revolutions vigtigste opgave idag er at udføre alle de ændringer, der er nødvendige for at få bugt med vanskelighederne. Når denne opgave er fuldendt, kan vi uden tvivl besejre den japanske imperialisme. Hvis vi anstrenger os, er vor fremtid lys.

Noter

¹ Se »Kinas kommunistiske Partis opgaver i perioden med modstand mod Japan«, note 2. Mao Tsetung: Udvalgte Værker. Forlaget Oktober Kbh. 1978, bind 1 side 232.

² Ang. resolutionen se sammesteds, note 3.

³ Ang. det åbne telegram se sammesteds, note 4.

⁴ Ang. brevets indhold se »En udtalelse om Chiang Kai Sheks erklæring«, note 7, Mao Tsetung: Udvalgte Værker, bd. 1.

⁵ Ang. resolutionen se »Kinas kommunistiske Partis opgaver i perioden med modstand mod Japan«, Note 6,

⁶ Ang. telegrammet se sammesteds, note 7.

⁷ Ikke-angrebepagten mellem Republikken Kina og USSR blev undertegnet den 21. august 1937.

⁸ Ang. 10-punktsprogrammet se »For mobilisering af alle nationens kræfter til sejren i modstandskrigen« i dette bind.

⁹ Chu Ching-lai var en af lederne af det National-socialistiske Parti (en lille gruppe, der bestod af reaktionære godsejere, bureaukrater og medlemmer af borgerskabet). Han var senere med i den forræderiske Wang Ching-wei-regering.

INTERVIEW MED DEN BRITISKE JOURNALIST JAMES BERTRAM

25. oktober 1937

KINAS KOMMUNISTISKE PARTI OG MODSTANDSKRIGEN

James Bertram: Hvilke særlige erklæringer har Kinas kommunistiske Parti fremsat før og efter udbruddet af den kinesisk-japanske krig?

Mao Tsetung: Før krigen brød ud, advarede Kinas kommunistiske Parti igen og igen hele nationen, at krig med Japan var uundgåelig, og at alle de japanske imperialisters snak om »en fredelig ordening« og alle de japanske diplomaters fine fraser ikke var andet end camouflager for at skjule deres krigsforberedelser. Vi understregede gentagne gange, at en sejrrig national befrielseskrig ikke kan gennemføres medmindre enhedsfronten styrkes, og der føres en revolutionær politik. Det vigtigste punkt i denne revolutionære politik er, at den kinesiske regering må indlede demokratiske reformer for at mobilisere hele folket til at tilslutte sig den anti-japanske front. Gentagne gange påpegede vi, at de tog fejl, som troede på Japans »fredsgarantier« og mente, at krigen kunne undgås eller som troede på, at det var muligt at yde modstand mod de japanske aggressorer uden at mobilisere masserne. Både krigens udbrud og dens forløb har bevist, at vore synspunkter var korrekte. Dagen efter begivenhederne ved Lukouchiao udsendte det kommunistiske parti et manifest til hele landet, som opfordrede alle politiske partier og grupper og alle samfundslag til at gøre fælles sag og yde modstand mod den japanske aggression og styrke den nationale enhedsfront. Kort efter bekendtgjorde vi 10-punkts-programmet for at yde modstand mod Japan og frelse nationen, i hvilket vi udstak de politiske retningslinier, som den kinesiske regering burde følge i modstandskrigen. Ved oprettelsen af samarbejdet mellem Kuomintang og kommunisterne udsendte vi en anden vigtig erklæring. Alt dette viser vor faste troskab over for princippet om at føre modstandskrigen ved at styrke enhedsfronten og føre en revolutionær politik ud i livet. I den nuværende periode er vor hovedparole: Hele nationens totale modstand.

KRIGSSITUATIONEN OG DENS ERFARINGER

Spørgsmål: Således som De ser det, hvad er så resultaterne af krigen indtil nu?

Svar: Der er to hovedaspekter. På den ene side har de japanske imperialister ved at erobre vore byer, bemægtige sig vort territorium, voldtage, plyndre, brænde og massakrere uigenkaldeligt bragt det kinesiske folk ansigt til ansigt med faren for national undertvingelse. På den anden side er flertallet af det kinesiske folk som følge heraf blevet særdeles opmærksomt på, at denne krise ikke kan overvindes uden større enhed og uden hele nationens modstand. På samme tid får de fredselskende lande i verden øjnene op for nødvendigheden af at yde modstand mod den japanske trussel. Indtil nu er det de resultater, som krigen har skabt.

Spørgsmål: Hvad mener De er Japans mål, og i hvor høj grad er de blevet virkeliggjort?

Svar: Japans plan er at besætte det nordlige Kina og Shanghai som det første skridt og dernæst at besætte andre dele af Kina. Med hensyn til i hvor høj grad de japanske aggressorer har virkeliggjort deres plan, så har de bemægtiget sig de tre provinser Hopei, Chahar og Suiyuan i løbet af kort tid, og nu truer de Shansi. Grunden hertil er, at Kinas modstandskrig indtil nu er blevet begrænset til modstand fra regeringen og hæren alene. Denne krise kan kun overvindes, hvis modstanden udføres af folket og regeringen i forening.

Spørgsmål: Har Kina efter Deres mening opnået resultater i modstandskrigen? Hvis der kan drages erfaringer, så hvilke?

Svar: Jeg vil gerne diskutere dette spørgsmål med Dem lidt detaljeret. For det første har der været resultater og også store resultater. Det ses af følgende: (1) Ikke siden den imperialistiske aggression begyndte, har der været noget, der kan sammenlignes med den nuværende modstandskrig mod Japan. Geografisk er det i sandhed en krig, der inddrager hele landet. Denne krig er i sin karakter revolutionær. (2) Krigen har forandret et splittet land til et relativt forenet land. Grundlaget for denne enhed er samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti. (3) Krigen har sympati i den offentlige mening verden over. De, der før foragtede Kina for dets ikke-modstand, respekterer det nu for dets modstand. (4) Krigen har påført de japanske aggressorer svære tab. Det daglige dræn på deres ressourcer angives at være 20 millioner yen, og deres tab er uden tvivl også meget omfattende, selv om tal ikke er tilgængelige. Mens de japanske aggressorer med lethed og næsten uden anstrengelse tog de fire nordøstlige provinser, kan de nu ikke besætte kinesisk territorium uden at udkæmpe blodige slag. Aggressorerne ventede, at de var i stand til at mæske sig i Kina, men Kinas langvarige krig vil frembringe den japanske imperialismes sammenbrud. Således kæmper Kina ikke kun for at redde sig selv, men gør også sin store pligt i den verdensomspændende anti-fascistiske front. Også her er modstandskrigens

revolutionære karakter åbenbar. (5). Vi har fået nogle erfaringer i krigen. De er blevet betalt med territorium og blod.

Med hensyn til erfaringerne så er de ligeledes store. Adskillige måneders kamp har afsløret mange af Kinas svagheder. De er først og fremmest åbenbare på det politiske område. Selv om krigen geografisk inddrager hele landet, føres den ikke af hele nationen. Ligesom i fortiden forhindrer regeringen de brede masser i at tage del, og derfor har krigen endnu ikke massekarakter. Hvis den ikke får massekarakter, kan krigen mod den japanske imperialismes aggression umuligt lykkes. Nogle siger: »Krigen er allerede en altomfattende krig«. Men det er kun sandt i den forstand at udstrakte dele af landet er inddraget. Med hensyn til deltagelsen er det stadig en delvis krig, fordi den kun føres af regeringen og hæren og ikke af folket. Det er netop her, at man skal finde hovedårsagen til det store tab af territorium og til de mange militære tilbageslag i løbet af de sidste måneder. Selv om den nuværende væbnede modstand er revolutionær, er dens revolutionære karakter ufuldstændig, fordi den endnu ikke er en massekrig. Her kommer også problemet med enhed ind i billedet. Selv om de politiske partier og grupper er relativt forenede sammenlignet med før, findes der lantfra den grad af enhed, der er brug for. De fleste politiske fanger er endnu ikke blevet løsladt, og forbudet mod politiske partier er ikke blevet helt ophævet. Forholdet mellem regeringen og folket, mellem hæren og folket og mellem officererne og de menige er stadig meget dårligt, og her kan man snarere iagttage et køligt forhold i stedet for enhed. Det er et grundlæggende problem. Hvis det ikke bliver løst, kan der ikke blive tale om sejr. Desuden er militære bomberter en anden større årsag til vore tab i mandskab og territorium. Slagene udkæmpes for det meste passivt, eller udtrykt i det militære sprogbrug har det været »rene forsvarskampe«. vi kan aldrig vinde ved at kæmpe på denne måde. For at opnå sejr er det nødvendigt med en politik, der er radikalt forskellig fra den nuværende både på det politiske og det militære område. Det er de erfaringer vi har fået.

Spørgsmål: Hvad er så de politiske og militære forudsætninger?

Svar: På det politiske område må den nuværende regering for det første omformes til en enhedsfrontsregering, i hvilken repræsentanter for folket spiller deres rolle. Denne regering må på én gang være demokratisk og centraliseret. Den bør føre den nødvendige revolutionære politik ud i livet. For det andet må folket gives talefrihed, pressefrihed og forsamlings- og foreningsfrihed og retten til at gribe til våben mod fjenden, så at krigen vil antage massekarakter. For det tredje må folkets levevilkår forbedres gennem forholdsregler som afskaffelse af overdrevne skatter og diverse udskrivninger, nedsættelse af jordafgiften og renten, bedre vilkår for arbejdere, underofficerer og soldater, fortrinsbehandling for familier til soldater, der kæmper mod japanerne, og hjælp til ofre for naturkatastrofer og krigsflygtninge. Regeringens finansieringspolitik bør baseres på princippet om retfærdig fordeling af byrderne, hvilket betyder, at de, der har penge, bør yde penge. For det fjerde

bør der føres en aktiv udenrigspolitik. For det femte bør kultur- og uddannelsespolitikken ændres. For det sjette bør forrædere undertrykkes strengt. Problemet er blevet meget alvorligt. Forræderne er gået amok. Ved fronten hjælper de fjenden, i baglandet skaber de forstyrrelser, og nogle af dem spiller endog anti-japanske og udpeger patrioter som forrædere og får dem arresteret. Effektiv undertrykkelse af forræderne bliver først mulig, når folket frit kan samarbejde med regeringen. På det militære område kræves der omfattende reformer, den vigtigste af disse er at skifte fra rent forsvar i strategien og taktikken til princippet om aktivt angreb; at forandre armeerne af den gamle type til armeer af en ny type, at forandre metoden med tvungen udskrivning til at vække folket til at tage til fronten, at forandre den delte kommando til en forenet kommando, at forandre den dårlige disciplin, som splitter hæren fra folket, til en bevidst disciplin, der forbyder den mindste krænkelse af folkets interesser, at forandre den nuværende situation, i hvilken den regulære hær kæmper alene, til en situation i hvilken folkets udstrakte guerrillakrig udvikles i samarbejde med regulære hæroperationer, og så videre og så videre. Alle disse politiske og militære forudsætninger er opregnet i vort offentliggjorte 10-punktsprogram. De er alle i overensstemmelse med ånden i dr. Sun Yat-sens Tre Folkeprincipper, i hans Tre store Politiske Retningslinier og i hans testamente. Krigen kan kun vindes, hvis de føres ud i livet.

Spørgsmål: Hvad gør det kommunistiske parti for at føre dette program ud i livet?

Svar: Vi ser det som vor opgave utrætteligt at forklare situationen og at forene os med Kuomintang og alle andre patriotiske partier og grupper i anstrengelserne for at udvide og konsolidere den anti-japanske nationale enhedsfront, mobilisere alle styrker og opnå sejr i modstandskrigen. Den anti-japanske nationale enhedsfront er stadig meget begrænset i omfang, og det er nødvendigt at gøre den bredere, dvs. at »vække folkets masser«, som krævet i dr. Sun Yat-sens testamente, ved at mobilisere folket nede ved græsrodderne til at slutte sig til enhedsfronten. At konsolidere enhedsfronten betyder at føre et fælles program ud i livet, som vil være bindende for alle politiske partier og grupper i deres handlinger. Vi går med til at acceptere dr. Sun Yat-sens revolutionære Tre Folkeprincipper, Tre store Politiske Retningslinier og Testamentet som det fælles program for enhedsfronten af alle politiske partier og alle samfundsklasser. Men indtil nu er dette program ikke blevet accepteret af alle partier, og fremfor alt er Kuomintang ikke gået med til at proklamere et sådant overordnet program. Dr. Sun Yat-sens princip om nationalisme er delvist blevet ført ud i livet af Kuomintang, sådan som det har vist sig i dets modstand mod Japan. Men hverken hans princip om demokrati eller hans princip om folkets levevilkår er blevet anvendt, og resultatet er den nuværende alvorlige krise i modstandskrigen. Krigssituationen er blevet så kritisk, at det er på høje tid, at Kuomintang anvender de Tre Folkeprincipper i deres helhed, ellers vil det blive for sent at angre. Det er det kommunistiske

partis pligt at hæve stemmen og utrætteligt og overtalende at forklare alt dette for Kuomintang og hele nationen, således at de ægte revolutionære Tre Folkeprincipper, de Tre Store Politiske Retningslinier og dr. Sun Yat-sens testamente anvendes fuldt og helt over hele landet, og den anti-japanske nationale enhedsfront udvides og konsolideres.

DEN 8. RUTEARME I MODSTANDSKRIGEN

Spørgsmål: Fortæl mig venligst noget om den 8. rutearmé, som så mange mennesker interesserer sig for – for eksempel om dens strategi og taktik, dens politiske arbejde osv.

Svar: Et stort antal mennesker er faktisk blevet interesseret i dens aktiviteter, siden den Røde Hær skiftede betegnelse til den 8. rutearmé og tog til fronten. Jeg vil nu give Dem en generel redegørelse.

Først om dens feltoperationer. Strategisk koncentrerer den 8. rutearmé dem om Shansi. Som De ved, har den vundet mange sejre. For eksempel slaget ved Pinghsinkuan, genindtagelsen af Chingping, Pinglu og Ningwu, generobringen af Laiyuan og Kuangling, indtagelsen af Tzechingkuan, afskæringen af de japanske troppers tre hovedforsyningslinier (mellem Tatung og Yenmenkuan, mellem Weihsien og Pinghsinkuan og mellem Shuohsien og Ningwu), angrebet i ryggen på de japanske styrker syd for Yenmenkuan, den dobbelte genindtagelse af Pinghsinkuan og Yenmenkuan og den nylige generobring af Chuyang og Tanghsien. De japanske tropper i Shansi bliver strategisk set omringet af den 8. rutearmé og af andre kinesiske tropper. Vi kan med sikkerhed sige, at de japanske tropper vil møde hårdnakket modstand i det nordlige Kina. Hvis de prøver at hundse med Shansi, vil de bestemt møde større vanskeligheder end nogensinde før.

Dernæst om strategi og taktik, Vi gør, hvad de andre kinesiske tropper ikke har gjort, f.eks. opererer vi hovedsageligt mod fjendens flanker og bagland. Denne måde at kæmpe på er vidt forskellig fra rent frontalt forsvar. Vi er ikke modstandere af at indsætte en del af styrkerne i frontale operationer, for det er nødvendigt. Men hovedstyrkerne må bruges mod fjendens flanker, og det er af central betydning at anvende en omringnings- og omgåelsestaktik for at angribe fjenden uafhængigt og med initiativet i vore hænder, for det er den eneste måde at ødelægge fjendens styrker og bevare vore egne. Ydermere er brugen af nogle af vore væbnede styrker mod fjendens bagland særlig effektiv, fordi det kan forstyrre hans forsyningslinier og baser. Selv frontstyrkerne bør hovedsageligt anvende »modangreb« og ikke en rent defensiv taktik. En væsentlig årsag til de militære tilbageslag i de seneste måneder har været brugen af uhensigtsmæssige kampmetoder. De kampmetoder, der bruges af den 8. rutearmé, er det, som vi kalder for guerillakrig og mobil krig anvendt uafhængigt og med initiativet i vore hænder. I princippet er disse metoder

grundlæggende de samme, som vi brugte under borgerkrigen, men der er visse forskelle. På det nuværende stadium deler vi for eksempel vore styrker oftere, end vi koncentrerer dem, for at lette vore overraskelsesangreb på fjendens flanker og bagland. Da landets væbnede styrker under ét er talmæssigt stærke, bør nogle af dem bruges til frontalt forsvar, og nogle bør spredes for at udføre guerillaoperationer, men hovedstyrkerne bør altid koncentreres om fjendens flanker. Det allervigtigste i krig er at bevare sig selv og at ødelægge fjenden, og derfor er det nødvendigt at føre guerillakrig og mobil krig uafhængigt og med initiativet i vore hænder og at undgå enhver passiv og ufleksibel taktik. Hvis et stort antal tropper fører mobil krig, mens den 8. rutearmé hjælper dem med guerillakrig, er vor sejr vis.

Dernæst om det politiske arbejde. Et andet højst betydningsfuldt og karakteristisk træk ved den 8. rutearmé er dens politiske arbejde, som ledes af tre grundlæggende principper. For det første princippet om enhed mellem officerer og soldater, hvilket vil sige at udrydde alle feudale skikke i hæren, at forbyde prygl og udskælden, at opbygge en bevidst disciplin og at dele medgang og modgang – som følge heraf er hele hæren tæt forenet. For det andet princippet om enhed mellem hæren og folket, hvilket betyder at opretholde en disciplin, der forbyder det mindste overgreb på folkets interesser, at føre propaganda blandt masserne, at organisere og bevæbne dem, at lette deres økonomiske byrder og undertrykke forrædere og kollaboratører, der skader hæren og folket – som et resultat heraf er hæren tæt forbundet med folket og hilses velkommen alle vegne. For det tredje princippet om at splitte fjendens tropper og give krigsfanger mild behandling. Selv om vore forholdsregler for at splitte fjendens tropper og behandle krigsfanger mildt endnu ikke har givet iøjenfaldende resultater, vil de givetvis gøre det i fremtiden. Derudover supplerer den 8. rutearmé – på linie med det andet af de tre principper – ikke sine styrker med tvang, men gennem den langt mere effektive metode med at vække folket til frivilligt at melde sig til fronten.

Selvom Hopei, Chahar og Suiyuan og en del af Shansi er gået tabt, har vi slet ikke mistet modet, men opfordrer beslutsomt hele hæren til at samarbejde med de venligtsindede hære og kæmpe med grum beslutsomhed for at forsvare Shansi og generobre det tabte land. Den 8. rutearmé vil koordinere sine aktioner med disse øvrige kinesiske tropestyrker for at opretholde modstanden i Shansi; dette vil være meget vigtigt for krigen som helhed og især for krigen i det nordlige Kina.

Spørgsmål: Kan så disse gode ting ved den 8. rutearmé efter Deres mening også opnås af de andre kinesiske hære?

Svar: Vist kan de det. I tiden 1924-27 var ånden i Kuomintangtropperne stort set den samme som i den 8. rutearmé i dag. Det kommunistiske parti og Kuomintang samarbejdede dengang om at organisere væbnede styrker af en ny type som, selv om det kun begyndte med to regimenter, samlede mange andre tropper omkring sig og vandt sin første sejr, da de slog Chen Chiung-

ming. Disse styrker voksede senere til et armékorps, og stadig flere tropper kom under dets indflydelse; først da fandt den Nordlige Ekspedition sted. En frisk ånd herskede hos disse styrker; i det store og hele var der enhed mellem officerer og soldater og mellem hæren og folket, og hæren var opfyldt af en revolutionær militant ånd. Systemet med partirepræsentanter og politiske afdelinger, der for første gang blev brugt i Kina, forandrede fuldstændigt farven på disse væbnede styrker. Den Røde Hær, som blev grundlagt i 1927, og vore dages 8. rutearmé har arvet dette system og har udviklet det. I den revolutionære periode fra 1924 til 1927 brugte de væbnede styrker, som var gennemsyrede af denne nye ånd naturligvis kampmetoder, der svarede til deres politiske standpunkt, idet de ikke opererede passivt og ufleksibelt, men med initiativ og med en iver efter at gå i offensiven, og som følge heraf sejrede de i den Nordlige Ekspedition. Det er tropper af denne slags, som vi har brug for på slagmarkerne i dag. Vi behøver dem ikke nødvendigvis i millionvis; med en kerne på nogle få hundredtusinde af sådanne mænd kan vi overvinde den japanske imperialisme. Over hele landet værdsætter vi disse armeer højt for deres heltmodige ofre siden modstandskrigen begyndte; men der findes også erfaringer, som kan drages af de blodige slag, der er blevet udkæmpet.

Spørgsmål: Når den japanske hær disciplin er, som den er, vil så ikke Deres politik med at behandle krigsfanger mildt vise sig ineffektiv? For eksempel kan den japanske kommando dræbe fangerne, når De løslader dem, og den japanske hær som helhed vil så ikke forstå hensigten med Deres politik.

Svar: Det er umuligt. Jo flere de dræber, jo mere sympati vil der rejse sig for de kinesiske styrker blandt de japanske soldater. Sådanne kendsgerninger kan ikke skjules for de menige. Vi vil fortsætte med denne politik. For eksempel vil vi ikke ændre den, selv om den japanske hær fører sin erklærede hensigt om at bruge giftgas mod den 8. rutearmé ud i livet. Vi vil fortsat behandle de tilfangetagne japanske soldater mildt og også de tilfangetagne underofficerer, som har kæmpet imod os under tvang; vi vil ikke krænke dem eller skælde dem ud, men vi vil frigive dem efter at have forklaret dem overensstemmelsen mellem folkenes interesser i de to lande. De, der ikke vil tilbage, kan tjene i den 8. rutearmé. Hvis der opstår en international brigade på den anti-japanske front, kan de slutte sig til den og gribe til våben mod den japanske imperialisme.

KAPITULATIONISMEN I MODSTANDSKRIGEN

Spørgsmål: Jeg forstår, at Japan spreder fredsrygter i Shanghai, mens det fortsætter krigen. Hvad er dets virkelige hensigter.

Svar: Efter at have haft held med visse af deres planer, vil de japanske imperialister endnu engang lægge et fredens røgslør ud for at nå tre mål. Det er: (1) at konsolidere de positioner, de allerede har erobret for at bruge dem

som et strategisk springbræt for yderligere offensiver; (2) at splitte Kinas anti-japanske front; (3) at slå den internationale front til støtte for Kina i stykker. De nuværende fredsrygter er simpelthen den første røgbombe. Det farlige er, at der er visse vaklende elementer i Kina, som er rede til at underkaste sig fjendens bedrag, og at forrædere og kollaboratører manøvrerer blandt dem og spreder alle slags rygter i deres bestræbelser på at få Kina til at kapitulere over for de japanske aggressor.

Spørgsmål: Således som De ser det, hvad kunne denne fare så føre til?

Svar: Der er kun to mulige retninger for udviklingen: enten vil det kinesiske folk overvinde kapitulationismen, eller kapitulationismen vil sejre med det resultat, at den anti-japanske front vil blive splittet, og Kina vil blive kastet ud i kaos.

Spørgsmål: Hvad er mest sandsynligt?

Svar: Hele det kinesiske folk kræver, at krigen kæmpes til ende. Hvis en del af den herskende klike vælger kapitulationismens vej, vil resten, som forbliver standhaftige, med sikkerhed vende sig herimod og fortsætte modstanden sammen med folket. Selvfølgelig vil det være en ulykke for Kinas anti-japanske front. Men jeg er sikker på, at kapitulationisterne ikke vil vinde massestøtte, og at masserne vil overvinde kapitulationismen, fortsætte krigen og vinde sejr.

Spørgsmål: Må jeg spørge, hvordan kapitulationismen kan overvindes?

Svar: Både i ord, dvs. ved at afsløre faren ved kapitulationisme, og i gerning, dvs. ved at organisere masserne for at standse kapitulationistiske aktiviteter. Kapitulationismen har sine rødder i national pessimisme, dvs. i den forestilling, at fordi vi har tabt nogle slag, så har Kina ingen styrke tilbage til at bekæmpe Japan. Disse pessimister indser ikke, at nederlaget bærer sejren i sit skød, at de erfaringer, vi har gjort ved at lide nederlag, er grundlaget for fremtidige triumfer. De ser nederlagene, men ikke succeserne i modstandskrigen, og især overser de, at vore nederlag indeholder elementer af sejr, mens fjendens sejre indeholder elementer af nederlag. Vi må vise folkets masser krigens sejrige udsigter og hjælpe dem til at forstå, at vore nederlag og vanskeligheder er midlertidige, og at når vi blot bliver ved med at kæmpe på trods af alle tilbageslag, vil den endelige sejr være vor. Uden en massebasis vil kapitulationisterne ingen chance have for at drive deres spil, og den anti-japanske front vil blive konsolideret.

DEMOKRATIET OG MODSTANDSKRIGEN

Spørgsmål: Hvad er meningen med »demokrati«, som det er fremsat af det kommunistiske parti i dets program? Er det ikke i modstrid med en »krigsregering«?

Svar: Slet ikke. Det kommunistiske parti fremsatte parolen om en »demo-

kratisk republik« så tidligt som august 1936. Politisk og organisatorisk betyder denne parole: (1) Stats- og regeringsmagten må ikke tilhøre en enkelt klasse, men må bygge på en alliance af alle anti-japanske klasser med udelukkelse af forrædere og kollaboratører, og den må indbefatte arbejderne, bønderne og andre dele af småborgerskabet. (2) Den organisatoriske form for en sådan regering må være demokratisk centralisme, der på én gang er demokratisk og centraliseret, med demokrati og centralisering, der synes modsatte, forenet i en definitiv form. (3). Denne regering vil give folket alle de nødvendige politiske friheder, især organisationsforheden og friheden til at træne og bevæbne sig til selvforsvar. I disse tre henseender fremgår det, at en demokratisk republik på ingen måde strider mod en krigsregering, men er netop den stats- og regeringsform, der er fordelagtig for modstandskrigen.

Spørgsmål: Er »demokratisk centralisme« ikke et selvmodsigende begreb?

Svar: Man skal ikke bare se på begrebet men også på virkeligheden. Der er ingen uoverstigelig kløft mellem demokrati og centralisme, der begge er nødvendige for Kina. På den ene side må den regering, som vi ønsker, være virkelig repræsentativ for folkeviljen; den må have støtte fra de brede masser over hele landet, og folket må frit kunne støtte den og have enhver mulighed til at øve indflydelse på dens politik. Det er, hvad demokrati betyder. På den anden side er centraliseringen af administrativ magt også nødvendig, og når de politiske mål, der er krævet af folket, er overført til dets egen valgte regering gennem dets repræsentative forsamling, vil regeringen udføre dem og vil givetvis kunne gøre dette glat, så længe den ikke går imod den politik, der er vedtaget i overensstemmelse med folkets vilje. Det er, hvad centralisme betyder. Kun ved at anvende demokratisk centralisme kan en regering blive virkelig stærk, og dette system må anvendes af Kinas nationale forsvarsregering i den anti-japanske krig.

Spørgsmål: Det svarer ikke til et krigskabinet, gør det?

Svar: Det svarer ikke til nogle af fortidens krigskabinetter.

Spørgsmål: Har der nogensinde været krigskabinetter af denne slags?

Svar: Ja. Regeringssystemer i krigstid kan generelt deles i to slags, bestemt af krigens natur – den ene slags er demokratisk centralisme og den anden absolut centralisme. Alle krige i historien kan deles i to slags i henhold til deres natur: retfærdige krige og uretfærdige krige. For eksempel var den store krig i Europa for omkring tyve år siden en uretfærdig, imperialistisk krig. De imperialistiske landes regeringer tvang folket til at kæmpe for imperialismens interesser og gik således imod folkets interesser; disse omstændigheder nødvendiggjorde en type regering som Lloyd George-regeringen i England. Lloyd George undertrykte det britiske folk, idet han forbød det at tale mod den imperialistiske krig og forbød organisationer eller forsamlinger som udtrykte folkets mening om krigen; selv om parlamentet fortsat eksisterede, var det blot en gruppe imperialisters organ, et parlament som blåstemplede krigsbudgettet. Manglen på enhed mellem regeringen og folket giver anledning til en

absolut centralistisk regering med kun centralisme og intet demokrati. Men i historien har der også været revolutionære krige, f.eks. i Frankrig, Rusland og nu i Spanien. I sådanne krige frygter regeringen ikke folkelig misbilligelse, fordi folket er meget villigt til at føre denne slags krig; langt fra at frygte folket bestræber regeringen sig på at vække det og opmuntre det til at udtrykke sine synspunkter, så at det aktivt kan deltage i krigen, fordi regeringen bygger på folkets frivillige støtte. Kinas nationale befrielseskrig har folkets fulde støtte og kan ikke vindes uden dets deltagelse; derfor bliver demokratisk centralisme en nødvendighed. Under den nordlige Ekspedition i 1926-27 blev sejrene også opnået gennem demokratisk centralisme. Man kan således se, at når målet med en krig direkte afspejler folkets interesser, jo mere demokratisk en regering er, jo mere effektivt kan krigen føres. En sådan regering behøver ikke at frygte at folket vil være imod krigen; den bør snarere bekymre sig om at folket ikke forbliver inaktivt eller er ligeglad med krigen. En krigs natur bestemmer forholdet mellem regeringen og folket – det er en historisk lovmæssighed.

Spørgsmål: Hvilke skridt er De rede til at tage for at oprette dette regerings-system?»

Svar: Det centrale spørgsmål er samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti.

Spørgsmål: Hvorfor?

Svar: Gennem de sidste 15 år har forholdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti været den afgørende politiske faktor i Kina. Samarbejdet mellem de to partier i 1924-27 resulterede i den første revolutions sejr. Splittelsen mellem de to partier i 1927 resulterede i det sidste tiårs ulykkelige situation. Imidlertid var ansvaret for splittelsen ikke vor; vi var tvunget til at gøre modstand mod Kuomintangs undertrykkelse, og vi blev ved med at holde Kinas befrielses glørværdige fane højt. Nu er det tredje stadium kommet, og de to partier må samarbejde fuldtud på et klart afgrænset program for at yde modstand mod Japan og frelse nationen. Som følge af vore uophørlige anstrengelser er samarbejdet endelig blevet erklæret, men sagen er, at begge sider må acceptere et fælles program og handle ud fra det. En vigtig del af et sådant program er oprettelsen af et nyt regeringssystem.

Spørgsmål: Hvorledes kan det nye system oprettes gennem de to partiers samarbejde?

Svar: Vi foreslår en rekonstruktion af regeringsapparatet og af det militære system. Vi foreslår, at der indkaldes en provisorisk nationalforsamling til at imødegå den nuværende kritiske situation. Delegerede til denne forsamling bør vælges i et passende forhold fra de forskellige anti-japanske partier, anti-japanske hære og anti-japanske folkelige- og erhvervsmæssige organisationer, således som dr. Sun yat-sen foreslog i 1924. Denne forsamling bør fungere som statsmagtens øverste organ og fastlægge de politiske retningslinier, der skal til for at frelse nationen, vedtage et forfatningsprogram og vælge regerin-

gen. Vi mener, at modstandskrigen har nået et kritisk vendepunkt og kun en øjeblikkelig indkaldelse af en sådan nationalforsamling, der har fuld autoritet og er repræsentativ for folkeviljen, kan genskabe Kinas politiske liv og overvinde den nuværende krise. Vi udveksler synspunkter med Kuomintang om dette forslag og håber at opnå dets samtykke.

Spørgsmål: Har den nationale regering ikke erklæret, at nationalforsamlingen er aflyst?

Svar: Det var rigtigt at aflyse den. Det, som er blevet aflyst, er den nationalforsamling, som Kuomintang forberedte at indkalde; i henhold til Kuomintangs påstande ville den ikke få den mindste magt, og proceduren for valget af den var helt og aldeles i modstrid med folkeviljen. Sammen med folk fra alle samfundslag tog vi afstand fra en nationalforsamling af denne slags. Den provisoriske nationalforsamling, som vi foreslår, er radikalt forskellig fra den, der er blevet aflyst. Indkaldelsen af denne provisoriske nationalforsamling vil utvivlsomt give hele landet en ny ånd og tilvejebringe den afgørende forudsætning for rekonstruktionen af regeringsapparatet og af hæren og for at mobilisere hele folket. En gunstig vending i modstandskrigen afhænger heraf.

SITUATIONEN OG OPGAVERNE I DEN ANTI-JAPANSKE KRIG EFTER SHANGHAIS OG TAIYUANS FALD

12. november 1937

I. DEN NUVÆRENDE SITUATION ER EN OVERGANG FRA EN KRIG MED BEGRÆNSET MODSTAND TIL EN KRIG MED TOTAL MODSTAND

1. Vi støtter modstandskrig af enhver art, endog en begrænset, mod den japanske imperialismes invasion. For begrænset modstand er et skridt fremad fra ikke-modstand, og den er til en vis grad revolutionær i sin karakter og er en krig til fædrelandets forsvar.

2. Imidlertid vil en begrænset krig ført af regeringen alene givetvis slå fejl, hvilket vi allerede har påpeget (ved mødet for parti-aktivister i Yenan i april i år, ved partiets landskonference i maj og i resolutionen¹ fra centralkomiteens politiske bureau i august). For det er ikke en national, revolutionær krig i ordets fulde betydning, ikke en folkekrig.

3. Vi er tilhængere af en national, revolutionær krig, i ordets fulde betydning, en krig i hvilken hele folket er mobiliseret, med andre ord, total modstand. For kun en sådan modstand skaber en folkekrig og kan opnå det mål at forsvare fædrelandet.

4. Selv om den begrænsede modstandskrig, som Kuomintang taler for, også udgør en national krig og til en vis grad er revolutionær i sin karakter, er dens revolutionære karakter langt fra fuldtændig. Begrænset modstand er dømt til at føre til nederlag i krigen; den kan aldrig forsvare fædrelandet med succes.

5. Heri ligger den principielle forskel på det kommunistiske partis standpunkt og Kuomintangs nuværende standpunkt hvad angår modstanden. Hvis

Dette er udkastet til en rapport, som kammerat Mao Tsetung aflagde i Yenan i november 1937 ved et møde for partiaktivister. Den blev mødt af øjeblikkelig modstand fra højreopportunisterne i partiet, og først på den 6. centralkomité's 6. Plenarmøde i oktober 1938 blev højreafvigelsen grundlæggende overvundet.

kommunister glemmer denne principielle forskel, vil de være ude af stand til at lede modstandskrigen korrekt, de vil være uden kraft til at overvinde Kuomintangens ensidighed, og de vil nedværdige sig til et punkt, hvor de forlader deres principper og reducerer deres parti til Kuomintangens niveau. Det ville være en forbrydelse mod den nationale, revolutionære krigs hellige sag og fædrelandets forsvar.

6. I en fuldstændig national, revolutionær krig, i en total modstandskrig, er det vigtigt at sætte 10-punktsprogrammet for at yde modstand mod Japan og frelse nationen, som er foreslået af det kommunistiske parti, i kraft, og det er vigtigt at have en regering og en hær, der vil sætte dette program igennem i dets helhed.

7. Situationen efter Shanghais og Taiyuans fald er følgende:

(1) I det nordlige Kina er den regulære krigsførelse, i hvilken Kuomintang spillede hovedrollen, forbi, og guerillakrigsførelsen, i hvilken det kommunistiske parti spiller hovedrollen, er blevet den vigtigste. I provinserne Kiangsu og Chkiang har de japanske aggressorer gennembrudt Kuomintangens frontlinier og rykker frem mod Nanking og Yangtse-dalen. Det er allerede klart, at Kuomintangens begrænsede modstand ikke kan vare længe.

(2) Ud fra deres egne imperialistiske interesser har regeringerne i Storbritannien, USA og Frankrig tilkendegivet, at de vil hjælpe Kina, men hidtil har det kun været sympati i ord og overhovedet ingen praktisk hjælp.

(3) De tyske og italienske fascister gør alt for at hjælpe de japanske imperialister.

(4) Kuomintang er stadig uvillig til grundlæggende at ændre sit etpartidiktatur og sit autokratiske styre over folket, gennem hvilket det fortsætter delvis modstand.

Det er den ene side af billedet.

Den anden side ses i det følgende:

(1) Det kommunistiske partis og den 8. rutearmés politiske indflydelse spredes hurtigt og langt, og de hyldes ud over landet som »nationens frelsere«. Det kommunistiske parti og den 8. rutearmé er fast besluttet på at videreføre guerillakrigen i Nordkina, og således forsvare hele landet, binde de japanske aggressorer og hindre dem i at angribe de centrale sletter og Nordvestkina.

(2) Massebevægelsen har udviklet sig et skridt videre.

(3) Det nationale borgerskab hælder mod venstre.

(4) Kræfter i Kuomintang, der går ind for reformer, er i vækst.

(5) Bevægelsen for at gå imod Japan og hjælpe Kina spredes blandt verdens folk.

(6) Sovjetunionen forbereder sig på at give Kina praktisk hjælp.

Det er den anden side af billedet.

8. Derfor er den nuværende situation en overgang fra begrænset til total

modstand. Mens den begrænsede modstand ikke kan vare længe endnu, er den totale modstand endnu ikke begyndt. Overgangen fra det ene til det andet, tidskløften, er farefuld.

9. I denne periode kan Kinas begrænsede modstand udvikle sig i én af tre retninger:

Den første er at gøre ende på den begrænsede modstand og erstatte den med total modstand. Det er, hvad flertallet af nationen kræver, men Kuomintang er stadig ubeslutsomt.

Den anden er at gøre ende på den væbnede modstand og erstatte den med kapitulation. Det er hvad de japanske aggressorer, kollaboratorerne og de pro-japanske elementer kræver, men flertallet af det kinesiske folk er imod det.

Den tredje er, at væbnet modstand og kapitulation sameksisterer i Kina. Det kunne fremkomme som et resultat af de japanske aggressorers, kollaboratorernes og de pro-japanske elementers intriger for at splitte Kinas anti-japanske front, når de finder det umuligt at opnå den anden retning. De arbejder nu på noget i den retning. Denne fare er faktisk meget alvorlig.

10. Bedømt ud fra den nuværende situation har de hjemlige og internationale faktorer, der forhindrer kapitulationismen fra at vinde, overtaget. Disse faktorer omfatter: Japans fremturen i sin politik med at undertvinge Kina, som ikke giver Kina nogen anden udvej end at kæmpe; eksistensen af det kommunistiske parti og den 8. rutearmé; det kinesiske folks ønsker; ønskerne hos flertallet af Kuomintangs medlemmer; Storbritanniens, USA's og Frankrigs bekymring for, at Kuomintangs kapitulation vil skade deres interesser; eksistensen af Sovjetunionen og dens politik med at hjælpe Kina; de store forhåbninger, som det kinesiske folk har (ikke uden grund) til Sovjetunionen. Den rette og koordinerede brug af disse faktorer vil ikke blot bringe kapitulationismen og splittelsen til at mislykkes, men også rydde hindringerne af vejen for fremskridt udover den begrænsede modstand.

11. Derfor eksisterer udsigten til at gå fra begrænset til total modstand. At kæmpe for denne udsigt er den mest presserende fælles opgave for alle kinesiske kommunister, alle progressive medlemmer af Kuomintang og hele det kinesiske folk.

12. Kinas anti-japanske nationale, revolutionære krig står nu over for en alvorlig krise. Denne krise kan forlænges, eller den kan overvindes ret hurtigt. Indadtil er de afgørende faktorer samarbejde mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, og en ændring af Kuomintangs politik på grundlag af dette samarbejde, og arbejder- og bondemassernes styrke. Udadtil er den afgørende faktor hjælp fra Sovjetunionen.

13. En politisk og organisatorisk reform af Kuomintang er både nødvendig og mulig.² De vigtigste årsager er det japanske pres, Kinas Kommunistiske Partis enhedsfrontspolitik, det kinesiske folks ønsker og nye kræfters fremvækst inden for Kuomintang. Vor opgave er at arbejde for denne reformering af Kuomintang, som grundlag for at reformere regeringen og hæren. Denne

reform kræver utvivlsomt Kuomintang's centrale eksekutivkomité's samtykke, og vi kan kun stille forslag.

14. Regeringen bør reformeres. Vi har foreslået, at der sammenkaldes en provisorisk nationalforsamling, hvilket ligeledes både er nødvendigt og muligt. Utvivlsomt kræver også denne reform Kuomintang's samtykke.

15. Opgaven med at reformere hæren består i at opbygge nye hære og reformere de gamle hære. Hvis en ny hær på 250.000 til 300.000 mand opfyldt af en ny politisk ånd kan opbygges inden for seks til tolv måneder, vil situationen på den anti-japanske slagmark begynde at bedre sig. En sådan hær ville øve indflydelse på alle de gamle hære og samle dem omkring sig. Det ville tilvejebringe det militære grundlag for overgangen til den strategiske modoffensiv i modstandskrigen. Denne reform kræver ligeledes Kuomintang's samtykke. Den 8. rutearmé bør spille en eksemplarisk rolle under denne reform. Og den 8. rutearmé selv bør udvides.

II. KAPITULATIONISMEN MÅ BEKÆMPES BÅDE INDEN FOR PARTIET OG I HELE LANDET

INDEN FOR PARTIET: GÅ IMOD KLASSEKAPITULATIONISMEN

16. I 1927 førte Chen Tu-hsius kapitulationisme til, at revolutionen slog fejl. Intet medlem i partiet bør nogensinde glemme denne historiske erfaring skrevet med blod.

17. Hvad angår partiets linie for en anti-japansk national enhedsfront, var hovedfaren før begivenhederne ved Lukouchiao »venstre«-opportunisten, dvs. den lukkede dørs politik. Årsagen var hovedsageligt, at Kuomintang endnu ikke var begyndt at gøre modstand mod Japan.

18. Efter begivenhederne ved Lukouchiao er hovedfaren inden for partiet ikke længere en »venstre«-opportunistisk lukket dørs politik, men højreopportunisten, dvs. kapitulationismen. Årsagen er hovedsageligt, at Kuomintang er begyndt at gøre modstand mod Japan.

19. Allerede i april ved Yenan-mødet for partiaktivister og igen i maj ved partiets landskonference og især i august ved mødet i centralkomiteens politiske bureau (Lochuan-mødet) stillede vi følgende spørgsmål: Skal proletariatet lede borgerskabet i enhedsfronten eller borgerskabet proletariatet? Skal Kuomintang trække det kommunistiske parti over eller det kommunistiske parti Kuomintang? I forhold til den aktuelle specifikke politiske opgave betyder dette spørgsmål: Skal Kuomintang hæves til niveauet for 10-punkts programmet for at yde modstand mod Japan og frelse nationens niveau, til den totale modstands niveau, som det kommunistiske parti taler for? Eller skal det kommunistiske parti synke ned til niveauet for godsejernes og borgerskabets Kuomintang-diktatur, til den begrænsede modstands niveau?

20. Hvorfor må vi stille spørgsmålet så skarpt? Svaret er:

På den ene side har vi det kinesiske borgerskabs hang til kompromis; Kuomintang's overlegenhed i materiel styrke; erklæringen og beslutningerne på det 3. plenarmøde i Kuomintang's centrale eksekutivkomité, som bagvasker og fornærmer det kommunistiske parti og skriger efter »en ende på klassekampen«; Kuomintang's længsel efter »det kommunistiske partis kapitulation« og dets omfattende propaganda for dette; Chiang Kai-sheks forsøg på at underlægge det kommunistiske parti under sin kontrol; Kuomintang's politik med at begrænse og svække den Røde Hær og de anti-japanske demokratiske baseområder; den plan, der blev udklækket under Kuomintang's Lushan-kursus³ i juli om »at reducere det kommunistiske partis styrke med to femtedele i løbet af modstandskrigen«; Kuomintang's forsøg på at forføre kommunistiske kadrer med tilbud om berømmelse, formuer, vin og kvinder; visse småborgerlige radikales (repræsenteret af Chang Nai-chi⁴) politiske kapitulation osv.

På den anden side har vi et ujævnt teoretisk niveau blandt kommunisterne; den kendsgerning at mange af vore partimedlemmer mangler den erfaring med samarbejde mellem de to partier, som vi fik under den Nordlige Ekspedition; den kendsgerning at et stort antal partimedlemmer er af småborgerlig oprindelse; nogle partimedlemmers ulyst til at fortsætte et liv i bitter kamp; tendensen til principløs tilpasning til Kuomintang i enhedsfronten; fremkomsten af en tendens til en ny type »krigsherrer« i den 8. rutearmé; fremkomsten af problemet med kommunistisk deltagelse i Kuomintang-regeringen; fremkomsten af en tendens til ovedreven tilpasning i de anti-japanske demokratiske baseområder osv.

Vi må stille spørgsmålet om, hvem der skal lede, skarpt, og vi må beslutsomt bekæmpe kapitulationismen i lyset af den alvorlige situation, som er beskrevet ovenfor.

21. Nu har centralkomiteen og partiorganisationer på alle niveauer i flere måneder, og især siden udbruddet af modstandskrigen, ført en fast og skarp kamp mod tendenser til kapitulation, faktiske eller potentielle, de har taget forskellige forholdsregler mod dem og har opnået gode resultater.

Centralkomiteen har udsendt et udkast til resolution⁵ om problemet med kommunistisk deltagelse i regeringen.

En kamp er blevet indledt mod tendensen til en ny krigsherrementalitet i den 8. rutearmé. Denne tendens er til stede hos visse enkeltpersoner, som siden den Røde Hær blev døbt om, har været uvillige til strikt at underkaste sig det kommunistiske partis ledelse, har udviklet en individualistisk heroisme, har været stolte af at få udnævnelser af Kuomintang (dvs. af at blive embedsmænd), og så videre. Tendensen til denne nye krigsherrementalitet har samme rod (at reducere det kommunistiske parti til Kuomintang's niveau) og det samme resultat (fjernelse fra masserne) som tendensen til den gamle slags krigsherrementalitet, der gav sig udtryk i at slå og skælde folk ud, bryde disciplinen osv.; den er særlig farlig, fordi den fremkommer i en periode med

enhedsfront mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, og derfor kræver den særlig opmærksomhed og beslutsom modstand. Både systemet med politiske kommissærer, som blev afskaffet på grund af Kuomintangs indblanden, og systemet med politiske afdelinger, der blev omdøbt til »politiske uddannelseskontorer« af samme grund, er nu blevet genskabt. Vi har taget initiativ til og standhaftigt udført det nye strategiske princip med »uafhængig guerillakrigsførelse i bjergegnene med initiativet i vore hænder«, og således grundlæggende sikret den 8. rutearmés succes i kampen og i dens andre opgaver. Vi har afslået Kuomintangs krav om at dets medlemmer skulle sendes til den 8. rutearmés enheder som kadrer og har opretholdt princippet om det kommunistiske partis absolutte ledelse af den 8. rutearmé. På samme måde har vi fremsat princippet med »uafhængighed og initiativ indenfor enhedsfronten« i de revolutionære anti-japanske baseområder. Vi har rettet tendensen til »parlamentarisme«⁶ (selvfølgelig ikke 2. Internationales parlamentarisme, som ikke er til stede i det kinesiske parti); vi har også fortsat vor kamp mod banditter, fjendtlige spioner og sabotører.

I Sian har vi rettet tendensen til principløs tilpasning i vort forhold til Kuomintang og har på ny udviklet massekampen. I det østlige Kansu har vi i det store hele gjort det samme som i Sian.

I Shanghai har vi kritiseret Chang Nai-chis linie med at »fremsætte færre opfordringer og tilbyde flere forslag« og er begyndt at rette tendensen til overdreven tilpasning i arbejdet i bevægelsen for national frelse.

I guerillazonerne i syden – disse repræsenterer en del af det, der blev opnået, i vor ti-årige blodige krig med Kuomintang, af vore strategiske bastioner i den anti-japanske nationale revolutionære krig i de sydlige provinser, og af vore væbnede styrker, som Kuomintang prøvede at udslette ved »omringning og undertrykkelse« selv efter begivenhederne ved Sian, og som det har søgt at svække med den nye metode med at »narre tigreren ned fra bjergene« selv efter begivenhederne ved Lukouchiao – har vi draget særlig omsorg for (1) at vogte os mod at koncentrere vore styrker uden at tage hensyn til omstændighederne (hvad der ville passe til Kuomintangs ønske om at ødelægge disse bastioner, (2) at nægte folk udpeget af Kuomintang adgang og (3) at være på vagt for faren for en ny Ho Ming-begivenhed⁷ (dvs. faren for at blive omringet og afvæbnet af Kuomintang).

Vor holdning i »Ugeavisen Befrielse«⁸ har fortsat været alvorligt og ærligt kritisk.

22. For at fortsætte den væbnede modstand og vinde endelig sejr samt for at vende den begrænsede modstand til total modstand er det nødvendigt at holde fast ved den anti-japanske nationale enhedsfront og at udvide og styrke den. Synspunkter, der er ødelæggende for enhedsfronten mellem Kuomintang og det kommunistiske parti vil ikke blive tolereret. Vi må stadig vogte os for en »venstre«-opportunistisk lukket dørs politik. Men på samme tid må vi strengt fastholde princippet om uafhængighed og initiativ i alt vort enheds-

frontsarbejde. Vor enhedsfront med Kuomintang og andre partier er baseret på udførelsen af et bestemt program. Uden denne basis var der ingen enhedsfront, og i så fald ville samarbejdet blive principløst og en kapitulationistisk manifestation. Nøglen til at lede den anti-japanske nationale revolutionære krig til sejr er således at forklare, anvende og opretholde princippet om »uafhængighed og initiativ inden for enhedsfronten«.

23. Hvad er formålet med alt dette? I én forstand er det at holde de positioner, som vi allerede har vundet, for disse positioner er vort strategiske udgangspunkt, og hvis vi mister dem, er alt forbi. Men vort hovedformål er at udvide de positioner, som vi allerede har vundet og at virkeliggøre det positive mål at »vinde masserne i millionvis for den anti-japanske nationale enhedsfront og styrte den japanske imperialisme«. At fastholde vore positioner og at udvide dem er uadskilleligt forbundet. I løbet af de sidste få måneder er mange flere medlemmer af småborgerskabets venstrefløj blevet forenede under vor indflydelse, de nye kræfter i Kuomintanglejren vokser, massekampen i Shansi har udviklet sig, og vore partiorganisationer er blevet udvidet mange steder.

Men vi må klart forstå, at i landet som helhed er vort partis organisatoriske styrke i almindelighed stadig ret svag. Også massernes styrke er i landet som helhed meget svag, fordi arbejderne og bønderne, massernes grundlæggende dele, endnu ikke er organiserede. Alt dette skyldes på den ene side Kuomintang's politik med kontrol og undertrykkelse og på den anden side vort eget arbejdes utilstrækkelighed eller endog dets fuldstændige fravær. Det er vort partis grundlæggende svaghed i den nuværende anti-japanske nationale revolutionære krig. Medmindre vi overvinder denne svaghed, kan den japanske imperialisme ikke besejres. Hertil må vi føje princippet om »uafhængighed og initiativ inden for enhedsfronten« og overvinde alle tendenser til kapitulationisme eller overdreven tilpasning.

I LANDET SOM HELHED: GÅ IMOD DEN NATIONALE KAPITULATIONISME

25. De ovenstående punkter omhandler klassekapitulationismen. Denne tendens kunne føre til, at proletariatet tilpassede sig borgerskabets reformisme og borgerskabets mangel på grundighed. Hvis den ikke overvindes, vil det ikke lykkes os at føre den anti-japanske nationale revolutionære krig fremad, at forandre den begrænsede modstand til total modstand og at forsvare fædrelandet.

Men der er også en anden slags kapitulationisme, national kapitulationisme, som kunne føre til, at Kina tilpassede sig til den japanske imperialismes interesser, at Kina blev gjort til en japansk koloni, og det kinesiske folk blev gjort til kolonislaver. Denne tendens er nu dukket frem på den anti-japanske nationale enhedsfronts højrefløj.

26. Den anti-japanske nationale enhedsfronts venstrefløj består af de masser,

der ledes af kommunisterne, herunder proletariatet, bønderne og byernes småborgerskab. Det er vor opgave at gøre vort yderste for at udvide og konsolidere denne fløj. Fuldførelsen af denne opgave er den grundlæggende forudsætning for at reformere Kuomintang, regeringen og hæren, for at oprette en forenet demokratisk republik, for at forandre begrænset modstand til total modstand og for at styrte den japanske imperialisme.

27. Den mellemste del af den anti-japanske nationale enhedsfront består af det nationale borgerskab og det øvre lag af småborgerskabet. De, på hvis vegne de ledende Shanghai-aviser taler, går mod venstre⁹, mens nogle medlemmer af Fu Hsing-selskabet er begyndt at vakle og nogle medlemmer af C.C.-kliken også vakler¹⁰. De hære, der gør modstand mod Japan, har fået nogle alvorlige lærestreger, og nogle af dem er begyndt på eller forbereder at gennemføre reformer. Det er vor opgave at hjælpe denne mellemste del til at bevæge sig fremad og ændre standpunkt.

28. Den anti-japanske nationale enhedsfronts højrefløj består af storgodsejerne og storborgerskabet, og den er den nationale kapitulationismes nervecenter. Det er uundgåeligt, at disse folk tenderer til kapitulationisme, for de frygter både, at deres ejendom ødelægges i krigen, og at folket skal rejse sig. Mange af dem er allerede kollaboratører, mange er blevet eller er rede til at blive pro-japanske, mange vakler og kun nogle få er på grund af specielle omstændigheder, beslutsomt anti-japanske. Nogle af dem har i øjeblikket sluttet sig til den nationale front tvungent og modstræbende. Generelt sagt vil det ikke vare længe, før de går. Faktisk arbejder mange af storgodsejernes og storborgerskabets værste elementer i dette øjeblik på at splitte den anti-japanske nationale enhedsfront. De fremstiller rygter, og historier som f.eks. at »kommunisterne befatter sig med oprør«, »den 8. rutearmé er på tilbage-tog« vil sikkert forøges dagligt. Det er vor opgave beslutsomt at bekæmpe den nationale kapitulationisme og under denne kamp at udvide og konsolidere venstrefløjen og hjælpe den mellemliggende del til at gå fremad og ændre standpunkt.

FORHOLDET MELLEM KLASSEKAPITULATIONISMEN OG DEN NATIONALE KAPITULATIONISME

29. Klassekapitulationismen er faktisk den nationale kapitulationismes reservestyrke i den anti-japanske nationale revolutionære krig; det er en nederdrægtig tendens, der giver sin støtte til højrefløjens lejr og fører til nederlag i krigen. Vi må bekæmpe denne tendens inden for det kommunistiske parti og proletariatet, og udstrække kampen til alle områder af vort arbejde for at styrke kampen mod den nationale kapitulationisme og for at opnå den kinesiske nations befrielse og de arbejdende massers frigørelse.

Noter

¹ Dette refererer til den »resolution om den nuværende situation og partiets opgaver«, vedtaget af det politiske bureau for Kinas kommunistiske Partis centralkomité på dets møde i Lochuan i det nordlige Shensi, den 25. august 1937. Den fulde tekst lyder som følger:

(1) De japanske aggressorers militære provokation ved Lokouchiao og deres besættelse af Peiping og Tientsin repræsenterer kun begyndelsen til deres størstiledte invasion af Kina syd for Den store Mur. De har allerede påbegyndt deres nationale mobilisering til krig. Deres propaganda om, at de »ikke har ønsker om at skærpe situationen« er blot et røgslør for yderligere angreb.

(2) Under presset fra de japanske aggressorers angreb og det kinesiske folks vrede begynder Nanking-regeringen at beslutte sig til at kæmpe. Generelle forsvarsforanstaltninger og faktisk modstand er allerede begyndt nogle steder. Krig i fuld udstrækning mellem Kina og Japan er uundgåelig. Modstanden ved Lukouchiao den 7. juli markerede starten på Kinas nationale forsvarskrig.

(3) Der er således åbnet op for et nyt stadium i Kinas politiske situation, stadiet med faktisk modstand. Stadiet med forberedelse til modstand er forbi. På det nuværende stadium er den centrale opgave at mobilisere alle nationens kræfter til sejr i modstandskrigen. At vinde demokratiet, hvilket ikke blev opnået på det foregående stadium på grund af Kuomintang's uvillighed og den utilstrækkelige mobilisering af folket, er en opgave, der må fuldføres under kampen for sejr i modstandskrigen.

(4) Vore meningsforskelle og diskussioner med Kuomintang og andre anti-japanske grupper drejer sig på dette nye stadium ikke længere om, hvorvidt man skal føre en modstandskrig, men om hvordan man skal vinde sejr.

(5) Nøglen til sejr i krigen ligger nu i at udvikle den modstand, der allerede er begyndt, til en total modstandskrig for hele nationen. Kun gennem en sådan total modstandskrig kan den endelige sejr vindes. 10-punktsprogrammet for at yde modstand mod Japan og frelse nationen, som nu er fremsat af vort parti, forklarer konkret metoden til at vinde den endelige sejr i modstandskrigen.

(6) En stor fare lurer på modstandens nuværende stadium. Hovedårsagen til denne fare er, at Kuomintang stadig er uvillig til at vække hele folket til at tage del i krigen. I stedet betragter det krigen som blot et anliggende for regeringen, og det frygter og begrænser på enhver måde folkets deltagelse i krigen, forhindrer regeringen og hæren i at knytte nære bånd til folket, nægter folket den demokratiske ret til at yde modstand mod Japan og frelse nationen og nægter at reformere regeringsapparatet grundigt og at forandre regeringen til hele nationens nationale forsvarsregering. En modstandskrig af denne art opnår måske delsejre, men aldrig den endelige sejr. Tværtimod kan den ende med en alvorlig fiasko.

(7) Eksistensen af alvorlige svagheder i modstandskrigen kan føre til mange tilbageslag, tilbagerænkninger, indre splittelser, forræderier, midlertidige og afgrænsede kompromisser og lignende tilbageslag. Derfor bør man erkende, at krigen vil blive en vanskelig og langvarig krig. Men vi har tiltro til at gennem vort partis og hele folkets anstrengelser, vil den modstand, der allerede er begyndt, fejle alle hindringer bort og fortsat gå fremad og udvikles. Vi må overvinde alle vanskeligheder og beslutsomt kæmpe for at virkeliggøre 10-punktsprogrammet for sejr, som er foreslået af vort parti. Vi må beslutsomt bekæmpe alle forkerte politiske linier, der er i modstrid hermed, og bekæmpe national defaitisme og den pessimisme og håbløshed som den avler.

(8) Sammen med folket og de væbnede styrker under partiets ledelse, må det kommunistiske partis medlemmer aktivt stille sig forrest i kampen, blive kernen i nationens modstand og gøre deres yderste for at udvikle den anti-japanske massebevægelse. De må ikke et øjeblik slappe af eller gå glip af en eneste lejlighed til at propagandere blandt masserne og organisere og bevæbne dem. Sejren i modstandskrigen mod Japan vil være sikret, under forudsætning af at massernes millioner virkelig bliver organiseret i den nationale enhedsfront.

² I modstandskrigens indledende periode fremsatte Kuomintang og Chiang Kai-shek under

folkeligt pres løfter om at indføre forskellige reformer men brød dem meget hurtigt, det ene efter det andet. Muligheden for at Kuomintang kunne indføre de reformer, som hele folket ønskede, blev ikke virkeliggjort. Som kammerat Mao Tsetung senere sagde i »Om koalitionsregering«:

»Hele folket, herunder kommunisterne og andre demokrater, håbede, at Kuomintangregeringen på et tidspunkt, hvor nationen var i fare, ville gribe lejligheden til at indføre demokratiske reformer og føre dr. Sun Yat-sens revolutionære Tre Folkeprincipper ud i livet. Men deres forhåbninger blev kuldastede.« (se Mao Tsetung: Udvalgte Værker, bind 3, Forlaget Oktober 1978).

³ Lushan-kurset blev oprettet af Chiang Kai-shek i Lushan i Kiangsi-provinsen for at træne Kuomintangpartiets og regeringens funktionærer på højeste- og mellemniveau til at udgøre kernen i hans reaktionære regime.

⁴ Chang Nai-chi talte dengang for at »udsende færre opfordringer og tilbyde flere forslag«. Men det ville have været nytteløst blot at tilbyde Kuomintang forslag, da det fulgte en undertrykkelsespolitik. Opfordringer måtte rettes direkte til masserne for at vække dem til at kæmpe mod Kuomintang. Ellers ville det have været umuligt at fastholde krigen mod Japan eller at gøre modstand mod Kuomintang-reaktionen. Chang Nai-chi tog fejl på dette punkt, og han erkendte gradvist sin fejltagelse.

⁵ Dette henviser til det »Udkast til resolution fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité om det kommunistiske partis deltagelse i regeringen« som blev udformet den 25. september 1937. Den fulde tekst lyder som følger:

(1) Den nuværende situation i den anti-japanske krig stiller et presserende krav om en enhedsfrontsregering, der repræsenterer hele nationen, for kun en sådan regering kan effektivt lede den anti-japanske nationale revolutionære krig og besejre den japanske imperialisme. Det kommunistiske parti er rede til at deltage i en sådan regering, det vil sige direkte og officielt at tage et administrativt ansvar i en sådan regering og spille en aktiv rolle i den. Men sådan en regering eksisterer endnu ikke. Det, der eksisterer i dag, er stadig Kuomintangregeringens etpartidiktatur.

(2) Kinas kommunistiske Parti kan først deltage i regeringen når den er ændret fra Kuomintangs etpartidiktatur til hele nationens enhedsfrontsregering, det vil sige, når den nuværende Kuomintangregering (a) accepterer det grundlæggende i 10-punktsprogrammet for at yde modstand mod Japan og frelse nationen, som er foreslået af vort parti, og bekendtgør et administrativt program i overensstemmelse hermed, (b) i handling begynder at bevise alvoren i sine anstrengelser for at føre dette program ud i livet og opnår afgjorte resultater, og (c) tillader det kommunistiske partis organisationers legale eksistens og garanterer det kommunistiske parti frihed til at mobilisere, organisere og uddanne masserne.

(4) Imidlertid kan medlemmer af det kommunistiske parti deltage i de lokale regeringer i visse særlige egne, som f.eks. i kampområder, hvor de gamle myndigheder finder det umuligt at regere som før og i det store og hele er villige til at føre det kommunistiske partis politik ud i livet, hvor det kommunistiske parti kan operere åbent, og hvor den nuværende nødsituation gør kommunistisk deltagelse til en nødvendighed både i folkets og regeringens mening. I endnu højere grad bør det kommunistiske parti i de japansk besatte områder træde åbent frem som organisator af de anti-japanske enhedsfrontsregeringer.

(5) Før det kommunistiske parti officielt tager del i regeringen er det i princippet tilladt partimedlemmer at deltage i repræsentative organer, som f.eks. en kinesisk nationalforsamling med det formål at diskutere en demokratisk forfatning og fremgangsmåder til at frelse nationen. Således bør det kommunistiske parti stræbe efter at få sine medlemmer valgt til sådanne forsamlinger og bruge dem som et forum til at propagandere partiets synspunkter, for at mobilisere folket og samle det omkring partiet og fremme oprettelsen af en forenet demokratisk regering.

(6) Under forudsætning af et afgrænset fælles program og princippet om absolut lighed kan det kommunistiske partis centralkomité eller dets lokale afdelinger danne enhedsfrontsorganisationer med Kuomintangs centrale eksekutivkomité eller dets lokale hovedkvarterer, som

forskellige fælles komiteer (f.eks. nationale revolutionære forbund, komiteer for massebevægelser og komiteer til mobilisering i krigszonerne), og gennem sådanne fælles aktiviteter bør det kommunistiske parti opnå enhed med Kuomintang.

(7) Ved den Røde Hærs navneforandring til en del af Den nationale revolutionære Hær og forandringen af organet for rød politisk magt til regeringen for det særlige område, kan deres repræsentanter, takket være den officielle status de har opnået, deltage i alle militære og masseorganisationer, som fremmer modstanden mod Japan og nationens frelse.

(8) Det er meget vigtigt at opretholde det kommunistiske partis fuldstændigt uafhængige ledelse i det, der oprindeligt var den Røde Hær, og i alle guerillaenhederne, og kommunister må ikke vise nogen våknen på dette principielle spørgsmål.

⁶ »Parlamentarisme« refererer her til nogle partikammeraters forslag om at det politiske system i de revolutionære bascområder, systemet med repræsentative folkekonferencer, burde ændres til det borgerlige parlamentariske system.

⁷ Ho Ming-begivenheden fandt sted efter udbrudet af den anti-japanske krig. I oktober 1934, da den Centrale Røde Hær bevægede sig nordpå, blev guerillaenheder fra den Røde Hær tilbage og opretholdt guerillakrigsførelsen under yderst vanskelige omstændigheder i fjorten områder i de otte sydlige provinser Kiangsi, Fukien, Kwangtung, Hunan, Hupeh, Honan, Chekiang og Anhwei. Da den anti-japanske krig begyndte, gik disse enheder – efter instrukser fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité – i forhandlinger med Kuomintang om borgerkrigens ophør og organiserede sig i én hær (nemlig den Nye 4. Armé, som senere hårdnakket kæmpede mod japanerne på Yangtseflodens nordlige og sydlige bredder) og rykkede frem til fronten for at gøre modstand mod Japan. Men Chiang Kai-shek pønsede på at udnytte disse forhandlinger til det formål at udslette guerillaenhederne. Ho Ming var en af guerillalederne i grænseområdet Fukien-Kwangtung, der var et af de fjorten guerillaområder. Han var ikke på vagt overfor Chiang Kai-sheks komplot, med det resultat at mere end tusind af guerillaerne under hans kommando blev omringet og afvæbnet af Kuomintangs styrker efter at de havde samlet sig.

⁸ »Ugeavisen Befrielse«, grundlagt i Yenan i 1937, var organ for Kinas Kommunistiske Partis centralkomité. Det blev afløst af »Befrielsens Dagblad« i 1941.

⁹ Det var den del af det nationale borgerskab for hvem aviser som »Shen Pao« i Shanghai tjente som talerør.

¹⁰ Fu Hsing-selskabet og C.C.-klien, to fascistiske organisationer inden for Kuomintang, blev ledet af henholdsvis Chiang Kai-shek og Chen Li-fu. De tjente storgodsejernes og storborgerskabets oligarkiske interesser. Men mange småborgerlige elementer havde sluttet sig til dem under tvang eller var blevet narret til at melde sig. Teksten henviser til den del af Fu Hsing-selskabet, der hovedsageligt bestod af officerer i Kuomintanghæren af lavere- og middelrang, og til den del af C.C.-klien, som hovedsageligt bestod af medlemmer som ikke var ved magten.

ERKLÆRING FRA REGERINGEN FOR GRÆNSEOMRÅDET SHENSI-KANSU-NINGSIA OG DET TILBAGESKUDTE HOVEDKVARTER FOR DEN 8. RUTEARME

15. maj 1938

Det erklæres herved: Lige siden begivenhederne ved Lukonchiaio har alle vore patriotiske landsmænd standhaftigt udkæmpet modstandskrigen. Officerer og mandskab ved fronten udgyder deres blod og ofrer deres liv. Alle politiske partier og grupper har forenet sig i god tro. Alle dele af folket har forenet deres kræfter for at redde nationen. Dette peger mod en strålende fremtid for den kinesiske nation og yder en fast garanti for sejr over Japan. Alle vore landsmænd må fortsætte denne fremgangslinie. Hæren og folket i Shensi-Kansu-Ningsia¹ har fulgt regeringens ledelse og viet deres anstrengelser til den nationale frelses sag. Hvad de har gjort, har været retfærdigt og ærefuldt. Under bitter nød er de blevet ved med at kæmpe utrætteligt og uden at klage. Over hele landet priser folket dem i enighed. For sin del opmuntrer regeringen i grænseområdet og det tilbageskudte hovedkvarter folket i hele området til at fortsætte deres anstrengelser helt til det sidste. Ingen vil få lov til at forsømme sin pligt og intet vil få lov til at underminere den nationale frelses sag. Imidlertid har nylige undersøgelser i grænseområdet afsløret, at nogle personer, trods almenvællets interesser, bruger forskellige midler til at tvinge bønderne til at give jord og huse, der er blevet givet til dem, tilbage, at tvinge skyldnere til at betale gamle annullerede lån tilbage², at tvinge folket til at ændre det demokratiske system, der er blevet opbygget, eller til at ødelægge de militære, økonomiske, kulturelle organisationer og de masseorganisationer, der er blevet oprettet. Nogle af dem optræder endda som spioner, konspirerer

Denne erklæring blev skrevet af kammerat Mao Tsetung for regeringen for grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og det tilbageskudte hovedkvarter for den 8. rutearmé med henblik på at imødegå Chiang Kai-shek-klikens splittelsesvirksomhed. Kort efter oprettelsen af samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti begyndte Chiang Kai-shek-kliken at pønse på splittelse af de revolutionære styrker under kommunistisk ledelse. Splittelsesvirksomheden i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia var en del af deres sammensværgelse. Kammerat Mao Tsetung fastholdt, at det var nødvendigt at stå fast for at forsvare revolutionens interesser. Erklæringen var et slag mod nogle partimedlemmers opportunistiske standpunkter i den anti-japanske front hvad angår Chiang Kai-shek-klikens intriger.

med banditter, ophidser vore soldater til mytteri, laver opmålinger og kort af vort område, samler i hemmelighed oplysninger eller spreder åbenlyst propaganda mod grænseområdets regering. Det er åbenbart, at alle disse aktiviteter er brud på det grundlæggende princip om enhed i modstanden mod Japan, går imod folkets vilje i grænseområdet og har til hensigt at vække indre splid, splitte enhedsfronten, skade folkets interesser, underminere grænseområdets regerings prestige og øge vanskelighederne for mobiliseringen mod Japan. Årsagen er, at en håndfuld reaktionære opfører sig samvittighedsløst til skade for de nationale interesser. Nogle tjener endog som redskaber for de japanske aggressorer, idet de benytter forskellige forklædninger for at camouflere deres konspiratoriske aktiviteter. I flere måneder er rapporter, der dagligt har krævet vor opmærksomhed, støt strømmet ind fra folk i amterne, som bad os om at sætte en stopper for sådanne aktiviteter. Med henblik på at styrke de anti-japanske kræfter, konsolidere baglandet for kampen mod Japan og sikre folkets interesser, finder regeringen og det tilbageskudte hovedkvarter det bydende nødvendigt at fordømme sådanne aktiviteter. I overensstemmelse hermed erklærer vi utvetydigt:

(1) Regeringen og det tilbageskudte hovedkvarter forbyder, for at beskytte de rettigheder, der allerede er sikret folket, enhver uautoriseret ændring i fordelingen af jord eller huse og i dén annullering af gæld, der er foregået inden for områderne under grænseområdets regerings jurisdiktion, før den indre fred blev tilvejebragt.

(2) Regeringen og det tilbageskudte hovedkvarter vil beskytte aktiviteterne for alle de militære, politiske, økonomiske, kulturelle organisationer og de masseorganisationer, som eksisterede, da den indre fred blev tilvejebragt, og som siden er gået fremad og er blevet udbredt i overensstemmelse med enhedsfrontens princip, de vil understøtte deres fremskridt og standse alle intriger og al splittelsesaktivitet mod dem.

(3) Regeringen og det tilbageskudte hovedkvarter, der beslutsomt udfører Programmet om væbnet Modstand og national Opbygning, vil med glæde påbegynde og fremme ethvert gøremål, som tjener sagen – modstand mod Japan og national frelse. Vi hilser oprigtig hjælp fra folket i hver en egn velkommen. Men for at vogte os mod bedragere og for at holde forrædere ude, forbyder vi enhver person, uanset hans gøremål, at drage ind i og opholde sig i grænseområdet, medmindre han sikrer sig tilladelse og skriftlig autorisering fra regeringen og det tilbageskudte hovedkvarter.

(4) I denne anspændte periode af den væbnede modstand, er det ret og rimeligt for folket at melde enhver person, som prøver at sabotere, at befatte sig med splittelse, at tilskynde til oprør eller opsnuse militære hemmeligheder inden for grænseområdets grænser. Personer, der anklages herfor, kan arresteres på stedet, hvis der foreligger fældende beviser. Overtrædere vil, hvis de bliver dømt, blive straffet med passende strengthed.

Disse fire regler må iattages af alle medlemmer af de væbnede styrker og

alle civile i grænseområdet, og intet brud overhovedet vil blive tilladt. Skulle lovløse personer for fremtiden vove at pønse på splittelse, vil grænseområdets regering og det tilbageskudte hovedkvarter håndhæve disse reglers ordlyd og ikke acceptere uvidenhed som undskyldning.

Denne erklæring er hermed udstedt med fuld lovkraft.

Noter

¹ Grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia var dét revolutionære baseområde, der efter 1931 gradvist blev opbygget i det nordlige Shensi. Da den centrale Røde Hær ankom til det nordlige Shensi efter den lange march, blev det revolutionens centrale baseområde og sæde for Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Det blev kaldt grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia efter dannelsen af den anti-japanske nationale enhedsfront i 1937, og det omfattede 23 amter langs de tre provinseres fælles grænser.

² Indtil 1936 havde de fleste steder i grænseområdet udført politikken med at konfiskere godsejernes jord og fordele den blandt bønderne og annullere bøndernes gamle gæld. For at lette dannelsen af en bred anti-japansk national enhedsfront ændrede Kinas kommunistiske Parti efter 1936 sin politik for landet som helhed til at reducere jordafgifter og renter; samtidig beskyttede det imidlertid beslutsomt de goder, der allerede var sikret bønderne gennem jordreformen.

STRATEGISKE PROBLEMER I GUERILLAKRIGEN MOD JAPAN

Maj 1938

KAPITEL I HVORFOR STILLE SPØRGSMÅLET OM STRATEGIEN I GUERILLAKRIGEN?

I modstandskrigen mod Japan spiller regulær krig den afgørende rolle, mens guerillakrig spiller en underordnet rolle. Dette er allerede korrekt fastslået. Således ser det ud, som om der kun er taktiske problemer i guerillakrig. Hvorfor så stille spørgsmålet om strategien?

Hvis Kina var et lille land, hvor guerillakrigens opgaver kun var at yde direkte støtte over korte afstande til den regulære hær, ville der selvfølgelig kun være taktiske problemer og ingen strategiske. Hvis Kina på den anden side var så stærkt som Sovjetunionen og den indtrængende fjende enten kunne fordrives hurtigt, eller selv om det skulle tage nogen tid at fordrive ham, ikke kunne besætte store områder, ville guerillakrigen ligeledes kun spille en understøttende rolle i felttogene, og den ville dermed naturligvis kun omfatte taktiske, men ikke strategiske problemer.

Spørgsmålet om strategien i guerillakrigen opstår imidlertid i tilfældet Kina, som ikke er et lille land og heller ikke er som Sovjetunionen, men som både er et stort og et svagt land. Dette store og svage land bliver angrebet af et lille og stærkt land, men det store og svage land befinder sig i sin progressive æra, og dette er kilden til hele problemet. Det er under disse omstændigheder,

I begyndelsen af modstandskrigen mod Japan undervurderede mange folk inden og uden for partiet guerillakrigens vigtige strategiske rolle og satte deres lid udelukkende til regulær krig og specielt til Kuomintang-styrkernes operationer. Kammerat Mao Tsetung imødegik dette synspunkt og skrev denne artikel for at vise den rigtige udvikling i den anti-japanske guerillakrig. Den 8. rutearmé og den nye 4. armé som havde godt 40.000 mand da modstandskrigen begyndte i 1937, voksede som følge af dette til en stor hær, der talte en million, da Japan overgav sig i 1945, oprettede mange revolutionære baseområder; de spillede en stor rolle i krigen og gjorde således igennem denne periode Chiang Kai-shek bange for at kapitulere til Japan eller påbegynde en landsomfattende borgerkrig. Da Chiang Kai-shek i 1946 iværksatte den landsomfattende borgerkrig var Folkets Befrielseshær, dannet af den 8. rutearmé og den nye 4. armé, stærk nok til at klare hans angreb.

at store områder er kommet under fjendens kontrol, og at krigen er blevet langvarig. Fjenden besætter store områder af vort udstrakte land, men Japan er et lille land, som ikke har tilstrækkeligt med soldater og må efterlade mange huller i de besatte områder, således at vor anti-japanske guerillakrig ikke først og fremmest består af operationer på de indre linier til støtte for de regulære troppers felttog, men af selvstændige operationer på de ydre linier. Endvidere er Kina progressivt, hvilket vil sige, at det har en standhaftig hær og store folkemasser, som begge ledes af det kommunistiske parti. Så langt fra at være en lidet omfattende krig, er vor anti-japanske guerillakrig faktisk en meget omfattende krig. Derfor rejser der sig en hel række problemer om den strategiske defensiv, den strategiske offensiv osv. Krigens langvarige og ubarmhjertige karakter har gjort det ubetinget nødvendigt, at guerillakrigen må påtage sig mange usædvanlige opgaver, for eksempel spørgsmålet om baseområderne og udviklingen af guerillakrigen til mobil krigsførelse og så videre. Af alle disse årsager har Kinas guerillakrig mod Japan overskredet taktikkens grænser og banker på strategiens port, og den kræver at blive undersøgt fra strategiens synsvinkel. Et punkt, der fortjener vor særlige opmærksomhed er, at en så omfattende og langvarig guerillakrig ikke tidligere er set i krigshistorien. Dette hænger sammen med, at vi nu befinder os i 1930'erne og 1940'erne, og at vi nu har det kommunistiske parti og den Røde Hær. I dette ligger sagens kerne. Vor fjende nærer muligvis stadig store forhåbninger om at overgå den mongolske erobring af Sung-dynastiet, Manchurerne erobring af Sung-dynastiet, den britiske erobring af Nordamerika og Indien, den latinske besættelse af Mellem- og Sydamerika og så videre. Men sådanne drømme har ingen praktisk værdi i dagens Kina, fordi der i dagens Kina findes visse faktorer, som ikke fandtes i disse historiske eksempler, og én af dem er guerillakrigen, som er et forholdsvis nyt fænomen. Hvis vor fjende overser denne kendsgerning, vil han med sikkerhed komme galt af sted.

Dette er grunden til, at vor anti-japanske guerillakrig, omend den i den samlede modstandskrig kun spiller en underordnet rolle, alligevel må betragtes ud fra strategiens synsvinkel.

Hvorfor så ikke bruge modstandskrigens almene strategiske principper på guerillakrigen?

Spørgsmålet om strategien i vor anti-japanske guerillakrig er faktisk nært forbundet med spørgsmålet om strategien i hele modstandskrigen, fordi disse spørgsmål har meget til fælles. På den anden side er guerillakrig forskellig fra regulær krig og har sine egne særtræk, og følgelig er der mange særlige elementer indblandet i spørgsmålet om strategien i guerillakrigen. Det er ikke muligt at anvende modstandskrigens almene strategiske principper uændret på guerillakrigen med dens særtræk.

KAPITEL II

KRIGENS GRUNDLÆGGENDE PRINCIP ER AT BEVARE SIG SELV OG ØDELÆGGE FJENDEN

Før vi diskuterer spørgsmålet om guerillakrigens strategi konkret, er det nødvendigt med nogle få ord om det fundamentale problem i krig.

Alle ledende principper i militære operationer vokser ud af det ene grundlæggende princip: at gøre sit yderste for at bevare sin egen styrke og ødelægge fjendens. I en revolutionær krig er dette problem direkte forbundet med grundlæggende politiske principper. For eksempel er det grundlæggende politiske princip i Kinas modstandskrig mod Japan, det vil sige dens politiske mål, at drive den japanske imperialism ud og opbygge et uafhængigt, frit og lykkeligt nyt Kina. I militær handling betyder dette princip anvendelsen af væbnede styrker for at forsvare vort fædreland og for at uddrive de japanske angribere. For at opnå dette må de væbnede enheders operationer dreje sig om at gøre deres yderste for at bevare deres egen styrke på den ene side og på den anden side ødelægge fjendens. Men hvordan retfærdiggør vi så opmuntringen til heltedige ofre i krigen? Hver krig kræver sin pris, sommetider en uhyrlig høj pris. Er dette ikke i modsætning til at »bevare sig selv«? I virkeligheden er der ingen modsigelse, eller rettere, ofre og overlevelse er både modsigende og komplementære. For disse ofre er afgørende, ikke blot for at ødelægge fjenden, men også for at bevare sig selv – delvis og midlertidig »ikke-bevaring« (ofre, eller at betale prisen) er en nødvendig del af den almene og permanente bevaring. Fra dette grundlæggende problem stammer rækken af ledende principper i militære operationer, som alle – lige fra principperne for ildgivning (søge dækning for, selv at bevare sig selv og udnytte ildkraften mest muligt for at ødelægge fjenden) til principperne for strategien – er gennemsyrede med ånden i dette grundlæggende princip. Alle tekniske, taktiske og strategiske principper er en anvendelse af dette grundlæggende princip. Princippet om at bevare sig selv og ødelægge fjenden er grundlaget for alle militære principper.

KAPITEL III

SEKS SPECIFIKKE STRATEGISKE PROBLEMER I GUERILLAKRIGEN MOD JAPAN

Lad os nu se, hvilken politik og hvilke principper, der må benyttes i guerillaoperationerne mod Japan, for at vi kan nå målet: at bevare os selv og ødelægge fjenden. Eftersom guerillaenhederne i modstandskrigen (som i alle andre revolutionære krige) almindeligvis opstår fra det rene ingenting og

vokser fra en mindre til en større styrke, må de bevare sig selv, og derudover må de ekspandere. Spørgsmålet er således: hvilken politik og hvilke principper må anvendes, før vi kan nå målet, at bevare og forøge vore styrker samt at ødelægge fjenden?

Almindeligvis er hovedprincipperne følgende: (1) anvendelsen af initiativ, fleksibilitet og planlægning ved ledelsen af en offensiv inden for defensiven, lynkrigsslag inden for en langvarig krig og operationer på de ydre linier inden for operationer på de indre linier, (2) samordning med regulær krigsførelse, (3) oprettelse af baseområder, (4) strategisk defensiv og strategisk offensiv, (5) guerillakrigens udvikling til mobil krigsførelse, (6) korrekte kommandoforhold. Disse seks emner udgør hele det strategiske program for guerillakrigen mod Japan, og er de nødvendige midler for at vi kan bevare og forøge vore styrker, tilintetgøre og uddrive fjenden, foretage en samordning med den regulære krigsførelse og vinde den endelige sejr.

KAPITEL IV

INITIATIV, FLEKSIBILITET OG PLANLÆGNING I UDFØRELSEN AF OFFENSIVER INDEN FOR DEFENSIVEN, LYNKRIGSSLAG INDEN FOR DEN LANGVARIGE KRIG OG OPERATIONER PÅ DE YDRE LINIER INDEN FOR OPERATIONER PÅ DE INDRE LINIER

Vi kan her behandle emnet under fire overskrifter: (1) forholdet mellem defensiven og offensiven, mellem langvarighed og lynkrigsafgørelser og mellem de indre og de ydre linier; (2) initiativet i alle operationer; (3) fleksibel anvendelse af styrkerne og (4) planlægning i forbindelse med alle operationer.

Vi begynder med det første.

Hvis vi betragter modstandskrigen i sin helhed, betyder den kendsgerning, at Japan er et stærkt land og er den angribende, mens Kina er et svagt land, der forsvarer sig, at vor krig strategisk set er defensiv og langvarig. Hvad angår de operationelle linier, opererer japanerne på ydre og vi på indre linier. Dette er ét kendetegn ved situationen. Men der er et andet kendetegn, som er lige stik modsat. De fjendtlige styrker er stærke (hvad angår våbnene, specielle kvalifikationer hos soldaterne og visse andre faktorer), og dog er de talmæssigt små, mens vore styrker, samtidig med at de er svage (ligeledes hvad angår våben, specielle kvalifikationer hos soldaterne og visse andre faktorer), talmæssigt er meget store. Sammenholdt med den kendsgerning, at fjenden er en fremmed nation, der trænger ind i vort land, mens vi kæmper mod denne indtrængen på vor egen jord, er dette bestemmende for strategien.

Det er muligt og nødvendigt at benytte taktiske offensiver inden for den strategiske defensiv, at lynkrigsfelttog og -slag inden for den strategiske langvarige krig og at udkæmpe felttog og slag på de ydre linier inden for strategisk set indre linier. Således må strategien gælde for modstandskrigen som helhed. Det holder stik både for regulær krig og for guerillakrig. Guerillakrig adskiller sig kun i grad og form. Offensiver inden for guerillakrigen tager almindeligvis form af overraskelsesangreb. Selvom overraskelsesangreb kan og skal benyttes også i regulær krigsførelse, er overraskelsesmomentet mindre. I guerillakrig er det af meget stor nødvendighed at bringe operationerne til en hurtig afgørelse, og vore ydre linier i omringningen af fjenden i felttog og slag er meget små. Alt dette adskiller sig fra regulær krigsførelse.

Heraf kan det ses, at guerillaenheder i deres operationer må koncentrere den størst mulige styrke, handle skjult og hurtigt, angribe fjenden overraskende og afgøre slagene hurtigt, og at de omhyggeligt må undgå passivt forsvar, sendrægtighed og spredning af styrkerne før træfningen. Selvfølgelig findes der ikke blot strategisk, men også taktisk defensiv i guerillakrigsførelse. Taktisk defensiv omfatter blandt andet aktioner for at indlemme fjenden og holde fremskudte stillinger under slag; placering af styrker til modstand i smalle pas, strategiske punkter, floder eller landsbyer for at reducere og udmatte fjenden og aktioner for at dække tilbagetog. Men det grundlæggende princip i guerillakrigsførelse må være offensiven, og guerillakrigens karakter er mere offensiv end den regulære krigsførelses. Offensiven må yderligere tage form af overraskelsesangreb. At afsløre os selv ved pralende at fremvise vore styrker er om muligt endnu mindre tilgiveligt i guerillakrig end i regulær krig. Det følger nødvendigvis i endnu højere grad i guerillakrig end i regulær krig af den kendsgerning, at fjenden er stærk, og vi er svage, at slag må afgøres hurtigt, selv om guerillaslag i visse tilfælde kan trække ud i flere dage som ved angreb på små og isolerede fjendtlige styrker, der er afskåret fra hjælp. Som følge af sin spredte karakter kan guerillakrigen føres hvor som helst, og i mange af dens opgaver, som ved udmattelse, opholdelse og splittelse af fjenden og i massearbejdet er princippet spredning af styrkerne; men en guerillaenhed eller en guerillagruppe må koncentrere sin hovedstyrke, når den er i færd med at udslette fjenden, og især når den skal knuse et fjendtligt angreb. »Koncentrer en stor styrke for at ramme en lille del af fjendens styrker« vedbliver at være et princip i guerillakrigens feltoperationer.

Således kan det også ses, at når vi betragter modstandskrigen som helhed, kan vi kun nå målet for vor defensive strategi og til sidst slå den japanske imperialisme ved den sammenlagte effekt af mange offensive felttog og slag både i regulær krigsførelse og guerillakrig, nemlig ved den sammenlagte effekt af mange sejre i offensive aktioner. Kun gennem den sammenlagte effekt af mange lynkrigsfelttog og -slag, nemlig den sammenlagte effekt af mange sejre i lynkrigsfelttog og -slag kan vi opnå vort mål, som er strategisk langvarighed,

hvilket betyder at vinde tid til at forøge vor modstandskraft, mens vi fremskynder eller afventer forandringer i den internationale situation og fjendens indre sammenbrud, således at vi bliver i stand til at indlede en strategisk modoffensiv og drive de japanske angribere ud af Kina. Vi må koncentrere overlegne tropper og udkæmpe slag på de ydre linier i hvert felttog eller slag, både i perioden med strategisk defensiv og i perioden med strategisk modoffensiv med det mål at omringe og udslette de fjendtlige styrker, omringe dele af dem, hvis vi ikke kan omringe dem alle, udslette så mange som muligt af de styrker, vi har omringet, og påføre de omringede styrker store tab, hvis ikke vi kan tage dem til fange i stort tal. Kun ved den sammenlagte effekt af mange af denne slags tilintetgørelsesslag kan vi ændre stillingen mellem fjenden og os, fuldstændigt knuse hans strategiske omringning – det vil sige hans planer om operationer på de ydre linier – og slutteligen, i samarbejde med internationale styrker og det japanske folks revolutionære kampe, omringe de japanske imperialister og give dem nådestødet. Disse resultater vil blive opnået hovedsagelig gennem regulær krigsførelse med guerillakrigen som en sekundær bidrager. Hvad der dog er fælles for begge er ophobningen af de mange mindre sejre til den store sejr. I dette ligger guerillakrigens store strategiske rolle i modstandskrigen.

Lad os nu diskutere initiativ, fleksibilitet og planlægning i guerillakrigsførelsen.

Hvad betyder initiativ i guerillakrig?

I enhver krig kappes de stridende parter om at erobre initiativet, det være sig på en slagmark, i et kampområde, i en krigszone eller i hele krigen, for initiativet betyder handlefrihed for en hær. Enhver hær, der mister initiativet, tvinges ind i en passiv position og mister sin handlefrihed, bliver stillet over for faren for udslettelse. Naturligvis er det vanskeligst at erobre initiativet under en strategisk defensiv og under operationer på de indre linier og lettest i offensive operationer på de ydre linier. Men den japanske imperialisme har to grundlæggende svagheder, nemlig manglen på tropper og den kendsgerning, at den kæmper på fremmed jord. Yderligere har Japans undervurdering af Kinas styrke og de indre modsætninger blandt de japanske militarister givet anledning til mange fejltagelser i ledelsen, som f.eks. forstærkning i små portioner, mangel på strategisk samordning, lejlighedsvis mangel på en hovedangrebsretning, manglende evne til at gribe chancen i visse operationer og til at udslette omringede styrker, hvilket alt sammen må betragtes som en tredje svaghed ved den japanske imperialisme. På trods af fordelene ved at være i offensiven og operere på de ydre linjer, er de japanske militarister således gradvis ved at miste initiativet på grund af deres mangel på tropper (et lille land med en lille befolkning, utilstrækkelige ressourcer, feudal imperialisme osv.), og på grund af den kendsgerning af de kæmper på fremmed jord (deres krig er imperialistisk og barbarisk) samt på grund af de tåbeligheder, de begår under ledelsen. Japan hverken vil eller kan afslutte krigen nu, ej

heller er dets strategiske offensiv endnu slut; men som hovedtendensen viser, begrænses dets offensiv af visse rammer, hvilket er en uundgåelig følge af dets tre svagheder. Japan kan ikke fortsætte ubegrænset til det har slugt hele Kina. Allerede nu er der tegn på, at Japan en dag vil befinde sig i en yderst passiv position. På den anden side var Kina i en temmelig passiv position i krigens begyndelse, men efter at have fået erfaring har det nu vendt sig til den nye politik med mobil krigsførelse, til den politik at gå i offensiven, at søge hurtige afgørelser og operere på de ydre linjer i felttog og slag, hvilket sammen med den politik, at udvikle vidtomspændende guerillakrig, hjælper Kina dag for dag til at opbygge en position, hvor det råder over initiativet.

Spørgsmålet om initiativet er endnu vigtigere i guerillakrigen. For de fleste guerillaenheder opererer under meget vanskelige omstændigheder, kæmper uden at have et bagland, med deres egne svage styrker over for fjendens stærke styrker, mangler erfaring (når enhederne er nyorganiserede), er adskilte osv. Ikke desto mindre kan man opnå initiativet i guerillakrigen; den vigtigste forudsætning er at benytte sig af fjendens tre svagheder. Ved at udnytte fjendens mangel på tropper (set ud fra krigen som helhed) kan guerillaenhederne dristigt anvende store områder at operere i. Ved at udnytte den kendsgerning, at fjenden er en fremmed angriber og anvender en overordentlig barbarisk politik, kan guerillaenhederne roligt regne med støtte fra millioner og atter millioner af folk. Ved at udnytte den fjendtlige ledelses dumheder, kan guerillaenhederne i fuldt omfang udnytte deres store ressourcer. Mens den regulære hær må udnytte alle disse svagheder hos fjenden og gøre god brug af dem for at slå ham, er det endnu mere vigtigt at guerillaenhederne gør det. Med hensyn til guerillaenhedernes egne svagheder kan disse gradvis formindskes i kampens løb. Tilmed er disse svagheder undertiden selve betingelsen for at erobre initiativet. Det er f.eks. netop fordi guerillaenhederne er små, at de på mystisk måde kan dukke op og forsvinde i deres operationer bag fjendens linjer, uden at fjenden kan stille noget op imod dem, og således få en handlefrihed, som store regulære hære aldrig opnår.

Når fjenden foretager et knibtangsangreb fra flere retninger, kan en guerillaenhed kun vanskeligt få initiativet, men alt for let miste det. Hvis dens vurderinger og dispositioner under sådanne omstændigheder er forkerte, er den udsat for at blive bragt i en passiv position og kan selvfølgelig ikke knuse fjendens knibtangsangreb. Dette kan endog ske, når fjenden er i defensiven og vi i offensiven. For initiativet er et resultat af en korrekt vurdering af situationen (både vor egen og fjendens) og de rette militære og politiske dispositioner. En pessimistisk vurdering, der ikke er i overensstemmelse med de objektive betingelser og de heraf følgende passive dispositioner, vil uden tvivl medføre, at vi mister initiativet og bliver tvunget ind i en passiv position. På den anden side vil en overoptimistisk vurdering, der ikke er i overensstemmelse med de objektive betingelser og de heraf følgende risikable (uforsvarligt risikable) dispositioner ligeledes bevirke, at vi mister initiativet og måske

havner i en position, der er magen til pessimisternes. Initiativ er ikke en genial medfødt egenskab, men noget en dygtig leder opnår ved et fordomsfrit studium og en korrekt vurdering af de objektive betingelser og ved rigtige militære og politiske dispositioner. Følgelig er initiativet ikke noget færdigstykt, men noget der forudsætter en bevidst indsats.

Når en guerillaenhed er tvunget ind i en passiv position på grund af visse fejlagtige vurderinger og dispositioner, eller på grund af overvældende pres, må den søge at komme ud af dette. Hvorledes dette kan gøres afhænger af omstændighederne. I mange tilfælde er det nødvendigt at »fjerne sig«. Evnen til at fjerne sig er det karakteristiske træk ved en guerillaenhed. At fjerne sig er den vigtigste måde at komme ud af en passiv position på, og genvinde initiativet. Men det er ikke den eneste måde. Det øjeblik, hvor fjenden er mest energisk og vi er i de største vanskeligheder, er ofte netop det øjeblik, hvor tingene begynder at gå ham imod og vende sig til vor fordel. Ofte vender en gunstig situation tilbage og initiativet genvindes som et resultat af, »at man holder ud lidt længere«.

Lad os herefter behandle fleksibiliteten.

Fleksibilitet er et konkret udtryk for initiativet. Den fleksible anvendelse af styrkerne er endnu vigtigere i guerillakrig end i regulær krig.

En guerillaleder må forstå, at en fleksibel anvendelse af styrkerne er det vigtigste middel til at ændre stillingen mellem os og fjenden og til at erobre initiativet. Guerillakrigens natur er, at guerillastyrkerne må anvendes fleksibelt i overensstemmelse med den foreliggende opgave og med sådanne omstændigheder som fjendens tilstand, terrænet og den lokale befolkning, og de vigtigste måder at anvende styrkerne på er spredning, koncentration og stillingsændringer. Når en guerillaleder anvender sine styrker, er han som en fisker, der kaster sit net ud; han må være i stand til at kaste det langt ud og til at stramme det. Når fiskeren kaster sit net ud, må han kende vandets dybde, strømmens hastighed og vide, om der er forhindringer eller ej; på samme måde må en guerillaleder, når han spreder sine enheder, være omhyggelig med ikke at påføre dem tab på grund af manglende kendskab til situationen eller ved fejlberegnet handling. Ligesom fiskeren må have et fast greb i linen for at kunne stramme nettet, må guerillalederen opretholde forbindelse og kontakt med alle sine styrker og have tilstrækkelig mange af sine hovedstyrker ved hånden. Ligesom det ofte er nødvendigt at skifte sted når man fisker, er hyppige stillingsskift også nødvendige for en guerillaenhed. Spredning, koncentration og stillingsændring er de tre former for fleksibel anvendelse af styrkerne i guerillakrig.

Almindeligvis anvendes spredningen af guerillaenheder eller »adskillelse af helheden i enkelte dele« især (1) når vi ønsker at true fjenden med et omfattende frontalt angreb, fordi han er i defensiven, og der midlertidigt ikke er nogen mulighed for at samle vore styrker til aktion; (2) når vi ønsker at udmatte og plage fjenden i et område, hvor hans styrker er svage; (3) når vi

ikke kan bryde igennem fjendens omringning og forsøger at slippe bort ved at gøre os mindre iøjnefaldende; (4) når terræn og forsyninger lægger os hindringer i vejen; eller (5) når vi udfører massearbejde i et større område. Men uanset omstændighederne bør vi ved spredningen af vore styrker være opmærksomme på følgende: (1) vi må aldrig sprede styrkerne fuldstændig jævnt, men bør beholde en temmelig stor del i et område, hvor det er let at manøvrere, så en hvilken som helst farlig situation kan imødegås, og således at der er et tyngdepunkt for den opgave, der udføres under spredningen; og (2) vi må tildele de spredte enheder klart definerede opgaver, operationsområder, tidsfrister for aktionerne, mødesteder samt måder og midler til at opretholde forbindelsen.

Styrkernes samling, eller »samling af delene til en helhed«, er den metode der almindeligvis anvendes til at udslette en fjende, når han er i offensiven, og undertiden til at udslette hans stående styrker, når han er i defensiven. Koncentration af styrkerne betyder ikke en absolut koncentration, men at samle hovedstyrkerne til aktion i én vigtig retning, mens man binder eller dirigerer en del af styrkerne i andre retninger for at opholde, udmatte eller splitte fjenden eller for at arbejde blandt masserne.

Skønt den fleksible spredning eller samling af styrkerne i overensstemmelse med omstændighederne er guerillakrigens hovedmetode, bør vi også smidigt kunne flytte (eller overføre) vore styrker.

Når fjenden føler sig alvorligt truet af guerillastykker, vil han udsende tropper til at angribe og nedkæmpe dem. Guerillaenhederne må således kunne tage mål af situationen. Hvis det er tilrådeligt, bør de kæmpe dér, hvor de er; hvis ikke bør de uden at spilde tid flytte til et andet sted. Guerillaenheder, der har udslettet en fjendtlig styrke på ét sted, må undertiden for at kunne knuse fjendens enheder én efter én hurtigt bevæge sig til et andet sted, for at tilintetgøre en anden fjendtlig styrke; når de somme tider finder det utilrådeligt at kæmpe på ét sted, må de hurtigt trække sig ud af kampen og kæmpe mod fjenden andetsteds. Hvis fjendens styrker på et bestemt sted udgør en særlig alvorlig trussel, bør guerillaenhederne ikke tøve, men fjerne sig med lynets hast. I almindelighed bør stillingsændringer gennemføres hemmeligt og hurtigt. For at vildlede, lokke og forvirre fjenden bør man til stadighed benytte sig af krigslist, som f.eks. et skinangreb i øst, mens man angriber i vest, snart vise sig i syd og snart i nord, pludselige angreb og hurtig forsvinden, samt natlige aktioner.

Smidighed i spredning, koncentration og stillingsændring er et konkret udtryk for initiativ i en guerillakrig, mens stivhed og træghed uundgåeligt fører til passivitet og forårsager unødvendige tab. Men en leder viser ikke sin dygtighed blot ved at anerkende betydningen af en fleksibel anvendelse af styrkerne; men ved sine evner til at sprede, koncentrere eller flytte dem på det rette tidspunkt i overensstemmelse med de særlige omstændigheder. Denne færdighed i at opfatte forandringer, og vælge det rette øjeblik til handling, er

ikke let at opnå; den erhverves kun af dem, der studerer med et modtageligt sind, og som omhyggeligt undersøger og overvejer situationen. En indgående overvejelse af omstændighederne er af afgørende betydning for at undgå, at fleksibilitet går over til at blive overilet handling.

Til sidst kommer vi til planlægningen.

Uden planlægning er sejre i guerillakrigsførelse umulig. Enhver forestilling om, at man kan føre guerillakrig på lykke og fromme, er enten tegn på en respektløs holdning eller på uvidenhed om guerillakrig. Forud for operationerne inden for en guerillazone som helhed, eller dem der udføres af en guerillaenhed eller gruppe, må der gå en så velgennemtænkt planlægning som mulig ved, at man på forhånd tilrettelægger hver enkelt aktion. At opfatte situationen, fastlægge opgaverne, lede styrkerne, gennemføre militær og politisk træning, sikre forsyningerne, holde udrustningen i god stand, gøre god brug af befolkningens støtte osv. – alt dette indgår i guerillaledernes arbejde som noget, de omhyggeligt må gennemtænke, samvittighedsfuldt sørge for bliver udført og kontrolleret. Hvis de ikke gør dette, vil såvel initiativet, fleksibiliteten som offensiven gå tabt. Det er rigtigt, at de betingelser, som guerillakrigen føres under, ikke muliggør en så høj grad af planlægning, som den regulære krig, og det ville være en fejltagelse at forsøge en yderst grundig planlægning i en guerillakrig. Men det er nødvendigt at planlægge så grundigt, som de objektive betingelser tillader, for man må være klar over, at det ikke er nogen spøg at kæmpe mod fjenden.

De ovenfor nævnte punkter tjener til at forklare det første af guerillakrigens strategiske principper, princippet om at anvende initiativ, fleksibilitet og planlægning, når man leder en offensiv inden for en defensiv, lynkrigsslag inden for en langvarig krig og operationer på de ydre linjer inden for operationer på de indre linjer. Det er det centrale problem i guerillakrigens strategi. Løsningen af dette problem giver den bedste garanti for sejr i guerillakrig, hvad den militære ledelse angår.

Skønt der her er blevet behandlet en række forskellige emner, drejer de sig alle om offensiven i felttog og slag. Først efter en sejr i en offensiv, kan initiativet erobres på afgørende måde. Enhver offensiv operation må organiseres på initiativ fra vor side og ikke påbegyndes under tvang. Fleksibilitet ved anvendelsen af styrkerne drejer sig om anstrengelserne for at gå over i offensiven, og planlægning er ligeledes først og fremmest nødvendig for at sikre sejren i offensive operationer. Forholdsregler ved taktisk forsvar er uden mening, hvis de adskilles fra deres opgave, at give direkte eller indirekte støtte til en offensiv. Hurtig afgørelse er et udtryk for offensivens tempo, og de ydre linjer er et udtryk for dens omfang. Offensiven er den eneste måde at udslutte fjenden på, og det er også den vigtigste måde, hvorpå man kan bevare sig selv, mens det rene forsvar og tilbagetog kun kan spille en midlertidig og begrænset rolle under bestræbelserne på at bevare sig selv og er helt betydningsløse, når det gælder om at ødelægge fjenden.

Det oven for nævnte princip er grundlæggende det samme for regulær krig og guerillakrig; det adskiller sig til en vis grad kun i sin udtryksform. Men i guerillakrig er det både vigtigt og nødvendigt at være opmærksom på denne forskel. Det er netop denne forskel i form, der adskiller guerillakrigens operationelle metoder fra den regulære krigs metoder. Hvis vi sammenblender de to forskellige former, hvori dette princip kommer til udtryk, vil sejr i en guerillakrig være umulig.

KAPITEL V

KOORDINERINGEN MED DEN REGULÆRE KRIGSFØRELSE

Det andet strategiske problem i en guerillakrig er dens koordinering med den regulære krig. Det er et spørgsmål om at klarlægge forholdet mellem guerillakrigen og den regulære krig på det operationelle plan, under hensyntagen til de øjeblikke guerillaoperationers natur. En forståelse af dette forhold, er af stor betydning for effektivt at besejre fjenden.

Der forekommer tre former for koordinering mellem guerillakrig og regulær krig, koordinering i strategi, felttog og slag.

Den guerillakrig, der føres bag fjendens linjer for at lamme ham, holde ham i skak, ødelægge hans forsyningslinjer og opmuntre vore regulære styrker og befolkningen i hele landet er som helhed koordineret med den regulære krigsførelse i strategisk henseende. Tag f.eks. guerillakrigen i de tre nordøstlige provinser. Naturligvis opstod spørgsmålet om koordinering ikke før den landsomfattende modstandskrig, men siden krigen begyndte, er betydningen af en sådan koordinering blevet indlysende. Hver eneste soldat der dræbes dér af guerillastykker, hver eneste kugle, de får fjenden til at bruge, hver eneste soldat, de hindrer i at rykke frem syd for den Store Mur kan regnes for et bidrag til modstandens samlede styrke. Det er endvidere klart, at de har en demoraliserende virkning på hele fjendens hær og på hele Japan, samt en opmuntrende virkning på hele vor hær og vort folk. Endnu tydeligere er den rolle i den strategiske samordning, som guerillakrigen spiller på jernbanestrækningerne Peiping-Suiyuan, Peiping-Hankow, Tientsin-Pukow, Tatung-Puchow, Chengting-Taiyuan og Shanghai-Hangchow. Guerillaenhederne er ikke blot koordinerede med de regulære styrker i vor nuværende strategiske defensiv, hvor fjenden strategisk er i offensiven; de vil ikke blot være koordinerede med de regulære styrker, når vi bryder fjendens greb om det besatte område, efter at han har afsluttet sin strategiske offensiv og er gået over til at sikre erobringerne; men de vil også være koordinerede med de regulære

styrker, når vi kaster fjenden ud af landet og tilbageerobrer alle de tabte områder, ved at de regulære styrker iværksætter den strategiske modoffensiv. Man må ikke overse guerillakrigens store rolle i den strategiske samordning. Lederne af såvel guerillaenhederne som de regulære styrker må til fulde forstå denne rolle.

Desuden er guerillakrigen koordineret med den regulære krig under felttog. For eksempel spillede guerillastyrker en bemærkelsesværdig rolle i felttoget ved Hsinkou, nord for Taiyuan, ved både nord og syd for Yenmenkuan at hjælpe til med at ødelægge jernbanen fra Tatung til Puchow og vejene, der løber igennem Piñghsingkuan og Yangfangkou. Eller tag et andet eksempel. Efter at fjenden havde besat Fenglingtu, spillede guerillakrig, der allerede var udbredt i hele provinsen Shansi især under ledelse af de regulære styrker, en endnu større rolle i samarbejdet med de defensive felttog vest for Huangho i provinsen Shensi og syd for Huangho i provinsen Honan. Også da fjenden angreb det sydlige Shantung, ydede guerillakrigen i Kinas fem nordlige provinser et betydeligt bidrag ved at samarbejde med vor hær's felttog. Når de udfører den slags opgaver, må lederne af hver guerillabase bag fjendens linjer, eller lederne af en guerillagrube, der midlertidigt er sendt dertil, anvende deres styrker fornuftigt og ved at anvende forskellige former for taktik, der passer til tid og sted, energisk gå til angreb mod fjendens vigtigste og mest sårbare punkter for at lamme ham, holde ham i skak, ødelægge hans forsyningslinjer, opmuntre vore hære der fører felttog på de indre linjer, og således gennemføre deres opgaver, nemlig at samarbejde med felttoget. Hvis hver guerillazone eller -enhed handler for sig selv uden at være opmærksomme på samarbejdet med de regulære styrkers felttog, vil dens rolle i den strategiske koordination miste en stor del af sin betydning, skønt den stadig vil spille en vis rolle for strategien som helhed. Alle guerillaledere må vie dette stor opmærksomhed. For at opnå koordinering under felttog er det absolut nødvendigt, at alle større guerillaenheder og guerillagrupper har radioudstyr.

Endelig er det en opgave for alle guerillaenheder i nærheden af en slagmark på de indre linjer at samarbejde med de regulære styrker i slagene, dvs. i selve kampen på slagmarken. Dette gælder naturligvis kun for guerillaenheder, der opererer nær de regulære styrker, eller for regulære enheder, der udsendes på midlertidige guerillaopgaver. I sådanne tilfælde må en guerillaenhed udføre enhver opgave, den får tildelt af lederen af de regulære styrker, hvilket sædvanligvis går ud på at holde visse fjendtlige styrker i skak, ødelægge fjendens forsyningslinjer, rekognoscere eller fungere som vejvisere for de regulære styrker. Enhver guerillaenhed bør på eget initiativ udføre disse opgaver, selv uden udtrykkeligt at have fået tildelt dem. At sidde med hænderne i skødet og hverken bevæge sig eller kæmpe, eller at fare rundt uden at kæmpe, ville være en utilladelig holdning for en guerillaenhed.

KAPITEL VI

OPRETTELSEN AF BASEOMRÅDER

Det tredje strategiske problem i den anti-japanske guerillakrig er oprettelsen af baseområder, hvilket er vigtigt og af afgørende betydning på grund af krigens langvarighed og skånselsløshed. Tilbageerobringen af vore tabte områder må vente, indtil en landsomfattende strategisk modoffensiv kan gennemføres, og til den tid vil fjendens front strække sig dybt ind i det centrale Kina, og have gennemskåret det i to dele fra nord til syd. En del eller måske endog størstedelen af vort land vil da være faldet i fjendens hænder og være blevet hans bagland. Vi må da udvide guerillakrigen til at omfatte hele dette vældige af fjenden besatte område, gøre fjendens bagland til en front og tvinge ham til ustandseligt at kæmpe i hele det område, han har besat. Indtil det tidspunkt, hvor vor strategiske modoffensiv iværksættes og så længe vore tabte områder ikke er tilbageerobret, vil det være nødvendigt at fortsætte guerillakrigen i fjendens bagland; der vil uden tvivl gå temmelig lang tid, skønt ingen bestemt kan sige hvor lang. Dette er grunden til, at krigen vil blive langvarig. Og for at sikre sine resultater i de besatte områder, er fjenden tvunget til at skærpe sine forholdsregler mod guerillastykkerne og især, efter at hans strategiske offensiv er standset, at gå i gang med en ubarmhjerterig nedkæmpelse af guerillastykkerne. Når der til langvarighed føjes ubarmhjerterighed, vil det være umuligt at fortsætte guerillakrigen bag fjendens linjer uden baseområder.

Hvad er da disse baseområder? De er de strategiske baser, som guerillastykkerne støtter sig til, når de udfører deres strategiske opgaver og opnår målet at bevare og brede sig, mens fjenden drives ud og udslettes. Uden sådanne strategiske baser vil der ikke være noget at støtte sig til under udførelsen af nogle af vore strategiske opgaver og i opnåelsen af krigens endelige mål. Det er karakteristisk for guerillakrig bag fjendens linjer, at den udkæmpes uden et bagland, for guerillastykkerne er afskåret fra landets bagland i almindelighed. Men guerillakrigen kan hverken vare ved i lang tid eller vokse uden baseområder. Baseområderne er i virkeligheden dens bagland.

Historien kender mange bondekrigs af typen med »omstrejfende oprørere«, men ingen af dem har nogensinde sejret. I den moderne tekniks og kommunikations tidsalder vil det være endnu mere urimeligt at forestille sig, at man kan sejre ved at kæmpe som en omstrejfende oprører. Ikke desto mindre findes denne idé om omstrejfende oprørere stadig blandt forarmede bønder, og i guerillalederes tanker kan dette give sig udslag i, at baseområder hverken skulle være nødvendige eller vigtige. At denne idé fjernes fra guerillaledernes hoveder er derfor en vigtig forudsætning for at kunne tage beslutning om en politik med oprettelse af baseområder.

Spørgsmålet om at have eller ikke have baseområder, betragte dem eller ikke betragte dem som vigtige, eller sagt på en anden måde, modsætningen

mellem ideen om at oprette baseområder og ideen om at kæmpe som omstrejfende oprørere, viser sig i al guerillakrigsførelse, og vor anti-japanske guerillakrig er i et vist omfang ingen undtagelse. Derfor er kampen mod de omstrejfende oprøreres ideologi en uundgåelig ting. Først når denne ideologi er fuldstændig manet i jorden og politikken med at oprette baseområder er påbegyndt, vil der være skabt gunstige betingelser for at fastholde guerillakrigen i længere tid.

Nu er der redegjort for nødvendigheden og vigtigheden af baseområder. Lad os derefter fortsætte til de følgende problemer, som må forstås og løses, når det drejer sig om oprettelsen af baseområderne. Disse problemer er de forskellige typer af baseområder, guerillazoner og baseområder, betingelserne for at oprette baseområder, deres konsolidering og udvidelse og de måder, hvorpå vi og fjenden omringer hinanden.

1. TYPER AF BASEOMRÅDER

Baseområderne i den anti-japanske guerillakrig består stort set af tre typer, nemlig dem der ligger i bjergene, dem på sletterne og dem, der ligger nær søer, floder og flodmundinger.

Fordelen ved at oprette baseområder i bjergrige egne er indlysende, og de, der er blevet, bliver eller vil blive oprettet i Changpai¹, Wutai² Taihang³, Taishan⁴, Yenshan⁵ og Maoshan⁶ bjergene, tilhører alle denne type. Det er altsammen steder, hvor den anti-japanske guerillakrig kan opretholdes længst, og de er vigtige støttepunkter i modstandskrigen. Vi må udvide guerillakrigen og oprette baseområder i alle bjergrige egne bag fjendens linjer.

Naturligvis er sletterne mindre velegnede end bjergene, men det er på ingen måde umuligt hverken at udvikle guerillakrig eller oprette baser her. Den omfattende guerillakrig på sletterne i Hopei og det nordvestlige Shantung beviser således, at det er muligt at udvikle guerillakrig på sletterne. Mens der endnu ikke er noget bevis for, at man kan oprette baser dér og holde dem i længere tid, har det vist sig muligt at oprette midlertidige baseområder, og det må også være muligt at oprette baseområder til brug for mindre enheder, eller til brug en del af året. På den ene side har fjenden ikke tilstrækkelige tropper til sin rådighed og fører en uhørt brutal politik, og på den anden side består Kina af et uhyre stort område og af utallige mennesker, der kæmper mod Japan. De objektive betingelser for at øge guerillakrigens omfang og oprette midlertidige baser på sletterne er således til stede. Under en dygtig militær ledelse, må det naturligvis være muligt at oprette baser for mindre guerillaenheder dér, baser der er beregnet på at holde i lang tid, men som ikke ligger fast⁷. Man må som helhed regne med, at når fjendens strategiske offensiv standses, og han går ind i en fase, hvor han sikrer sine besatte områder, vil han uden tvivl iværksætte brutale angreb mod alle guerillastyrkernes baseområder, og de, der ligger på sletterne, må naturligvis tage det første stød. De større guerillagrupper, der opererer på sletterne, vil være ude af stand til at

fortsætte kampen ret længe dér, og vil alt efter omstændighedernes krav efterhånden blive nødt til at flytte op i bjergene, som f.eks. fra Hopei-sletten til Wutai- og Taihang-bjergene, eller fra Shantung-sletten til Taishan-bjerget og til Shantung-halvøens østlige del. Men under de omstændigheder, der råder i vor nationale krig, er det ikke umuligt for talrige mindre guerillaenheder at fortsætte kampen i adskillige amter på de vældige sletter, og gå over til en bevægelig kampform, dvs. flytte deres baser fra sted til sted. Det er afgjort muligt at føre guerillakrig på visse årstider, ved at benytte sig af de høje afgrøders »grønne tæppe« om sommeren og de tilfrosne floder om vinteren. Eftersom fjenden for øjeblikket ikke har tropper til overs, og aldrig vil være i stand til at passe på alle steder, selv med et større antal tropper, er det absolut nødvendigt for os, at vi i øjeblikket fastlægger en politik, der går ud på at udbrede guerillakrig i stor målestok og oprette midlertidige baseområder på sletterne, og med henblik på fremtiden at forberede os på at fortsætte guerillakrigen med mindre enheder, måske kun på visse årstider; samt at oprette baseområder, der ikke ligger fast. Objektivt set er mulighederne for at udvikle guerillakrig og oprette baser større i områder nær søer, floder og flodmundinger end på sletterne, men mindre end i bjergene. De dramatiske slag, udkæmpet af »pirater« og »vand-banditter«, som vor historie er så rig på, og guerillakrigen omkring søen Hunghu, der holdtes i gang i flere år i den Røde Hærs periode, beviser begge muligheden for at udvikle guerillakrig og oprette baseområder i områder nær søer, floder og flodmundinger. Hidtil har de politiske partier og masserne, der bekæmper Japan, imidlertid kun ofret denne mulighed ringe opmærksomhed. Skønt de subjektive betingelser endnu mangler, bør vi uden tvivl vende vor opmærksomhed mod denne mulighed og begynde at arbejde på den. Som et aspekt i udviklingen af vor landsomfattende guerillakrig, bør vi effektivt organisere guerillakrig i området ved søen Hungtse nord for floden Yangtse, i området ved søen Taihu syd for Yangtse og i alle egne nær søer, floder og flodmundinger i de af fjenden besatte områder langs Yangtse og ved kysten, og vi bør oprette faste baseområder på og nær sådanne steder. Ved at overse dette forsyner vi i virkeligheden fjenden med muligheder for transport til søs. Dette er en mangel ved vor strategiske plan for modstandskrigen, der i rette tid må afhjælpes.

2. GUERILLAZONERNE OG BASEOMRÅDERNE

I guerillakrig bag de fjendtlige linier er der en forskel mellem guerillazoner og baseområder. Områder, der er omgivet af fjenden, men hvis indre dele ikke har været besat, eller som er genvundet, som f.eks. visse amter i bjergområdet Wutai (det vil sige Shansi-Chahar-Hopei-grænseområdet) ligesom visse steder i bjergene Taihang og Taishan, er færdigsyede baser, som er velegnede til guerillaenhedernes udvikling af guerillakrigen. Men andre steder i disse områder er situationen anderledes, som for eksempel i de østlige og nordlige dele af bjergområdet Wutai, hvilket omfatter dele af det vestlige Hopei og det

sydlige Chahar, samt mange steder øst for Paoting og vest for Tsangchow. Da guerillakrigen begyndte, kunne guerillaerne ikke besætte disse områder fuldstændig, men kunne kun foretage hyppige togter. Det er områder, som kontrolleres af guerillaerne, når de er der, og som kontrolleres af marionetregimet, når de er væk, og er derfor endnu ikke guerillabaser, men kun hvad man kunne kalde guerillazoner. Sådanne guerillazoner kan omformes til baseområder, når de har gennemgået guerillakrigens nødvendige udvikling. Med dette forstår vi, at et stort antal fjendtlige tropper er blevet tilintetgjort eller slået, marionetregimet er blevet ødelagt, massernes aktivitet er blevet vakt, anti-japanske masseorganisationer er blevet dannet, folkets lokale væbnede styrker er blevet udviklet, og at der er blevet oprettet anti-japanske politiske magtorganer. Med udvidelsen af vore baseområder forstår vi indlemmelsen af sådanne områder i de allerede oprettede baser.

Visse steder, som for eksempel i det østlige Hopei, har hele det område, hvor der føres guerillaoperationer, været guerillazone lige fra begyndelsen. Marionetregimet er af gammel dato her, og fra starten har hele operationsområdet været guerillazone både for folkets væbnede styrker, som er opstået gennem lokale opstande, og for de guerillaafdelinger, som blev sendt ned fra Wutai-bjergene. Alt, hvad de kunne gøre, var fra første færd at vælge nogle rimeligt gode steder til midlertidigt bagland eller baseområder. Sådanne områder vil ikke blive udviklet fra guerillazoner til relativt stabile baseområder, før de fjendtlige styrker er udslettet, og arbejdet med at rejse folket er i fuldt sving.

Udviklingen af en guerillazone til et baseområde er således en vanskelig omformningsproces, og dens fuldførelse afhænger af det omfang, hvori fjenden udslettes og masserne rejses.

Mange områder vil forblive guerillazoner i lang tid endnu. I disse områder vil fjenden ikke være i stand til at oprette stabile marionetregimer, ligegyldig hvor meget han forsøger at fastholde kontrollen, mens vi på vor side ikke vil være i stand til at nå målet med at oprette anti-japanske politiske magtorganer, hvor meget vi end udvikler guerillakrigen. Eksempler på dette kan findes i de fjendtligt besatte områder langs jernbanelinierne, i nærheden af de store byer og i visse områder på sletterne.

Hvad angår de store byer, jernbanestationerne og de stærkt bevogtede områder på sletterne, så kan guerillakrigen kun nå til udkanten af disse områder og ikke ind i deres indre, da der her er forholdsvis stabile marionetregimer. Det er en anden situation.

Fejl i vor ledelse eller stærkt fjendtligt pres kan betyde en ændring i den ovenfor beskrevne tingenes tilstand, det vil sige en guerillabase kan blive til en guerillazone og en guerillazone kan blive til et område under relativt stabil fjendtlig kontrol. Sådanne forandringer er mulige, og de kræver guerillaledernes særlige årvågenhed.

Som et resultat af guerillakrigen og kampen mellem os og fjenden falder

hele det fjendtligt besatte område derfor i følgende tre kategorier: (1) anti-japanske baser under kontrol af vore guerillaenheder og vore politiske magtorganer, (2) områder under kontrol af den japanske imperialismes og dens marionetregimer og (3) mellemliggende zoner, der er efterstræbt af begge sider, nemlig guerillazonerne. Guerillalederne har pligt til at udvide den første og den tredje kategori mest muligt og til at mindske den anden kategori til det mindst mulige. Dette er guerillakrigens strategiske opgave.

3. BETINGELSERNE FOR AT OPRETTE BASEOMRÅDER

De grundlæggende betingelser for at oprette et baseområde er, at der må findes anti-japanske væbnede styrker, at disse væbnede styrker anvendes til at påføre fjenden tab, samt at de rejser folket til handling. Oprettelsen af et baseområde er således først og fremmest et spørgsmål om opbygningen af en væbnet styrke. I guerillakrig må lederne samle deres kræfter om at opbygge én eller flere guerillaenheder, og de må i kampens løb gradvis udvikle dem til guerillagrupper eller endog til regulære enheder og grupper. Opbygningen af en væbnet styrke er nøglen til at oprette et baseområde; hvis der ikke findes nogen væbnet styrke, eller hvis denne er svag, kan man intet udrette. Dette udgør den første betingelse.

Den anden uundværlige betingelse for at oprette et baseområde er, at de væbnede styrker må anvendes i samarbejde med befolkningen for at besejre fjenden. Alle områder under fjendtlig kontrol er baseområder for fjenden, og ikke for guerillaenhederne, og kan naturligvis ikke omformes til baseområder for guerillaenheder, medmindre fjenden besejres. Hvis vi ikke slår fjendens angreb tilbage og besejrer ham, vil selv områder, der beherskes af guerillaenheder, komme under fjendens kontrol, og derefter vil det være umuligt at oprette baseområder.

Den tredje uundværlige betingelse for at oprette et baseområde er udnyttelsen af al vor kraft, herunder også vore væbnede styrker, til at rejse masserne til kamp mod Japan. I kampens løb må vi bevæbne folket, dvs. organisere selvforsvarskorps og guerillaenheder. I løbet af kampen må vi danne masseorganisationer, vi må organisere arbejderne, bønderne, ungdommen, kvinderne, børnene, handelsfolk og folk fra de liberale erhverv – i overensstemmelse med graden af deres politiske bevidsthed og kampvilje – i de forskellige masseorganisationer, der er nødvendige i kampen mod den japanske aggression, og vi må udvide dem lidt efter lidt. Uden organisering kan folket ikke lade sin anti-japanske styrke slå om i handling. I løbet af denne kamp må vi udrense såvel de åbne som de skjulte forrædere, en opgave der kun kan gennemføres, ved at man støtter sig til folkets styrke. I denne kamp er det særlig vigtigt at rejse folket til at oprette eller styrke de lokale anti-japanske politiske magtorganer. Hvor de oprindelige kinesiske organer ikke er blevet ødelagt af fjenden, må vi reorganisere og styrke dem med støtte fra de brede masser, og hvor de er blevet ødelagt af fjenden, bør vi genopbygge dem med

massernes hjælp. De er politiske magtorganer, der udfører den anti-japanske nationale enhedsfronts politik og bør forene hele folkets kraft til kamp mod vor eneste fjende, den japanske imperialisme og dens lakajer, forræderne og de reaktionære.

Et baseområde til guerillakrig kan for alvor etableres, når disse tre grundlæggende betingelser lidt efter lidt er blevet opfyldt, dvs. først efter at der er opbygget anti-japanske styrker, efter at fjenden har lidt nederlag og folket er blevet rejst.

De geografiske og økonomiske betingelser må også nævnes. Hvad det første angår har vi allerede diskuteret tre forskellige kategorier i det tidligere afsnit om typer af baseområder, og her behøver vi kun at nævne en hovedforudsætning, nemlig at området må være udstrakt. På steder, der er omgivet af fjenden på alle sider, eller på tre sider, giver de bjergrige områder naturligvis de bedste betingelser for at kunne oprette et baseområde, der kan holde ud i længere tid, men hovedsagen er, at der må være tilstrækkelig plads for guerillaenhederne at manøvrere på, altså at området må være udstrakt. Hvis man har et udstrakt område, kan guerillakrigen udvikles og opretholdes selv på sletterne, for ikke at tale om områder nær søer, floder og flodmundinger. Stort set skyldes det Kinas uhyre område og fjendens mangel på tropper, at guerillakrigen kan få denne betingelse opfyldt. Dette er en vigtig, ja, endog en afgørende betingelse for så vidt angår muligheden for at føre guerillakrig, og små lande der, som Belgien, ikke opfylder denne betingelse, har ringe eller ingen mulighed herfor.⁸ I Kina er denne betingelse ikke noget, man behøver at stræbe efter at få opfyldt, den udgør heller ikke noget problem; den er der, og venter kun på at blive udnyttet.

Hvad angår basernes fysiske placering, ligner de økonomiske betingelser de geografiske. For i øjeblikket diskuterer vi oprettelsen af baseområder bag fjendens linjer, og ikke i en ørken hvor der ikke findes nogen fjende. Hvert eneste sted, hvor fjenden kan trænge frem, har i forvejen sine kinesiske indbyggere og et økonomisk eksistensgrundlag, så spørgsmålet om valg af økonomiske betingelser, når man opretter baseområder, bliver overhovedet ikke aktuelt. Uanset de økonomiske betingelser, bør vi gøre vort yderste for at udvikle guerillakrigen og oprette faste eller midlertidige baseområder overalt, hvor der findes kinesiske indbyggere og fjendtlige styrker. Men i politisk henseende udgør de økonomiske betingelser et problem, et spørgsmål om den økonomiske politik, der er af enorm betydning for oprettelsen af baseområder. Den økonomiske politik, der føres i guerillaenhedernes baseområder, må følge den anti-japanske nationale enhedsfronts principper, der går ud på at tage vare på handelen og fordele de økonomiske byrder lige. Hverken de lokale politiske magtorganer eller guerillaenhederne må overtræde disse principper, hvis ikke oprettelsen af baseområder og guerillakrigens fortsættelse skal lide skade. Den lige fordeling af de økonomiske byrder betyder, »At de der har penge, bør bidrage med penge«, mens bønderne bør forsyne guerillaenhe-

derne med korn inden for visse grænser. Beskyttelsen af handelen betyder, at guerillaenhederne må være højt disciplinerede, og at konfiskation af forretninger skal være strengt forbudt, undtagen af dem der ejes af afslørede forrædere. Dette er ikke nogen let sag, men politikken er fastlagt og må gennemføres.

4. KONSOLIDERINGEN OG UDVIDELSEN AF BASEOMRÅDERNE

For at kunne begrænse den indtrængende fjende til nogle få bastioner, det vil sige til de store byer og langs de vigtige samfærdselsårer, må guerillakæmperne gøre alt, hvad de kan, for at udvide guerillakrigen mest muligt fra deres baseområder og indeslutte alle fjendens bastioner og på denne måde true hans eksistens og ryste hans moral. Dette er væsentligt. I denne sammenhæng må vi gå imod tilbageholdenhed i guerillakrigsførelse. Hvadenten tilbageholdenheden skyldes ønsket om at undgå besværligheder eller en overvurdering af fjendens styrke, vil den kun bringe tab i modstandskrigen, og den er skadelig for guerillakrigen og for selve baseområderne. På samme tid må vi ikke glemme konsolideringen af baseområderne, hvor hovedopgaven er at rejse og organisere masserne og uddanne guerillaenheder og lokale væbnede styrker. Denne konsolidering er nødvendig for at opretholde den langvarige krig og for at kunne udvide den, for uden en sådan konsolidering er en kraftig udvidelse umulig. Hvis vi i vor guerillakrigsførelse kun tænker på udvidelse og glemmer konsolideringen, vil vi være ude af stand til at modstå fjendens angreb og som følge heraf ikke blot miste muligheden for udvidelse, men samtidig bringe selve eksistensen af baseområdet i fare. Det korrekte princip er udvidelse samt konsolidering, som er en god metode, der tillader os at arbejde offensivt eller defensivt, som vi skønner det rigtigt. Når vi har at gøre med en langvarig krig, vil problemet om konsolidering og udvidelse af baseområderne konstant opstå for hver eneste guerillaenhed. Den konkrete løsning afhænger selvsagt af omstændighederne. På et tidspunkt må hovedvægten lægges på udvidelse, det vil sige udvidelse af guerillazonens område og øgning i antallet af guerillasoldater. På et andet tidspunkt må hovedvægten lægges på konsolidering, det vil sige på at organisere masserne og uddanne tropperne. Da udvidelse og konsolidering er forskellige af natur, og da de militære dispositioner og andre opgaver derfor vil være forskellige, vil en effektiv løsning af problemet kun være mulig, hvis vi skiftevis lægger hovedvægten på det ene og det andet, alt efter tidspunkt og omstændigheder.

5. DE FORMER I HVILKE VI OG FJENDEN OMRINGER HINANDEN

Når vi ser på modstandskrigen i dens helhed, er der ingen tvivl om, at vi strategisk er omringet af fjenden, fordi han strategisk er i offensiven og opererer på de ydre linier, mens vi strategisk er i defensiven og opererer på indre linier. Dette er den første måde, fjenden omringer os på. Vi, for vor del, omringer hver af fjendens afdelinger, som trænger frem mod os ad forskellige ruter, idet vi anvender den offensive politik med operationer på de ydre linier i

felttog og slag, ved at bruge talmæssigt overlegne styrker mod disse fjendtlige afdelinger, som trænger frem mod os fra de ydre linier. Dette er den første måde, hvorpå vi omringer fjenden. Hvis vi dernæst betragter guerillaernes baseområder i fjendens bagland, er hvert område enkeltvis omgivet af fjenden til alle sider, som i bjergområdet Wutai, eller på de tre sider som i det nordvestlige Shansi. Dette er den anden form for fjendens omringning. Hvis man på den anden side betragter alle guerillabaseområderne samlet og ser deres forbindelser til de regulære styrkers kampfronter, vil man se, at vi for vort vedkommende omringer en hel del fjendtlige styrker. I Shansi-provinsen har vi for eksempel omringet jernbanen Tatung – Puchow på tre sider (de østlige og nordlige sider samt den sydlige ende) og byen Taiyuan på alle sider; og der er talrige lignende eksempler i provinserne Hopei og Shantung. Det er den anden måde, hvorpå vi omringer fjenden. Således er der to slags fjendtlige omringninger og to slags af vore omringninger – næsten som et spil *weichi*⁹. Felttog og slag udkæmpet af de to sider svarer til at tage hinandens brikker, og fjendens oprettelse af støttepunkter samt vor oprettelse af guerillabaseområder svarer til træk for at opnå dominans over felter på spillebrættet. Det er netop ved at »dominere felterne«, at guerillabaseområdernes store strategiske rolle i fjendens bagland viser sig. Vi rejser dette spørgsmål i modstandskrigen, for at nationens militære ledelse og guerillalederne i alle områder bør sætte udviklingen af guerillakrigen bag fjendens linier og oprettelse af baseområder hvor det er muligt på dagsordenen og udføre dette som en strategisk opgave. Hvis vi på det internationale plan kan skabe en anti-japansk front i Stillehavsområdet med Kina som én strategisk enhed, og Sovjetunionen og andre lande som måtte slutte sig til, som andre strategiske enheder, vil vi have én omringning mere af fjenden, end han har af os. Vi vil da kunne skabe operationer på de ydre linier i Stillehavsområdet, som kan omringe og ødelægge det fascistiske Japan. Det er rigtigt, at dette i dag er af ringe praktisk betydning, men et sådant perspektiv er ikke umuligt.

KAPITEL VII

DEN STRATEGISKE DEFENSIV OG DEN STRATEGISKE OFFENSIV I GUERILLAKRIGEN

Det fjerde strategiske problem i guerillakrigen drejer sig om den strategiske defensiv og den strategiske offensiv. Det er spørgsmålet om, hvorledes den offensive krigs politik, som vi nævnte under diskussionen af det første problem, skal føres ud i praksis, når vi er i defensiven eller, når vi er i offensiven i vor guerillakrig mod Japan.

Inden for den landsomfattende strategiske defensiv eller strategiske offensiv (mere nøjagtigt den strategiske modoffensiv), finder der strategiske defensiver

og offensiver sted i mindre omfang i og omkring hvert enkelt baseområde. Ved den strategiske defensiv forstår vi vor strategiske situation og politik, når fjenden er i offensiven og vi i defensiven; ved den strategiske offensiv forstår vi vor strategiske situation og politik, når fjenden er i defensiven og vi i offensiven.

1. DEN STRATEGISKE DEFENSIV I GUERILLAKRIGEN

Efter at guerillakrigen er brudt ud og vokset til et betragteligt omfang, vil fjenden uundgåeligt angribe guerillaenhedernes baseområder, især i den periode, hvor hans strategiske offensiv mod landet som helhed er bragt til en afslutning, og han slår ind på at sikre de besatte områder. Det er vigtigt at indse, at sådanne angreb er uundgåelige, for ellers vil guerillalederne blive taget på sengen og uden tvivl blive forskrækkede og bestyrkede, når de står over for fjendens svære angreb, og deres styrker vil blive slået på flugt.

For at udslette guerillasoldaterne og deres baseområder, vil fjenden ofte gribe til knibtangsangreb. For eksempel foretog fjenden, i hver af de fire eller fem »straffekspeditioner«, der rettedes mod bjergområdet Wutai, en planmæssig fremrykning med tre, fire eller endog seks eller syv kolonner samtidig. Jo større udstrækning guerillakampen har, des vigtigere er baseområdernes stilling, og jo større truslen er mod fjendens strategiske centre og livsvigtige kommunikationslinjer, jo heftigere vil fjendens angreb være. Jo heftigere de fjendtlige angreb er mod et guerillaområde, des tydeligere er tegnene derfor på, at den pågældende guerillakrig har fremgang og effektivt bliver samordnet med den regulære kamp.

Når fjenden iværksætter et knibtangsangreb med flere kolonner, må guerillaenhedernes politik gå ud på at knuse det ved et modangreb. Det er let at knuse, hvis hver af de fremrykkende kolonner kun består af en enhed, stor eller lille, der ikke har efterfølgende støtteenheder og som ikke er i stand til at stationere tropper langs fremrykningsruten, bygge blokhuse eller anlægge bilveje. Når fjenden iværksætter et knibtangsangreb, er han i offensiven og opererer på de ydre linjer, mens vi er i defensiven og opererer på de indre linjer. Hvad vore dispositioner angår, bør vi anvende vore sekundære styrker til at opholde adskillige fjendtlige kolonner, mens vor hovedstyrke iværksætter overraskelsesangreb (især i form af baghold) i et felttog eller slag mod en enkelt fjendtlig kolonne og angriber den, når den er i bevægelse. Skønt fjenden er stærk, vil han blive svækket ved gentagne overraskelsesangreb, og ofte trække sig tilbage på halvvejen; guerillaenhederne kan så foretage flere overraskelsesangreb under forfølgelsen, og derved svække ham yderligere. Fjenden besætter almindeligvis amtsbyer og andre byer i vore baseområder, før han standser sin offensiv eller begynder at trække sig tilbage, og vi bør omringe disse byer, afskære hans kornforsyning og ødelægge hans forbindelseslinjer, så at vi kan benytte lejligheden til at forfølge og angribe ham, når han ikke kan holde ud længere og begynder at trække sig tilbage. Efter at have

knust én kolonne, må vi flytte vore styrker for at knuse endnu én og ved at knuse dem én efter én splitte knibtangsangrebet.

Et stort område, som f.eks. bjergområdet Wutai, udgør et militært område, der er opdelt i fire, fem eller endnu flere militære underområder, hver med sine egne selvstændigt opererende væbnede styrker. Ved at anvende den ovenfor beskrevne taktik har disse styrker ofte knust fjendtlige anreb på samme tid eller efterhånden.

I vor operationsplan mod et fjendtligt kibtangsangreb placerer vi almindeligvis vor hovedstyrke på de indre linjer. Men når vi har kræfter tilovers, bør vi udnytte vor sekundære styrker (som f.eks. amtets eller distriktets guerillaenheder, eller endog afdelinger af hovedstyrken) på de ydre linjer for at afbryde fjendens forbindelseslinjer, og opholde hans forstærkninger. Hvis fjenden sætter sig fast i vort baseområde, må vi ændre taktikken, ved at efterlade nogle af vore styrker i baseområdet for at belejre fjenden, mens vi anvender hovedstyrken til at angribe det område, han er kommet fra, til at forøge vor virksomhed dér for at få ham til at trække sig tilbage og angribe vor hovedstyrke; dette kalder man taktikken med at »undsætte staten Chao ved at belejre staten Wei«¹⁰.

Under operationerne mod et knibtangsangreb må de lokale anti-japanske selvforsvarskorps og alle masseorganisationerne være klar til handling, og på enhver måde hjælpe vore tropper i kampen mod fjenden. Når man kæmper mod fjenden, er det vigtigt både at indføre lokal undtagelsestilstand og så vidt muligt at »forstærke vore forsvarsværker og rydde markerne«. Formålet med det første er at undertrykke forrædere og forhindre fjenden i at skaffe sig oplysninger, og med det sidste at støtte vore egne operationer (ved at forstærke vore forsvarsværker) og forhindre, at fjenden skaffer sig fødevarer (ved at rydde markerne). »At rydde markerne« vil sige at høste afgrøderne, så snart de er modne.

Når fjenden trækker sig tilbage, afbrænder han ofte husene i de større og mindre byer, han har besat, samt udsletter landsbyerne på sin vej for at ødelægge guerillaenhedernes baseområder. Men herved berøver han sig selv mad og indkvartering i sin næste offensiv, og skaden falder tilbage på ham selv. Dette er et konkret eksempel på, hvad vi mener når vi siger, at én og samme ting kan have to modsatte aspekter.

En guerillaleder bør ikke tænke på at opgive sit baseområde og flytte til et andet, medmindre det viser sig umuligt efter gentagne operationer at knuse fjendens svære knibtangsangreb. Under sådanne omstændigheder må han være på vagt over for pessimisme. Så længe lederne ikke kludrer i principielle anliggender, vil det almindeligvis være muligt at knuse knibtangsangrebene og opretholde baseområderne i bjergegnene. Det er kun på sletterne, at en guerillaleder, der står over for et alvorligt knibtangsangreb, bør overveje andre forholdsregler ud fra de særlige omstændigheder, nemlig at efterlade talrige mindre enheder til spredte operationer, mens han midlertidigt flytter

større guerillagrupper til en eller anden bjergegn, således at de kan vende tilbage og genoptage deres aktiviteter på sletterne, når fjendens hovedstyrker engang fjerner sig.

Almindeligvis kan japanerne ikke anvende princippet med blokhuskrig, som anvendtes af Kuomintang i borgerkrigens dage, fordi deres styrker er utilstrækkelige sammenlignet med Kinas uhyre udstrækning. Men vi må regne med den mulighed at de eventuelt vil anvende dette princip mod de guerillabaseområder, der i særlig grad udgør en trussel mod deres livsvigtige stillinger, men selv under sådanne omstændigheder må vi være forberedte på at fortsætte guerillakrigen i disse områder. Eftersom erfaringen har vist, at vi var i stand til at fortsætte guerillakrigen under borgerkrigen, er der ikke den ringeste tvivl om, at vi har større muligheder herfor i en national krig. Skønt fjenden med hensyn til relativ militær styrke kan kaste styrker, der er stærkt overlegne såvel i omfang som i dygtighed, ind i kampen mod visse af vore baseområder, findes fortsat den uløselige nationale modsigelse mellem os og fjenden samt de uundgåelige svagheder i hans ledelse. Vore sejre bygger på grundigt arbejde blandt masserne og smidig taktik i vore operationer.

2. DEN STRATEGISKE OFFENSIV I GUERILLAKRIGEN

Efter at vi har knust en fjendtlig offensiv, og før fjenden starter en ny, er han strategisk i defensiven og vi i offensiven.

På sådanne tidspunkter går vor operationspolitik ud på, ikke at gå til angreb på fjendtlige styrker, der har forskanset sig i forsvarsstillinger, og som vi ikke med sikkerhed kan besejre, men systematisk at udslette eller fordrive de små fjendtlige enheder og marionetstyrker i bestemte områder, som vore guerillastyrker er stærke nok til at klare, og udvide vore områder, rejse masserne til kamp mod Japan, optræne og udfylde vore tropper samt organisere nye guerillaenheder. Hvis fjenden stadig er i defensiven, når disse opgaver er ved at blive løst, kan vi yderligere udvide vore nye områder og angribe svagt befæstede byer og forbindelseslinjer og holde dem, så længe omstændighederne tilader det. Alle disse opgaver hører til den strategiske offensiv, og formålet er at udnytte den kendsgerning, at fjenden er i defensiven, til effektivt at opbygge vor egen militære styrke og vor støtte fra masserne, samt effektivt formindske fjendens styrke og forberede os på at knuse ham systematisk og effektivt, når han atter indlader sig på en offensiv.

Det er vigtigt at vore tropper får hvile og træning, og det bedste tidspunkt herfor er, når fjenden er i defensiven. Det er ikke et spørgsmål om at afskære sig fra alt andet end hvile og træning, men om at finde tid til hvile og træning, alt imens vi udvider vore områder, tilintetgør mindre fjendtlige enheder og rejser folket. Det er sædvanligvis også tidspunktet til at løse det vanskelige problem med at skaffe fødevarerforsyninger, sengetøj, klæder osv.

Det er også det rette tidspunkt til i større omfang at ødelægge fjendens

forbindelseslinjer, senere hans transport og yde de regulære styrker direkte støtte i deres felttog.

På sådanne tidspunkter er stemningen høj i guerillastyrkernes baseområder, i guerillazonerne og blandt guerillaenhederne, og de af fjenden ødelagte områder bliver lidt efter lidt genopbygget og genoplivet. Også befolkningen i de fjendtligt besatte områder er glade og guerillaenhedernes ry finder genklang overalt. I fjendens lejr og hos hans lakajer, forræderne, er der på den anden side stigende panik og opløsning, mens der er et voksende had over for guerillastyrkerne og deres baseområder, og man fremskynder forberedelserne til at bekæmpe dem. Det er derfor utiladeligt, at guerillaledere under den strategiske offensiv bliver så opstemte, at de undervurderer fjenden, samt glemmer at styrke enheden i deres egne rækker og konsolidere deres styrker og baseområder. På sådanne tidspunkter må de omhyggeligt overvåge enhver af fjendens bevægelser for at opdage ethvert tegn til ny offensiv mod os, så at de, i det øjeblik den kommer, kan afslutte deres strategiske offensiv i god orden, gå over i den strategiske defensiv og således knuse fjendens offensiv.

KAPITEL VIII GUERILLAKRIGENS UDVIKLING TIL MOBIL KRIGSFØRELSE

Det femte strategiske problem i guerillakrigen mod Japan er dens udvikling til mobil krigsførelse, en udvikling der er mulig og nødvendig, fordi krigen er langvarig og ubarmhertig. Hvis Kina hurtigt kunne besejre de indtrængende japanere og genvinde de tabte områder, og hvis krigen hverken var langvarig eller ubarmhertig, ville dette ikke være nødvendigt. Men da krigen tværtimod er langvarig og ubarmhertig, kan guerillakrigen ikke tilpasse sig en sådan krig uden ved at udvikle sig til mobil krig. Eftersom krigen er langvarig og ubarmhertig, er det muligt for guerillaenhederne at opnå den nødvendige hærdrift og gradvis forvandle sig til regulære styrker, så deres operationsområde lidt efter lidt bliver mere regelmæssig og guerillakrigen udvikler sig til mobil krigsførelse. Guerillalederne må klart indse, at denne udvikling er både nødvendig og mulig, for at de kan holde fast ved og systematisk gennemføre politikken med at forvandle guerillakrig til mobil krigsførelse.

På mange steder, som f.eks. i bjergområdet Wutai, skyldes den nuværende guerillakrigs vækst, at stærke afdelinger er blevet sendt dertil fra de regulære styrker. Operationerne der har, skønt de almindeligvis er af guerillakarakter, lige fra begyndelsen indeholdt et element af mobil krigsførelse. Dette element vil gradvis vokse, efterhånden som krigen fortsætter. Det er denne fordel, der muliggør en hurtig udvidelse af den nuværende anti-japanske guerillakrig, og

bevirker, at den hurtigt kan udvikle sig til et højere stadium; betingelserne for guerillakrig er således langt bedre, end de var i de tre nordøstlige provinser.

For at kunne forvandle guerillaenheder, der fører guerillakrig, til regulære styrker, der fører mobil krig er to betingelser nødvendige – en forøgelse i antallet og en forbedring af kvaliteten. Bortset fra direkte at få folk til at slutte sig til styrkerne, kan man opnå et forøget antal ved at sammenslutte mindre enheder, mens bedre kvalitet er afhængig af, at man hæder de kæmpende og forbedrer deres våben i kampens løb.

Når vi sammenslutter små enheder, må vi på den ene side være på vagt mod lokalpatriotisme, hvor opmærksomheden udelukkende er koncentreret om lokale interesser og centraliseringen forhindres, og på den anden side må vi være på vagt mod det rent militære udgangspunkt, hvor lokale interesser fejles til side.

Lokalpatriotisme eksisterer blandt de lokale guerillaenheder og lokale regeringer, som ofte er optaget af lokale overvejelser og forsømmer bredere interesser, eller som foretrækker at handle hver for sig, fordi de ikke er vant til at handle i større grupper. Lederne af de vigtigste guerillaenheder eller af guerillagrupperne må regne med dette forhold og bruge metoden med gradvis sammensmeltning af dele af de lokale enheder, samt tillade de enkelte steder at beholde nogle af deres styrker og udvide deres guerillakrig. Guerillalederne bør få disse enheder med i fælles aktioner og dermed fremskynde deres sammenslutning uden at ødelægge deres oprindelige organisering eller bytte rundt på deres kadrer. Således vil disse små grupper uden gnidninger kunne integreres i en større gruppe.

I modsætning til lokalpatriotismen repræsenterer det rent militære synspunkt de fejlagtige opfattelser hos de folk i hovedstyrken, som er fast besluttet på at øge deres egen styrke, og som forsømmer at støtte de lokale væbnede enheder. De indser ikke, at guerillakrigens udvikling til mobil krigsførelse ikke betyder afskrivelsen af guerillakrigen, men at der midt i den vidtforgreneede guerillakrig gradvis kan dannes en hovedstyrke, der er i stand til at føre mobil krig. Omkring denne styrke skal der stadig være talrige guerillaenheder, der udfører omfattende guerilla-aktivitet. Disse guerillaenheder er mægtige hjælpestyrker til hovedstyrken og udgør udtømmelige reserver for dens fortsatte vækst. Hvis en leder af en hovedstyrke derfor har begået den fejl ud fra et rent militært synspunkt at ignorere den lokale befolknings og regerings interesser, må han rette det, således at både udvidelsen af hovedstyrken og forøgelsen af de lokale væbnede enheder vies passende opmærksomhed.

For at øge guerillaenhedernes dygtighed er det nødvendigt at hæve deres politiske og organisatoriske niveau og forbedre deres udrustning, militærteknik, taktik og disciplin, således at de gradvis bliver som de regulære styrker og aflægger sig deres guerilla-skikke. Politisk er det nødvendigt at få både officererne og soldaterne til at indse nødvendigheden af at hæve guerillaenhederne til de regulære styrkers niveau, at opmuntre dem til at stræbe mod dette

mål og at sikre, at dette mål opnås gennem politisk arbejde. Organisatorisk er det nødvendigt gradvist at opfylde alle en regulær gruppes fornødenheder på følgende områder – militære og politiske organer, stab og arbejdsmetoder, et ordentligt forsyningssystem, en sundhedstjeneste og så videre. Med hensyn til udrustningen er det nødvendigt at erhverve bedre og mere varierede våben og øge forsyningen af det nødvendige kommunikationsudstyr. Hvad angår den militære teknik og taktik er det nødvendigt at hæve guerillaenhederne til det niveau, der kræves af en regulær gruppe. Hvad disciplinen angår, er det nødvendigt at hæve standarden så der opnås ensartethed, således at hver ordre udføres uden undtagelse, og slaphed ikke findes. For at udføre alle disse opgaver kræves en langvarig indsats, og det gøres ikke fra den ene dag til den anden; men det er i den retning, at vi må arbejde. Kun således kan en hovedstyrke opbygges i hvert guerillabaseområde til at indlede mobil krigsførelse med mere effektive angreb mod fjenden. Målet nås lettere de steder, hvortil de regulære styrker har sendt afdelinger eller kadrer. Derfor har alle regulære styrker ansvaret for, at hjælpe guerillaenhedernes udvikling til regulære enheder.

KAPITEL IX KOMMANDOFORHOLD

Det sidste strategiske problem i guerillakrigen mod Japan drejer sig om kommandoforholdene. En rigtig løsning af dette problem er en af forudsætningerne for guerillakrigens uhindrede udvikling.

Eftersom guerillaenheder er et lavere niveau af væbnet organisering, der er kendetegnet ved spredte operationer, tillader kommandometoderne ikke en så stærk centralisering som i regulær krig. Hvis man gør forsøg på at anvende den regulære krigs kommandometoder i en guerillakrig, vil man uundgåeligt begrænse dennes store fleksibilitet og tappe dens kraft. En stærkt centraliseret kommando står i direkte modsætning til guerillakrigens store fleksibilitet, og hverken kan eller må anvendes på den.

Men guerillakrigen kan ikke udvides med held, uden at have en vis centraliseret kommando. Når der på samme tid udkæmpes omfattende regulær krig og guerillakrig, må deres operationer koordineres på rette måde. Det er således nødvendigt med en kommando, der koordinerer de to, dvs. en samlet strategisk ledelse af den nationale generalstab og krigsområdernes ledere. I en guerillazone eller et guerillabaseområde med mange guerillaenheder, er der sædvanligvis en eller flere guerillagrupper (undertiden sammen med regulære grupper), der udgør hovedstyrken, et vist antal andre større eller mindre guerillaenheder, der repræsenterer støttestyrkerne samt mange væbnede enheder, der er sammensat af folk som ikke er taget ud af deres almindelige arbejde. De fjendtlige styrker forener sig sædvanligvis til koordi-

nering af deres operationer mod guerillaenhederne. Følgelig opstår problemet om at oprette en forenet eller centraliseret kommando i sådanne guerillazoner og baseområder.

Guerillakrigens kommandoprincip står således i modsætning til både absolut centralisering og absolut decentralisering, og bør bestå i en centraliseret strategisk kommando samt decentraliseret kommando i felttog og slag.

Centraliseret strategisk kommando omfatter planlægning og ledelse af guerillakrigen som helhed af staten, koordinering af guerillakrig med regulær krig i hver kampzone, og den samlede ledelse af alle anti-japanske væbnede styrker i hver guerillazone og hvert baseområde. Her vil mangel på balance, enhed og centralisering være skadelig, og alle anstrengelser må opbydes for at sikre alle tre forhold. I almene forhold, det vil sige strategiske forhold, bør de lavere niveauer rapportere til de højere og følge deres instrukser for at sikre koordineret handling. Centraliseringen standser imidlertid her, og det vil være skadeligt at gå længere end det og gribe ind over for de lavere niveauer i detailspørgsmål som specifikke dispositioner i et felttog eller et slag. Disse detaljer må ordnes i lyset af de specifikke omstændigheder, som adskiller sig på forskellige tidspunkter og steder, og derfor er helt uden for et højere ledelsesniveaus kendskab. Det er dette, vi mener med princippet om decentraliseret ledelse i felttog og slag. Det samme princip anvendes almindeligvis ved regulære operationer, især når forbindelserne er utilstrækkelige. Sagt kort, betyder det selvstændigt ført guerillakrig og initiativet i vore hænder inden for rammerne af en samlet strategi.

Hvor et guerillabaseområde udgør et militærområde, opdelt i underområder, der hver omfatter adskillige amter, som igen er opdelt i distrikter, må forholdet mellem de forskellige niveauer, fra hovedkvartererne i det militære område og underområderne ned til amts- og distriktsorganerne, være således, at lavere niveauer er underordnet højere niveauer og hver væbnet styrke må, afhængig af dens art, være under direkte ledelse af en af disse. I det nævnte princip om forholdet mellem ledelsesniveauer bør sager af almen politisk karakter koncentrerer på de højere niveauer, mens de faktiske operationer bør udføres af de lavere organer i lyset af de specifikke omstændigheder og med ret til selvstændige aktioner. Hvis et højere niveau har noget at sige om et lavere niveaus operationer, kan og bør det fremsætte sine synspunkter som »instrukser« og må ikke udstede ufravigelige »kommandoer«. Jo større et areal, jo mere indviklet en situation og jo større afstand mellem de højere og lavere niveauer, jo mere tilrådeligt vil det være at give de lavere niveauer større uafhængighed i deres operationer og på denne måde give disse operationer mere sammenhæng med de lokale betingelser. På denne måde kan lavere niveauer og det lokale mandskab udvikle evnen til at arbejde selvstændigt, klare vanskelige situationer og med held udvide guerillakrigen. En væbnet enhed eller større gruppe, som er involveret i en samlet operation, må anvende princippet om centralisering i de interne ledelsesforhold, eftersom

situationen er overskuelig for den øverste ledelse; men i det øjeblik denne enhed eller gruppe splittes til spredt aktion, må princippet om centralisering i almene spørgsmål og om decentralisering i detaljer bringes i anvendelse, for så vil den specifikke situation ikke kunne overskues af den øverste ledelse.

Mangel på central ledelse, hvor den er nødvendig, skyldes forsømmelighed på de højere niveauer eller tilrivelse af magt på de lavere niveauer. Ingen af disse forhold kan tolereres i relationerne mellem højere og lavere niveauer, især ikke i militære anliggender. Hvis decentraliseringen ikke bringes i anvendelse, hvor den burde være det, skyldes det magtmonopolisering på de højere niveauer og mangel på initiativ på lavere niveauer. Ingen af disse forhold kan tolereres i relationerne mellem højere og lavere niveauer, især ikke i guerillakrigsførelse. De ovenfor nævnte principper udgør den eneste korrekte politik for at løse problemerne omkring ledelsesforholdene.

Noter

- ¹ Changpai-bjergkæden er beliggende ved Kinas nordlige grænse. Efter den japanske invasion den 18. september 1931 blev denne region et baseområde for de anti-japanske guerillastykker under ledelse af Kinas kommunistiske Parti.
- ² Wutai-bjergkæden er beliggende på grænsen mellem Shansi, Hopei og det, der dengang var provinsen Chahar. I oktober 1937 påbegyndte den 8. rutearmé under ledelse af Kinas kommunistiske Parti opbygningen af Shansi-Chahar-Hopeis anti-japanske baseområde, med Wutai-bjergområdet som centrum.
- ³ Taihang-bjergkæden er beliggende på grænsen mellem provinserne Shansi, Hopei og Honan. I november 1937 påbegyndte den 8. rutearmé opbygningen af det sydøstlige Shansis anti-japanske baseområde med Taihang-bjergområdet som centrum.
- ⁴ Taishanbjerget er en af de vigtigste tinder i Tai-Yi-bjergkæden i det centrale Shantung. I vinteren 1937 påbegyndte guerillastykker under ledelse af det kommunistiske parti opbygningen af det centrale Shantungs anti-japanske baseområde med Tai-Yi-bjergområdet som centrum.
- ⁵ Yenshan-bjergkæden er beliggende på grænsen mellem Hopei og det, der dengang var provinsen Jehol. I sommeren 1938 påbegyndte den 8. rutearmé opbygningen af det østlige Hoepis anti-japanske baseområde med Yenshan-bjergområdet som centrum.
- ⁶ Maoshanbjergene ligger i det sydlige Kiangsu. I juni 1938 påbegyndte den nye 4. armé under ledelse af det kommunistiske parti opbygningen af det sydlige Kiangsus anti-japanske baseområde med Maoshan-bjergområdet som centrum.
- ⁷ Erfaringer vundet i modstandskrigen beviste, at det var muligt at oprette langvarige og mange steder stabile baseområder på sletterne. Dette skyldes områdernes store udstrækning og befolkning, det kommunistiske partis korrekte politik, den omfattende mobilisering af folket og fjendens mangel på tropper. Kammerat Mao Tsetung lagde endnu mere vægt på denne mulighed i senere direktiver.
- ⁸ Lige siden slutningen af 2. verdenskrig er de nationale og demokratiske revolutionære bevægelser bruset frem i Asien, Afrika og Latinamerika. I mange lande har folket under ledelse af deres egne revolutionære og progressive styrker til stadighed ført væbnet kamp for at knuse imperialismens og reaktionens onde herredømme. Dette viser, at i de nye historiske betingelser – når den socialistiske lejr, de revolutionære kræfter blandt folkene i de koloniale lande samt folkene i alle lande, som kæmper for demokrati og fremskridt, hastigt går fremad, når det kapitalistiske verdenssystem svækkes yderligere og når det imperialistiske kolonihærdømme

går i opløsning – behøver de betingelser under hvilke folkene i de forskellige lande fører guerillakrig ikke at være helt de samme som de, der var nødvendige, dengang da det kinesiske folk førte sin guerillakrig mod Japan. Sagt på en anden måde: guerillakrige kan gennemføres sejrrigt i et land, som ikke har et stort territorium, som f.eks. Cuba, Algeriet, Laos og det sydlige Vietnam.

⁹ *Weichi* er et gammelt kinesisk spil, i hvilket to spillere forsøger at omringe hinandens brikker på brættet. Når en spillers brikker er omringet, siger man, at de er »døde« (fanget). Men hvis der er et tilstrækkeligt antal frie felter mellem de omringede brikker, er de stadig »levende« (ikke fanget).

¹⁰ I 353 f.v.t. belejrede staten Wei Hanton, staten Chaos hovedstad. Kongen af staten Chi, en forbundsfælle til Chao, beordrede sine generaler Tien Chi og Sun Pin til at hjælpe Chao med deres tropper. Da general Sun Pin vidste, at Weis elitetropper var trængt ind i Chao og havde efterladt deres eget territorium svagt bevogtet, angreb han staten Wei, hvis tropper trak sig tilbage for at forsvare deres eget land. Chis tropper drog fordel af deres udmattelse og slog den på flugt ved Kueiling (nordøst for det moderne Hotse amt i Shantung). Hermed blev belejringen af Hanton, Chaos hovedstad, brudt. Siden da har kinesiske strateger omtalt en tilsvarende taktik som »at undsætte staten Chao ved at belejre staten Wei«.

OM LANGVARIG KRIG

Maj 1938

UDTALELSE OM PROBLEMET

1. Det er snart den 7. juli, den første årsdag for udbruddet af den store modstandskrig mod Japan. Samlet i enhed, ihærdige i modstanden og udholdende i enhedsfronten har alle nationens styrker kæmpet tappert i næsten et år. Alle verdens folk følger opmærksomt denne krig, der er uden fortilfælde i Østens historie, og som også vil gå over i verdenshistorien som en stor krig. Enhver kineser, der lider under krigens ulykker, og som kæmper for sit lands overlevelse, længes dagligt efter sejren. Men hvilket forløb vil krigen i virkeligheden få? Kan vi vinde? Kan vi vinde hurtigt? Mange mennesker taler om en langvarig krig, men hvorfor er det en langvarig krig? Hvordan føres langvarig krig? Mange mennesker taler om endelig sejr, men vil den endelige sejr blive vor? Hvordan stræber vi efter den endelige sejr? Ikke alle har fundet svarene på disse spørgsmål; indtil nu har faktisk kun de færreste. Derfor er de defeatistiske fortalere for teorien om national underkastelse trådt frem for at fortælle folk, at Kina vil blive undertvunget, at Kina ikke vil vinde den endelige sejr. På den anden side er der dukket nogle fremfusende venner op, der fortæller folk, at Kina vil vinde meget hurtigt og uden at være nødt til at opbyde store anstrengelser. Men er disse synspunkter korrekte? Vi har hele tiden sagt, at det er de ikke. Mange mennesker har imidlertid endnu ikke forstået, hvad vi har sagt. Det skyldes dels, at vi ikke har forklaret og propageret nok, dels at udviklingen af de objektive begivenheder endnu ikke havde afsløret disses iboende natur og karakteristiske træk fuldt og helt for folket, der således ikke har været i stand til at forudse den gennemgående tendens og udfaldet og som følge deraf beslutte sig for helt nye politiske retningslinier og en anden taktik. Dette har nu bedret sig; ti måneders erfaring med krigen har været tilstrækkeligt til at forkaste den fuldstændigt ubegrundede teori om national underkastelse og til at tale vore fremfusende venner fra deres teori om hurtig sejr. Under disse omstændigheder spørger mange mennesker efter en mere omfattende og dækkende forklaring. Især

Denne forelæsningsrække blev givet af kammerat Mao Tsetung i tiden fra den 26. maj til den 3. juni i Yenans selskab til studiet af modstandskrigen mod Japan.

med hensyn til langvarig krig; ikke blot på grund af de modstridende teorier om henholdsvis national underkastelse og hurtig sejr, men også på grund af den overfladiske forståelse af krigens natur. »Vore fire hundrede millioner mennesker har ydet en samlet indsats siden begivenhederne ved Lukouchiao, og den endelige sejr vil tilhøre Kina.« Denne formulering er gangbar vidt omkring. Det er en korrekt formulering; men den mangler indhold. Vor udholdenhed i modstandskrigen og i enhedsfronten har været mulig på grund af mange faktorer. Nationalt omfatter de alle politiske partier fra det kommunistiske parti til Kuomintang, alle mennesker fra arbejderne og bønderne til borgerskabet og alle de væbnede styrker fra de regulære tropper til guerillaerne; internationalt rækker de fra socialismens land til retfærdighedselskende mennesker i alle lande; i fjendens lejr rækker de fra de mennesker i Japan, der er imod krigen, til de soldater ved fronten, der er imod krigen. Kort sagt, alle disse kræfter har i forskellig grad bidraget til vor modstandskrig. Samvittighedsfulde mennesker burde hylde dem. Vi kommunister har sammen med alle de andre anti-japanske politiske partier og hele folket ikke andre muligheder end at stræbe efter at forene alle kræfter til sejr over de djævelske japanske aggressorer.

Den 1. juli i år vil være syttenårsdagen for grundlæggelsen af Kinas kommunistiske Parti. Et grundigt studium af langvarig krig er nødvendigt for at gøre hver eneste kommunist i stand til at spille en større og bedre rolle i modstandskrigen. Derfor vil mine forelæsninger være viet et sådant studium. Jeg vil forsøge at tale om alle de problemer, der er relevante for langvarig krig, men jeg kan umuligt inddrage alt i én forelæsningsrække.

2. Alle erfaringer fra ti måneders krig viser fejlagtigheden af både teorien om Kinas uundgåelige underkastelse og teorien om Kinas hurtige sejr. Den første øger tendensen til kompromisser, den anden tendensen til at undervurdere fjenden. Begge måder at gribe problemet an på er subjektive og ensidige, eller sagt på en anden måde, uvidenskabelige.

3. Før modstandskrigen var der en del tale om national underkastelse. Nogle sagde: »Kinas militære styrke er underlegen, derfor må vi lide nederlag i krigen.« Andre sagde: »Hvis Kina yder væbnet modstand, ender vi som et nyt Etiopien.« Siden krigens begyndelse er den offentlige tale om national underkastelse forsvundet, men i det skjulte fortsætter en hel del af den. F.eks. opstår der fra tid til anden en stemning for kompromisser; og fortalene for kompromisser påstår, at »krigens videreførelse vil medføre underkastelse«. ¹ I et brev fra Hunan har en student skrevet:

Alting forekommer svært på landet. Når jeg propaganderer på egen hånd, må jeg tale med folk, hvor og når jeg møder dem. De folk, jeg har talt med, er på ingen måde uvidende, de har alle nogen forståelse for, hvad der sker, og er meget interesserede i det, jeg siger. Men når jeg møder mine egne slægtninge, siger de altid: »Kina kan ikke vinde, det er fordømt.« Jeg bliver syg af at høre på det! Heldigvis går de ikke rundt og udspreder deres synspunkter, ellers

ville det virkelig se sort ud. Bønderne ville naturligvis fæste mere lid til det, de siger.

Sådanne talsmænd for teorien om Kinas uundgåelige underkastelse udgør den sociale basis for tendensen til at indgå kompromisser. De er at finde overalt i Kina, og derfor kan kompromis-problemet når som helst vise sig inden for den anti-japanske front, og det vil sandsynligvis eksistere der, indtil krigen slutter. Nu, hvor Hsueh er faldet og Wuhan er i fare, tror jeg, at det vil være gavnligt at modbevise teorien om national underkastelse.

4. I løbet af disse ti måneders krig er der også fremkommet synspunkter, der alle tyder på overilethed. Ved krigens udbrud var der f.eks. mange mennesker, der var optimistiske uden grund; de undervurderede Japan og troede endog, at japanerne ikke engang kunne nå Shansi. Nogle nedgjorde guerillakrigens strategiske rolle i modstandskrigen og tvivlede på dette udsagn: »Mobil krigsførelse er primær og guerillakrig sekundær med hensyn til helheden; guerillakrig er primær og mobil krigsførelse sekundær med hensyn til delene.« De var uenige med den 8. rutearmés strategi: »Guerillakrig er grundlæggende, men giv ikke afkald på muligheden for mobil krigsførelse under fordelagtige omstændigheder.« De opfattede dette som en mekanisk måde at gribe tingene an på.² Under slaget om Shanghai udtalte nogle mennesker: »Hvis vi kan kæmpe i blot tre måneder, må den internationale situation ændre sig, Sovjetunionen må sende tropper, og krigen vil slutte.« De støttede hovedsageligt deres håb for modstandskrigen fremtid på fremmed hjælp.³ Efter sejren ved Taierhchuang⁴ fastholdt nogle mennesker, at Hsueh-felttoget burde føres som et felttog, der næsten ville bringe en afgørelse, og at politikken med langvarig krig burde ændres. De sagde ting som: »Dette felttog markerer fjendens sidste desperate anstrengelser«, eller: »Hvis vi sejrer, vil de japanske krigsherrer miste modet, og de vil kun kunne afvente deres dommedag«.⁵ Sejren ved Pinghsingkuan fordrejede hovedet på nogle mennesker, og den efterfølgende sejr ved Taierhchuang har fordrejet hovedet på endnu flere. Der er blevet rejst tvivl om, hvorvidt fjenden vil angribe Wuhan. Mange mener »muligvis ikke«, andre »bestemt ikke«. Denne tvivl kan påvirke alle væsentlige spørgsmål. Er f.eks. vore anti-japanske kræfter allerede tilstrækkelige? Nogle mennesker vil svare bekræftende, for vor nuværende styrke er tilstrækkelig til at standse fjendens fremgang, så hvorfor forøge den? Eller er f.eks. parolen »konsolider og udvid den anti-japanske enhedsfront« stadig korrekt? Nogle vil svare benægtende, for enhedsfronten er i sin nuværende tilstand allerede stærk nok til at drive fjenden tilbage, så hvorfor konsolidere og udvide den? Eller burde f.eks. vore diplomatiske bestræbelser og vor internationale propaganda intensiveres? Her vil svaret måske atter være negativt. Eller burde vi f.eks. for alvor fortsætte med at reformere regeringen og hæren, udvikle massebevægelsen, gennemtvinge uddannelse til nationalt forsvar, undertrykke forræderne og trotskisterne, udvikle krigsindustrien og forbedre folkets levevilkår? Eller er f.eks. de paroler stadig korrekte,

der opfordrer til forsvar af Wuhan, Canton og Nordvestkina og til energisk udvikling af guerillakrigen i fjendens bagland? Alle svarene vil måske være negative. Der er endda mennesker, der i det øjeblik, hvor krigssituationen er den mindste smule gunstig, er rede til at forstærke »gnidningerne« mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, idet de afleder opmærksomheden fra ydre til indre forhold. Dette sker næsten uvægerligt, når vi vinder et forholdsvist stort slag, eller når fjendens fremgang standses midlertidigt. Ovenstående kan kaldes politisk og militært snæversyn. Hvor troværdig sådan tale end lyder, er den i virkeligheden besnærende og grundløs. At affeje en sådan vidtløftighed ville hjælpe til en sejrrig gennemførelse af modstandskrigen.

5. Spørgsmålet er nu: Vil Kina blive undertvunget? Svaret er: Nej, Kina vil ikke blive undertvunget, det vil vinde den endelige sejr. Kan Kina sejre hurtigt? Svaret er: Nej, Kina kan ikke vinde en hurtig sejr; modstandskrigen vil være en langvarig krig.

6. Allerede for to år siden antydede vi klart hovedargumenterne med hensyn til disse spørgsmål. Den 16. juli 1936, fem måneder før begivenhederne ved Sian og tolv måneder før begivenhederne ved Lukouchiao, gav jeg i et interview med den amerikanske journalist hr. Edgar Snow en generel vurdering af situationen med hensyn til krigen mellem Kina og Japan og fremsatte forskellige principper for at vinde sejr. De følgende uddrag kan tjene som en påmindelse:

Spørgsmål: Under hvilke forudsætninger mener De, at det kinesiske folk vil kunne besejre og ødelægge de japanske styrker?

Svar: Det afhænger af tre forudsætninger: For det første oprettelsen af en anti-japansk enhedsfront i Kina, for det andet dannelsen af en verdensomspændende anti-japansk enhedsfront og for det tredje, at folket i Japan og i de japanske kolonier rejser sig i en revolutionær bevægelse. Set med det kinesiske folks øjne er dets egen enhed den vigtigste af de tre forudsætninger.

Spørgsmål: Hvor længe tror De, en sådan krig vil vare?

Svar: Det afhænger af den kinesiske enhedsfronts styrke og af mange andre betingelser i Kina og Japan. Udover Kinas egen styrke, der er hovedkraften, er også den internationale bistand og den revolutionære udvikling i Japan vigtige faktorer. Hvis den kinesiske enhedsfront udvides og organiseres effektivt, både hvad angår dens bredde og dens ledelse, hvis Kina får den nødvendige hjælp fra de regeringer og folk, der erkender den trussel, som den japanske imperialisme udgør mod deres egne interesser, og hvis revolutionen kommer hurtigt i Japan, så vil krigen blive kortvarig, og Kina vil vinde en hurtig sejr. Hvis disse betingelser derimod ikke opfyldes hurtigt, vil krigen blive langvarig, men alligevel vil Japan lide nederlag, og sejren vil tilhøre Kina. Blot vil det kræve store ofre, og det vil blive en smertefuld periode.

Spørgsmål: Hvordan mener De, at forløbet af en sådan krig vil forme sig politisk og militært?

Svar: Japans politik for det asiatiske fastland er allerede fastlagt, og de, der mener at kunne standse den japanske fremtrængen ved at indgå kompromisser om yderligere afståelse af kinesisk territorium og suverænitet, hengiver sig til rene drømmerier. Vi ved med sikkerhed, at den nedre Yangtsedal og vore sydlige havne indgår i de japanske imperialisters fastlandsprogram. Ydermere agter Japan at besætte Philippinerne, Siam, Indokina, Malaya og Hollandsk Ostindien for at afskære andre lande fra Kina og for at få en monopolstilling i det sydvestlige Stillehav. Dette er Japans maritime politik. I en sådan periode vil Kina uden tvivl befinde sig i en yderst vanskelig situation, men flertallet af det kinesiske folk tror på, at sådanne vanskeligheder kan overvindes. Kun de rige i de store havnebyer er defaitister, fordi de er bange for at miste deres ejendom. Mange mennesker tror, at det vil blive umuligt for Kina at fortsætte krigen, når først kysten er blokeret. Det er noget vrøvl. For at tilbagevise det behøver vi blot at henvise til den Røde Hærs historie. I modstandskrigen er Kina langt bedre stillet, end den Røde Hær var det i borgerkrigen. Kina er et vidstrakt land, og selv om det skulle lykkes Japan at besætte en del af Kina med op til 200 millioner indbyggere, ville vi stadig langt fra være besejret. Vi ville stadig have tilstrækkelig styrke til at bekæmpe Japan, og japanerne ville hele krigen igennem være nødt til at udkæmpe forsvarskampe i deres bagland. Uensartetheden i og den ujævne udvikling af Kinas økonomi er en fordel i modstandskrigen. F.eks. ville det afgjort ikke være nær så katastrofalt at afskære Shanghai fra resten af Kina, som det ville være at afskære New York fra resten af USA; og selv om kysten blokeres, vil Japan ikke kunne blokere Nordvest- og Sydvestkina og Vestkina. Endnu engang bliver således det centrale problem det kinesiske folks enhed og mobilisering omkring opbygningen af den landsdækkende enhedsfront, som vi længe har talt for.

Spørgsmål: Hvs krigen trækker ud, og Japan ikke besejres fuldstændigt, vil det kommunistiske parti så være villigt til at forhandle om fred med Japan og anerkende Japans herredømme i Nordøstkina?

Svar: Nej, ligesom folket vil Kinas kommunistiske Parti ikke afgive så meget som en eneste tomme kinesisk jord til Japan.

Spørgsmål: Hvilken hovedstrategi og hvilken taktik bør man efter Deres mening følge i denne »befrielseskrig«?

Svar: Strategisk bør vi indsætte vore hovedstyrker på en vidstrakt og flydende front. For at opnå succes må vore styrker have en høj grad af bevægelighed på de vidtstrakte slagmarker og foretage hurtige angreb og tilbagemøg, hurtig koncentration og spredning. Det betyder, at det vil blive en storstilet mobil krig i modsætning til en stillingskrig, der

benytter sig af forsvarsanlæg med dybe skyttegrave, høje befæstninger og på hinanden følgende rækker af forsvarsstillinger. Det betyder ikke, at vi skal opgive vitale strategiske punkter, der kan forsvares med stillingskrig, så længe det lønner sig. Men den afgørende strategi må være mobil krigsførelse. Stillingskrigen er nødvendig, men strategisk er den sekundær og kun en hjælpeforanstaltning. Geografisk er krigsskuepladsen så enorm, at vi har mulighed for at føre en meget effektiv mobil krig. Stillet over for vore troppers energiske aktivitet må japanerne føre sig forsigtigt frem. Deres tunge krigsmaskineri bevæger sig langsomt og har en begrænset effektivitet. Hvis vi koncentrerer vore styrker i en udmattelseskrig på en smal front, vil vi forkaste de fordele, som vor geografi og økonomiske organisation giver os, og vi ville gentage fejlene fra Etiopien. I krigens første faser må vi undgå større afgørende slag og gradvist anvende den mobile krigsførelse for at nedbryde moralen og kampånden hos fjendens tropper.

Udover at anvende regulære tropper i den mobile krigsførelse må vi organisere et stort antal guerillatropper blandt bønderne. Man bør vide, at de frivillige anti-japanske enheder i de tre nordøstlige provinser kun er en beskeden demonstration af de latente modstandskræfter, der kan mobiliseres blandt landets bønder. De kinesiske bønder besidder en vældig latent styrke. Rigtigt organiseret og ledet kan de give japanerne fuldt op at gøre døgnet rundt og skabe dødelig frygt blandt dem. Man må huske på, at krigen vil blive ført i Kina, hvilket vil betyde, at den japanske hær vil være fuldstændig omgivet af den fjendtlige kinesiske befolkning, og at den vil være tvunget til at importere og bevogte alle sine forsyninger. Japanerne må afse store styrker til at beskytte deres forbindelseslinier og til derudover at stationere tropper i Manchuriet og Japan, og de må til stadighed være på vagt mod angreb.

I løbet af krigen vil Kina få mulighed for at tage mange japanske fanger og erobre våben og ammunition til at bevæbne sig selv med, samtidig vil de kinesiske tropper gradvist kunne forbedre deres udrustning takket være udenlandsk bistand. Derfor vil Kina på et senere tidspunkt af krigen være i stand til at føre stillingskrig og foretage angreb på de japanskbesatte områder. Japans økonomi vil bryde sammen under belastningen fra Kinas langvarige modstand, og de japanske troppers moral vil bryde sammen under de prøvelser, som de talløse slag udsætter dem for. På den kinesiske side vil modstandskraften derimod hele tiden blive forøget, og store skarer af revolutionære vil strømme til fronten for at kæmpe for deres frihed. Kombinationen af alle disse og andre faktorer vil sætte os i stand til at rette de endelige og afgørende slag mod de japanskbesatte områder og de japanske fæstninger og drive de japanske styrker ud af Kina.

Erfaringerne fra ti måneders krig beviser rigtigheden af de ovenstående synspunkter, og de vil også blive bekræftet af fremtiden.

7. Så langt tilbage som den 25. august 1937, mindre end to måneder efter begivenhederne ved Lukouchiao, redegjorde centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti klart for følgende i sin »Erklæring om den nuværende situation og partiets opgaver«:

De japanske aggressorers militære provokation ved Lukouchiao og deres besættelse af Peiping og Tientsin udgør kun begyndelsen til deres storstilede invasion af Kina syd for den Store Mur. De har allerede påbegyndt deres mobilisering til krigen. Deres propaganda om, at de »ikke har noget ønske om at forværre situationen« skal blot tilsløre yderligere angreb.

Modstanden ved Lukouchiao den 7. juli indledte Kinas modstands-krig.

Således er en ny fase oprundet i den politiske situation i Kina: den faktiske modstands fase. Fasen med forberedelser til modstand er overstået. I den nuværende fase er den centrale opgave at mobilisere alle nationens kræfter til sejr i modstandskrigen.

Nøglen til sejr ligger i at udvikle den begyndende modstand til en total modstandskrig for hele nationen. Kun en sådan total modstandskrig kan føre til den endelige sejr.

Alvorlige svagheder i modstandskrigen kan føre til tilbageslag, retræter, indre splittelse, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og andre sådanne tilbageslag. Derfor må man forstå, at krigen vil være vanskelig og langvarig. Men vi er overbevist om, at gennem partiets og hele folkets anstrengelser vil den modstand, der allerede er begyndt, overvinde alle forhindringer og fortsat gøre fremskridt.

Ovenstående tese er også blevet bevist af erfaringerne fra ti måneders krig og vil blive bekræftet af fremtiden.

8. Erkendelsesteoretisk set stammer alle de fejlagtige krigsteorier fra idealistiske og mekaniske tendenser. Mennesker med sådanne tendenser nærmer sig problemerne på en subjektiv og ensidig måde. Enten indlader de sig på ubegrundet og ren subjektiv tale, eller også bygger de på et enkelt aspekt eller et midlertidigt udtryk, og med en lignende subjektivism forstørrelser de det til at være hele problemet. De fejlagtige synspunkter kan inddeles i to kategorier: for det første dem, der er baseret på kompromisser, og som derfor er vedholdende. De er svære at rette. Og for det andet dem, der tilfældigt indgår kompromisser. De er lettere at rette. Da de alle er fejlagtige, bør de alle rettes. Kun ved at modstå idealistiske og mekaniske tendenser og ved at betragte krigen objektivt og alsidigt kan vi drage de rigtige konklusioner med hensyn til krigen.

PROBLEMETS GRUNDLAG

9. Hvorfor er modstandskrigen en langvarig krig? Hvorfor vil Kina vinde den endelige sejr? Hvad er grundlaget for disse udsagn?

Krigen mellem Kina og Japan er ikke en hvilken som helst krig, den er specifikt en krig på liv og død mellem det halv-koloniale og halv-feudale Kina og det imperialistiske Japan, der udkæmpes i 1930'erne. Dette er problemets grundlag. Krigens to parter har mange modsætningsfyldte træk, der efter tur vil blive behandlet i det følgende.

10. *Den japanske side.* For det første er Japan et stærkt imperialistisk land. Det har den største militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt i Østen og er et af de fem eller seks største imperialistiske lande i verden. Dette er de grundlæggende faktorer i Japans angrebskrig. Når krigen er uundgåelig, og det ikke er muligt for Kina at vinde en hurtig sejr, skyldes det Japans imperialistiske system og dets store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt. For det andet er Japans imperialistiske økonomi bestemmende for krigens imperialistiske karakter; en krig der er reaktionær og barbarisk. De indre og ydre modsigelser i Japan i 1930'erne har drevet landet ud i en risikabel krig af et umådeligt omfang og har bragt dets endelige sammenbrud nærmere. Målt med hensyn til social udvikling er Japan ikke længere et blomstrende land. Krigen vil ikke føre den velstand med sig, som den herskende klasse higer efter, men derimod den japanske imperialismes undergang. Derfor er den japanske krig reaktionær. Det er den japanske krigs reaktionære karakter sammenholdt med de militært-feudale træk, der giver denne krig dens særlige grusomhed. Alt dette vil skærpe klassemodsatningerne i Japan, modsætningerne mellem Japan og Kina og modsætningerne mellem Japan og de fleste andre lande til det yderste. Den væsentligste årsag til Japans uundgåelige nederlag er krigens reaktionære og barbariske natur.

For det tredje føres Japans krig på grundlag af dets store militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt, men også på grundlag af utilstrækkelige naturlige ressourcer. Den militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt er stor, men kvantitativt slår den ikke til. Japan er et forholdsvis lille land med et utilstrækkeligt menneskemateriale og mangelfulde militære, finansielle og materielle ressourcer, og det kan ikke holde til en langvarig krig. De japanske herskere bestræber sig på at løse disse problemer ved hjælp af krigen, men endnu engang vil de opnå det modsatte af deres mål. Deres problemer vil forværres på grund af den krig, som de har indledt for at løse dem, muligvis vil krigen endog udtømme Japans ressourcer.

For det fjerde: selv om Japan vil kunne modtage hjælp fra de fascistiske lande, vil den internationale modstand, som Japan uvægerligt vil møde, være stærkere end hjælpen. Denne modstand vil øges med tiden og ikke blot overstige støtten, men også undertvinge Japan selv. Det er en lovmæssighed,

at en uretfærdig sag vinder ringe støtte, og dette gælder også den japanske krig.

For at sammenfatte: Japans fordel er dets store kapacitet til at føre krig; dets svagheder ligger i krigens reaktionære og barbariske natur og Japans utilstrækkelige menneskemateriale og ressourcer samt dets ringe internationale støtte. Disse særlige træk kendetegner den japanske side.

11. *Den kinesiske side.* For det første er vi et halv-kolonialt og halv-feudalt land. Opiumskrigen,⁶ Taipingrevolutionen,⁷ reformbevægelsen af 1898,⁸ revolutionen af 1911⁹ og den Nordlige Ekspedition¹⁰ – de revolutionære bevægelser eller reformbevægelser, der arbejdede på at befri Kina fra dets halv-koloniale og halv-feudale tilstand – blev alle slået ned, og Kina forblev et halv-kolonialt og halv-feudalt land. Kina er stadig et svagt land og klart underlegent i forhold til fjendens militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt. Her ser man igen årsagen til, at krigen ikke kan undgås, og til at Kina umuligt kan vinde en hurtig sejr.

For det andet må det dog bemærkes, at den nuværende befrielsesbevægelse på grund af de sidste hundrede års samlede udvikling er forskellig fra alle tidligere bevægelser. Den er blevet sat tilbage af hjemlige og fremmede kræfter, men disse har samtidig hårdet det kinesiske folk. På trods af, at Kina hverken militært, økonomisk, politisk eller kulturelt kan leve op til Japan, er der dog faktorer, der er mere progressive end på noget andet tidspunkt i Kinas historie. Kinas kommunistiske Parti og hæren under partiets ledelse er sådanne progressive faktorer. På basis af disse fremskridt kan krigen blive langvarig og føre til den endelige sejr. Sammenlignet med den japanske imperialismes forfald hæver vort land sig som morgensolen. Kinas krig er progressiv, derfor er den retfærdig. Fordi krigen er retfærdig, er den i stand til at samle nationen i enhed, vække det japanske folks sympati og opnå støtte fra de fleste af verdens lande. For det tredje er Kina, atter i sammenligning med Japan, et udstrakt land med vældige landområder, rige ressourcer, en stor befolkning og et stort antal soldater, og det er derfor i stand til at udholde en langvarig krig.

For det fjerde får Kina en omfattende udenlandsk støtte på grund af sin progressive og retfærdige krig, hvilket står i skærende modsætning til den ringe støtte til Japans uretfærdige sag.

For at sammenfatte: Kinas militære svaghed er en ulempe, medens krigens progressive og retfærdige karakter sammen med Kinas størrelse og den rigelige internationale støtte er dets fordele. Disse særlige træk karakteriserer den kinesiske side.

12. Det fremgår således, at Japan har en stor militær, økonomisk og politisk-organisatorisk magt, men at dets krig er reaktionær og barbarisk, at dets menneskemateriale og ressourcer er utilstrækkelige, og at det internationalt har bragt sig i en ugunstig situation. Derimod er Kinas militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt mindre, men til gengæld befin-

der det sig i sin progressive æra, dets krig er progressiv og retfærdig. Desuden er det et stort land, hvilket gør det muligt at udholde en langvarig krig. Endelig vil det blive støttet af de fleste lande.

Ovenstående er de grundlæggende, gensidigt modsigende træk ved den kinesisk-japanske krig. De har været og vil fortsat være bestemmende for politikken og den militære taktik og strategi på begge sider. De er bestemmende for, at krigen vil blive langvarig, og at det vil blive Kina og ikke Japan, der sejrer. Krigen er en kamp mellem disse karakteristiske træk. I løbet af krigen vil hvert enkelt af dem ændre sig i overensstemmelse med deres egen natur, og alting vil afhænge heraf. Disse træk er ikke opfundet for at bedrage folk, de eksisterer objektivt. De udgør krigens grundlæggende elementer og er ikke blot brudstykker af disse, de gennemtrænger alle store og små problemer i alle krigens faser og kan ikke fejles til side som værende uden betydning. Hvis den, der studerer den kinesisk-japanske krig, glemmer disse træk, vil han med sikkerhed begå fejl; og selv om han kan vinde midlertidig tilslutning til sine ideer og tilsyneladende have ret, vil krigens forløb uundgåeligt bevise fejlagtigheden af hans ideer. Ud fra disse karakteristiske træk skal vi nu gå over til at forklare de problemer, der vil opstå.

TILBAGEVISNING AF TEORIEN OM NATIONAL UNDERKASTELSE

13. De teoretikere, der taler om den nationale underkastelse, og som udelukkende fæster sig ved forskellen mellem fjendens styrke og vor egen svaghed, sagde engang: »Modstand vil betyde underkastelse«, nu siger de: »En videreførelse af krigen vil betyde underkastelse«. Vi er ikke i stand til at overbevise dem blot ved at sige, at skønt Japan er stærkt, er det et lille land, medens Kina, der ganske vist er svagt, er et stort land. De påberåber sig historien, f.eks. Yuan-dynastiets ødelæggelse af Sung-dynastiet eller Ching-dynastiets ødelæggelse af Ming-dynastiet, for at bevise, at et lille, men stærkt land kan overvinde et stort og svagt land, og desuden at et tilbagestående land kan overvinde et fremskredent land. Vi kan sige, at disse begivenheder skete for lang tid siden og ikke beviser noget, og de vil henvise til den britiske undertvingelse af Indien for at bevise, at et lille, men stærkt kapitalistisk land kan besejre et stort, men svagt og tilbagestående land. Vi må derfor fremføre andre begrundelser, for at vi kan overbevise og lukke munden på disse underkastelsesteoretikere, og vi må forsyne alle, der beskæftiger sig med propaganda, med tilstrækkelige argumenter til at overtale dem, der stadig er forvirrede og vaklende, for at bestyrke dem i deres tro på modstandskrigen.

14. Hvilke begrundelser bør vi fremføre? Denne epokes særlige karakteristika! Disse karakteristika afspejler sig i Japans degeneration og mangel på støtte og i Kinas fremskridt og rigelige støtte.

15. Denne krig er ikke en hvilken som helst krig; den er specifikt en krig, der udkæmpes i 1930'erne mellem Kina og Japan. Japan, som er fjenden, er først og fremmest en døende imperialistisk magt; det er allerede i sin forfaldsperiode. Japan er ikke blot forskelligt fra Storbritannien, der på tidspunktet for Indiens underkastelse stadig var en opadstigende kapitalistisk magt, men Japan har også ændret sig i forhold til, hvad det var under 1. verdenskrig for 20 år siden. Den nuværende krig blev sat i gang på tærsklen til verdensimperialismens og først og fremmest de fascistiske landes sammenbrud. Dette er den egentlige grund til, at fjenden har påbegyndt denne risikable krig, som i sit væsen er de sidste krampetrækninger. Derfor er det en uomgængelig kendsgerning, at ikke Kina, men den herskende klasse i Japan ødelægges som et resultat af krigen. Desuden har Japan påtaget sig denne krig på et tidspunkt, hvor mange lande er blevet eller er i færd med at blive inddraget i krig, og hvor vi alle bekæmper eller forbereder os på at bekæmpe barbarisk aggression, og Kinas skæbne er den samme som de fleste af verdens landes. Dette er den grundlæggende årsag til modstanden mod Japan, og denne modstand vil fortsat øges blandt folket i andre lande.

16. Hvad så med Kina? Kina i dag kan ikke sammenlignes med Kina på noget andet tidspunkt. Kina er et halv-kolonialt og halv-feudalt samfund, og som konsekvens heraf må det betragtes som et svagt land. Men samtidig befinder Kina sig historisk i sin progressive æra og er derfor i stand til at besejre Japan. Når vi betegner modstandskrigen som progressiv, mener vi ikke progressiv i almindelig forstand eller progressiv på den måde, hvorpå Etiopiens krig mod Italien eller Taipingrevolutionen eller revolutionen af 1911 var progressive, men på den måde at Kina i dag er progressivt. På hvilken måde er Kina i dag progressivt? Det er progressivt, fordi det ikke længere er et helt feudalt samfund, men allerede har visse kapitalistiske træk, fordi det har et borgerskab og en arbejderklasse, fordi det har et uhyre antal mennesker, der er vågnet eller er ved at vågne op, fordi det har et kommunistisk parti og en politisk progressiv hær – den Røde Hær under ledelse af det kommunistiske parti –, og fordi det har tradition for og årtiers erfaring med revolution, især de sidste 17 års erfaring, siden Kinas kommunistiske Parti blev stiftet. Det kinesiske folk og de politiske partier er blevet skolede af disse erfaringer, der er grundlaget for enheden mod Japan. Hvis erfaringerne fra 1905 var nødvendige for sejren i 1917 i Rusland, kan vi sige, at uden de sidste 17 års erfaring ville det ikke være muligt at sejre i modstandskrigen. Således kan den indre situation karakteriseres.

Internationalt er Kina ikke isoleret i krigen, og denne situation er uden fortilfælde i historien. Tidligere blev såvel Kinas som Indiens krige udkæmpet i isolation. Først i dag oplever vi, at brede, verdensomspændende folkebevægelser vokser frem og støtter Kina. Oktoberrevolutionen i Rusland i 1917 modtog også international støtte, og dette betød, at arbejderne og bønderne vandt; men denne støtte var ikke i en så stor målestok og af en så dyb natur

som den, vi modtager. Folkebevægelserne verden over udvikler sig i dag i en hidtil uset målestok. Sovjetunionen er en særlig betydningsfuld faktor i aktuel international politik, og Sovjetunionen vil med sikkerhed støtte Kina med stor begejstring. Alle disse faktorer, som ikke fandtes for 20 år siden, skaber de nødvendige forudsætninger for Kinas sejr. Indtil nu har vi savnet omfattende direkte bistand, og den kan først ventes i fremtiden, men Kina er et progressivt og stort land og derfor i stand til at trække krigen ud og fremme såvel som afvente den internationale hjælp.

17. I tilgift gælder det, at medens Japan er en lille nation med et lille landområde, få ressourcer, få indbyggere og få soldater, så er Kina stort, det har et stort landområde med rige ressourcer, en stor befolkning og mange soldater. Derfor kan Kina ikke underkastes. Det fremgår af kontrasten mellem styrke og svaghed, at Japan kan behandle Kina efter forgodtbefindende i et vist stykke tid og til en vis grad, at Kina uundgåeligt går en hård tid i møde, og at modstandskrigen ikke får en hurtig afgørelse, men vil blive langvarig. Ikke desto mindre fremgår det af kontrasten mellem på den ene side et lille land, degeneration og ringe støtte, og på den anden side et stort land, fremskridt og rigelig støtte, at Japan ikke kan behandle Kina efter forgodtbefindende på ubestemt tid, men afgjort vil lide det endelige nederlag, hvorimod Kina aldrig vil blive underkastet, men vil vinde den endelige sejr.

18. Hvorfor blev Etiopien overvundet? For det første var landet svagt og lille. For det andet var det ikke så progressivt som Kina; det var et gammelt land, det bevægede sig fra slave- til feudalsamfundet, det var uden kapitalistiske træk eller borgerlige politiske partier, for slet ikke at tale om et kommunistisk parti, det havde ingen hær som den kinesiske, for slet ikke at tale om en hær som den 8. rutearmé. For det tredje kunne det ikke holde stand og afvente udenlandsk bistand, men måtte kæmpe i isolation. For det fjerde, og det er det vigtigste, blev der begået fejl i ledelsen af kampen mod Italien. Derfor blev Etiopien undervundet. Men der er stadig en udbredt guerillakrigsførelse i Etiopien, som, hvis den fastholdes, vil sætte befolkningen i stand til at generobre sit land, når verdenssituationen ændres.

19. Hvis underkastelsesteoretikerne henviser til befrielsesbevægelsernes historiske nederlag i det moderne Kina for at underbygge deres påstande om, at »modstand vil betyde underkastelse« og »en videreførelse af krigen vil betyde underkastelse«, må vort svar være: »Tiderne har ændret sig«. Kina har ændret sig, og det samme gælder den indre situation i Japan og det internationale politiske klima. Det er beklageligt, at Japan er stærkere end nogensinde, hvorimod Kina, der er et halv-kolonialt og halv-feudalt samfund, stadig er ret svagt. Det er også beklageligt, at Japan indtil videre har forstået at undertrykke sit folk og udnytte den internationale situation til at invadere Kina. Men i løbet af en langvarig krig må dette nødvendigvis ændre sig. Ændringerne har endnu ikke fundet sted, men det vil ske i fremtiden. Det overser underkastelsesteoretikerne. I modsætning til for 10 år siden har Kina

nu nye folk, et nyt parti, en ny hær og en ny forsvarspolitik; alle er de faktorer, der vil opvise nye fremskridt. Det er sandt, at befrielsesbevægelserne historisk set er blevet stillet over for gentagne forhindringer med det resultat, at Kina ikke har kunnet samle endnu større styrke til modstandskrigen, og dette er en dyrekøbt historisk erfaring om ikke mere at lade de revolutionære kræfter gå til grunde. Men ved at opbyde store anstrengelser vil vi med sikkerhed, selv ud fra vort nuværende grundlag, kunne vinde gradvise fremskridt og øge vor modstandskraft. Alle disse anstrengelser skal samles i den store nationale enhedsfront mod Japan. Da den internationale situation har ændret sig grundlæggende, er der tegn på storstilet direkte bistand, selv om den endnu ikke er kommet i stand. Det moderne Kinas befrielsesbevægelser utallige fiaskoer har skyldtes subjektive og objektive årsager, men nu er situationen anderledes. Modstandskrigen er vanskeliggjort af forholdet mellem fjendens styrke og vor svaghed og af, at hans modgang først skal til at begynde, medens vore fremskridt stadig er utilstrækkelige; men betingelserne for at besejre fjenden er alligevel gunstige. Vi skal blot tilføje vore subjektive anstrengelser, så vil vi blive i stand til at overvinde besværlighederne og vinde sejr. Så gunstige forudsætninger har ikke eksisteret før, og derfor vil modstandskrigen ikke som tidligere tiders befrielsesbevægelser ende med nederlag.

KOMPROMIS ELLER MODSTAND? KORRUPTION ELLER FREMSKRIDT?

20. Ovenfor har jeg indgående forklaret, hvorfor teorien om national underkastelse er ubegrundet. Men der findes mange mennesker, der ikke tilslutter sig denne teori; de er gode patrioter, men er alligvel alvorligt bekymrede over den nuværende situation. To ting gør dem ængstelige, dels frygten for et kompromis med Japan, dels tvivl om mulighederne for politiske fremskridt. Disse to omstridte spørgsmål bliver diskuteret vidt og bredt, og ingen kender svarene. Lad os undersøge dem nærmere.

21. Som jeg tidligere har forklaret, har kompromisproblemet samfundsmæssige rødder, og så længe de eksisterer, vil problemet opstå. Men kompromis er ingen løsning. For at bevise dette behøver vi blot at rette blikket mod Japan, Kina og den internationale situation. Lad os først se på Japan. Ved krigens begyndelse forudsagde vi, at der på et tidspunkt ville spire en stemning frem til fordel for et kompromis, at Japan med andre ord efter besættelsen af det nordlige Kina, Kiangsu og Chekiang sandsynligvis ville tage tilflugt til forsøg på at lokke Kina til at kapitulere. Og Japan tog ganske rigtigt tilflugt til et sådant forsøg, men den deraf opståede krise blev snart overstået, bl.a. fordi fjenden førte en barbarisk politik og praktiserede rendyrket udplyndring. Hvis vi havde kapituleret, var vi alle blevet hjemløse slaver. Fjendens røveriske plan om at undertvinge Kina har to aspekter: det mate-

rielle og det åndelige, og begge anvendes over for alle kinesere; ikke blot folk fra de lavere lag, men ligesåvel over for medlemmer af overklassen, de sidstnævnte behandles selvfølgelig mere høfligt, men det er kun en gradsfor-skel, den har ingen afgørende betydning. I det store og hele anvendes de samme gamle forholdsregler, som fjenden har indført i de tre nordøstlige provinser.

Det materielle aspekt er, at fjenden frarøver folket endog dets føde og klæder og overlader det til kulde og hungersnød, og han ruinerer og slavebin-der den nationale industri ved at plyndre produktionsmidlerne.

Åndeligt satser fjenden på at ødelægge det kinesiske folks stolthed. Under den »opgående sols« flag tvinges det kinesiske folk til at være føjelige individer, det behandles som umælende trækdyr, og det mindste tegn på nationalt sindelag er forbudt. Denne barbariske fremfærd fra fjendens side vil også blive bragt i anvendelse i det indre Kina. Det grådige Japan er utilbøjeligt til at standse krigen. Som det var at vente, bliver den politik, som den japanske regering fremsatte i sin erklæring af 16. januar 1938,¹¹ stædigt ført ud i livet, hvilket har gjort alle samfundslag i Kina rasende. Den reaktionære og barbariske karakter, som japanernes krig har – »ingen skal undgå sin skæbne« –, har fremkaldt ublandet fjendtlighed i det kinesiske folk. Det vil være at forvente, at fjenden på et tidspunkt atter tager tilflugt til et forsøg på at overtale Kina til kapitulation med den virkning, at visse underkastelsesteoretikere igen vil træde frem – sandsynligvis i hemmelig og forbryderisk forståelse med bestemte udenlandske grupper (i Storbritannien, USA og Frankrig, især visse dele af den britiske overklasse). Men den generelle udvikling tillader ikke kapitulation; den japanske krigs hårdnakket-hed og særlige grusomhed har afgjort den side af sagen.

22. Lad os dernæst betragte Kina. Der er tre ting, der bidrager til Kinas udholdenhed i modstandskrigen. Først og fremmest det kommunistiske parti, der er folkets pålidelige fortrop i kampen mod Japan. Dernæst Kuomintang, der er afhængigt af Storbritannien og USA, og som derfor ikke vil kapitulere, medmindre de giver ordre til det. Endelig er der de andre politiske partier og grupper, af hvilke de fleste er imod kapitulation og for modstandskrigen. Skabes der enhed mellem disse tre faktorer, vil alle, der indgår kompromisser, være at regne som forrædere, og de vil kunne straffes af enhver. Alle de, der ikke ønsker at være forrædere, har intet andet valg end at forene sig og føre modstandskrigen igennem til enden, derfor vil kompromisser næppe kunne lykkes.

23. Lad os til sidst se på den internationale situation. Bortset fra Japans allierede og visse grupper i de kapitalistiske landes overklasse går hele verden ind for, at Kina skal yde modstand og ikke indgå kompromis. Dette styrker Kinas håb. Over hele landet nærer folket håb om, at udenlandske kræfter efterhånden vil give Kina stadig større opbakning. Det er ikke et forgæves håb, især Sovjetunionens eksistens ansporer Kina i dets modstandskrig. Det

socialistiske Sovjetunionen, der er stærkere end nogensinde, har altid delt Kinas glæder og sorger. Sovjetunionen føler en forpligtelse til at støtte alle svage nationer og alle revolutionære krige, hvilket står i skærende modsætning til de kapitalistiske landes overklasse, der kun stræber efter profit. Når Kina ikke udkæmper sin krig isoleret fra omverdenen, skyldes det international hjælp i almindelighed og Sovjetunionens hjælp i særdeleshed. Geografisk ligger Kina og Sovjetunionen i umiddelbar nærhed af hinanden, hvilket skærper Japans krise, men letter Kinas modstandskrig. På den ene side øger den korte afstand til Japan vore vanskeligheder, på den anden side er Sovjetunionens nærhed en gunstig forudsætning for modstandskrigen.

24. Vi må altså drage den konklusion, at der eksisterer en fare for kompromis, men at den kan overvindes. Fjenden kan ændre sin politik i nogen udstrækning, men ikke grundlæggende. Det sociale grundlag for kompromisser er til stede, men modstanderne er i flertal. Også i udlandet er der nogle, der går ind for kompromis, men flere går ind for modstand. Disse tre faktorer tilsammen gør det muligt at overvinde faren for kompromis og videreføre modstandskrigen.

25. Jeg vil nu besvare mit andet spørgsmål. Politiske fremskridt og udholdenhed i modstandskrigen er uadskillelige faktorer. Jo større fremskridt, jo længere kan vi holde ud, og jo længere vi holder ud, jo større fremskridt. Det grundlæggende er, at alt afhænger af, hvor længe vi kan holde ud i modstandskrigen. De usunde forhold, der hersker inden for forskellige områder under Kuomintang-styret er meget alvorlige, og ophobningen af disse uønskede faktorer gennem årene har voldt stor ængstelse og ærgrelse blandt vore patrioter. Men der er ingen grund til at være pessimistisk. Erfaringerne fra modstandskrigen har allerede vist, at folket på ti måneder har gjort fremskridt, der tidligere ville have taget år. Selv om styrkelsen af folkets evne til at forsvare sig er blevet alvorligt forsinket af konsekvenserne af mange års korruption, hvilket har kostet os mange nederlag og reduceret vore sejre, så er den samlede situation i Kina, i Japan og i hele verden sådan, at det kinesiske folk ikke kan undgå at gøre fremskridt. Men korruptionen vanskeliggør fremskridt, og derfor vil det gå langsomt. Fremskridt og fremskridtets langsommelighed karkteriserer den nuværende situation, og det sidste kommer på tværs af krigens mest påtrængende behov og er en kilde til ængstelse for patrioterne. Men vi er midt i en revolutionær krig, og enhver revolutionær krig er modgift mod fjenden og i stand til at udrense vort eget smuds. Enhver retfærdig, revolutionær krig besidder en mægtig kraft, der kan omforme mange ting eller bane vej for deres omformning. Den kinesisk-japanske krig vil omforme både Kina og Japan; under forudsætning af, at Kina holder ud i krigen og i enhedsfronten, vil det gamle Japan omformes til et nyt Japan og det gamle Kina til et nyt Kina, og folket og alt andet både i Kina og i Japan, vil omformes under og efter krigen. Det vil være rigtigt af os at betragte den anti-japanske krig og den nationale genopbygning som sammenhængende

faktorer. At sige at Japan kan omdannes, er det samme som at sige, at angrebskrigen ført af Japans herskere vil ende med nederlag og måske endog føre til det japanske folks revolution. Den dag, det japanske folks revolution triumferer, vil Japan være ændret. Alt dette hænger nøje sammen med Kinas modstandskrig, og det er et perspektiv, som vi bør inddrage i vore overvejelser.

TEORIEN OM NATIONAL UNDERKASTELSE ER FORKERT OG TEORIEN OM HURTIG SEJR ER LIGELEDES FORKERT

26. I vore sammenlignende studier af fjenden og af os selv med hensyn til de grundlæggende modsigelsesfyldte karakteristika har vi allerede afvist teorien om den nationale underkastelse, og vi har forklaret, hvorfor et kompromis er usandsynligt, og hvorfor politiske fremskridt ikke er det. Idet de overser alle andre modsigelser, fremhæver underkastelsesteoretikerne modsigelsen mellem styrke og svaghed og blæser den op til at være hovedhjørnestenen i deres argumentation. Deres optagethed af modsigelsen mellem styrke og svaghed og den overdrevne betydning, som denne modsigelse tillægges, beviser deres ensidighed og subjektivisme. Ser man på helheden, er deres argumentation uholdbar. Over for dem, der hverken tror på underkastelse eller er forhærdede pessimister, men som blot i øjeblikket er forvirrede og pessimistisk indstillede på grund af uligheden i styrke mellem os og fjenden på et givet tidspunkt og i visse henseender eller på grund af korruptionen her i landet, over for disse mennesker bør vi anføre, at deres opfattelse også tenderer til at være ensidig og subjektiv. Men i deres tilfælde er en rettelse relativt enkel; når deres opmærksomhed først er vakt, vil de forstå, for de er sande patrioter og deres fejl kun midlertidige.

27. Også talsmændene for teorien om hurtig sejr tager fejl. Enten lader de modsætningen mellem styrke og svaghed fuldstændigt ude af betragtning, idet de kun husker på de øvrige modsigelser, eller også skønmalder de Kinas fordele til ukendelighed og ud over enhver lighed med virkeligheden, eller de overfører styrkeforholdet på et bestemt tidspunkt og et bestemt sted til hele situationen, ganske som i det gamle ordsprog: »Et blad foran øjet kan skjule Tai-bjerget.« De har kort sagt ikke mod til at indrømme, at fjenden er stærk, og at vi er svage. De benægter ofte dette og benægter således et aspekt af sandheden. De har heller ikke mod til at indrømme vore fordeles begrænsninger og benægter således et andet aspekt af sandheden. Resultatet er, at de begår store og små fejltagelser på grund af subjektivisme og ensidighed. Disse vore venner har hjertet på det rette sted, og også de er patrioter. Men selv om »d'herrers mål så sandelig er ophøjede«, er deres synspunkter forkerte, og at

handle i overensstemmelse med dem ville være at løbe panden mod en mur. For hvis vurderingen ikke stemmer overens med virkeligheden, kan vi ikke gennem handling nå vort mål, og at handle uden hensyn hertil vil betyde hærens nederlag og nationens underkastelse, og resultatet ville blive det samme som defeatisternes. Derfor kan teorien om hurtig sejr heller ikke bruges.

28. Benægter vi faren for national underkastelse? Nej, det gør vi ikke. Vi anerkender, at Kina står over for to fremtidsudsigter, befrielse eller underkastelse, og at disse to er i voldsom konflikt med hinanden. Betingelserne for befrielsen er Kinas fremskridt, som er grundlæggende, fjendens vanskeligheder og den internationale støtte. Idet vi anlægger en objektiv betragtning og ser sagen fra alle sider, adskiller vi os fra underkastelsesteoretikerne; vi anerkender de to muligheder, befrielse eller underkastelse, vi understreger, at befrielsen er det dominerende alternativ, vi påpeger forudsætningerne for at opnå den, og vi kæmper for at sikre disse forudsætninger. Underkastelsesteoretikerne, der anskuer sagen subjektivt og ensidigt, øjner derimod kun én udvej, nemlig underkastelse; de indser ikke, at befrielsen er mulig, og endnu mindre påpeger de dens forudsætninger eller stræber efter at sikre disse. Endvidere ser vi – med behørig hensyntagen til korruption og tendensen til kompromis – andre tendenser og foreteelser, og vi viser, at de med tiden vil dominere og allerede er i voldsom konflikt med de førstnævnte. Desuden fremhæver vi de forudsætninger, der er nødvendige, for at de sunde tendenser og foreteelser bliver dominerende, og vi arbejder på at overvinde tendensen til kompromis og på at fjerne korruptionen. I modsætning til pessimisterne er vi slet ikke modfaldne.

29. Selvfølgelig ville vi ikke have noget imod en hurtig sejr, enhver ville være tilhænger af at kunne fordrive »djævlene« fra den ene dag til den anden; men vi understreger, at af mangel på visse, bestemte forudsætninger er en hurtig sejr ikke en objektiv realitet, men noget der eksisterer inde i hovedet på folk, en illusion, en falsk teori. I overensstemmelse hermed og efter at have fremlagt en objektiv og forståelig analyse af alle de omstændigheder, der angår såvel fjenden som os selv, anfører vi, at den eneste vej til sejr er den langvarige krigs strategi, og vi forkaster den ubegrundede teori om hurtig sejr. Vi fastholder, at det er nødvendigt at kæmpe for at sikre de nødvendige betingelser for den endelige sejr, og jo bedre og jo før vi sikrer dem, jo større sikkerhed har vi for sejren, og jo før vil vi nå den. Vi tror, at kun på denne måde kan krigens varighed afkortes, og vi afviser teorien om hurtig sejr, den er kun tom snak og et forsøg på at få tingene billigt.

HVORFOR EN LANGVARIG KRIG?

30. Lad os nu undersøge spørgsmålet om langvarig krig. Et rigtigt svar på

spørgsmålet: »Hvorfor en langvarig krig?« kan man kun nå frem til på grundlag af alle de grundlæggende forskelle mellem Kina og Japan. Hvis vi f.eks. bare siger, at fjenden er en stærk imperialistisk magt, medens vi er et svagt halv-kolonialt og halv-feudalt land, risikerer vi at falde for teorien om national underkastelse. For hverken i teori eller i praksis bliver en kamp langvarig, blot ved at man sætter den svage op mod den stærke. Den kan heller ikke blive langvarig blot ved at stille den store op mod den lille, den progressive mod den reaktionære eller ved at sætte kraftig støtte op mod svag støtte. Et stort lands indlemmelse af et lille eller et lille lands indlemmelse i et stort er almindelige foreteelser. Det sker tit, at et progressivt land, der ikke er stærkt, bliver ødelagt af et stort og reaktionært land, og det samme gælder for alt, der er progressivt, men ikke stærkt. Rigelig eller ringe støtte er en vigtig, men underordnet faktor og graden af dens effekt afgøres af de grundlæggende faktorer på begge sider. Derfor er vor konklusion udledt af samspillet mellem alle de faktorer, der virker på begge sider, når vi mener, at modstandskrigen mod Japan er en langvarig krig. Fjenden er stærk, og vi er svage, og faren for underkastelse eksisterer. Men i andre henseender har fjenden mangler og vi fordele. Fjendens fordele kan reduceres, og hans mangler kan skærpes gennem vore anstrengelser. På den anden side kan vore fordele forøges og vore mangler afhjælpes gennem vore anstrengelser. Derfor kan vi vinde den endelige sejr og undgå underkastelse, medens fjenden vil blive slået til sidst og være ude af stand til at undgå, at hele hans imperialistiske system bryder sammen.

31. Da fjenden kun har fordele på ét område, men mangler på alle andre, og vi kun har mangler på ét område og fordele på alle andre, hvorfor har dette så ikke frembragt ligevægt, men tværtimod en overlegen stilling for fjenden og en underlegen stilling for os på nuværende tidspunkt? Det er indlysende, at vi ikke kan behandle spørgsmålet på en så formel måde. Kendsgørningerne er, at forskellen på fjendens styrke og vor egen styrke på nuværende tidspunkt er så stor, at fjendens svagheder endnu ikke er udviklede og ikke kan udvikle sig tilstrækkeligt til at opveje hans styrke, medens vore fordele ikke er udviklede og for tiden ikke kan udvikles tilstrækkeligt til at kompensere for vore svagheder. Derfor kan der endnu ikke være nogen balance, men kun uligevægt.

32. Selv om vore anstrengelser for at holde ud i modstandskrigen og i enhedsfronten har ændret fjendens styrke og overlegenhed noget i forhold til vor svaghed og underlegenhed, er der ikke sket nogen fundamental ændring. Heraf følger, at på et vist tidspunkt i krigen vil fjenden sejre til en vis grad, og vi vil lide nederlag. Men hvordan går det til, at fjendens sejre og vore nederlag er afgjort begrænsede og ikke er en fuldstændig sejr eller et fuldstændigt nederlag?

Grunden er for det første, at fjendens styrke og vor svaghed lige fra begyndelsen har været relativ og ikke absolut, og for det andet, at vore

anstrengelser for at holde ud i modstandskrigen har uddybet denne relativitet yderligere. I sammenligning med den oprindelige situation er fjenden stadig stærk, men ugunstige faktorer har reduceret hans styrke, selv om det endnu ikke er sket i tilstrækkeligt omfang til at nedbryde hans overlegenhed, og tilsvarende er vi stadig svage, men gunstige faktorer har afhjulpet vore svagheder, omend endnu ikke så meget, at det omformer vor underlegenhed til overlegenhed. Således viser det sig, at fjenden er relativt stærk, og at vi er relativt svage, at fjendens stilling er relativt overlegen og vor relativt underlegen. På begge sider har styrke og svaghed, over- og underlegenhed aldrig været absolutter, og desuden har vore anstrengelser for at vise udholdenhed i modstanden mod Japan og i enhedsfronten i krigens løb frembragt yderligere ændringer i den oprindelige magtbalance. Derfor er fjendens sejr og vore nederlag afgjort begrænsede på dette trin, og heraf følger, at krigen bliver langvarig.

33. Men omstændighederne ændrer sig til stadighed. Under forudsætning af, at vi følger en korrekt militær og politisk taktik, under forudsætning af, at vi ikke begår principielle fejl og yder vort bedste, vil fjendens ulemper og Kinas fordele vokse, medens krigen trækker ud med det uundgåelige resultat, at der vil ske en stadig ændring i forskellen på de to siders relative styrke og dermed i deres relative position. Når et nyt stadium nås, sker der en stor ændring i magtbalancen med fjendens nederlag og vor sejr som resultat.

34. For tiden kan fjenden stadig udnytte sin styrke, og vor modstandskrig har endnu ikke svækket ham grundlæggende. Hans utilstrækkelige menneskemateriale og materielle ressourcer har endnu ikke så stor betydning, at de kan forhindre hans offensiv, de kan tværtimod stadig til en vis grad støtte hans offensiv. Hans krigs reaktionære og barbariske karakter er en faktor, der skærper både klasse modsætningerne i Japan og den kinesiske nations modstand, men den har endnu ikke frembragt en situation, der hindrer hans fremgang radikalt. Fjendens internationale isolation vokser, men den er endnu ikke fuldstændig. I mange lande, der har tilkendegivet, at de vil hjælpe os, forsyner kapitalisterne, der handler med krigsmateriel og ammunition udelukkende med profit for øje, stadig Japan med store krigsleverancer,¹² og deres regeringer¹³ tøver stadig med at følge Sovjetunionen ved at foretage praktiske sanktioner mod Japan. Af alt dette følger, at vor modstandskrig ikke kan vindes hurtigt, men kun kan blive en langvarig krig. Hvad Kina angår, forholder det sig således, at selv om der er sket en vis forbedring med hensyn til dets militære, økonomiske, politiske og kulturelle svaghed i løbet af de ti måneders modstand, er det stadig langt fra, hvad der er nødvendigt, for at forhindre fjendens offensiv og forberede vor modoffensiv. Yderligere har vi – kvantitativt set – været nødt til at bære visse tab. Selv om de faktorer, der er til vor fordel, har en positiv virkning, vil det ikke være nok til at standse fjendens offensiv og forberede vor modoffensiv, medmindre vi yder en umådelig indsats. Endnu er hverken korruptionens afskaffelse, fremskridtets accelera-

tion herhjemme, inddæmningen af de pro-japanske styrker eller udvidelsen af de anti-japanske styrker i udlandet fuldbyrdede kendsgerninger. Af alt dette fremgår, at vor krig ikke kan vindes hurtigt, men kun kan blive en langvarig krig.

DE TRE STADIER I DEN LANGVARIGE KRIG

35. Eftersom den kinesisk-japanske krig er en langvarig krig, og den endelige sejr vil blive Kinas, kan man med nogenlunde sikkerhed regne med, at denne langvarige krig vil gennemløbe tre stadier. Det første stadium omfatter den periode, hvor fjenden er i strategisk offensiv, og hvor vi er i strategisk defensiv. Det andet stadium bliver tiden med fjendens strategiske konsolidering og vore forberedelser til at gå til modoffensiv. Det tredje stadium bliver perioden med vor strategiske modoffensiv og fjendens strategiske retræte. Det er umuligt at forudsige den konkrete situation i de tre stadier, men vi kan påpege visse hovedtendenser i krigen i lyset af de nuværende forhold. Begivenhedernes objektive forløb bliver overordentlig rigt og varieret med mange omsving og omslag, og ingen er i stand til at lægge et horoskop for den kinesisk-japanske krig; ikke desto mindre er det nødvendigt at lave en grov skitse af krigens tendenser for at kunne lede den strategisk. Selv om vor skitse måske ikke bliver helt i overensstemmelse med de efterfølgende begivenheder og vil blive ændret af dem, er det alligevel nødvendigt at lave den for at give faste og målrettede strategiske retningslinier for den langvarige krig.

36. Det første stadium er endnu ikke afsluttet. Det er fjendens plan at besætte Canton, Wuhan og Lanchow og sikre forbindelsen mellem disse tre punkter. For at nå dette mål må fjenden bruge mindst 50 divisioner eller omkring halvanden million mand, det vil tage ham fra halvandet til to år og koste ham over 10.000 millioner yen. Ved at trænge så langt ind i landet vil han møde umådelige vanskeligheder med katastrofale konsekvenser, som overgår alt, hvad man kan forestille sig. Ved at forsøge at besætte Canton-Hankow-jernbanen og hovedvejen fra Sian til Lanchow i hele deres længde bliver han nødt til at udkæmpe nogle risikable slag, og selv da er det ikke sikkert, at han kan gennemføre sin plan. Men når vi ridser planen for vore operationer op, bør vi gå ud fra den antagelse, at fjenden kan besætte de tre punkter og endda nogle tilstødende områder, ligesom han vil kunne skabe forbindelse mellem dem, og vi bør foretage dispositioner til en langvarig krig, sådan at vi vil være i stand til at hamle op med ham, selv om han gennemfører sin plan. På dette stadium bør den kampform, som vi anvender, primært være mobil krigsførelse suppleret af guerilla- og stillingskrig. I deres subjektive fejl har Kuomintang's militære myndigheder tilskrevet stillingskrigen den primære rolle i den første fase af dette stadium, men stillingskrigen er ikke desto mindre af supplerende karakter ud fra et helhedssyn på dette stadium. På

dette stadium har Kina allerede opbygget en bred enhedsfront og opnået en enhed uden fortillfælde. Selv om fjenden har anvendt og fortsat vil anvende nedrige og skamløse midler for at lokke Kina til kapitulation i sine forsøg på at virkeliggøre sin plan om en hurtig afgørelse og erobring af hele landet uden at gøre sig særlige anstrengelser, er det ikke lykkedes ham indtil nu, og det er heller ikke særlig sandsynligt, at det vil lykkes i fremtiden. På dette stadium vil Kina trods betydelige tab gøre anselige fremskridt, som vil udgøre det vigtigste grundlag for dets fortsatte modstand i det andet stadium. På det nuværende stadium har Sovjetunionen allerede givet Kina en væsentlig støtte. Hos fjenden er der allerede tegn på svækkelse af moralen, og hans hær angrebsstyrke bliver mindre i dette stadiums mellemste fase, og den vil svinde endnu mere i den afsluttende fase. Der har allerede vist sig tegn på udmattelse i hans finanser og økonomi; krigstrætheden er ved at få tag i hans folk og tropper; og i den klike, der leder krigen, begynder »krigsfrustrationer« at vise sig, ligesom pessimismen over krigens udsigter vokser.

37. Det andet stadium kan benævnes som den strategiske ligevægt. Ved afslutningen af det første stadium bliver fjenden tvunget til at fastsætte visse slutpunkter i sin strategiske offensiv på grund af sin mangel på tropper og vor beslutsomme modstand, og når han når frem til dem, vil han standse sin strategiske offensiv og begynde at sikre sine besatte områder. På det andet stadium vil fjenden forsøge at beskytte de områder, han har besat, og gøre dem til sine egne ved at benytte sig af den bedrageriske metode at oprette marionetregeringer, altimens han vil udplyndre det kinesiske folk til bristepunktet, men atter vil han blive mødt med guerillakrig. Ved at benytte sig af, at fjendens bagland er ubeskyttet, vil vor guerillakrig brede sig meget i det første stadium, og der vil blive oprettet mange baseområder, som vil være en alvorlig trussel mod fjendens konsolidering af de besatte områder, og derfor vil der stadig være kamp over store områder. På dette stadium bliver vor kampform primært guerillakrig suppleret med mobil krigsførelse. Kina vil stadig have en stor regulær hær i behold, men det vil finde det vanskeligt at iværksætte den strategiske modoffensiv med det samme, for det første fordi fjenden vil indtage en strategisk defensiv stilling i de store byer og langs de vigtigste færdselsårer, som han har besat, og for det andet fordi Kina endnu ikke vil være tilstrækkeligt teknisk udrustet. Med undtagelse af de tropper, der deltager i det frontale forsvar, bliver vore tropper i stort tal flyttet til fjendens bagland i forholdsvis spredte stillinger; ved at slå sig ned i alle de områder, som fjenden endnu ikke reelt har besat, og ved at koordinere deres kræfter med de lokale væbnede folkestyrkers vil de indlede en omfattende og heftig guerillakrigsførelse, sådan som det for tiden bliver gjort i Shansi-provinsen. Kampene i det andet stadium bliver skånselsløse, og landet vil tage alvorlig skade. Men guerillakrigen vil få succes, og hvis den bliver ledet godt, vil fjenden kun kunne fastholde omkring en trediedel af sit besatte område, medens de resterende to trediedele falder i vore hænder, og dette vil udgøre et

stort nederlag for fjenden og en stor sejr for Kina. Til den tid vil det territorium, som fjenden har besat, som helhed falde i tre kategorier: 1) fjendens baseområder, 2) vore baseområder for guerillakrigen, 3) områder med guerillakrig, som begge sider kæmper om. Hvor længe dette stadium kommer til at vare, vil afhænge af i hvilket omfang magtbalancen mellem os og fjenden ændres og af ændringerne i den internationale situation; i almindelighed bør vi være forberedt på, at dette stadium kan blive temmelig langvarigt, og vi må være forberedt på at udstå dets trængsler. Det bliver en meget smertelig tid for Kina; de to store problemer bliver de økonomiske vanskeligheder og forrædernes splittelsesvirksomhed. Fjenden vil gå til det yderste for at ødelægge Kinas enhedsfront, og forræderorganisationerne i alle de besatte områder vil smelte sammen i en såkaldt »forenet regering«. På grund af tabet af de store byer og krigens lidelser vil vaklende elementer i vore rækker råbe på kompromis, og pessimismen vil vokse alvorligt. Vor opgave vil da blive at mobilisere hele folket til at stå sammen som én mand og fortsætte krigen med ubøjelig udholdenhed, at udvide og styrke enhedsfronten, at fejde enhver pessimisme og forestilling om kompromis bort, at fremme viljen til hård kamp og til at bruge vore nye former for krigstaktik for således at komme igennem genvordighederne.

På det andet stadium bliver vi nødt til at opfordre hele landet til beslutsomt at opretholde en forenet regering, vi bliver nødt til at gå imod splittelser og til systematisk at forbedre kampteknikkerne, reformere de væbnede styrker, mobilisere hele folket og gøre forberedelser til modoffensiven.

Den internationale situation vil blive stadig mere ugunstig for Japan, og de vigtigste internationale kræfter vil være tilbøjelige til at give Kina mere hjælp, selv om Chamberlains form for »realisme«, der tilpasser sig til fuldbyrdede kendsgerninger, kan komme på tale. Japans trussel mod Sydøstasien og Sibirien vil blive større, og der kommer måske endda endnu en krig. Hvad angår Japan, vil snese af dets divisioner køre uhjælpeligt fast i Kina. Den omfattende guerillakrig og folkets anti-japanske bevægelse vil opslide denne store japanske styrke ved at reducere dens antal betydeligt, ved at opløse dens moral og ved at få dens hjemvé, krigstræthed og endog krigsmodstand til at vokse. Selv om det ville være forkert at sige, at Japan ikke vil opnå nogen resultater overhovedet ved at plyndre Kina, så kan det umuligt opnå hurtige eller solide resultater, da det mangler kapital og bliver udmattet af guerillakrigen.

Det andet stadium bliver hele krigens overgangsstadium; det vil blive perioden med de hårdeste prøvelser, men også den udslagsgivende. Om Kina bliver et uafhængigt land, eller om det bliver reduceret til en koloni, bliver ikke afgjort af, om vi holder eller taber de store byer i krigens første stadium, men af hvor meget hele nationen anstrenger sig i det andet stadium. Hvis vi kan holde ud i modstandskrigen, i enhedsfronten og i den langvarige krig, vil Kina på dette stadium vinde magt til at ændre svaghed til styrke. Det bliver

anden akt i tre-akteren »Kinas modstandskrig.« Og gennem alle medvirkendes anstrengelser bliver det muligt at opføre en meget strålende sidste akt.

38. Det tredje stadium bliver stadiet med offensiven for at genvinde vore tabte områder. Denne tilbageerobring kommer hovedsageligt til at afhænge af den styrke, som Kina vil have opbygget i det forudgående stadium, og som vil vokse yderligere på det tredje stadium. Men Kinas egen styrke vil ikke være nok, og vi kommer til at sætte lid til støtten fra de internationale kræfter og til de ændringer, der vil foregå inden for Japans grænser, ellers kan vi ikke vinde; dette gør Kinas opgaver i international propaganda og internationalt diplomati større.

På det tredje stadium vil vor krig ikke længere være en strategisk defensiv, men den vil ændre sig til en strategisk modoffensiv, der vil give sig udslag i strategiske offensiver, og krigen vil ikke længere blive udkæmpet på strategisk indre linier, men gradvist ændre sig til strategisk ydre linier. Først når vi kæmper os frem til Yalu-floden, kan krigen anses for at være forbi. Det tredje stadium bliver det sidste i den langvarige krig, og når vi taler om at holde ud til afslutningen, så mener vi fuldførelsen af dette stadium. Vor dominerende kampform vil stadig være mobil krigsførelse, men stillingskrig kommer til at få en vigtig betydning. Medens forsvarskrig i form af stillingskrig på grund af de rådende omstændigheder ikke kan betragtes som vigtig i det første stadium, bliver angrebekamp i form af stillingskrig vigtig i det tredje stadium på grund af de ændrede forhold og de krav, som opgaven stiller. I det tredje stadium kommer guerillakrigen til at yde strategisk støtte som supplement til den mobile krigsførelse og til stillingskrigen, men den bliver ikke den dominerende form som i det andet stadium.

39. Det er således klart, at krigen bliver langvarig og derfor også ubarmhertig af natur. Fjenden vil ikke kunne sluge hele Kina, men kan besætte mange områder i temmelig lang tid. Kina vil ikke være i stand til at drive Japan ud i en fart, men størstedelen af dets territorium kommer til at forblive på kinesiske hænder. Til syvende og sidst vil fjenden tabe, og vi vil vinde, men vi skal gennem et langt og hårdt stykke vej først.

40. Det kinesiske folk vil blive hærdet i løbet af denne lange og hårde krig. De politiske partier, der deltager i krigen, vil ligeledes blive hærdede og prøvede. Enhedsfronten må vise udholdenhed; kun ved at være udholdende i enhedsfronten kan vi holde ud i krigen, og kun ved at være udholdende i enhedsfronten og i krigen kan vi vinde den endelige sejr. Det er krigens naturlige logik.

41. I de tre stadier vil ændringerne i det indbyrdes styrkeforhold udvikle sig efter følgende linier. I det første stadium er fjenden overlegen, og vi er underlegne i styrke. Med hensyn til vor underlegenhed bør vi regne med to forskellige slags ændringer fra tiden lige før modstandskrigens begyndelse og til slutningen af dette stadium. Den første slags er en ændring til det værre. Kinas oprindelige underlegenhed vil blive uddybet af krigens tab, navnlig ved

at landområdet, befolkningen, den økonomiske styrke, den militære styrke og de kulturelle institutioner bliver reducerede. Henimod slutningen af det første stadium vil tabene sikkert være betydelige, især de økonomiske. Dette forhold vil blive udnyttet af nogle mennesker som støtte for deres teorier om national underkastelse og kompromisløsninger. Men den anden slags ændring, ændringen til det bedre, bør også tages i betragtning. Den indbefatter de erfaringer, der vindes i krigen, de væbnede styrkers fremskridt, de politiske fremskridt, folkets mobilisering, en kulturel udvikling i ny retning, fremkomsten af guerillakrigsførelse, forøgelsen af den internationale støtte osv. Det, der er for nedadgående i det første stadium, er den gamle kvantitet og den gamle kvalitet, hvor fremtrædelsesformerne især vil være kvantitative. Det, der er for opadgående, er den nye kvantitet og den nye kvalitet, hvor fremtrædelsesformerne især vil være kvalitative. Det er denne anden slags ændring, der vil udgøre grundlaget for vor evne til at føre en langvarig krig og til at vinde den endelige sejr.

42. I det første stadium vil der også ske to slags ændringer på fjendens side. Den første slags bliver en forandring til det værre, den vil vise sig i form af hundredtusinder af faldne og sårede, svind i våben og ammunition, svækkelse af troppernes moral, folkelig utilfredshed på hjemmefronten, indskrænkning i handelen, udgifter på over 10.000 millioner yen, fordømmelse i verdensopinionen osv. Denne udvikling skaber ligeledes et grundlag for vore muligheder for at føre en langvarig krig og vinde den endelige sejr. Men vi må ligeledes regne med en anden slags ændring hos fjenden, en ændring til det bedre, hvilket vil sige udvidelsen af hans territorium, hans befolkning og forsyninger. Det udgør også grundlaget for modstandskrigens langvarige karakter og umuligheden af en hurtig sejr, men alligevel vil visse folk bruge det som grundlag for deres teorier om national underkastelse og kompromisløsninger. Vi må alligevel tage denne forbigående og delvise forbedring hos fjenden med i vore beregninger. Japan er en imperialistisk magt, som styrer mod sammenbruddet, og dets besættelse af Kinas territorium er midlertidig. Guerillakrigens kraftige vækst i Kina vil begrænse dets faktiske besættelse til smalle landstrimler. Endvidere har dets besættelse af kinesisk område skabt og intensiveret modsætninger mellem Japan og andre lande. Desuden betyder en sådan besættelse generelt, at Japan har kapitaludgifter uden at kunne få nogen profit, hvilket har vist sig i de tre nordøstlige provinser. Det betyder altså sammen at vi får et grundlag for at nedbryde teorierne om national underkastelse og kompromisser og for at fastslå teorierne om langvarig krig og den endelige sejr.

43. I det andet stadium vil de ovennævnte ændringer stadig udvikle sig på begge sider. Skønt situationen ikke kan forudsiges i detaljer, vil Japan stort set fortsætte for nedadgående og Kina for opadgående.¹⁴ For eksempel bliver Japans militære og finansielle ressourcer alvorligt udtørret af Kinas guerillakrig, i Japan vil den folkelige utilfredshed tage til, dets troppers moral vil blive

forringet yderligere, og landet vil blive mere isoleret i international sammenhæng. Hvad angår Kina, vil det gøre yderligere fremskridt på det politiske, militære og kulturelle område og i mobiliseringen af folket; guerillakrigen vil brede sig, på hjemmefronten vil en vis økonomisk vækst finde sted på grundlag af de små industrivirksomheder og det vidtspredte landbrug; den internationale støtte vil gradvis blive større, og hele billedet vil se anderledes ud, end det gør nu. Dette andet stadium vil komme til at strække sig over et ret langt tidsrum, i løbet af hvilket der vil ske en stor omvæltning af magtbalancen, hvor Kina gradvist vil være på vej op, medens Japan vil være på vej ned. Kina vil stige op fra sin underlegne position, og Japan vil miste sin overlegenhed; først kommer de to lande til at stå lige, og derefter vil deres indbyrdes styrke blive vendt om. Dernæst vil Kina stort set være færdigt med forberedelserne til modoffensiven og til at drive fjenden ud. Det bør atter understreges, at ændringen fra underlegenhed til overlegenhed og færdiggørelsen af forberedelserne til modoffensiven kommer til at omfatte tre ting, nemlig en forøgelse af Kinas egen styrke, en forøgelse af Japans vanskeligheder og en forøgelse af den internationale støtte; det er alle disse kræfter, der tilsammen vil tilvejebringe Kinas overlegenhed og fuldendelsen af dets forberedelser til modoffensiven.

44. På grund af den ujævne udvikling i Kinas politik og økonomi vil den strategiske modoffensiv i det tredje stadium ikke vise et ensartet og jævnt billede over hele landet i de indledende faser; den vil have en regional karakter, den vil vokse nogle steder og aftage andre steder. Fjenden vil ikke slække på sine forsøg på at splitte Kinas enhedsfront i løbet af dette stadium, derfor bliver arbejdet med at bevare den indre enhed i Kina stadig vigtigere, og vi bliver nødt til at sikre os, at den strategiske modoffensiv ikke bryder sammen på halvvejen på grund af indre splid. I denne periode bliver den internationale situation overordentlig gunstig for Kina. Det bliver Kinas opgave at benytte sig heraf, så det kan opnå fuldstændig befrielse og oprette en uafhængig demokratisk stat, hvilket samtidig vil være en hjælp til den verdensomspændende anti-fascistiske bevægelse.

45. Kina vil gå fra underlegenhed til jævnbyrdighed og dernæst til overlegenhed, Japan vil gå fra overlegenhed til jævnbyrdighed og endelig til underlegenhed; Kina vil bevæge sig fra defensiven til ligevægt og derfra til modoffensiven, Japan vil bevæge sig fra offensiven til forsvaret af sine erobringer og til sidst til retræten – således bliver forløbet og den uundgåelige tendens i den kinesisk-japanske krig.

46. Derfor er spørgsmålene og konklusionerne følgende: Bliver Kina undertvunget? Svaret er: Nej, det bliver ikke undertvunget, det vil vinde den endelige sejr. Kan Kina vinde en hurtig sejr? Svaret er: Nej, det kan ikke vinde en hurtig sejr, og krigen må blive langvarig. Er disse konklusioner korrekte? Det tror jeg.

47. På dette sted vil talsmændene for national underkastelse og kompromis-

løsninger atter fare frem og sige: »For at gå fra underlegenhed til jævnbyrdighed må Kina have en militær og økonomisk magt, der er lig med Japans, og for at gå fra jævnbyrdighed til overlegenhed får det brug for en militær og økonomisk magt, der er større end Japans. Men det er umuligt, derfor er ovenstående konklusioner ikke rigtige.«

48. Det er den såkaldte teori om, at »våben afgør alt«, ¹⁵ som er en mekanisk fremgangsmåde i studiet af krigen og et subjektivt og ensidigt synspunkt. Vor opfattelse vender sig imod dette, vi regner ikke kun med våben, men også med mennesker. Våben er en vigtig faktor i en krig, men ikke den afgørende faktor; det er mennesker, ikke ting, det kommer an på. Styrkeprøven er ikke kun en dyst på militær og økonomisk magt, men også en dyst på menneskelig styrke og moral. Militær og økonomisk magt bliver nødvendigvis udøvet af mennesker. Hvis det store flertal af det kinesiske og det japanske folk og af folkene i andre lande er på vor side i modstandskrigen mod Japan, hvordan kan så Japans militære og økonomiske magt, der udøves gennem tvang af et lille mindretal, gælde for overlegenhed? Og hvis den ikke gør det, bliver Kina så ikke den overlegne, selv om det udøver en forholdsvis underlegen militær og økonomisk magt? Der er ingen tvivl om, at Kina gradvist vil vokse i militær styrke og økonomisk magt under forudsætning af, at det holder ud i modstandskrigen og i enhedsfronten. Hvad vor fjende angår, vil hans militære og økonomiske magt med sikkerhed ændre sig i den modsatte retning, eftersom han vil være svækket på grund af den lange krig og af indre og ydre modsigelser.

Er der nogen grund til, at Kina ikke kan blive overlegent under disse omstændigheder? Og det er endda ikke alt. Skønt vi endnu ikke kan regne andre landes militære og økonomiske styrke for åbenlyst at være på vor side i særlig høj grad, er der da nogen grund til, at vi ikke vil kunne gøre det i fremtiden? Hvis Japans fjende ikke kun bliver Kina, hvis et eller flere lande i fremtiden benytter deres anselige militære og økonomiske styrke defensivt eller offensivt imod Japan og klart hjælper os, bliver vor overlegenhed da ikke endnu større? Japan er et lille land, dets krig er reaktionær og barbarisk, og det bliver stadig mere isoleret internationalt. Er der nogen grund til, at den langsigtede udvikling ikke afgørende skulle ændre den relative styrke mellem fjenden og os?

49. Talsmændene for en hurtig sejr glemmer imidlertid, at krig er en styrkeprøve, og at der ikke er noget grundlag for at udkæmpe strategisk afgørende slag og afkorte vejen til befrielse, før en vis ændring har fundet sted i de krigsførendes indbyrdes styrke. Hvis deres ideer blev omsat i praksis, ville vi uundgåeligt løbe panden mod en mur. Eller de snakker måske kun for deres egen fornøjelses skyld uden at have nogen virkelig hensigt om at udføre deres ideer i praksis. I den sidste ende vil hr. Virkelighed komme og hælde en spand koldt vand over disse sludrehoveder, han vil vise, at de kun er ordgydere, der ønsker at komme let til tingene, der ønsker at vinde uden at kæmpe. Vi har

hørt denne form for tom snak før, og vi hører den også nu, dog endnu ikke ret meget; men der kan komme mere af den, efterhånden som krigen udvikler sig til stadiet med ligevægt og videre til modoffensiven. Men i mellemtiden vil teorierne om national underkastelse tage til i hyppighed, hvis Kinas tab i det første stadium bliver temmelig store, og hvis det andet stadium kommer til at vare meget længe. Derfor bør vort krudt især bruges mod nederlagsteoretikere og kun i anden række mod den tomme snak om hurtig sejr.

50. At krigen bliver langvarig er sikkert; men ingen kan forudsige, hvor mange måneder eller år den vil vare, eftersom dette udelukkende afhænger af ændringerne i magtbalancen. Alle de, der ønsker at afkorte krigen, har intet andet valg end at arbejde hårdt for at øge vor egen styrke og formindske fjendens. Den eneste vej frem er konkret at stræbe efter at vinde flere slag og udmatte fjendens styrker, udvikle guerillakrigen for at formindske de områder, som fjenden holder besat, til et minimum, at styrke og udvide enhedsfronten, så den omfatter alle nationens kræfter, at opbygge nye hære og udvikle nye krigsindustrier, at arbejde for politiske, økonomiske og kulturelle fremskridt, at mobilisere arbejderne, bønderne, forretningsfolkene, de intellektuelle og andre lag af folket, at opløse fjendens styrker og vinde hans soldaters støtte, at føre international propaganda for at sikre udenlandsk støtte og for at vinde støtte fra det japanske folk og andre undertrykte folk. Kun ved at gøre alt dette kan vi afkorte krigens varighed. Der findes ingen magvej.

EN KRIG MED ET SIKSAK-MØNSTER

51. Vi kan med sikkerhed sige, at den langvarige modstandskrig imod Japan bliver en strålende og enestående side i bogen med menneskehedens krigshistorie. Et af denne krigs særegne træk bliver det sammenvævede siksakmønster, som stammer fra så modsatte faktorer som Japans barbari og dets mangel på tropper på den ene side, og på den anden side Kinas progressivitet og dets territoriums omfang. Der har været andre krige med et siksak-mønster i historien; det gælder f.eks. den tre år lange borgerkrig efter oktoberrevolutionen i Rusland. Men det som udmærker denne krig i Kina, er dens særlig langvarige og omfattende karakter, som vil sætte rekord i historien. Siksakmønstret fremtræder på følgende måde:

52. *Indre og ydre linier.* Som helhed bliver den anti-japanske krig udkæmpet på indre linier, men ser man på forholdet mellem hovedstyrkerne og guerillaenhederne, kæmper de førstnævnte på de indre linier og de sidstnævnte på de ydre, hvilket giver en usædvanlig knibtang om fjenden. Det samme kan siges om forholdet mellem de forskellige guerillaområder. Fra sin egen synsvinkel er ethvert guerillaområde en indre linie, og de andre er ydre linier, tilsammen udgør de mange kampfronter, som holder fjenden i et knibtangsgreb. I

krigens første stadium trækker den regulære hær, som opererer på indre linier, sig tilbage; men guerillaenhederne, som kæmper strategisk på de ydre linier, vil rykke frem med lange skridt gennem vidstrakte områder til fjendens bagland – de vil trænge endnu voldsommere frem på det andet stadium – dermed vil de komme til at skabe et bemærkelsesværdigt billede af både tilbagetrækning og fremrykning.

53. *Med og uden besiddelse af et bagland.* Hovedstyrkerne lader deres frontlinier gå til de ydre grænser af fjendens besatte områder og kæmper med landet som helhed som bagland. De guerillaenheder, som udstrækker kamplinierne til fjendens bagland, er adskilt fra landets bagland som helhed. Men hvert enkelt guerillaområde har sit eget lille bagland, som det støtter sig på for at oprette bevægelige kampfronter. Anderledes er det med isolerede guerillaenheder, som fra deres område bliver sendt ind bag fjendens linier i det samme område på kortvarige opgaver; sådanne isolerede enheder har intet bagland og heller ingen kampfront. »At kæmpe uden bagland« er et særligt træk ved revolutionære krige i den nye tidsalder. Det sker, hvor som helst der findes et umådeligt stort territorium, et progressivt folk og et højtudviklet politisk parti samt en højtudviklet hær; der er intet at frygte, men meget at vinde herved, og langt fra at tvivle på det, bør vi fremme det.

54. *Omringning og kontra-omringning.* Når man ser på krigen som helhed, er der ingen tvivl om, at vi er strategisk omringet af fjenden, fordi han er i strategisk offensiv og kæmper på ydre linier, medens vi er i strategisk defensiv og opererer på indre linier. Det er den første form, som fjendens omringning antager. For vort vedkommende kan vi omringe en eller flere af fjendens kolonner, der rykker frem imod os ad adskilte ruter. Vi kan gøre det, fordi vi udkæmper kampe og træfninger fra taktisk ydre linier, og fordi vi kan benytte talmæssigt overlegne styrker mod disse fjendtlige kolonner, som rykker frem imod os fra strategisk ydre linier. Dette er den første form, som vor kontra-omringning antager. Hvis vi dernæst ser på guerillabaseområderne i fjendens bagland, er hvert område – taget for sig – omringet af fjenden på alle sider, f.eks. i Wutai-bjergene, eller på tre sider, som det er tilfældet i området i det nordvestlige Shansi. Dette er den anden form, som fjendens omringning antager. Men hvis man betragter alle guerillaområderne tilsammen og ser dem i forhold til de regulære styrker, vil man forstå, at vi på den anden side omringer et stort antal fjendtlige styrker. I Shansi-provinsen, for eksempel, har vi omringet Tatung-Puchow-jernbanen på tre sider (øst- og vestflanken og den sydlige ende) og byen Taiyuan på alle sider; og der er mange tilsvarende eksempler i provinserne Hopei og Shantung. Det er den anden form, som vor kontra-omringning af fjenden antager. Således har fjenden to former for omringning, og vi har også to – nærmest som i et spil *weichi*.¹⁶ Felttog og slag, som bliver udkæmpet af de to sider, svarer til erobringen af hinandens brikker; fjendens oprettelse af fæstninger (som i Taiyuan) og vores guerillabaseområder (som i Wutai-bjergene) svarer til træk, der gøres for at

komme til at beherske brættets felter. Hvis *weichi*-spillet udvides til at omfatte hele verden, viser der sig endnu en tredje form for omringning i forholdet mellem os og fjenden, nemlig den der dannes af dem, der står for aggression, og dem, der står for fred. Men vor omringelse vil – akkurat som Buddhas hånd, forvandle sig til De fem elementers Bjerg, som spænder over universet, og den moderne Sun Wu-kung¹⁷ – de fascistiske aggressorer – vil til sidst blive begravet under det for aldrig at rejse sig igen. Hvis vi derfor på internationalt plan kan danne en anti-japansk front i Stillehavsområdet, med Kina som én strategisk enhed, med Sovjetunionen og de andre lande, som vil følge det, som andre strategiske enheder, og med det japanske folks bevægelse som endnu en strategisk enhed, har vi et gigantisk net, hvorfra den fascistiske Sun Wu-kung ikke kan finde nogen flugtmuligheder, og det vil blive vor fjendes dommedag. Faktisk vil den dag, hvor dette kolossale net bliver dannet, utvivlsomt blive dagen, hvor den japanske imperialisme vil blive omstyrtet fuldstændigt. Vi spørger ikke; dette er krigens uundgåelige tendens.

55. *Store og små områder.* Der er en mulighed for, at fjenden vil besætte størstedelen af det kinesiske territorium syd for Den kinesiske Mur, og at kun en mindre del vil blive holdt intakt. Det er et af situationens aspekter. Men inden for denne del, som ikke omfatter de tre nordøstlige provinser, kan fjenden faktisk kun bevare grebet om de store byer, de vigtigste færdselsårer og nogle af sletterne – som måske vil være de mest betydningsfulde områder, men som sandsynligvis kun udgør den mindste del af befolkningen og af det besatte territorium, medens den største del vil blive omfattet af guerillaområderne, som vil skyde op overalt. Det er et andet af situationens aspekter. Hvis vi foruden provinserne syd for Den kinesiske Mur medtager Mongoliet, Sinkiang, Chinghai og Tibet, så vil det ubesatte område omfatte størstedelen af Kinas territorium, og det område, som fjenden har besat, bliver den mindste del, selv når de tre nordøstlige provinser tages med. Det er atter et andet aspekt ved situationen. Det område, som stadig holdes intakt, er uden tvivl vigtigt, og vi bør gøre os de største anstrengelser for at udvikle det, ikke kun politisk, økonomisk og militært, men, hvad der er vigtigt, også kulturelt. Fjenden har forandret vore tidligere kulturelle centre til kulturelt tilbagestående områder, og vi må ændre de tidligere kulturelt tilbagestående områder til kulturelle centre. Samtidig er arbejdet for at udvikle udstrakte guerillaområder bag fjendens linier også yderst vigtigt, og vi bør være opmærksomme på ethvert aspekt af dette arbejde, herunder det kulturelle. Alt i alt vil store dele af Kinas territorium – nemlig landdistrikterne – blive forandret til egne med fremskridt og lys, medens små dele – nemlig de dele, som fjenden har besat, og især de store byer – midlertidigt vil blive tilbagestående og uoplyste områder.

56. Således ser man, at den langvarige og omfattende modstandskrig mod Japan er en krig med et siksak-mønster militært, økonomisk og kulturelt. Den er et strålende syn i krigens annaler, et heltedigt foretagende af den

kinesiske nation, en bedrift som vil ryste jorden. Denne krig vil ikke blot påvirke Kina og Japan ved at tilskynde dem begge til hurtige fremskridt, men den vil også få betydning for resten af verden; den vil tilskynde alle nationer, især de undertrykte lande som Indien til fremskridt. Hver eneste kineser bør samvittighedsfuldt kaste sig ind i denne krigs siksak-mønster, for det er den form for krigsførelse, hvorved den kinesiske nation befrier sig selv, den specielle form for befrielseskrig, som føres af et halv-kolonialt land i 1930'erne og 40'erne.

KAMP FOR EVIG FRED

57. Den langvarige karakter af Kinas anti-japanske krig er uadskilleligt forbundet med kampen for evig fred i Kina og i hele verden. Der har aldrig været en historisk periode som den nuværende, hvor krig ligger så tæt ved evig fred. I flere tusinde år efter klassernes opståen har menneskehedens liv været fuldt af krige; hver nation har udkæmpet utallige krige, enten internt eller mod andre lande. I de kapitalistiske samfunds imperialistiske epoke bliver krige sat igang i et særligt stort omfang og med en særlig brutalitet. Den første imperialistiske krig, for tyve år siden, var den første af sin slags i historien, men ikke den sidste. Først den krig som nu er begyndt, er ikke langt fra at være den afgørende krig, dvs. ikke langt fra menneskehedens evige fred. På nuværende tidspunkt er en tredjedel af verdens befolkning gået ind i krigen. Først Italien, så Japan, Etiopien, så Spanien, så Kina. De krigsførende landes befolkning udgør næsten 600 millioner, eller næsten en tredjedel af verdens befolkning. De karakteristiske træk ved denne krig er, at den foregår uden afbrydelser, og at den bringer os nær den evige fred. Hvorfor bliver den ikke afbrudt? Efter at have angrebet Etiopien angreb Italien Spanien, og Tyskland gik med; så angreb Japan Kina. Hvad bliver det næste? Hitler vil uden tvivl gå i krig med stormagterne. »Fascisme er krig«¹⁸ – dette er helt i overensstemmelse med sandheden. Der bliver ingen afbrydelse af den nuværende krigs udviking til en verdenskrig; menneskeheden vil ikke være i stand til at undgå krigskatastrofen. Hvorfor siger vi da, at den nuværende krig bringer evig fred nærmere? Den nuværende krig er et resultat af udviklingen i verdenskapitalismens almene krise, som begyndte med den første verdenskrig; denne almene krise er ved at drive de kapitalistiske lande ud i en ny krig, og først og fremmest ved at drive de fascistiske lande ud i nye krigseventyr. Vi kan forudse, at denne krig ikke vil redde kapitalismen, men fremskynde dens sammenbrud. Den vil få et større omfang og blive mere brutal end krigen for tyve år siden, alle lande vil uundgåeligt blive inddraget, den vil trække i langdrag, og menneskeheden vil komme til at lide meget. Men på grund af Sovjetunionens eksistens og den voksende politiske bevidsthed blandt verdens folk, vil utvivlsomt store revolutionære krige vokse frem af denne krig for at bekæmpe alle kontra-revolutionære krige. Det vil give denne krig en karakter

af en kamp for evig fred. Selv om der senere skulle komme endnu en periode med krig, vil den evige verdensfred ikke være langt borte. Når menneskeheden har fjernet kapitalismen, vil den nå tidsalderen med evig fred, og der vil ikke mere være behov for krig. Hverken hære, krigsskibe, bombefly eller giftgas vil være nødvendige til den tid. Derefter, og i al fremtid, vil menneskeheden aldrig mere kende til krig. De revolutionære krige, der allerede er begyndt, er en del af krigen for evig fred. Krigen mellem Kina og Japan, to lande som tilsammen har en befolkning på over 500 millioner, vil indtage en vigtig plads i denne kamp for evig fred, og resultatet af den vil blive den kinesiske nations befrielse. Fremtidens nye befriede Kina vil være uadskilleligt fra fremtidens nye befriede verden. Derfor har vor modstandskrig mod Japan karakter af en kamp for evig fred.

58. Historien viser, at krige kan deles i to slags, retfærdige og uretfærdige. Alle krige, der er progressive, er retfærdige, og alle krige, der vanskeliggør fremskridt, er uretfærdige. Vi kommunister er imod alle uretfærdige krige, men vi er ikke imod retfærdige krige. Ikke alene er vi ikke imod retfærdige krige, vi tager aktivt del i dem. Hvad angår uretfærdige krige, er 1. verdenskrig et eksempel. Her kæmpede begge sider for imperialistiske interesser; derfor var kommunister i hele verden modstandere af den. Man går imod sådan en krig ved at gøre alt, hvad der er muligt, for at forhindre den i at bryde ud. Når den er brudt ud, går man imod krig med krig, imod uretfærdig krig med retfærdig krig, når det er muligt. Japans krig er en uretfærdig krig. Den holder fremskridtet tilbage, og verdens folk – inklusive Japans – bør være og er imod den. I vort land har folket og regeringen, det kommunistiske parti og Kuomintang alle højst retfærdighedens banner i den nationale revolutionære krig imod aggressionen. Vores krig er hellig og retfærdig, den er progressiv, og dens mål er fred. Målet er fred – ikke bare i et land – men i hele verden. Ikke bare midlertidig fred, men evig fred. For at nå dette mål må vi udkæmpe en kamp på liv eller død, være rede til et hvilket som helst offer, holde ud til enden og ikke standse, før målet er nået. Uanset hvor store ofre bliver og hvor lang tid, der skal til for at nå målet, ligger der allerede en ny verden foran os med lys og evig fred. Når vi sætter denne krig i gang, bygger det på vor tro på det nye Kina og den nye verden med evig fred og evigt lys, som vi stræber efter. Fascisme og imperialismen vil forlænge krigen, men vi vil sætte en stopper for den i en ikke alt for fjern fremtid. Flertallet af menneskeheden bør anstrenge sig til det yderste for at nå dette mål. De 450 millioner mennesker i Kina udgør en fjerdedel af verdens befolkning, og de vil besejre den japanske imperialismen ved deres fælles anstrengelser og skabe et nyt Kina med frihed og lighed, og derved vil de i sandhed yde et storslået bidrag til kampen for evig fred. Dette er ikke noget forfængeligt håb, for hele verden er ved at tage dette skridt som følge af den sociale og økonomiske udvikling. Under forudsætning af, at flertallet af menneskeheden arbejder sammen, vil vores mål med sikkerhed være nået i løbet af flere årtier.

MENNESKETS DYNAMISKE ROLLE I KRIGEN

59. Indtil nu har vi forklaret, hvorfor krigen er en langvarig krig, og hvorfor den endelige sejr bliver Kinas, og i behandlingen heraf har vi lagt vægt på at forklare, hvad langvarig krig betyder og ikke betyder. Nu vil vi gå over til at se på spørgsmålet, om hvad der skal gøres og ikke gøres. Hvordan fører man en langvarig krig, og hvordan vinder man endelig sejr? Disse spørgsmål vil blive besvaret nedenfor. Vi vil derfor diskutere følgende problemer i rækkefølge: menneskets dynamiske rolle i krigen, krig og politik, politisk mobilisering til modstandskrigen, krigens mål, offensiv inden for defensiven, lynkrigsførelse i en langvarig krig, ydre linier inden for indre linier, initiativ, fleksibilitet, planlægning, mobil krigsførelse, guerillakrig, stillingskrig, tilintetgørelseskrig, opslidningskrig, mulighederne for at udnytte fjendens fejltagelser, spørgsmålet om aktiv deltagelse i den anti-japanske krig og hæren og folket som fundamentet for sejren. Lad os begynde med spørgsmålet om menneskets dynamiske rolle.

60. Når vi siger, at vi er imod en subjektiv måde at forholde sig til problemerne på, så mener vi, at vi må bekæmpe ideer, som ikke bygger på, eller ikke svarer til de objektive kendsgerninger, fordi sådanne ideer er lunefulde og vildledende og vil føre til fejltagelser. Men uanset, hvad der skal gøres, skal det gøres af mennesker; langvarig krig og endelig sejr kan ikke blive til virkelighed, hvis ikke mennesker handler. For at sådanne handlinger skal være effektive, må der være nogle som udleder ideer, principper eller synspunkter af de objektive kendsgerninger, som fremlægger planer, direktiver, politiske linjer, strategiske og taktiske planer. Ideer er subjektive, medens en bedrift eller en handling er det subjektive overført til det objektive, men de repræsenterer begge den forandrende kraft, som er særegen for mennesker. Vi giver denne forandrende kraft betegnelsen »menneskets bevidste dynamiske rolle«, og det er et væsenstræk, som adskiller mennesket fra alle andre levende væsener. Alle forestillinger, som er baseret på og svarer til objektive kendsgerninger er korrekte forestillinger, og enhver bedrift eller handling, som bygger på rigtige forestillinger, er rigtige handlinger. Vi må give fuldt spillerum for disse ideer og handlinger, til menneskets dynamiske rolle. Den anti-japanske krig bliver ført for at drive imperialismen ud og for at omdanne det gamle Kina til et nyt Kina, dette kan kun opnås, når hele det kinesiske folk er mobiliseret, og det får fuld frihed for sin bevidste dynamiske rolle i modstanden mod Japan. Bliver vi bare siddende uden at handle, er det kun underkastelsen, der venter os, og der bliver hverken en langvarig krig eller en endelig sejr.

61. Det er et karakteristisk træk ved mennesket, at det udøver en bevidst dynamisk rolle. Dette viser mennesket tydeligt i krig. Det er sandt, at sejr eller nederlag i krig afgøres af de militære, politiske, økonomiske og geografiske forhold på begge sider, karakteren af den krig, hver side sætter igang, og af

den internationale støtte, som hver side nyder, men det bliver ikke kun afgjort af disse forhold; i sig selv udgør de mulighederne for sejr eller nederlag, men de afgør ikke krigens udfald. For at afgøre sagen må der tilføjes subjektive faktorer, nemlig ledelsen af krigsførelsen, menneskets bevidst dynamiske rolle i krigen.

62. De, der leder en krig, kan ikke sætte sig ud over de begrænsninger, som de objektive betingelser påtvinger dem, når de forsøger at vinde sejr; men inden for disse begrænsninger både kan og skal de spille en dynamisk rolle i deres stræben efter sejr. Den scene, som lederne i en krig skal optræde på, må bygges op på grundlag af de objektive muligheder; men på den scene kan de instruere mangt et drama fyldt med lyd og farve, magt og storhed. Når lederne har fået det objektive materielle grundlag, bør de vise deres tapperhed og stille alle deres styrker op for at knuse fjenden, omdanne den nuværende situation, hvor vort land og samfund lider under overgreb og undertrykkelse, og skabe et nyt frihedens og lighedens Kina; her er det, at vor dygtighed til at lede en krig, kan og skal forbedres. Vi ønsker ikke, at nogen af vore militære ledere skal løsrive sig fra de objektive vilkår i krigen og blive famlende brushoveder, derimod ønsker vi afgjort, at enhver militær leder bliver en både dristig og skarpsindig general. Vore ledere bør ikke kun være i besiddelse af en dristighed, der overvælder fjenden, men også af evnen til at mestre situationen, efterhånden som krigen ændrer sig. Når de svømmer i krigens ocean, skal de ikke flyde med strømmen, men sikre at de når den modsatte bred med afmålte tag. At føre krig uden strategi og taktik, som danner lovene for krigens ledelse, er som at være ude dér, hvor man ikke kan bunde og heller ikke svømme.

KRIG OG POLITIK

63. »Krig er fortsættelsen af politik.« I denne betydning er krig politik, og krig er i sig selv en politisk handling; fra gammel tid har der aldrig været en krig, som ikke havde en politisk karakter. Den anti-japanske krig er en revolutionær krig, som føres af hele nationen, og sejren kan ikke adskilles fra krigens politiske mål – at drive den japanske imperialisme ud og bygge et Kina med frihed og lighed – den er uadskillelig fra den almene politik om at holde ud i modstandskrigen og i enhedsfronten, uadskillelig fra mobiliseringen af hele folket, og fra de politiske principper om enhed mellem officerer og menige, om enhed mellem hæren og folket, og om opløsningen af fjendens styrker, og uadskillelig fra den effektive anvendelse af enhedsfrontpolitikken, fra mobiliseringen på den kulturelle front, og fra anstrengelserne for at opnå international støtte og støtte fra folket i Japan. Kort sagt, krig kan ikke et øjeblik adskilles fra politik. Enhver tendens blandt de anti-japanske væbnede styrker

til at ringeagte politikken ved at isolere krigen fra den og ved at slå til lyd for forestillingen om krigen som en absolut størrelse er forkert og bør rettes.

64. Men krigen har sine egne specielle karakteristika, og i denne betydning kan den ikke sættes lig med politik i almindelighed. »Krig er fortsættelse af politikken med andre ... midler.«¹⁹ Når politikken udvikler sig til et vist niveau, ud over hvilket den ikke kan fortsætte med sædvanlige midler, bryder krigen ud og fejrer forhindringerne af vejen. For eksempel er Kinas halv-uafhængige status en forhindring for den japanske imperialismes vækst, følgelig har Japan sluppet en aggressionskrig løs for at fjerne denne hindring. Hvad med Kina? Imperialistisk undertrykkelse har længe været en hæmsko for Kinas borgerligt-demokratiske revolution, følgelig er der ført mange befrielseskrigene for at fejre undertrykkelsen af vejen. Japan benytter sig nu af krig med det formål at undertrykke Kina og at blokere totalt for den kinesiske revolutions fremgang, og derfor er Kina tvunget til at føre en modstandskrig, fordi det er fast besluttet på at fjerne denne forhindring. Når forhindringen er fjernet, vil vort politiske mål blive nået og krigen blive bragt til afslutning. Men hvis forhindringen ikke fjernes fuldstændigt, må krigen fortsættes, indtil målet er opnået. Således vil enhver, som søger at opnå et kompromis i den anti-japanske krig, være sikker på fiasko, for selv om et kompromis af en eller anden grund skulle vise sig, ville krigen atter bryde ud, eftersom de brede folkemasser med sikkerhed ikke vil underkaste sig, men fortsætte krigen, indtil dens politiske mål er nået. Man kan derfor sige, at krig er politik med blodsudgydelse, medens politik er krig uden blodsudgydelse.

65. Af krigens særegne karakteristika opstår der specielle organisationer, en speciel række af metoder og en særegen proces. Organisationerne er de væbnede styrker, og alt hvad dertil hører. Metoderne er strategi og taktik til ledelse af krigen. Processen er den særlige form for samfundsmæssig aktivitet, der får de kæmpende væbnede stykker til at angribe hinanden eller til at forsvare sig mod hinanden, og hertil bruger de en strategi og en taktik, som er til fordel for dem selv og til ugunst for fjenden. Følgelig er erfaring i krig en speciel erfaring. Alle, som deltager i krig, må frigøre sig for deres vaner og vænne sig til krigen, hvis de skal vinde sejr.

DEN POLITISKE MOBILISERING TIL MODSTANDSKRIGEN

66. En national krig så storslået som vor kan ikke vindes uden en udbredt og gennemgribende politisk mobilisering. Før den anti-japanske krig var der ingen politisk mobilisering til modstand mod Japan, og det var et stort handicap, som har haft til resultat, at Kina allerede har tabt et træk til fjenden. Efter at krigen begyndte, var den politiske mobilisering langt fra

udbredt og slet ikke dybtgående. Det var fjendens kanonild og bomberne, der blev kastet fra fjendens fly, som bragte nyheden om krigen ud til flertallet af befolkningen. Det gav også en slags mobilisering, men den blev sat i værk af fjenden, vi gjorde det ikke selv. I de fjernere egne, hvor larmen fra kanonerne ikke kan høres, lever folk stiltfærdigt, som de plejer, selv nu. Denne situation skal ændres, ellers vil vi ikke kunne vinde i vores kamp på liv eller død. Vi må aldrig tabe endnu et træk til fjenden; tværtimod skal vi fuldt ud benytte dette træk, politisk mobilisering, for at få overtaget over ham. Dette træk er afgørende, og andre kommer først i anden række. Mobiliseringen af de brede masser over hele landet vil skabe et stort hav, som fjenden kan druknes i, og det vil skabe de betingelser, som vil rette op på vor underlegenhed i bevæbning og andre ting, og det vil skabe forudsætningen for at overvinde enhver vanskelighed i krigen. For at sejre må vi holde ud i modstandskrigen, i enhedsfronten og i den langvarige krig. Men alt dette er uadskilleligt fra mobiliseringen af folket. At ønske sejr og dog overse den politiske mobilisering er ligesom at ønske at »tage sydpå ved at styre stridsvognen mod nord«, og resultatet vil uundgåeligt blive nederlag.

67. Hvad betyder politisk mobilisering? For det første betyder det at fortælle hæren og folket om krigens politiske sigte. Det er nødvendigt, at enhver soldat og civilist forstår, hvorfor krigen skal føres, og på hvilken måde dette vedkommer ham. Krigens politiske mål er »at drive den japanske imperialisme ud og bygge et nyt Kina med frihed og lighed«; vi må forkynde dette perspektiv overfor enhver, overfor alle soldater og civile, før vi vil kunne skabe en opblomstring i den anti-japanske bevægelse, før vi kan få hundreder af millioner til at stå sammen som én mand, så de yder alt, hvad de kan, i krigen. For det andet er det ikke nok bare at forklare dem målet. De træk og den taktik, som man vil anvende for at nå det, skal de også have at vide; det betyder, at der skal være et politisk program. Vi har allerede 10-punktsprogrammet for modstanden mod Japan og nationens frelse og ligeledes programmet for væbnet modstand og national genopbygning; vi bør fremlægge dem i populær form både for hæren og for folket og mobilisere alle til at føre dem ud i livet. Uden et klart konkret politisk program er det umuligt at mobilisere alle væbnede styrker og hele folket til at føre krigen mod Japan til dens afslutning. Det tredje spørgsmål er, hvordan vi skal mobilisere dem. Det skal vi gøre ved det talte ord, ved løbesedler, skuespil og film, gennem skoler, gennem masseorganisationerne og vore kadrer. Det, der er udrettet i Kuomintangs område indtil nu, er kun en dråbe i havet, og ydermere er det blevet gjort på en måde, der passer dårligt til folkets smag og i en usympatisk ånd; dette må ændres drastisk. For det fjerde er det ikke nok at mobilisere én gang, den politiske mobilisering til modstandskrigen skal fortsættes. Det er ikke vort job at læse op af vort politiske program for folket, for der er ingen der vil lytte til den slags højtlesning. Vi må sætte den politiske mobilisering i sammenhæng med krigens udvikling og med soldaternes og folkets liv, så

agitationen hænger sammen. Dette er en sag af umådelig vigtighed, og vor sejr i krigen afhænger primært heraf.

KRIGENS MÅL

68. Nu beskæftiger vi os ikke med krigens politiske mål; det politiske mål i modstandskrigen mod Japan er fastslået ovenfor som »at drive den japanske imperialisme ud og bygge et nyt Kina med frihed og lighed«. Her beskæftiger vi os heller ikke med krigens elementære forhold, krig som »politik med blodsudgydelse«, som gensidig nedslagtning af hære, der kæmper mod hinanden. Krigens specifikke mål er »at bevare sig selv og at tilintetgøre fjenden« (at tilintetgøre fjenden betyder at afvæbne ham eller »at fratage ham evnen til at gøre modstand«, og det betyder ikke den fysiske tilintetgørelse af hvert medlem af hans styrker). I gammel krigsførelse blev spyddet og skjoldet brugt, spyddet til at angribe og tilintetgøre fjenden og skjoldet til at forsvare og bevare sig selv. Lige til vor tid er alle våben en udvikling af spyddet og skjoldet. Bombeflyet, maskingeværet, de langtrækkende kanoner og giftgassen er udviklinger af spyddet, medens beskyttelsesrum, stålhjelmen, betonfæstningerne og gasmaskerne er udviklinger af skjoldet. En tank er et nyt våben, som kombinerer både spyddets og skjoldets funktion. Det vigtigste middel til at tilintetgøre fjenden er angrebet, men forsvaret kan ikke undværes. I et angreb er det øjeblikkelige mål at knuse fjenden, men det tjener samtidig bevarelsen af én selv, for hvis ikke fjenden bliver tilintetgjort, bliver man det selv. I forsvaret er det øjeblikkelige mål at sikre sig selv, men forsvaret er samtidig et middel, der supplerer angrebet eller forberedelsen af angrebet. Tilbagetrækning hører ind under forsvarets område og er en forlængelse af forsvaret, medens forfølgelse er en forlængelse af angrebet. Det bør understreges, at tilintetgørelsen af fjenden er krigens primære mål og beskyttelsen af sig selv det sekundære, for kun ved at tilintetgøre fjenden i stort tal, kan man effektivt beskytte sig selv. Derfor er angrebet, som er det vigtigste middel til at tilintetgøre fjenden, det primære, medens forsvaret, som er et supplerende middel til at knuse fjenden og et middel til selvbeskyttelse, er sekundært. I faktisk krigsførelse spiller forsvaret den største rolle i meget af tiden og angrebet den største rolle i resten af tiden; men hvis man ser på krigen som helhed, forbliver angrebet det vigtigste.

69. Hvordan retfærdiggør vi opmuntringen til heroiske ofre i krigen? Modsiger det ikke »selvbeskyttelse«? Nej, det gør det ikke; opofrelse og selvbeskyttelse er på én gang i modsætning til og komplementære til hinanden. Krig er politik med blodsudgydelse, og det kræver en pris, sommetider en overordentlig høj pris. Delvis og midlertidig opofrelse (ikke-bevarelse) påtager man sig for at sikre en permanent bevarelse. Det er netop af den grund, at vi siger, at angreb, der grundlæggende er et middel til at tilintetgøre

fjenden, også fungerer som selvbeskyttelse. Det er netop grunden til, at forsvar må ledsages af angreb og ikke udelukkende være forsvar.

70. Krigens mål, nemlig bevarelsen af sig selv og tilintetgørelsen af fjenden, er krigens væsen og grundlaget for alle krigshandlinger; dette præger alle krigshandlinger fra de tekniske til de strategiske. Krigens mål er det styrende princip i krig, og ingen tekniske, taktiske eller strategiske opfattelser må på nogen måde glemme det. Hvad betyder f.eks. princippet om »at søge dækning og gøre fuld brug af ildkraft« under skydning? Formålet med det førstnævnte er selvbeskyttelse, og formålet med det sidste er at tilintetgøre fjenden. Til det første bruger man forskellige metoder, man benytter sig af terrænet og dets særtræk, man tager en hurtig spurt fremad, man deler sig op i spredt formation. Til det sidste bruger man andre teknikker, som at rydde ildzonen og at organisere et net af skudlinier. Hvad angår forholdet mellem angrebsstyrken, forsvarsstyrken og reservestyrken i en taktisk manøvre, skal den første tilintetgøre fjenden, den anden beskytte egne styrker, og den tredje kan bruges til begge formål efter omstændighederne – enten til at tilintetgøre fjenden (hvor den supplerer angrebsstyrken eller bruges som forfølgelsesstyrke) eller til selvbeskyttelse (hvor den supplerer forsvarsstyrken eller tjener som dækningsstyrke). Således kan intet teknisk, taktisk eller strategisk formål løsrives fra krigens mål, og dette mål gennemsyrrer hele krigen, og går igennem den fra begyndelsen til slutningen.

71. I ledelsen af den anti-japanske krig må cheferne på de forskellige niveauer hverken tabe forskellen mellem de fundamentale faktorer på begge sider eller krigens mål af syne. Under de militære operationer udvikler disse faktorer sig i begge parter kamp for at bevare sig selv og tilintetgøre modstanderen. I vor krigsførelse stræber vi i hver eneste opgave efter at vinde en sejr, stor eller lille, og at afvæbne en del af fjenden og at tilintetgøre en del af hans mænd og materiel. Vi må samordne resultaterne af disse delvise ødelæggelser af fjenden i større strategiske sejre og på den måde opnå det endelige politiske mål, at drive fjenden ud, at beskytte fædrelandet og at opbygge et nyt Kina.

OFFENSIV INDEN FOR DEFENSIVEN, LYNKRIG INDEN FOR EN LANGVARIG KRIG, YDRE LINIER INDEN FOR INDRE LINIER

72. Lad os nu undersøge den specifikke strategi for modstandskrigen mod Japan. Vi har allerede sagt, at vor strategi i modstanden mod Japan er langvarig krig, og det er sandelig også fuldstændig rigtigt. Men det er strategi i almindelighed, ikke specifikt. Hvordan bør krigen føres specifikt? Det spørgsmål skal vi nu se på. Vort svar er som følger: På krigens første og andet stadium, dvs. i stadierne hvor fjenden er i offensiven og opretholder sine

erobringer, bør vi benytte os af taktiske offensiver inden for rammerne af den strategiske defensiv, af felttog og lynkrigsslag inden for den strategisk langvarige krig, af felttog og slag på ydre linier inden for strategiske indre linier. På det tredje stadium bør vi iværksætte den strategiske modoffensiv.

73. Eftersom Japan er en stærk imperialistisk magt, og vi er et svagt halv-kolonialt og halv-feudalt land, har det benyttet en offensiv strategi, medens vi befinder os i en strategisk defensiv. Japan prøver at gennemføre lynkrigens strategi; vi bør bevidst gennemføre den langvarige krigs strategi. Japan bruger dusinvis af hærdivisioner med temmelig høj kampeffektivitet (nu 30 i antal) og dele af sin flåde til at omringe og blokere Kina både fra land- og fra søsiden, og det bruger sit luftvåben til at bombardere Kina. Dets hær har allerede etableret en lang front, der strækker sig fra Paotow til Hangchow, og dets flåde har nået Fukien og Kwangtung; således har operationerne på de ydre linier taget form i stor målestok. På den anden side befinder vi os i en position, hvor vi opererer på indre linier. Det skyldes altsammen, at fjenden er stærk, medens vi er svage. Dette er et af situationens aspekter.

74. Men der er et andet andet og stik modsat aspekt: Japan mangler soldater, selv om det er stærkt. Kina har et stort territorium, en stor befolkning og mange soldater. Heraf følger to vigtige konsekvenser. For det første kan fjenden, som bruger sine små styrker mod et stort land, kun besætte nogle af de store byer, hovedfærdssårenerne og dele af sletterne. Således er der udstrakte områder under hans besættelse, som han må lade være ubevogtede, og de danner en skueplads for vor guerillakrig. Hvis vi betragter Kina som helhed, selv under forudsætning af, at det lykkes fjenden at besætte linjen, der forbinder Canton, Wuhan og Lanchow og de tilstødende områder, kan han næppe holde områderne uden for disse, og det betyder, at Kina har et bagland og vitale baser, hvorfra det kan fortsætte sin langvarige krig til den endelige sejr. For det andet bliver fjenden omringet af vore styrker, når han konfronterer sine små styrker med vore. Fjenden angriber os langs adskillige ruter, strategisk befinder han sig på de ydre linier, medens vi er på de indre linier, strategisk er han i offensiven, medens vi er i defensiven. Det tager sig altsammen meget ugunstigt ud for os. Imidlertid kan vi gøre brug af vore to fortrin, nemlig vort enorme område og vore store styrker. I stedet for stædig stillingskrig kan vi benytte os af mobil krigsførelse, og vi kan bruge adskillige divisioner mod én af fjendens, flere gange titusinde mand mod hans titusinde, flere kolonner mod en af hans og pludselig omringe og angribe en enkelt kolonne på slagmarkens ydre linier. På denne måde bliver fjenden tvunget til at kæmpe på indre linier, og han bliver tvunget i defensiven i felttog og slag, selv om han befinder sig på de ydre linier og er i offensiven strategisk. For vort vedkommende bliver indre linier og defensiven i strategien til ydre linier og offensiv i felttog og slag. På den måde kan man klare én eller faktisk enhver af fjendens kolonner på fremmarch. Begge de konsekvenser, som er diskuteret ovenfor, følger af det faktum, at fjendens tal er lille, medens

vort er stort. Yderligere er fjendens styrker stærke (med hensyn til våben og uddannelse) selv om de er små, mens vore styrker er svage (hvad angår våben og uddannelse, men ikke moral). Derfor bør vi ikke blot anvende store styrker mod fjendens små i felttog og slag, men vi bør også bruge en taktik, der giver hurtige afgørelser. I almindelighed bør vi angribe fjenden, når han er i bevægelse, og ikke når han har slået lejr, hvis vi skal opnå en hurtig afgørelse. Vi bør i forvejen koncentrere en stor styrke i skjul langs den rute, fjenden med sikkerhed vil følge, og medens han er i bevægelse, skal vi rykke pludseligt frem for at omringe og angribe ham, inden han når at blive klar over, hvad der foregår, så slaget hurtigt bliver afsluttet. Hvis vi kæmper godt, kan vi ødelægge hele den fjendtlige styrke, eller størstedelen, eller en vis del af den, og selv hvis vi ikke kæmper så godt, kan vi påføre ham alvorlige tab. Dette gælder for hvert eneste af vore slag. Hvis vi kunne vinde en sejr i en størrelsesorden som den ved Pinghsingkuan eller Taierhchuang, for ikke at tale om en endnu større, ville det demoralisere fjenden kolossalt og stimulere vore egne styrkers moral og påkalde international støtte. Således skal vor strategisk langvarige krig i felten omsættes i slag med hurtige afgørelser. Fjendens krigsførelse, der strategisk bygger på en hurtig afgørelse, må nødvendigvis blive langvarig, efter at han er blevet slået i mange felttog og slag.

75. Kort sagt går ovenstående operative principper for felttog og slag ud på at føre »offensiv lynkrig på de ydre linier«. Det står over for vort strategiske princip, der går ud på »langvarig defensiv krigsførelse på indre linier«, men det er et ufravigeligt princip for at gennemføre denne strategi. Hvis vi også benyttede princippet om »langvarig defensiv krigsførelse på indre linier« i felttog og slag, som vi gjorde i begyndelsen af modstandskrigen, ville det være fuldstændig uanvendeligt under forhold, hvor fjendens antal er lille, medens vort er stort, hvor fjenden er stærk, medens vi er svage; i så fald ville vi aldrig nå vort strategiske mål for den langvarige krig, og vi ville blive slået af fjenden. Det er grunden til, at vi hele tiden har anbefalet opbygningen af alle landets styrker i et stort antal felthære, som hver svarer til en af fjendens felthære, men således at vi har to, tre eller fire gange deres styrke, så vi på den måde holder fjenden i bevægelse på omfattende krigsskuepladser i henhold til det princip, der er skitseret ovenfor. Dette princip med »offensiv lynkrig på de ydre linier« kan og skal bruges både i guerilla- og i regulær krigsførelse. Det kan anvendes ikke blot på ethvert af krigens stadier, men i hele dens forløb. På den strategiske modoffensivs stadium, når vi er bedre teknisk udrustede, og ikke længere befinder os i en position, hvor den svage kæmper mod den stærke, vil vi være i stand til at tage fanger og bytte i stor målestok så meget mere effektivt, hvis vi fortsætter med at indsætte overlegne styrketal i offensive lynkrigsslag på de ydre linier. Hvis vi f.eks. bruger to, tre eller fire motoriserede divisioner mod én af fjendens motoriserede divisioner, kan vi være så meget mere sikre på at ødelægge den. Det er sund fornuft, at mange stærke fyre let kan tæve én.

76. Hvis vi beslutsomt anvender »offensiv lynkrig på de ydre linier« på slagmarken, vil vi ikke blot kunne ændre magtbalancen på slagmarken; men vi vil også gradvis ændre den almene situation. På slagmarken vil vi være i offensiven og fjenden i defensiven, vi vil benytte overlegne styrketal på ydre linier, fjenden underlegne på indre, og vi vil stræbe efter hurtige afgørelser, medens fjenden ikke vil være i stand til at trække kampen i langdrag, medens han venter på forstærkninger, hvad han nok vil forsøge; af alle disse grunde vil fjendens stilling ændre sig fra styrke til svaghed, fra overlegenhed til underlegenhed, medens vore styrker fra at være svage vil blive stærke, fra at være underlegne vil blive overlegne. Når mange sådanne slag er blevet kæmpet til sejr, vil den almene situation mellem fjenden og os ændres. Det vil sige, at gennem ophobningen af sejre på mange slagmarker gennem offensiv lynkrig på ydre linier, vil vi gradvis styrke os selv og svække fjenden, og det må nødvendigvis påvirke den almene magtbalance og fremkalde ændringer i den. Når det sker, vil disse forandringer, sammen med de andre faktorer i vor favør og faktorerne inden for fjendens lejr og en gunstig international situation, vende helhedsbilledet mellem os og fjenden, først til ligestilling derefter til vor overlegenhed. Det bliver tidspunktet, hvor vi skal sætte modoffensiven ind og drive fjenden ud af landet.

77. Krig er en styrkeprøve, men det oprindelige styrkeforhold ændrer sig i krigens løb. Her er den afgørende faktor den subjektive anstrengelse – at vinde flere sejre og begå færre fejl. De objektive faktorer danner mulighederne for sådanne ændringer, men for at forandre denne mulighed til en realitet, er både en korrekt politik og den subjektive anstrengelse væsentlig. Det er på denne måde, at den subjektive faktor spiller den afgørende rolle.

INITIATIV, FLEKSIBILITET OG PLANLÆGNING

78. I offensive lynkrigsfelttog og -slag, der foregår på de ydre linier, er det afgørende element »offensiven«, betegnelsen »ydre linier« henviser til offensivens område, og »lynkrig« til dens varighed. Deraf navnet »offensiv lynkrig på ydre linier«. Det er den bedste måde at føre langvarig krig på, og den omfatter også det, der er kendt som mobil krigsførelse. Man kan ikke føre denne form for krig uden at udvise initiativ, fleksibilitet og planlægning. Lad os derfor undersøge disse tre spørgsmål.

79. Vi har allerede talt om menneskets bevidste dynamiske rolle, så hvorfor taler vi nu atter om initiativ? Ved den bevidste dynamiske rolle forstår vi bevidste handlinger og antrengelser, hvilket er et karaktertræk som adskiller mennesket fra andre væsener. Dette karaktertræk kommer stærkest til udtryk i krig, hvilket vi allerede har behandlet. Ved initiativet forstår vi en hærers handlefrihed til forskel fra et påført tab af frihed. Handlefrihed er det, som en hærers liv beror på, og hvis den mister handlefriheden, er hæren nær nederlag og udslettelse. En soldat afvæbnes, når han ikke kan handle, fordi

han er tvunget ind i en passiv stilling. Det samme gælder, når en hær lider nederlag. Af denne grund gør begge parter alt, hvad de kan, for at vinde initiativet og undgå passivitet. Man kan sige, at den offensive lynkrig på ydre linier med den fleksibilitet og planlægning, som er nødvendig for at gennemføre den, er en måde at vinde initiativet på, og derved tvinge fjenden over i en passiv position, hvilket atter vil sige, at vi vil bevare os selv og tilintetgøre fjenden. Men initiativ eller passivitet kan ikke adskilles fra styrkeforholdet i krigen. Som følge heraf er det også uadskilleligt fra en korrekt eller en forkert subjektiv ledelse af krigen. Desuden er der spørgsmålet om at udnytte fjendens misforståelser og uforberedthed for derved at vinde initiativet og tvinge fjenden ind i passivitet. Disse punkter vil blive taget op nedenfor.

80. Initiativet kan ikke adskilles fra overlegenheden i evnen til at føre krig, medens passivitet er uadskilleligt forbundet med underlegenhed i evnen til at føre krig. En sådan underlegenhed eller overlegenhed er det objektive grundlag for initiativ eller passivitet. Det er naturligt, at det strategiske initiativ bedre kan opretholdes og gennemføres i en strategisk offensiv. Derimod er det kun muligt at bevare det absolutte initiativ, når man har den absolutte overlegenhed og fjenden den absolutte underlegenhed. Når en stærk, rask mand bryder med en handicappet, har han det absolutte initiativ. Hvis Japan ikke var plaget af uløselige modsigelser, hvis det f.eks. kunne kaste en enorm styrke på flere millioner mand eller på ti millioner ind i krigen på én gang, hvis dets finanser var flere gange større, end de er, hvis det ikke blev mødt med modstand fra sit eget folk og fra andre lande, og hvis det ikke førte en barbarisk politik, som vækker det kinesiske folks desperate modstand, så ville det være i stand til at bevare det absolutte initiativ nårsomhelst og hvorsomhelst. I historien finder man sjældent en sådan absolut overlegenhed i en krigs tidlige stadier; men den skal findes mod dens afslutning. For eksempel blev entente-landene absolut overlegne og Tyskland absolut underlegent lige før Tysklands kapitulation i 1. verdenskrig. Derfor blev Tyskland slået, medens entente-landene sejrede. Dette var et eksempel på absolut overlegenhed og underlegenhed mod slutningen af en krig. Sådan var det også lige før Kinas sejr i Taierhchuang; der blev de isolerede japanske styrker reduceret til absolut underlegenhed efter bitre kampe, medens vore styrker vandt absolut overlegenhed. Derfor blev fjenden slået, og vi sejrede. Dette var et eksempel på absolut overlegenhed og underlegenhed ved slutningen af et felttog. En krig eller et felttog kan også ende med en situation med relativ overlegenhed eller lighed, og i så fald bliver der indgået kompromis i krigen, eller der vil indfinde sig et dødvande i felttoget. Men i de fleste tilfælde er det overlegenhed og underlegenhed, der afgør, om det bliver sejr eller nederlag. Alt dette gælder om krigens afslutning men ikke om dens begyndelse. Det kan forudsiges, at udfaldet af den kinesisk-japanske krig bliver, at Japan vil blive absolut underlegent og slået, og at Kina bliver absolut overlegent og vinder sejr. Men på det nuværende tidspunkt er overlegenheden og underlegenheden ikke

absolut på nogen af siderne, men relativ. Med fordelene i sin militære, økonomiske og politisk-organisatoriske magt nyder Japan godt af sin overlegenhed over os, som er svage såvel militært og økonomisk som politisk-militært, og det danner baggrunden for Japans initiativ. Men eftersom dets militære og anden styrke ikke er kvantitativt stor og det har mange handicaps, bliver dets overlegenhed reduceret af dets egne modsigelser. Ved invasionen af Kina er Japans overlegenhed blevet yderligere reduceret, fordi det er stødt på vort enorme territorium, vor store befolkning, vore talrige tropper og vor beslutsomme modstand. Deraf kommer, at Japans almene stilling kun er relativt overlegen, og at dets evne til at bevare initiativet er blevet indskrænket og relativiseret. Selv om Kina er bragt i en temmelig passiv strategisk stilling på grund af sin underlegne styrke, er det ikke desto mindre kvantitativt overlegen i territorium, befolkning og tropper, ligesom det er overlegent med hensyn til befolkningens og hærens moral og patriotiske had mod fjenden; denne overlegenhed reducerer graden af Kinas underlegenhed i militær, økonomisk og anden styrke, og den ændrer det til en relativ strategisk underlegenhed. Det nedsætter også graden af Kinas passivitet, så dets strategiske stilling er en relativ passivitet. Imidlertid er enhver passivitet en ulempe, og man må gøre sig umage for at ryste den af sig. Inden for militæret gøres det ved beslutsomt at indlede en offensiv lynkrigsførelse på ydre linier, ved at iværksætte guerillakrig i fjendens bagland. Derved sikrer man sig lokal overlegenhed og lokalt initiativ i flere felttog med mobil krigsførelse og guerillakrig. Gennem en sådan lokal overlegenhed og lokale initiativer i mange felttog, kan vi gradvis skabe strategisk overlegenhed og strategisk initiativ og redde os ud af den strategiske underlegenhed og passivitet. Sådan er samspillet mellem initiativ og passivitet, mellem over- og underlegenhed.

81. Ud fra dette kan vi også forstå forholdet mellem initiativ eller passivitet og den subjektive ledelse af krigen. Som det allerede er forklaret, er det muligt at slippe ud af vor relativt underlegne position og vor relative passivitet i strategisk henseende, og metoden er at skabe lokal overlegenhed og lokalt initiativ i mange felttog for derved at fravriste fjenden den lokale overlegenhed og det lokale initiativ og kaste ham ud i underlegenhed og passivitet. Disse lokale succeser vil tilsammen give os strategisk overlegenhed og initiativ og give fjenden strategisk underlegenhed og passivitet. En sådan forandring afhænger af en korrekt subjektiv ledelse. Hvorfor? Fordi både vi og fjenden stræber efter overlegenhed og initiativ. Set fra denne synsvinkel er krig en strid på de subjektive evner hos lederne i de kæmpende hære, som på grundlag af materielle betingelser som militære styrker og finansielle ressourcer kæmper om initiativ og overlegenhed. Ud af striden kommer en sejrherre og en besejret; hvis vi lader forskellen i de objektive materielle betingelser ude af betragtning, må sejrherrens succes nødvendigvis skyldes en korrekt subjektiv ledelse og taberens nederlag en forkert subjektiv ledelse. Vi indrømmer, at krigen som fænomen er vanskeligere at forstå og er karakteriseret ved større

usikkerhed end noget andet samfundsmæssigt fænomen, med andre ord, at det mere er et spørgsmål om, hvad der er »sandsynligt«. Dog er krig på ingen måde overnaturlig, men er en jordbunden proces, der styres af nødvendigheden. Det er grunden til, at Sun Wu Tzu's grundsætning: »Kend fjenden og kend dig selv, og du kan udkæmpe et hundrede slag uden fare for nederlag«²⁰, forbliver en videnskabelig sandhed. Fejltagelser opstår af uvidenhed om fjenden og om os selv, og yderligere gør krigens usædvanlige natur det i mange tilfælde umuligt at have det fulde kendskab til begge parter; herfra stammer usikkerheden om militære forhold og operationer, og herfra stammer fejltagelser og nederlag. Men uanset situationen og bevægelserne i en krig kan man erkende dens almene aspekter og vigtige sider. Det er muligt for en leder at begrænse fejl og at give en generelt rigtig ledelse, når han først foretager alle slags undersøgelser og dernæst foretager intelligente logiske slutninger og vurderinger. Når vi er udrustede med det våben, der hedder »en generelt rigtig ledelse«, kan vi vinde flere slag og forandre vor underlegenhed til overlegenhed og vores passivitet til initiativ. Således er initiativ eller passivitet forbundet med den korrekte eller ukorrekte subjektive ledelse af en krig.

82. Den tese, at ukorrekt subjektiv ledelse kan ændre overlegenhed til underlegenhed og initiativ til passivitet, og at en korrekt subjektiv ledelse kan afstedkomme den omvendte forandring, bliver så meget desto mere overbevisende, når vi ser på listen over nederlag, som store hære har lidt og listen over sejre, som små og svage hære har vundet. Der er mange eksempler af den slags i den kinesiske og udenlandske historie. Eksempler fra Kina er slaget ved Chengpu mellem staterne Tsin og Chu,²¹ slaget ved Chengkao mellem staterne Chu og Han,²² slaget hvor Han Hsin slog Chiao-hærene,²³ slaget ved Kungyang mellem staterne Hsin og Han,²⁴ slaget ved Kuantu mellem Yuan Shao og Tsao Tsao,²⁵ slaget ved Chihpi mellem staterne Wu og Wei,²⁶ slaget ved Yiling mellem staterne Wu og Shu,²⁷ slaget ved Feishui mellem Chin og Tsin²⁸ osv. Blandt eksemplerne fra udlandet er der de fleste af Napoleons felttog og borgerkrigen i Sovjetunionen efter oktoberrevolutionen. I alle disse eksempler blev sejren vundet af små styrker over store og af underlegne over overlegne styrker. I hvert tilfælde benyttede de generelt svage styrker deres lokale overlegenhed og initiativ mod fjendens lokale underlegenhed og passivitet. De tilføjede da lokalt fjenden et klart nederlag, hvorefter de vendte sig mod resten af hans styrker og knuste dem en efter en, og på den måde forandrede de helhedsbilledet til overlegenhed og initiativ. Det omvendte var tilfældet med fjenden, som oprindeligt var overlegen og havde initiativet. På grund af subjektive fejl og indre modsigelser skete det nogle gange, at han fuldstændigt mistede en udmærket og temmelig god position, som havde givet ham overlegenhed og initiativ. I stedet blev han en general uden en hær eller en konge uden et kongerige. Heraf ses, at selv om overlegenhed eller underlegenhed i evnen til at føre krig danner det objektive grundlag, som bestemmer hvor initiativet eller passiviteten ligger, så er det ikke i sig selv det samme som

at have initiativet eller at være passiv; det er kun igennem en kamp, en styrkeprøve, at den faktiske passivitet eller det faktiske initiativ træder frem. Under kampen kan en korrekt subjektiv ledelse forandre underlegenhed til overlegenhed, og passivitet til initiativ, og en ukorrekt ledelse kan medføre det modsatte. Den kendsgerning at hvert herskende dynasti blev slået af revolutionære hære viser, at den blotte overlegenhed i visse henseender ikke garanterer initiativet, endnu mindre den endelige sejr. Den underlegne part kan fravriste den overlegne initiativet og sejren ved at sikre, at bestemte forhold bliver skabt gennem aktive subjektive anstrengelser i overensstemmelse med de faktiske forhold.

83. Man kan miste initiativet ved misforståelser, eller hvis man bliver taget på sengen. Heraf følger, at man ved forsætligt at skabe misforståelser hos fjenden for dernæst at rette overraskelsesangreb imod ham har to måder – sandelig to vigtige måder – til at opnå overlegenhed og gribe initiativet. Hvad er misforståelser? »At opfatte enhver busk og ethvert træ på Pakung-bjerget som en af fjendens soldater«²⁹ er et eksempel på en misforståelse. At »foretage en finte i øst og angribe i vest« er en måde at skabe misforståelse hos fjenden på. Når massernes støtte er stor nok til at stoppe udsivningen af oplysninger, er det muligt med forskellige finter at have held med at lede fjenden ind i et morads af forkerte bedømmelser og aktioner, så han taber sin overlegenhed og sit initiativ. Udtrykket »i krig gælder alle kneb« dækker det præcist. Hvad betyder det at »blive taget på sengen«? Det betyder at være uforberedt. Uden forberedelse er overlegenhed ikke virkelig overlegenhed, og uden forberedelse kan der heller ikke være noget initiativ. Når denne pointe er forstået, vil det tit være muligt for en underlegen styrke, som er forberedt, at slå en overlegen fjende ved et overraskelsesangreb. Vi siger, at en fjende i bevægelse er let at angribe, netop fordi han da ikke tager sig i agt, dvs. han er uforberedt. Disse to ting – at skabe misforståelser hos fjenden og rette overraskelsesangreb imod ham – betyder at overføre krigens usikkerhed til fjenden, medens vi sikrer den størst mulige vished hos os selv og derved vinder overlegenhed, initiativet og sejren. En fortræffelig organisering af masserne er forudsætningen for at opnå alt dette. Derfor er det yderst vigtigt at rejse alle fjendens modstandere, at bevæbne dem til sidste mand, at foretage mange angreb på fjenden, at forhindre udsivning af oplysninger og at sikre vore egne styrker dækning; på denne måde vil fjenden være uvidende om, hvor og hvornår vore styrker angriber, og der vil være skabt et objektivt grundlag for misforståelser og fejltolkninger hos ham. Det skyldtes stort set de organiserede, bevæbnede folkemasser, at den svage og lille styrke i den kinesiske Røde Hær var i stand til at vinde mange slag i tiden under bonderevolutionen. Det er logisk, at en national krig bør vinde bredere massestøtte end en revolutionær bondekrig; men som et resultat af tidligere fejltagelser³⁰ er folket uorganiseret og kan ikke straks inddrages i sagens tjeneste; somme tider bliver det oven i købet brugt af fjenden. Den eneste måde at sikre sig uudtømmelige reserver til at imøde-

komme alle krigens krav er ved beslutsomt at samle folket i stor målestok. Desuden vil en sådan samling spille en stor rolle for gennemførelsen af vor taktik, som går ud på at lokke fjenden på vildspor og overraske ham, hvor han ikke venter det. Vi er ikke hertug Hsiang af Sung og har ikke brug for hans stupide etik.³¹ For at opnå sejren må vi, så vidt det er muligt, gøre fjenden blind og døv ved at give ham bind for øjnene og ørerne og drive hans ledere ud i distraktion ved at skabe forvirring i deres hoveder. Ovenstående drejer sig om den måde, hvorpå initiativet eller passiviteten er forbundet med den subjektive ledelse af krigen. En sådan subjektiv ledelse er uundværlig for at slå Japan.

84. I det store og hele har Japan haft initiativet i stadiet med sin strategiske offensiv på grund af sin militære magt og sin udnyttelse af vore subjektive fejl, tidligere og nu. Men Japans initiativ begynder at svinde i nogen grad, hvilket skyldes dets iboende svagheder og de subjektive fejl, det har begået i krigens løb (mere herom senere) og også på grund af vore mange fortrin.

Fjendens nederlag ved Taierhchuang og hans vanskelige situation i Shansi beviser klart dette. Den omfattende udvikling af guerillakrigen i fjendens bagland har bragt hans garnisoner i de besatte områder i en fuldstændig passiv position. Selv om han stadig er i offensiven strategisk og har initiativet, vil hans initiativ forsvinde, når hans strategiske offensiv er forbi. Den første grund til at fjenden ikke vil kunne bevare initiativet er, at hans mangel på tropper gør det umuligt for ham at fortsætte offensiven på ubestemt tid. Vor offensive krigsførelse i felttog og vor guerillakrig bag fjendens linier danner – sammen med andre faktorer – den anden grund til, at han bliver nødt til at standse sin offensiv ved en bestemt grænse, og at han ikke vil være i stand til at bevare initiativet.

Sovjetunionens eksistens og ændringerne i den internationale situation er den tredje grund. Man kan således se, at fjendens initiativ er begrænset og kan knuses. Hvis Kina kan opretholde offensiven i militære operationer ved at benytte sine hovedstyrker i felttog og slag, ved energisk at udvikle guerillakrig i fjendens bagland og ved i stor målestok at mobilisere folket politisk, kan vi gradvis opbygge en position, hvor vi har det strategiske initiativ.

85. Lad os nu undersøge fleksibiliteten. Hvori består fleksibilitet? Det er den konkrete udførelse af initiativet i militære operationer; det er den fleksible anvendelse af væbnede styrker. Den fleksible brug af væbnede styrker er den centrale opgave i ledelsen af en krig, en opgave det er yderst vanskeligt at udføre godt. Foruden organiseringen og uddannelsen af hæren og folket omfatter krigsaktiviteterne anvendelse af tropper i kamp. Det er altså nødvendigt for at vinde kampen. Selvfølgelig er det svært at organisere en hær osv; men det er endnu sværere at anvende den, især når den svage kæmper mod den stærke. At mestre det kræver en subjektiv evne på et meget højt niveau, og det kræver overvindelse af den forvirring, dunkelhed og uvished,

som er særegen for krig, samt at man finder frem til orden, klarhed og vished i den; kun sådan kan fleksibilitet i ledelsen virkeliggøres.

86. Det grundlæggende princip for operationer i felten i modstandskrigen mod Japan er offensiv lynkrig på ydre linier. Det er forskellige former for taktik eller forskellige metoder, der giver dette princip slagkraft som f.eks. spredning og koncentration af styrker, delt fremrykning og samlet angreb, offensiven og defensiven, stormangreb og inddæmning, omringning og omgåelse, fremrykning og tilbagetrækning. Det er let at forstå disse former for taktik, men slet ikke let at bruge og variere dem fleksibelt. De tre afgørende led er: tiden, stedet og tropperne. Der kan ikke vindes nogen sejr, medmindre tiden, stedet og tropperne er rigtigt valgt. Lad os som eksempel tage et angreb på fjendens styrker, mens de er i bevægelse: hvis vi slår til for tidligt, afslører vi os og giver fjenden en chance for at forberede sig, og hvis vi slår til for sent, har fjenden måske slået lejr og samlet sine styrker, og så bliver det en hård nød for os at knække. Dette viser problemet om tiden. Hvis vi udvælger et angrebspunkt på den venstre flanke, som faktisk er fjendens svage punkt, bliver sejren let at vinde; men hvis vi vælger den højre flanke og støder på en uventet forhindring, vil vi intet opnå. Dette er spørgsmålet om stedet. Hvis en bestemt enhed af vore styrker er sat på en særlig opgave, kan sejren blive let; men hvis en anden enhed bliver sat på den samme opgave, kan det blive svært at nå resultater. Dette belyser spørgsmålet om tropperne. Vi bør vide – ikke kun hvordan vi bruger taktikken – men også hvordan den varieres. Ved fleksibilitet i ledelsen er den vigtige opgave at foretage ændringer f.eks. fra offensiven til defensiven, fra fremrykning til tilbagetrækning, fra tilbagetrækning til fremrykning, fra inddæmning til angreb, fra angreb til inddæmning, fra omringning til omgåelse eller fra omgåelse til omringning og at foretage sådanne ændringer ordentligt og i god tid i forhold til tropperne og terrænet på begge sider. Dette gælder om ledelsen af felttog, den strategiske ledelse såvel som ledelsen af slag.

87. De gamle sagde: »Skal man være klog, når man ændrer taktik, må man have indsigt«; denne »klogskab«, som er, hvad vi forstår ved fleksibilitet, er den intelligente leders bidrag. Fleksibilitet betyder ikke dumdristighed; dumdristighed skal forkastes. Fleksibilitet er den intelligente leders evne til at tage rettidige og passende forholdsregler ud fra de objektive betingelser, dvs. efter at have »vurderet situationen og fået overblik over stillingen« (»stillingen« omfatter fjendens tilstand, vor tilstand og terrænet), og denne fleksibilitet bliver »klogskab i variering af taktikken«. På grundlag af denne klogskab kan vi vinde flere sejre i offensiv lynkrig på ydre linier, ændre styrkeforholdet til vor fordel, vinde initiativet over fjenden og overvælde og knuse ham, så den endelige sejr bliver vor.

88. Lad os nu undersøge spørgsmålet om planlægning. På grund af krigens særlige uvished, er det meget sværere at føre krig efter en plan, end det er ved andre aktiviteter. Men da det hedder, at »forberedelse sikrer succes og mangel

på forberedelse giver nederlag», kan man ikke sejre i en krig uden at have den bedste planlægning og de bedste forberedelser. Der er ingen absolut vished i krig, og dog er den ikke uden en vis grad af relativ vished. Vi er forholdsvis sikre på vor egen stilling. Vi er meget usikre på fjendens, men også her er det tegn, vi kan tyde, fingerpeg vi kan følge, og rækker af fænomener vi kan grunde over. Disse giver, hvad vi kalder en grad af relativ sikkerhed, som giver et objektivt grundlag for planlægning i krig. Moderne tekniske fremskridt (telegrafi, radio, flyvemaskiner, motorkøretøjer, jernbaner, dampskibe osv.) har gjort mulighederne for at planlægge i krig større. Imidlertid er en fuldstændig eller en holdbar planlægning vanskelig, fordi der kun findes en kortvarig og begrænset vished i krig; en sådan planlægning bør ændres med bevægelsen (driften eller forandringen) i krigen og varieres i forhold til krigens omfang. Taktiske planer, som angrebs- eller forsvarsplaner for små formationer eller enheder, må ofte ændres flere gange om dagen. En plan for et felttog, dvs. for en aktion med store formationer, holder som regel til afslutningen af felttoget; men den ændres dog ofte delvist eller i nogle tilfælde helt i løbet af et felttog. En strategisk plan, der bygger på begge de krigsførende parter helhedssituation, er endnu mere stabil, men også den kan kun anvendes på et givet strategisk stadium og må ændres, når krigen bevæger sig mod et nyt stadium. Udarbejdelse og ændring af taktiske planer, planer for felttog og strategiske planer, der er i overensstemmelse med spillerummet og omstændighederne, er knudepunktet i ledelsen af krig; det er det konkrete udtryk for fleksibilitet i krig, med andre ord: der er også klogskab forbundet med at skifte taktik. Ledere på alle niveauer i den anti-japanske krig bør skrive sig dette bag øret.

89. På grund af krigens flydende karakter benægter nogle kategorisk, at planer eller politik for krigen kan være relativt holdbare; de kalder sådanne planer eller en sådan politik »mekaniske«. Dette synspunkt er forkert. I det forudgående afsnit var vi helt på det rene med, at eftersom forholdene i krig kun er relativt sikre, og fordi strømmen (bevægelsen eller forandringen) i krig er hurtig, kan planer og politik i krigen kun blive forholdsvis stabile og må ændres eller revideres i god tid, så de passer til de ændrede forhold og krigens bevægelse; ellers ville vi være mekaniske. Men man må ikke fornægte nødvendigheden af planer eller en politik, som kan være forholdsvis stabile over givne tidsrum; at fornægte dette er at fornægte alt, herunder krigen selv, og den der foretager fornægtelsen. Da både de militære operationer og forhold er relativt stabile, må vi indrømme krigsplanerne og den politik, der resulterer heraf, deres relative stabilitet. Lad os tage et eksempel: Eftersom både forholdene i krigen i det nordlige Kina og den 8. rutearmés spredte operationer er forholdsvis stabile på et bestemt stadium, er det bydende nødvendigt at forstå den 8. rutearmés strategiske handlingsprogram: »På dette stadium er guerillakrig det grundlæggende, men man skal ikke lade en gunstig lejlighed til mobil krigsførelse gå fra sig af den grund«. Den tid, en plan er gyldig, er

kortere i et felttog, end når det drejer sig om en strategisk plan. Tiden er endnu kortere, når det gælder en taktisk plan, men de har alle gyldighed i et givet tidsrum. Enhver, der benægter dette, ved ikke, hvordan man fører krig, han bliver relativist uden faste standpunkter i krig, for ham bliver den ene udvikling lige så forkert eller lige så rigtig som den anden. Der er ingen, der benægter, at selv en plan beregnet for et bestemt tidsrum kan ændres, ellers ville én plan aldrig blive skiftet ud med en anden. Men planen ændres inden for visse rammer; den ændres inden for de forskellige grænser, som krigshandlingerne sætter for dens gennemførelse, men den ændres ikke i sit væsen; med andre ord kan den ændres kvantitativt, men ikke kvalitativt. Inden for et afgrænset tidsrum kan den bestemt ikke ændres i sit væsen, og det er, hvad vi forstår ved relativ stabilitet inden for et givet tidsrum. I krigens store strøm, hvor alting flyder, er der relativ stabilitet på afgrænsede strækninger – det er vort grundlæggende synspunkt på planer eller politik i krig.

90. Da vi nu har behandlet den langvarige defensive krigsførelse på de indre linier og den offensive lynkrig på de ydre linier i felttog og slag og ligeledes spørgsmålet om initiativ, fleksibilitet og planlægning, kan vi kort opsummere: Der skal være en plan for den anti-japanske krig. Krigsplaner, som er den konkrete anvendelse af strategi og taktik, skal være fleksible, så de kan tilpasses krigens forhold. Vi bør hele tiden stræbe efter at forandre vor underlegenhed til overlegenhed, vor passivitet til initiativ, for derved at ændre styrkeforholdet mellem os selv og fjenden. Alt dette kommer til udtryk gennem offensiv lynkrig på de ydre linier i felttog og slag og gennem langvarig strategisk defensiv krigsførelse på de indre linier.

MOBIL KRIGSFØRELSE, GUERILLAKRIG OG STILLINGSKRIG

91. En krig antager den mobile krigsførelses form, når den består af offensiv krigsførelse på de ydre linier i felttog og slag inden for strategiens rammer, og når den på de indre linier er langvarig og defensiv. I mobil krigsførelse udkæmpede regulære hære lynkrigsfelttog og -slag på de ydre linier langs den udstrakte front i de store kampområder. Mobil krigsførelse indebærer samtidig »mobilt forsvar«, som tages i brug, når det er nødvendigt for at fremme de offensive slag; det indebærer også – som supplement – angreb fra faste stillinger og forsvar af disse. Det, der karakteriserer mobil krigsførelse, er regulære hære, overlegenhed i styrke, i felttog og slag, offensiven og bevægeligheden.

92. Kina har et stort territorium og et umådeligt antal soldater; men dets tropper er utilstrækkeligt udrustede og uddannede; fjenden har på den anden side ikke tilstrækkeligt mange soldater, men de er bedre udrustede og uddannede. I en sådan situation er der ingen tvivl om, at vi må benytte os af

mobil krigsførelse som vor primære form for krigsførelse suppleret af andre former, som skal integreres i den mobile krigsførelse. Vi må modsætte os »kun at trække os tilbage og aldrig gå frem«, hvilket er ensbetydende med at flygte, og samtidig vende os imod »kun at gå frem og aldrig trække sig tilbage«, hvilket er desperat dumdristighed.

93. Et af de karakteristiske træk ved den mobile krigsførelse er bevægelighed, hvilket ikke blot tillader, men kræver, at felthæren rykker frem og trækker sig tilbage med store skridt. Dette har imidlertid intet med Han Fuchus flugtpolitik at gøre. Den primære opgave i krig er at tilintetgøre fjenden, og den sekundære er at bevare sig selv. Målet for selvbevarelse er fjendens tilintetgørelse, og at slå fjenden er den mest effektive måde at bevare sig selv på. Derfor kan den mobile krigsførelse aldrig bruges som undskyldning af folk som Han Fu-chu, og aldrig betyde, at man kun skal gå baglæns og aldrig fremad; den slags »bevægelse«, som benægter den mobile krigs grundlæggende offensive karakter, ville i praksis betyde at »flytte« Kina ud i intetheden til trods for dets størrelse.

94. Imidlertid er det andet synspunkt, som vi kalder den desperate dumdristighed med kun at »gå frem og aldrig trække sig tilbage«, også forkert. Den form for mobil krigsførelse, vi slår til lyd for, som består af offensiv lynkrig i felttog og slag på de ydre linier, som indeholder stillingskrig som supplement, »mobilt forsvar« og tilbagetrækning, kan ikke gennemføres uden alle disse elementer. Desperat dumdristighed er militært snæversyn og skyldes tit frygten for at miste territorium. En person, som går desperat til værks, ved ikke, at et karakteristisk træk ved mobil krigsførelse er omskiftelighed, hvilket ikke blot tillader, men kræver, at felthæren går fremad og trækker sig tilbage med store skridt. Det, der skal til for at trække fjenden ind i en kamp, som er ugunstig for ham, men gunstig for os, er som regel, at han er i bevægelse, at vi har en række fordele som terrænet, en sårbar fjende, en lokal befolkning, som forhindrer, at oplysninger siver ud, at fjenden er udmattet og uforberedt. Det forudsætter, at fjenden er på fremmarch, og vi behøver derfor ikke at surmule, fordi vi midlertidigt taber en del af vort område. Det midlertidige tab af en del af vort område er nemlig den pris, vi betaler for den varige bevarelse af hele vort territorium, herunder generobringen af det tabte territorium.

Når vi bliver tvunget ind i en ugunstig position, som truer bevarelsen af vore styrker alvorligt, bør vi have mod til at trække os tilbage for at bevare vore styrker og ramme fjenden, når lejlighed byder sig. I deres mangel på kendskab til dette princip, vil fortalene for desperat handling kæmpe om en by eller et landområde, selv når omstændighederne afgjort er ugunstige; resultatet bliver, at de ikke blot taber deres by eller landområde; men at de heller ikke er i stand til at bevare deres styrker. Vi har altid anbefalet, at »lokke fjenden ud i dybden«, fordi det netop er den mest effektive militære taktik, som en svag hær kan anvende i en strategisk defensiv mod en stærk hær.

95. Blandt formerne for krigsførelse i den anti-japanske krig kommer den mobile krigsførelse i første række og guerillakrigen i anden. Når vi siger, at mobil krigsførelse kommer i første række i krigen som helhed, og guerillakrig er supplerende, så mener vi, at krigens udfald hovedsageligt afhænger af regulær krigsførelse – især i dens mobile form – og at guerillakrigsførelsen ikke kan bære hovedansvaret for krigens udfald. Deraf følger imidlertid ikke, at guerillakrigsførelsen er uden betydning for krigens strategi. Dens rolle i krigsstrategien som helhed kommer kun i anden række i forhold til den mobile krigsførelse; men uden støtte fra guerillakrigsførelsen kan vi ikke slå fjenden. Når vi siger dette, tænker vi også på den strategiske opgave at udvikle guerillakrigen til mobil krigsførelse. Guerillakrigsførelsen vil ikke være den samme igennem hele denne lange og brutale krig, men den vil stige til et højere niveau og udvikle sig til mobil krigsførelse. Man kan altså se, at guerillakrigsførelsen har en dobbelt rolle, dels at støtte den regulære krigsførelse og dels at ændre sig til selv at blive regulær krigsførelse. Når man betragter guerillakrigens omfang og varighed, som er uden fortilfælde i historien, bliver det så meget vigtigere ikke at undervurdere dens strategiske betydning. Guerillakrigen i Kina rummer derfor ikke kun taktiske, men også særlige strategiske problemer. Jeg har allerede diskuteret dette i »Strategiske problemer i guerillakrigen mod Japan«. Som antydnet ovenfor er formerne for krigsførelse på de tre strategiske stadier i modstandskrigen følgende: På det første stadium er den mobile krigsførelse primær, mens guerillakrig og stillingskrig er supplerende. På det andet stadium bliver guerillakrigsførelsen vigtigst, og den bliver suppleret af mobil krig og stillingskrig. På det tredje stadium bliver mobil krigsførelse atter den vigtigste, og guerilla- og stillingskrig bliver supplerende. Men det tredje stadiums mobile krigsførelse vil ikke længere blot blive ført af oprindeligt regulære styrker; en del, muligvis en stor del, vil blive ført af styrker, som til at begynde med var guerillastyrker, men som har udviklet sig fra at føre guerillakrig til at føre mobil krig. Set i forhold til de tre stadier i Kinas modstandskrig mod Japan er guerillakrigen bestemt uundværlig. Vor guerillakrig vil forme et drama, som ikke har noget side-stykke i krigens annaler. Af denne grund er det uhyre vigtigt, at i hvert fald flere hundredtusinde af Kinas milliontallige regulære tropper får til opgave at sprede sig i alle de områder, fjenden har besat, hvor deres opgave bliver at få masserne til at bevæbne sig, og hvor de skal føre guerillakrig i samarbejde med masserne. De regulære tropper, som får denne hellige opgave, bør samvittighedsfuldt påtage sig den, og de bør ikke føle, at de bliver nedvurderet, fordi de kommer til at udkæmpe færre store slag og i den tid ikke fremtræder som nationalhelte. Enhver tanke af den art er forkert. Guerillakrigsførelse frembringer ikke så hurtige resultater eller så stort et ry som regulær krigsførelse, men »det er på den lange vej, hestens styrke skal kendes, og det er i langvarige opgaver, at det viser sig, om en mand har hjertet det rette sted«, og i løbet af denne lange og brutale krig, vil guerillakrigen vise sin

enorme styrke; den er i sandhed ikke nogen dagligdags beskæftigelse. Yderligere kan sådanne regulære styrker føre guerillakrig, når de er i spredt formation, og mobil krig, når de er samlede, sådan som den 8. rutearmé har gjort det. Den 8. rutearmés princip er, at »guerillakrig er grundlæggende, men vi lader ingen chance til at føre mobil krig under gunstige forhold gå til spille«. Dette princip er fuldstændig rigtigt; modstandernes synspunkt er forkert.

96. På Kinas nuværende tekniske udviklingstrin er defensiv eller offensiv stillingskrig i almindelighed uigennemførlig, og det er på dette punkt, vor svaghed er tydeligst at se. Yderligere udnytter fjenden vort territoriums størrelse til at omgå vore befæstede stillinger. Derfor kan stillingskrig ikke være en vigtig, og endnu mindre den vigtigste kampform. Men på det første og andet stadium i krigen er det muligt og vigtigt, inden for rammerne af mobil krigsførelse, at føre stillingskrig inden for et afgrænset område som supplement under felttog. Delvis stillingskrig med »mobilt forsvar« er en endnu vigtigere del af den mobile krigsførelse, som skal bruges i modstanden mod fjenden på hvert trin. Derved formindsker vi fjendens styrker og vinder ekstra tid. Kina bør stræbe efter at øge sine forsyninger af moderne våben, så det vil være i stand til at gennemføre opgaver i stillingskrigsangreb på stadiet med den strategiske modoffensiv. På dette tredje stadium vil stillingskrig utvivlsomt komme til at spille en større rolle, for da vil fjenden fastholde sine positioner, og vi vil ikke være i stand til at generobre vort tabte territorium, medmindre vi iværksætter stærke angreb fra faste stillinger som støtte til den mobile krigsførelse. Ikke desto mindre gælder det også for dette stadium, at vi må bruge alle vore kræfter til at gøre mobil krigsførelse til den dominerende kampform. For betydningen af at mestre kunsten at lede en krig og menneskets aktive rolle forsvinder næsten i stillingskrig, sådan som det skete ved den, der blev udkæmpet i Vesteuropa i den anden halvdel af 1. verdenskrig. Det er kun naturligt, at krigen skal føres »uden for skyttegravene«, eftersom den foregår på Kinas udstrakte områder, og eftersom vi vil være dårligt udrustede i temmelig lang tid. Selv på det tredje stadium, når Kinas tekniske position er forbedret, vil vi næppe overgå fjenden i så henseende og må derfor lægge vægten på en høj grad af mobil krigsførelse, for uden den vil vi ikke kunne sejre. Derfor vil Kina i hele modstandskrigen ikke anvende stillingskrig som den primære form; de primære eller vigtige former er mobil krigsførelse og guerillakrig. Disse to former for krigsførelse vil give fuldt spillerum for kunsten i at lede en krig såvel som for menneskets aktive rolle – hvilket held i vor ulykke!

OPSLIDNINGSKRIG OG TILINTETGØRELSESKRIG

97. Som vi tidligere har sagt, er det væsentligste i krig, eller dens mål, at bevare sig selv og slå fjenden. Eftersom der findes tre former for krigsførelse

(mobil, stillings- og guerillakrigsførelse) for at nå dette mål, og eftersom de ikke er lige effektive, opstår den almene skelnen mellem opslidningskrig og tilintetgørelseskrig.

98. Til en begyndelse kan vi sige, at den anti-japanske krig på en gang er en opslidnings- og en tilintetgørelseskrig. Hvorfor det? Fordi fjenden stadig udnytter sin styrke, er strategisk overlegen og har det strategiske initiativ; så medmindre vi fører tilintetgørelsesslag og felttog, kan vi ikke hurtigt og effektivt reducere hans styrke og bryde hans overlegenhed og initiativ. Vi er stadig svage, og vi har endnu ikke sagt farvel til den strategiske underlegenhed og passiviteten. Medmindre vi altså fører tilintetgørelsesfelttog og -slag, kan vi ikke vinde den tid, der skal til for at forbedre vor indre og internationale stilling og dermed ændre vor ugunstige stilling. Således er tilintetgørelsesfelttog et middel til at fremme den strategiske opslidningskrigs mål. Forstået på den måde er tilintetgørelseskrig opslidningskrig. Det er hovedsagelig ved at føre opslidningskrig gennem tilintetgørelseskrig, at Kina kan føre langvarig krig.

99. Men den strategiske opslidningskrig kan også opnås gennem opslidelsesfelttog. Generelt set tilgodeser den mobile krigsførelse tilintetgørelsen, stillingskrigen opslidningen og guerillakrigen dem begge på samme tid; det er en måde at skelne de tre krigsformer fra hinanden på. På denne måde er der forskel på opslidnings- og tilintetgørelseskrig. Opslidningsfelttog er supplerende, men nødvendige i en langvarig krig.

100. Betragtet teoretisk og i forhold til Kinas behov bør Kina, mens det befinder sig på det defensive strategiske stadium, ikke blot udnytte den funktion, der ligger i tilintetgørelsen, og som primært gennemføres ved mobil krigsførelse og delvis ved guerillakrig, men også udnytte opslidningskrig, som primært føres ved stillingskrig (som i sig selv er supplerende) og delvis gennem guerillakrig, hvis det skal opnå at reducere fjendens styrke i stort omfang. På ligevægtsstadiet bør vi fortsætte med at udnytte tilintetgørelseskrigens og opslidningskrigens funktioner for yderligere at reducere fjendens styrker. Alt dette sigter på at trække krigen i langdrag, gradvis at ændre det almene styrkeforhold og at forberede betingelserne for vor modoffensiv. Under den strategiske modoffensiv bør vi fortsætte med at bruge opslidningens metode ved hjælp af tilintetgørelse for til sidst at drive fjenden ud.

101. Men i praksis er det vor erfaring fra de sidste ti måneder, at mange eller endda de fleste mobile felttog blev opslidningsfelttog, og guerillakrigsførelsen opfyldte ikke i tilstrækkelig grad sin egentlige tilintetgørelsefunktion i visse områder. Den positive side er, at vi i det mindste gjorde indhug i fjendens styrker, hvilket er vigtigt både for den langvarige krigsførelse og for den endelige sejr, og at vi ikke lod vort blod flyde forgæves. Men på den negative side er der for det første, at vi ikke har reduceret fjendens styrke tilstrækkeligt, og for det andet, at vi var ude af stand til at undgå temmelig store tab og kun erobrede lidt krigsmateriel. Selv om vi må anerkende den

objektive grund til dette, nemlig uligheden mellem os og fjenden i teknisk udrustning og i troppernes uddannelse, er det i hvert fald nødvendigt – både i teori og praksis – at anspore vore hovedstyrker til at udkæmpe store tilintetgørelsesslag, når som helst omstændighederne er gunstige. Og selv om vore guerillaenheder skal udkæmpe rene tilintetgørelsesslag i specifikke opgaver som sabotage og nålestiksaktioner, er det nødvendigt at tale for og energisk at udføre opslidningsfelttog og -slag under gunstige omstændigheder for at reducere fjendens styrker så meget som muligt og øge vore egne.

102. De »ydre linier«, »lynkrigen« og »offensiven« under den offensive lynkrig på ydre linier og »mobiliteten« i den mobile krigsførelse antager deres vigtigste operative form i brugen af omringnings- og omgåelsestaktikken; deraf kommer nødvendigheden af at koncentrere overlegne styrker. Derfor er troppekonzentrationen og brugen af omringnings- og omgåelsestaktikken forudsætningerne for den mobile krigsførelse, dvs. offensiv lynkrig på ydre linier. Alt dette sigter mod at tilintetgøre fjendens styrker.

103. Den japanske hær styrke ligger ikke kun i dens våben, men også i uddannelsen af dens officerer og menige – dens organisationsgrad, dens selvtilid, der er opstået, fordi den aldrig har lidt nederlag, dens overtro over for Mikadoen og overnaturlige væsner, dens arrogance, dens foragt for det kinesiske folk og lignende karakteristika, som alle stammer fra de japanske krigsherrers og den japanske traditions indoktrinering. Det er den vigtigste grund til, at vi har taget meget få fanger, selv om vi har dræbt og såret ganske mange fjender. Det er et forhold, som tidligere er blevet undervurderet af mange. At fjerne disse karakteristika hos fjenden bliver en lang proces. Det første, man bør gøre, er at tage dette forhold alvorligt, dernæst systematisk og tålmodigt at arbejde på det politiske område og i den internationale propaganda og i det japanske folks bevægelse; på det militære område er tilintetgørelseskrig selvfølgelig et af midlerne. I disse karakteristika hos fjenden kan pessimister måske finde en grund til national underkastelse, og passivt indstillede militære personer et grundlag for modstand af tilintetgørelseskrig. Vi fastholder derimod, at disse træk ved den japanske hær kan fjernes, og at dette allerede foregår. Den vigtigste måde at tilintetgøre dem på er at vinde de japanske soldater politisk. Vi bør forstå, snarere end at såre, deres stolthed og lede den i den rigtige retning, ved at få de japanske soldater til at forstå den anti-folkelige karakter af de japanske herskeres aggression. På den anden side bør vi vise de japanske soldater den kinesiske hær og det kinesiske folks ukuelige ånd og deres heltedige, stædige kampeevne, dvs. vi skal ramme dem hårdt i tilintetgørelsesslag. Vor erfaring fra de sidste ti måneders militære operationer viser, at det er muligt at tilintetgøre fjendens styrker – se på felttogene ved Pinghsingkuan og Taierhchung. Den japanske hær moral er begyndt at dale, dens soldater forstår ikke formålet med krigen, de bliver opslugt af de kinesiske hære og det kinesiske folk, når de angriber, viser de langt mindre mod end de kinesiske hære og så videre; dette er alt sammen

faktorer, som gør det gunstigt at føre tilintetgørelseskrig, og de vil desuden udvikle sig støt, efterhånden som krigen bliver langvarig. Ud fra synspunktet om at fjerne fjendens indbildske arrogance gennem tilintetgørelsesslag er sådanne slag en af forudsætningerne for at gøre krigen kortere og til at sætte fart i frigørelsen af de japanske soldater og det japanske folk. Katte finder venner blandt katte og intet sted i verden blandt mus.

104. På den anden side må vi indrømme, at vi er fjenden underlegen i teknisk udrustning og i uddannelse af vore tropper. Derfor er det ofte svært at opnå et maksimum af tilintetgørelse, som f.eks. at tage hele eller størstedelen af fjendens styrker til fange, især når vi kæmper på fladt land. I denne forbindelse er de enorme krav fra de teoretikere, der ønsker en hurtig sejr, forkerte. Hvad man kan forlange af vore styrker i den anti-japanske krig er, at de bør udkæmpe så mange tilintetgørelsesslag som muligt. Under gunstige forhold bør vi samle overlegne styrker i ethvert slag og bruge omringning og omgåelse – omringe dele af, hvis ikke hele fjendens styrke, tage en del af, hvis ikke hele den omringede styrke, til fange og påføre den del af de omringede styrker, som vi ikke kan tage til fange, store tab. Under omstændigheder, som er ugunstige for tilintetgørelsesslag, bør vi føre opslidningskrig. Under gunstige forhold skal vi bruge princippet om stor troppekonzentration, ved ugunstige princippet om spredt formation. Hvad angår kommandoføringen i felttog, bør vi benytte princippet om central ledelse i den førstnævnte situation og decentraliseret i den sidste. Disse er de grundlæggende principper for operationer i felten i modstandskrigen mod Japan.

MULIGHEDEN FOR AT UDNYTTE FJENDENS FEJL

105. Den fjendtlige overkommando er i sig selv et led i muligheden for at besejre Japan. En ufejlbarlig general er aldrig set, og fjenden begår fejl, ligesom vi heller ikke selv kan undgå det. Deraf ser vi, at muligheden for at udnytte fjendens fejl eksisterer. I de ti måneder, krigen har varet, har fjenden allerede begået adskillige strategiske og taktiske fejl. Der er fem vigtige:

For det første gradvise forstærkninger. Denne fejl skyldes fjendens undervurdering af Kina og hans mangel på tropper. Fjenden har altid set ned på os. Efter at have tilrevet sig de fire nordøstlige provinser med små omkostninger besatte han den østlige del af Hopei og den nordlige del af Chahar, begge dele ved hjælp af strategisk rekognoscering. Fjenden drog den konklusion, at Kina var som en dyngeløst sand, og idet han troede, at landet ville smuldre med ét slag, udtænkte han en plan for »hurtig afgørelse« og forsøgte med ganske få styrker at drive os af sted i panik. Han forudså ikke den storslåede enhed og de kolossale modstandskræfter, som Kina har opbudt gennem de sidste ti måneder, fordi han glemte, at Kina allerede befinder sig i en progressiv æra, at vi allerede er et fremskredent folk med en fremskreden hær og et fremskre-

dent parti. Da han så mødte modstand, øgede han gradvist sine styrker fra tolv til tredive divisioner. Hvis han vil trænge videre frem, må han øge dem yderligere. Men på grund af sit modsætningsforhold til Sovjetunionen og sin konstante mangel på arbejdskraft og økonomiske midler er der en bestemt grænse for, hvor mange mænd, fjenden kan sætte ind, og for hvor langt han kan trænge frem.

For det andet ingen hovedretning i angrebet. Før Taierhchuangfelttoget delte fjenden sine styrker mere eller mindre ligeligt mellem Nord- og Centralkina, og derefter delte han dem igen. I Nordkina delte han f.eks. sine styrker mellem Tientsin-Pukow-, Peiping-Hankow- og Tatung-Puchow-jernbanerne, og langs med disse led han en del tab og efterlod desuden nogle garnisoner i de besatte områder, hvorefter han manglede dem i sin videre fremtrængen. Efter nederlaget ved Taierhchuang, hvor han fik en lærestreg, koncentrerede fjenden sine styrker i retning af Hsuchow og korrigerede således midlertidigt sine fejl.

For det tredje ingen strategisk koordinering. Der er stort set koordinering inden for de styrker, der befinder sig i Nordkina og inden for de styrker, der befinder sig i Centralkina, men der er en grel mangel på koordinering mellem de to områder. Da fjenden ved den sydlige sektion af Tientsin-Pukow-jernbanen angreb Hsiaopengpu, foretog han sig intet ved den nordlige sektion. Og styrkerne ved den sydlige sektion lå stille, da de fra den nordlige sektion angreb Taierhchuang. Efter at fjenden var kommet til kort begge steder, kom den japanske krigsminister på inspektion og generalstabschefen dukkede op for at overtage kommandoen, og på det tidspunkt så det ud til, at der var koordinering. Der eksisterer alvorlige og voksende indre modsætninger mellem godsejerklassen, borgerskabet og krigsherrene i Japan, og manglen på koordinering er et konkret eksempel herpå.

For det fjerde ingen udnyttelse af strategiske fordele. Denne mangel var særlig tydelig, da fjenden standsede efter besættelsen af Nanking og Taiyuan, hovedsaglig på grund af hans knaphed på tropper og hans mangel på styrker til at optage forfølgelsen.

For det femte omringning af store, men udslettelse af små tal. Før Taierhchuangfelttoget, i felttogene ved Shanghai, Nanking, Tsangchow, Paoting, Nankow, Hsinkow og Linfen blev mange kinesiske styrker slået på flugt, men kun få blev taget til fange. Dette viser den fjendtlige kommandos stupiditet.

Disse fem fejl – gradvis forstærkning, ingen hovedretning i angrebet, ingen strategisk koordinering, ingen udnyttelse af strategiske fordele og omringning af store, men udslettelse af små tal – var alle dele af den japanske kommandos inkompetence før Taierhchuangfelttoget. Selv om fjenden i mellemtiden har foretaget forbedringer, er det umuligt for ham at undgå gentagelser af fejlene på grund af knaphed på tropper, indre modsætninger og andre faktorer. Dertil kommer, at hvad han vinder et sted, mister han et andet sted. Da han f.eks. koncentrerede sine styrker ved Hsuchow, efterlod han et tomrum i de

besatte områder i Nordkina og gav os derved tid til at udvikle guerillakrigsførelsen. For vort eget vedkommende kan vi forsætligt få fjenden til at begå fejl. Det vil sige, at vi kan føre ham på vildspor og manøvrere ham til de ønskede positioner, idet vi ved hjælp af en velorganiseret lokalbefolkning foretager enkle og effektive træk som f.eks. at »finte i øst, men angribe i vest«. Denne mulighed har allerede været på tale. Det ovenstående viser, at også i fjendens kommando kan vi finde et vist grundlag for sejr. Naturligvis skal vi ikke tro, det er et vigtigt grundlag i vor strategiske planlægning. Tværtimod: den eneste sikre måde er at basere vor planlægning på den formodning, at fjenden vil begå få fejl. Desuden vil fjenden kunne udnytte vore fejl, såvel som vi kan udnytte hans. Det er vor ledelses pligt at give ham det færreste antal muligheder for at gøre dette. Faktisk har den fjendtlige kommando begået fejl, den vil gøre det igen, og dette vil fortsætte gennem vore bestræbelser. Alle disse fejl vil vi kunne udnytte. Og i modstandskrigen er det vore generalers pligt at muliggøre dette. Selvom fjendens strategiske og taktiske ledelse er inkompetent, har den imidlertid en del fordelagtige egenskaber, nærmere bestemt taktikken med hensyn til små formationer og enheder, og dette kan vi lære af.

SPØRGSMÅLET OM AFGØRENDE SLAG I DEN ANTI-JAPANSKE KRIG

106. Spørgsmålet om afgørende slag i den anti-japanske krig bør anskues fra tre sider: Vi bør beslutsomt sætte alt ind i de felttog eller slag, hvor vi er sikre på sejren; og vi bør undgå det, hvor sejren er uvis; og vi bør for enhver pris undgå et strategisk afgørende slag, hvor hele nationens skæbne står på spil. De træk, der adskiller vor modstandskrig mod Japan fra så mange andre krige, kommer også frem i spørgsmålet om afgørende slag. I krigens første stadier, der er kendetegnet ved fjendens styrke og vor egen svaghed, er det fjendens mål at få os til at koncentrere vore styrker i at afgørende slag. Vort mål er nøjagtigt det modsatte. Vi ønsker at vælge fordelagtige betingelser for os selv, at koncentrere overlegne styrker og udkæmpe afgørende slag, når vi er sikre på at sejre, som i slagene ved Pinghsingkuan, Taierhchuang og andre steder. Vi ønsker at undgå afgørende slag under ufordelagtige omstændigheder, hvor vi ikke er sikre på at sejre, ligesom vi gjorde ved Changteh og i andre felttog. Med hensyn til at udkæmpe et strategisk afgørende slag, hvor hele nationens skæbne står på spil, så må vi simpelthen undgå dette, hvilket også den nylige tilbagetrækning fra Hsuechow vidner om. Fjendens plan for en »hurtig afgørelse« blev således forpurret, og han slipper nu ikke for at kæmpe en langvarig krig. Disse principper kan ikke praktiseres i et lille land og næppe heller i et politisk tilbagestående land. De kan praktiseres i Kina, fordi det er et stort land, og fordi det befinder sig i en progressiv æra. Hvis vi undgår de

strategisk afgørende slag, så gælder det at »så længe de grønne bjerge er der, behøver man ikke bekymre sig om brændsel«, for selv om vi mister dele af vort territorium, vil vi stadig have rigeligt land til at manøvrere på, og vi vil således kunne fremme og afvente nationalt fremskridt, international støtte og fjendens indre opløsning. Dette er den bedste politik for os i den anti-japanske krig. Ude af stand til at gennemgå den langvarige krigs prøvelser og ivrige efter en tidlig triumf råber de fremfusende fortalere for teorien om hurtig sejr på et strategisk afgørende slag i det samme øjeblik, hvor tingene falder ud en smule til vor fordel. At gøre, som de ønsker, vil være at påføre hele krigen uberegnelig skade, betyde enden på den langvarige krig og anbringe os i fjendens dødsensfarlige fælde. Hvis vi skal undgå afgørende slag, vil vi utvivlsomt være nødt til at opgive territorium, og vi må have mod til at gøre det, når og kun når det bliver uomgængeligt nødvendigt. I en sådan situation må vi ikke føle beklagelse, thi en sådan politik, hvor vi køber tid med land, er korrekt. Historien fortæller om, hvordan Rusland foretog et modigt tilbagetog for at undgå et afgørende slag og derefter overvandt Napoleon, datidens skræk. Idag bør Kina følge dette eksempel.

107. Er vi ikke bange for at blive fordømt, fordi vi ikke gør modstand? Nej, det er vi ikke! Det ikke at kæmpe, ikke at gøre modstand overhovedet, men indgå kompromis med fjenden – det bør fordømmes, det må aldrig tolereres. Vi må kæmpe beslutsomt i modstandskrigen, men for at undgå fjendens dødsensfarlige fælde er det nødvendigt, at vi ikke tillader vore hovedstyrker at blive udslettet med ét slag, hvilket ville vanskeliggøre videreførelsen af modstandskrigen – det er kort sagt ubetinget nødvendigt at undgå national underkastelse. At være i tvivl om dette er det samme som at være kortsynet med hensyn til krigen og det vil med sikkerhed føre en ind i underkastelsestilhængernes rækker. Vi har kritiseret den desperate dumdristighed, som parolen »kun frem, aldrig tilbage« udtrykker, netop fordi den, hvis den vandt udbredelse, ville umuliggøre en fortsættelse af modstandskrigen og øge faren for national underkastelse i sidste ende.

108. Vi går ind for afgørende slag, hvis omstændighederne er gunstige, dette være sig i enkelte slag eller i større eller mindre felttog og i denne henseende bør vi aldrig tolerere passivitet. Kun ved hjælp af sådanne afgørende slag kan vi nå yort mål og udslette eller formindske fjendens styrker. Enhver soldat i den anti-japanske krig bør beslutsomt yde sit bidrag hertil. Til dette formål er betragtelige delvise ofre nødvendige; at ville undgå ethvert offer er en fej indstilling, som bør bekæmpes. Henrettelserne af Li Fuying, Han Fu-chu og andre fantaster var berettigede. Indenfor rammerne af en korrekt krigsførelse er planlægning, åndelig opmuntring, heroisk selvpofrelse og uforfærdet fremrykning i kamp nødvendige for og uadskillelige fra at føre langvarig krig og nå den endelige sejr. Vi har kraftigt fordømt flugtmentaliteten i parolen »kun tilbage, aldrig frem«, og vi har støttet en streng hævdelser af disciplinen, fordi kun ved hjælp af heltedemodige og plan-

mæssige afgørende slag kan vi overvinde den mægtige fjende; at stikke halen mellem benene støtter derimod teorien om national underkastelse.

109. Er det ikke selvmodsigende først at kæmpe heroisk og derpå opgive land? Vil vore helte da ikke have udgydt deres blod forgæves? Sådan skal vi ikke stille spørgsmålene! At spise og derefter tømme vore indvolde – er det at spise forgæves? At sove og derefter stå op – er det at sove forgæves? Kan vi stille sådanne spørgsmål? Det skulle jeg ikke mene. At blive ved med at spise, at blive ved med at sove, at blive ved med at kæmpe heroisk hele vejen til Yalufloden – dét er subjektive og formalistiske illusioner, ikke realiteter. Alle ved, at vi for at vinde tid og forberede en modoffensiv har måttet afgive land omend under kamp og udgydelse af blod. Faktisk har vi vundet tid, det er lykkedes os at tilintetgøre og reducere fjendtlige styrker, vi har vundet kamperfaring, vakt hidtil inaktive mennesker og forbedret vort internationale omdømme. Har vi udgydt vort blod forgæves? Aldeles ikke! Vi har måttet afgive land for at beskytte militære styrker og sandelig også for at beskytte landområder, fordi hvis vi ikke opgiver landområderne, når omstændighederne er ugunstige for os, men blindt engagerer os i afgørende slag uden den mindste sikkerhed for at vinde, mister vi vore militære styrker og alle vore landområder, for slet ikke at tale om at genvinde de allerede tabte landområder. En kapitalist behøver kapital for at drive forretning, uden kapital er han ikke kapitalist. Selv en spiller skal bruge penge, og sætter han det hele ind på et enkelt terningkast, og går heldet ham imod, kan han ikke spille mere. Tingene vender og drejer sig, og deres udvikling følger ikke en lige linie. Krigen er ingen undtagelse og kun formalister forstår ikke denne sandhed.

110. Jeg tror, at det samme gør sig gældende i den strategiske modoffensivs periode. Selv om fjenden på det tidspunkt vil være underlegen, og vi overlegne, vil princippet om »at kæmpe de givtige afgørende slag og at undgå de andre« stadig gælde, og det vil fortsat gælde, indtil vi har kæmpet os frem til Yalufloden. På denne måde vil vi bevare initiativet fra begyndelsen til enden og med hensyn til fjendens »udfordringer« og andres »hån«, bør vi uanfægtet se bort fra dem. I modstandskrigen kan kun de generaler, der udviser en sådan fasthed, kaldes for modige og klartsynede. Dette går over forstanden hos dem, der »farer sammen ved den mindste berøring«. Omend vi i krigens første stadium befinder os i en mere eller mindre passiv position rent strategisk, bør vi tage initiativet i ethvert felttog; dette gælder naturligvis også i de senere stadier. Vi går ind for langvarig krig og endelig sejr, vi er ikke spillere, der risikerer alting i et enkelt kast.

HÆREN OG FOLKET ER GRUNDLAGET FOR SEJREN

111. Den japanske imperialisme vil aldrig hvile i sin aggression over for det revolutionære Kina; dette er bestemt af imperialismens natur. Hvis vi ikke

ydede modstand, ville Japan uden besvær kunne bemægtige sig hele Kina, ligesom tilfældet var med de fire nordøstlige provinser. I og med at Kina gør modstand, må Japan ubønhørligt forsøge at undertrykke denne modstand. indtil vor modstandskraft overstiger Japans undertrykkelseskraft. Japans godsejerklasse og dets borgerskab er meget ambitiøse og for at kunne angribe hele vejen fra Sydøstasien i syd til Sibirien i nord, har de fulgt den politik at ville bryde igennem i centrum ved at angribe Kina. De, der tror, at Japan vil stille sig tilfreds med besættelsen af provinserne Kiangsu og Chekiang, overser fuldstændigt, at det imperialistiske Japan, der har udviklet sig til et nyt stadium og som nærmer sig tilintetgørelsen, adskiller sig afgørende fra fortidens Japan. Med en bestemt grænse for, hvor mange mand Japan kan indsætte i krigen, og for, hvor langt de kan trænge frem, mener vi med de forhåndenværende styrker. Japan kan nemlig kun afse en del af sine styrker, og kan kun trænge så langt ind i Kina, som disses kapacitet tillader, fordi Japan også ønsker at rette sine angreb mod andre, og samtidig må forsvare sig mod sine fjender. Endelig har Kina bevist sin progressivitet og sin evne til stædigt at yde modstand, og det er utænkeligt, at Japan igen skulle kunne gennemføre voldsomme angreb på Kina uden at møde modstand. Fjenden kan ikke besætte hele Kina, men han skyr ingen anstrengelser for at undertrykke al modstand i de områder, han kan nå, og han standser ikke, før den indre og ydre udvikling tvinger ham til det. Den politiske situation i Japan kan kun føre til to ting: Enten indtræffer den herskende klasses fald hurtigt, folket overtager magten, og krigen bringes til en afslutning, hvilket er umuligt på nuværende tidspunkt, eller godsejerklassen og borgerskabet bliver mere og mere fascistisk og fortsætter krigen indtil deres endelige fald, og dette er, hvad der sker i Japan i øjeblikket. Der er ingen andre muligheder. De, der tror, at det japanske borgerskabs moderate fløj vil vinde frem og sætte en stopper for krigen, nærer blot illusioner. Sandheden om japansk politik har i mange år været, at de moderate medlemmer af borgerskabet er underlagt godsejerne og finansyrsterne. Nu, hvor Japan har påbegyndt sin krig mod Kina, vil det, så længe det ikke rammes af den kinesiske modstands skæbnesvangre slag, og så længe det bevarer tilstrækkelig styrke, angribe Sydøstasien eller Sibirien eller begge. Dette vil ske, når krigen bryder ud i Europa; i deres ønskedrømme har Japans herskere regnet det hele ud. Det kan selvfølgelig ske, at Japan tvinges til at frafalde sin plan om at invadere Sibirien og i stedet anlægge en mere defensiv holdning over for Sovjetunionen på grund af dennes styrke og Japans svaghed som følge af krigen mod Kina. Men i det tilfælde vil Japan i stedet for at nedtrappe sin aggression mod Kina tværtimod optrappe den, fordi dets eneste chance da vil være at opsluge de svage. Kinas udholdenhed i modstandskrigen, enhedsfronten og den langvarige krig, vil så veje endnu tungere, og det vil blive så meget mere nødvendigt at undgå at slække det mindste på vore anstrengelser.

112. Under disse omstændigheder er de vigtigste forudsætninger for Kinas

sejr over Japan en landsdækkende enhed og altomfattende fremskridt efter en målestok ti eller hundrede gange større end tidligere. Kina befinder sig allerede i sin progressive æra, og vi har opnået en storslået enhed, men fremskridtet og enheden er langt fra tilstrækkelige. Når Japan har besat så udstrakt et landområde, skyldes det ikke blot Japans styrke, men også Kinas svaghed; denne svaghed, der er det ophobede resultat af de sidste hundrede års forskellige politiske fejltrin, især de sidste ti års, der har begrænset fremskridtet til det, det er i dag. Det lader sig ikke gøre at overvinde så stor og mægtig en fjende uden omfattende og langvarige anstrengelser. Der er mange opgaver, som vi må anspænde os for at udføre, men jeg vil kun behandle to fundamentale aspekter, fremskridt i hæren og fremskridt i folket.

113. Reformeringsen af vort militære system kræver modernisering og forbedret teknisk udrustning. Uden dette vil vi ikke kunne drive fjenden tilbage over Yalufloden. I vor anvendelse af tropper har vi brug for en progressiv og fleksibel taktik og strategi. Uden dette vil vi heller ikke kunne vinde sejr. Ikke desto mindre er soldater fundamentet i en hær. Hvis de ikke er besjælede af en progressiv politik, og hvis dette ikke er resultatet af progressivt politisk arbejde, vil det være umuligt at skabe en ægte enhed mellem officerer og menige, det vil være umuligt at vække deres fulde begejstring for modstandskrigen, og det vil være umuligt at sikre et solidt fundament for udnyttelse af den tekniske udrustning og af taktikken. Når Japan til slut vil blive besejret på trods af dets overlegne teknik, betyder det, at de slag, som vi påfører dem, udover at medføre tab i sidste instans vil påvirke moralen i fjendens hær, hvis våben ikke bæres af politisk bevidste soldater. Hos os står officerer og menige derimod sammen om det politiske mål i modstandskrigen. Dette skaber basis for politisk arbejde blandt alle anti-japanske styrker. En korrekt form for demokrati bør tages i brug i hæren først og fremmest ved at de feudale islæt som tyrannisering og prygl afskaffes, og ved at lade officerer og menige dele modgang og medgang. Når dette er sket, vil der opnås enhed mellem officerer og menige, hærens kampdygtighed vil øges, og der vil ikke være tvivl om vor evne til at udholde den lange og grusomme krig.

114. Folkemasserne er den største kraft i krigsførelsen. Når Japan overhovedet tør tyrannisere os, skyldes det hovedsagligt, at de kinesiske folkemasser er uorganiserede. Når denne mangel er udbedret, vil den japanske aggressor som en vild tyr brase ind i en ring af flammer, han vil blive omringet af hundreder af millioner oprejste kinesere, den blotte lyd af deres stemmer vil få ham til at stivne af rædsel, og han vil brænde til døde. De kinesiske hære må uafbrudt tilføres forstærkninger, og det nuværende misbrug af tvangshvervninger og køb af stedfortrædere,³³ der eksisterer på lavere niveau, må straks bandlyses og erstattes af en udbredt og begejstret politisk mobilisering, der vil gøre det let at hverve millioner. I øjeblikket har vi besvær med at skaffe penge til krigen, men når først folket er mobiliseret, vil heller ikke det være et problem. Hvorfor skulle et land så stort og så tæt befolket som Kina lide

under mangel på økonomiske midler? Hæren må blive ét med folket, så det kan se, at den er dets egen hær. En sådan hær vil være uovervindelig, og en imperialistisk magt som Japan vil ikke kunne måle sig med den.

115. Mange mennesker tror, det er forkerte metoder, der skaber et spændt forhold mellem officerer og menige og mellem hæren og folket, men jeg siger altid, at det er et spørgsmål om grundholdning (eller om et grundlæggende princip), om at have respekt for soldaterne og folket. Politikken, metoderne og systemerne følger alle af denne grundholdning. Uden denne ville politikken, metoderne og systemerne i sandhed være fejlagtige, og forholdet mellem officerer og menige og mellem hæren og folket ville nødvendigvis være utilfredsstillende. For hærens politiske arbejde gælder tre hovedprincipper. For det første enhed mellem officerer og menige. For det andet enhed mellem hæren og folket. For det tredje opløsning af fjendens styrker. For at anvende disse principper effektivt må vi tage udgangspunkt i denne grundlæggende respekt for soldaterne og folket og for krigsfangers menneskelige værdighed, når de først har nedlagt våbnene. De, der opfatter dette som et organisatorisk spørgsmål og ikke som et spørgsmål om grundholdning, tager alvorligt fejl og bør korrigere deres synspunkt.

116. Lige for tiden, hvor forsvaret af Wuhan og andre steder presser sig på, er det en opgave af uhørt vigtighed at vække initiativet og begejstringen hos hele hæren og hele folket til støtte for krigen. Der er ingen tvivl om, at forsvaret af Wuhan og andre steder må planlægges og udføres alvorligt. Men vore muligheder for at holde dem afhænger ikke af vore subjektive ønsker, men af konkrete betingelser. En af de vigtigste betingelser er den politiske mobilisering af hele hæren og folket til kampen. Hvis vi ikke gør os ihærdige anstrengelser for at sikre de nødvendige betingelser, hvis blot én betingelse ikke er til stede, vil katastrofer som tabet af Nanking og andre steder gentage sig. Kina vil få sine »Madrid'er«, hvis betingelserne er til stede. Indtil videre har Kina ikke haft et »Madrid«, og vi må fremover arbejde på at skabe adskillige, men alt afhænger af betingelserne. Den mest fundamentale af disse er en omfattende politisk mobilisering af hele hæren og folket.

117. I alt vort arbejde må vi være udholdende i den anti-japanske nationale enhedsfront. Dette er den generelle politik. Kun med den kan vi holde ud i modstandskrigen og den langvarige krig, foretage omfattende og dybtgående ændringer i forholdet mellem officerer og menige og mellem hæren og folket, vække hærens og folkets initiativ og entusiasme i forsvaret af det land, vi stadig besidder, og i kampen for generobringen af det vi har mistet, vinde den endelige sejr.

118. Spørgsmålet om politisk mobilisering af hæren og folket er i sandhed af allerstørste betydning. Jeg har gentaget det med risiko for at virke trættende, fordi uden det er sejren umulig. Der er naturligvis mange andre absolut nødvendige forudsætninger for sejr, men politisk mobilisering er den mest grundlæggende. Den anti-japanske enhedsfront består af hele hæren og hele

folket, den er ikke blot en front for hovedkvarterer og medlemmer af nogle få politiske partier; vort grundlæggende mål ved at tage initiativet til enhedsfronten er at mobilisere hele hæren og hele folket.

KONKLUSIONER

119. Vi kan drage følgende konklusioner:

»Hvilke forudsætninger kræves der, for at Kina kan besejre og ødelægge de japanske styrker?« »Der kræves tre forudsætninger: Dannelsen af en anti-japansk enhedsfront i Kina, dannelsen af en international anti-japansk enhedsfront og endelig en opblomstring af den revolutionære bevægelse i Japan og i de japanske kolonier. Set fra det kinesiske folks synspunkt er dets egen enhed den vigtigste forudsætning.«

»Hvor lang tid vil en sådan krig vare?« »Det afhænger af den kinesiske anti-japanske enhedsfronts styrke og af mange andre faktorer, der involverer både Kina og Japan.«

»Skabes disse forudsætninger ikke hurtigt, vil det blive en langvarig krig. Men til sidst vil Japan alligevel blive overvundet, og Kina vil sejre. Men det vil blive en smertefuld tid, og ofrene vil blive store.«

»Vor strategi bør være den, at vi sætter hovedstyrkerne ind på en udstrakt og flydende front. For at opnå succes, må de kinesiske tropper føre krig med en høj grad af bevægelighed på de udstrakte slagmarker.«

»Udover de regulære styrker i den mobile krigsførelse må vi organisere et stort antal guerillaenheder blandt bønderne.«

»I løbet af krigen vil Kina blive i stand til ... gradvist at forbedre sine troppers udrustning. Dette vil sætte os i stand til i krigens senere periode at føre stillingskrig og rette angreb mod de besatte områder. På den måde vil Japans økonomi bryde sammen under Kinas langvarige modstand, og de japanske styrkers moral vil svækkes under prøvelserne fra utallige kampe. På kinesisk side vil den voksende latente modstandskraft derimod til stadighed kunne udnyttes, og store skarer af revolutionære vil strømme til fronten for at kæmpe for deres frihed. Disse og andre faktorer vil sætte os i stand til at gennemføre de endelige og afgørende angreb på de japanske befæstninger og baser i de besatte områder, og det vil drive de japanske aggressorer ud af Kina.« (Fra et interview med Edgar Snow i juli 1936).

»Således er et nyt stadium i Kinas politiske situation blevet indledt ... i det nuværende stadium er hovedopgaven at mobilisere alle nationens styrker til sejr i modstandskrigen.«

»Nøglen til sejr ligger i udviklingen af den begyndende modstand til hele nationens totale modstandskrig. Kun gennem en sådan altomfattende modstandskrig kan den endelige sejr sikres.«

»Vore alvorlige svagheder i modstandskrigen kan føre til tilbagetog, forhin-

dringer, indre stridigheder, forræderi, midlertidige og delvise kompromisser og andre lignende tilbageskridt. Derfor må vi forstå, at krigen vil blive vanskelig og langvarig. Men vi har tillid til, at den begyndende modstand ved hjælp af partiets og hele folkets anstrengelser, vil feje alle forhindringer til side og fortsætte sin udvikling fremad.« (»Resolution om den nuværende situation og partiets opgaver«, vedtaget af Kinas kommunistiske Partis centralkomité, august 1937)

Dette er vore konklusioner. Underkastelsesteoretikerne betragter fjenderne som overmennesker og os kinesere som værdiløse, og det omvendte synspunkt anlægges af dem, der fabler om hurtig sejr. De tager begge fejl. Vi anlægger et tredje synspunkt: Modstandskrigen er langvarig, og Kina vil vinde den endelige sejr. Dette er vore konklusioner.

120. Her slutter mine forelæsninger. Modstandskrigen udvikler sig, og mange håber på en opsummering af vore erfaringer, der vil kunne lette den endelige og totale sejr. Jeg har blot behandlet de sidste ti måneders generelle erfaringer, og det kan muligvis tjene som en slags opsummering. Spørgsmålet om langvarig krig kræver stor opmærksomhed og mange diskussioner. Jeg har blot givet en skitse, som jeg håber I vil undersøge og diskutere, rette og gøre mere udførlig.

Noter

¹ Denne teori om national underkastelse var Kuomintang's synspunkt. Kuomintang var ikke interesseret i at gøre modstand mod Japan og gjorde det kun under pres. Efter begivenhederne ved Lukouchiao (den 7. juli 1937) deltog kliquen omkring Chiang Kai-shek modvilligt i modstandskrigen, medens Wang Ching-wei-kliquen repræsenterede teorien om national underkastelse. De var rede til at overgive sig til Japan og gjorde det faktisk senere. Tanken om national underkastelse begrænsede sig imidlertid ikke til Kuomintang, men vandt også gehør blandt visse dele af de mellemliggende samfundslag og endog blandt visse tilbagestående dele af arbejderklassen. Efterhånden som den korrupte og magtesløse Kuomintang-regering tabte det ene slag efter det andet, og de japanske styrker i krigens første år rykkede frem til omegnen af Wuhan uden at møde modstand, blev nogle tilbagestående mennesker stærkt pessimistiske.

² Disse synspunkter deltes af medlemmer af det kommunistiske parti. I løbet af krigens første halvår var der en tendens til at undervurdere fjenden blandt nogle partimedlemmer. De havde det synspunkt, at han kunne overvindes med et enkelt slag. Det var ikke fordi, de troede på vore egne kræfter, idet de udmærket godt var klar over, at det kommunistiske parti kun havde ledelsen af ganske få tropper og organiserede styrker, men fordi Kuomintang havde påbegyndt sin modstand mod Japan. Efter deres mening, var Kuomintang ganske mægtigt, og i samarbejde med det kommunistiske parti kunne det tilføje fjenden svære slag. De anlagde denne fejlagtige vurdering, fordi de kun så det ene aspekt ved Kuomintang, nemlig at det gjorde modstand, og overså det andet aspekt, at det var reaktionært og korrupt.

³ Dette var Chiang Kai-sheks og hans tilhængeres synspunkter. Selv om de var tvunget til at yde modstand mod Japan, satte Chiang Kai-shek og Kuomintang udelukkende deres lid til fremmed hjælp. De havde ingen tillid til egne kræfter og endnu mindre til folkets styrke.

⁴ Taierhchuang er en by i den sydlige del af Shantung, hvor den kinesiske hær i marts 1938 kæmpede mod de japanske angribere. Ved at indsætte 400.000 mand op mod japanernes 70-80.000 mand sejrede kineserne.

- ⁵ Dette synspunkt blev fremsført i en leder i *Ta Kung Pao*, der på daværende tidspunkt var et organ for Kuomintangs »Politiske videnskabsgruppe«. Gruppen indlod sig på ønsketænkning og fremsatte håb om, at endnu et par sejre af typen Taierhchuang ville sætte en stopper for japanernes fremtrængen. De kunne således undgå den mobilisering af folket til langvarig krig, der ville true deres egen classes sikkerhed. Denne ønsketænkning gennemsyrede derefter hele Kuomintang.
- ⁶ Siden begyndelsen af det 18. århundrede havde Storbritanien eksporteret opium til Kina. Denne handel udsatte ikke blot kineserne for narkomani, men plyndrede dem også for deres sølv. Det skabte en voldsom opposition i Kina. I 1840 anvendte Storbritanien væbnet aggression mod Kina under dække af at ville beskytte sin handel. De kinesiske tropper under ledelse af Lin Tse-hsu gjorde modstand, og befolkningen i Canton rejste sig spontant i bevægelsen »Knus det britiske korps«, der rettede en del alvorlige slag mod de britiske angrebsstyrker. I 1842 undertegnede det korrupte Ching-regime imidlertid Nanking-traktaten med briterne, der foreskrev erstatninger og afståelse af Hongkong til briterne og bestemte, at Shanghai, Foochow, Amoy, Ningpo og Canton skulle åbnes for den britiske handel, og at toldsatserne for britiske varer skulle fastsættes af Kina og Storbritanien i fællesskab.
- ⁷ Taipingrevolutionen eller Taipings Himmelske Kongeriges bevægelse var det 19. århundredes revolutionære bondebevægelse mod det feudale styre og Ching-dynastiets nationale undertrykkelse. I januar 1851 startede Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching og andre ledere et oprør i landsbyen Chientien i Kueiping-amtet i provinsen Kwangsi og proklamerede grundlæggelsen af Taipings Himmelske Kongerige. Deres bondehær bevægede sig nordpå fra Kwangsi og angreb og besatte Hunan og Hupeh i 1852. I 1853 marcherede den videre gennem Kiangsi og Anhwei og erobrede Nanking. En del af styrkerne fortsatte derpå bevægelsen nordpå til omegnen af Tientsin. Taipinghæren forsøgte imidlertid at opbygge faste baser i de områder, de besatte, endvidere begik ledelsen mange politiske og militære fejl efter at have oprettet sin hovedstad i Nanking. Derfor var de ikke i stand til at modstå stormløbene fra Ching-regeringens kontrarevolutionære styrker kombineret med de britiske, amerikanske og franske angreb, og i 1864 blev de endeligt overvundet.
- ⁸ Reformbevægelsen af 1898, hvis ledende skikkelser var Kang Yu-wei, Liang Chi-chao og Tan Szu-tung, repræsenterede det liberale borgerskabs og de oplyste godsejeres interesser. Bevægelsen havde kejser Kuang Hsus bevågenhed og støtte, men ingen opslutning blandt masserne. Yuan Shih-kai, der havde en hær bag sig, forrådte de reformvenlige til enkekejsersinde Tzu Hsi, lederen af de ultra-reaktionære, der overtog magten igen, fængslede kejser Kuang Hsu og lod Tan Szu-tung og fem andre halshugge. Bevægelsen led således et tragisk nederlag.
- ⁹ Revolutionen af 1911 var den borgerlige revolution, der omstyrtede Ching-dynastiets enevælde. Den 10. oktober samme år iværksatte en del af Ching-dynastiets Nye Hær, der var under revolutionær påvirkning, et oprør i Wuchang i provinsen Hupeh. De eksisterende revolutionære borgerlige og småborgerlige selskaber og masserne af arbejdere, bønder og soldater reagerede begejstret, og inden længe smuldrede Ching-dynastiets herredømme. I januar 1912 dannedes en midlertidig regering for Republikken Kina i Nanking. Sun Yat-sen blev provisorisk præsident. Dette blev enden på mere end 2000 års feudalt monarki. Tanken om en demokratisk republik havde slået dybe rødder i folks hjertes. Men borgerskabet, der ledede revolutionen, var meget forsonende. Det mobiliserede ikke masserne i stor målestok for at knuse godsejernes feudale herredømme på landet, men under imperialistisk og feudalt pres overlod det i stedet statsmagten til den nordlige krigsherre Yuan Shih-kai. Resultatet blev, at revolutionen endte med nederlag.
- ¹⁰ Den Nordlige Ekspedition var en straffeekspedition mod de nordlige krigsherrer, som blev iværksat af den revolutionære hær, der marcherede nordpå fra provinsen Kwangtung i maj-juli 1926. Den Nordlige Ekspeditions hær, hvis ledelse Kinas kommunistiske Parti deltog i, og som var under indflydelse fra partiet (det politiske arbejde i hæren var på daværende tidspunkt fortrinsvis kommunistiske partimedlemmers ansvar) opnåede en bred støtte fra arbejder- og

bondemasserne. I slutningen af 1926 og i begyndelsen af 1927 besatte den de fleste provinser langs Yangtze og Huangho og nedkæmpede de nordlige krigsherrer. I april 1927 slog denne revolutionære krig fejl på grund af forræderi inden for hæren begået af Chiang Kai-sheks reaktionære klike.

- ¹¹ Den 16. januar 1938 erklærede den japanske regering i en udtalelse, at Japan ville underkue Kina med magt. Samtidig forsøgte den med trusler og smiger at få Kuomintang til at kapitulere, idet den erklærede, at hvis Kuomintang fortsatte med at »planlægge modstand« ville den japanske regering oprette en ny marionetregering i Kina og ikke længere anerkende Kuomintang som »den anden part« i forhandlinger.
- ¹² De her nævnte kapitalister er hovedsagligt de amerikanske.
- ¹³ Med »deres regeringer« mener kammerat Mao Tsetung de imperialistiske landes – Storbritanniens, De forenede Staters og Frankrigs.
- ¹⁴ Kammerat Mao Tsetungs forudsigelser om, at der ville komme et opsving i Kina i løbet af modstandskrigens fase med strategisk ligevægt blev fuldstændig bekræftet med hensyn til de befriede områder under kommunistisk ledelse. Men fordi Chiang Kai-sheks klike var passiv i modstanden mod Japan og aktiv i modstanden mod Kinas kommunistiske Parti og folket, var der faktisk en tilbagegang i Kuomintangområderne. Dette skabte modstand blandt de brede folkemasser og hævede deres politiske bevidsthed.
- ¹⁵ Ifølge teorien om, at »våben afgør alt«, ville Kina, der var våbenmæssigt underlegen i forhold til Japan, nødvendigvis tabe krigen. Dette synspunkt var almindeligt udbredt blandt Kuomintangens ledere indbefattet Chiang Kai-shek selv.
- ¹⁶ Se »Strategiske problemer i guerillakrigen mod Japan«, note 9 side 91 i dette bind.
- ¹⁷ Sun Wu-kung er abekongen i den kinesiske fortælling fra det 16. århundrede *Hsi Yu Chi* (*Valfart til Vesten*). Han kunne bevæge sig 108.000 *li* ved at slå en kolbøtte. Alligevel kunne han ikke slippe væk fra Buddhas håndflade, ligemeget hvor mange kolbøtter han slog. Med en håndbevægelse omskabte Buddha sine fingre til de fem tinder på De fem elementers Bjerg og begravede Sun Wu-kung.
- ¹⁸ På Kominterns 7. kongres i august 1935 sagde kammerat Georgi Dimitrov i sin tale, der havde titlen: »Den fascistiske offensiv og Kominterns opgaver«: »Fascisme er utøjlet chauvinisme og plyndringskrig«. I juli 1937 udgav kammerat Dimitrov en artikel med titlen: »Fascisme er krig«.
- ¹⁹ V. I. Lenin: »Socialisme og Krig«, engelsk udgave, FL PH, Moskva, 1950, s. 19.
- ²⁰ Sun Tzu, kapitel 3, »Angrebets strategi«.
- ²¹ Chengpu, der ligger i den sydvestlige del af Chuan-cheng-amtet i provinsen Shantung, var skuepladsen for et stort slag mellem staterne Tsin og Chu år 632 f.v.t. Ved slagets begyndelse var Chu i offensiven, men efter at have trukket sig 90 *li* tilbage angreb Tsin på flankerne, hvor Chus tropper var svage, og tilføjede dem svære tab.
- ²² Oldtidsbyen Chenkao i den nordvestlige del af det nuværende Chengkaoamt i provinsen Honan var af stor militærstrategisk betydning. Den var skueplads for et slag udkæmpet år 203 f.v.t. mellem Liu Pang, konge af Han, og Hsiang Yu, konge af Chu. Først indtog Hsiang Yu Hsiangyang og Chengkao og jog Liu Pangs tropper på flugt. Liu Pang afventede så det gunstige tidspunkt, hvor Hsiang Yus tropper krydsede Szeshuifloden og befandt sig midt i strømmen. Han tilintetgjorde dem og generobrede Chengkao.
- ²³ År 203 f.v.t. førte Han Hsin, en general fra staten Han, sin hær i et stort slag mod Chao Hsieh ved Chinghsing. Chao Hsiehs hær, der sagdes at være på 200.000 mand, var adskillige gange større end Han-hæren. Han Hsin bragte sine styrker i stilling med ryggen mod en flod og førte dem i et tappert slag; samtidig afså han nogle enheder, der angreb og afledte fjendens bagtrop. Fanget i en knibtang led Chao Hsieh fuldstændigt nederlag.
- ²⁴ Oldtidsbyen Kunyang i den nordlige del af det nuværende Yehhsien amt i provinsen Honan, var stedet, hvor Liu Hsiu, grundlæggeren af det østlige Han-dynasti, besejrede Hsin-kejseren Wang Mangs tropper. Der var en stor talmæssig ulighed mellem de to sider. Liu Hsius styrker var på ialt 8-9000 mand mod Wang Mangs 400.000. Men ved at udnytte skødesløsheden hos Wang Mangs generaler Wang Hsun og Wang Yi og deres undervurdering af fjenden jog Liu

- Hsiu ved hjælp af 3000 udvalgte mænd Wang Mangs hovedstyrker på flugt. Han fulgte sejren op ved at tilintetgøre resten af den fjendtlige hær.
- ²⁵ Kuantu lå i den nordøstlige del af det nuværende Chungmou amt i provinsen Honan, og var skueplads for slaget mellem Tsao Tsaos og Yuan Shaos hære i 200 e.v.t. Yuan Shao havde en hær på 100.000 mand, medens Tsao Tsao kun havde en svag styrke og desuden manglede forsyninger. Tsao Tsao udnyttede fjendens uopmærksomhed. Han ledte sine tropper i et overraskelsesangreb og satte ild på fjendens forsyninger. Yuan Shaos hær, der undervurderede fjenden, blev spredt, og hovedstyrken blev udslettet.
- ²⁶ Sun Chuan herskede i staten Wu, og Tsao Tsao i staten Wei. Chihpi ligger nordøst for Chiayu på den sydlige bred af Yangtze-floden i provinsen Hupeh. I 208 e.v.t. samlede Tsao Tsao en 500.000 mand stor hær, som han proklamerede var på 800.000, til et angreb på Sun Chuan. Den sidstnævnte, der havde sluttet forbund med Tsao Tsaos dødsfjende Liu Pei, mønstrede en hær på 30.000 mand. Sun Chuans og Liu Peis allierede styrker, der vidste, at Tsao Tsaos hær var plaget af epidemier og desuden var uvant med livet til søs, stak ild på Tsao Tsaos flåde og udslettede hans hær.
- ²⁷ I Yiling øst for det nuværende Ichang i provinsen Hupeh besejrede Lu Sun, en general fra staten Wu, Liu Peis, herskeren af Shus, hær i året 222. Liu Peis hær vandt adskillige slag ved krigens begyndelse og trængte fem- eller sekshundrede li ind i Wu, så langt som til Yiling. Lu Sun, der forsvarede Yiling, undgik kamp i syv måneder indtil Liu Pei »ikke vidste sine levende råd, og hans hær var udmattet og havde mistet modet«. Derefter udslettede han fjendens hær ved at udnytte en gunstig vind til at antænde deres telte.
- ²⁸ Hsieh Hsuan, en general fra det østlige Tsin-dynasti, besejrede Fu Chien, herskeren over staten Chin, ved Feishui-floden i provinsen Anhwei i året 383. Fu Chien havde et infanteri på 600.000 mand, et kavalleri på 270.000 og en livvagt på over 30.000. Det østlige Tsins land- og søstyrker var kun på 80.000 mand. Da hærene var opstillet overfor hinanden på bredderne af Feishui-floden, udnyttede Hsieh Hsuan fjendens selvtilfredshed og indbildskhed og anmodede Fu Chien om at trække sine tropper tilbage, så Tsin-tropperne kunne krydse floden og tage kampen op. Fu Chien indvilligede, men da han beordrede hærens tilbagetrækning, gik der panik i mændene, og de kunne ikke stoppes. Tsin-tropperne udnyttede muligheden, gik over floden, angreb og udslettede fjenden.
- ²⁹ I 383 ringeagtede Fu Chien, herskeren over Chin, Tsins styrker og angreb dem. Tsin-tropperne bekæmpede de fjendtlige fremskudte styrker ved Lochien i Shouyang-amtet i provinsen Anhwei og trængte frem til lands og til vands. Da han besteg Shouyangs bymur, bemærkede Fu Chien Tsin-troppers perfekte opstilling, og da han antog træerne og buskene på Pakungbjerg for fjendtlige soldater, blev han skræmt af fjendens tilsyneladende styrke.
- ³⁰ Kammerat Mao Tsetung henviser hér til, at Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei, efter i 1927 at have svigtet enhedsfronten mellem Kuomintang og kommunisterne, indledte en tiårig krig mod folket og derved umuliggjorde dets storstilede organisering. Ansvar for dette påhviler reaktionære i Kuomintang under ledelse af Chiang Kai-shek.
- ³¹ Hertug Hsiang af Sung herskede i Forårets og Efterårets æra (722-481 f.v.t.). I 638 f.v.t. kæmpede staten Sung mod den mægtige stat Chu; Sung-styrkerne var allerede bragt i stilling, da Chu-tropperne overskred floden. En af Sungofficererne foreslog, at dette var det rette tidspunkt at angribe på, da Chu var talmæssigt overlegen. Men hertugen sagde: »Nej, en adelsmand bør ikke angribe nogen, der er uforberedt«. Da Chu-tropperne var kommet over floden, men endnu ikke havde grupperet sig, foreslog officeren igen et omgående angreb, og igen svarede hertugen: »Nej, en adelsmand bør ikke angribe en hær, der ikke er opstillet til kamp«. Da Chu-tropperne var færdige med deres forberedelser, gav hertugen tegn til angreb. Som et resultat led Sung-tropperne et katastrofalt nederlag, og hertugen selv blev såret.
- ³² Han Fu-chu, en af Kuomintangs krigsherrer, var i adskillige år guvernør i Shantung. Da de japanske angribere trængte sydpå mod Shantung langs med Tientsin-Pukow-jernbanen efter at have besat Peiping og Tientsin i 1937, flygtede Han Fu-chu hele vejen fra Shantung til Honan uden at indlade sig på et eneste slag.

- ³³ Kuomintang øgede sin hær ved tvangsudskrivning. Dets militær og politi anholdt mennesker overalt, lagde dem i lænker og behandlede dem som straffefanger. De, der havde penge, bestak Kuomintangs embedsmænd eller købte sig stedfortrædere.

KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS ROLLE I DEN NATIONALE KRIG

Oktober 1938

Kammerater, vore fremtidsudsigter er lyse. At bekæmpe den japanske imperialisme og opbygge et nyt Kina er ikke bare nødvendigt for os, men vi er også helt sikkert i stand til at nå disse mål. Der ligger imidlertid en vanskelig vej foran os mellem nutiden og den lyse fremtid. I kampen for et nyt Kina, må Kinas kommunistiske Parti og hele folket bekæmpe de japanske angribere på en planmæssig måde, og vi kan besejre dem gennem langvarig krig. Vi har allerede sagt en del om de forskellige problemer i forbindelse med krigen. Vi har opsummeret den erfaring, vi har fået siden krigsudbruddet og vurderet den nuværende situation, defineret de påtrængende opgaver, som hele nationen står overfor, og forklaret grundene til, at vi må stå en langvarig krig igennem ved hjælp af en langsigtet national enhedsfront mod Japan, og de metoder, som dette kræver. Vi har yderligere analyseret den internationale situation. Hvilke problemer står tilbage? Kammerater, der er endnu et problem, nemlig hvilken rolle Kinas kommunistiske Parti bør spille i den nationale krig, eller hvordan kommunister bør opfatte deres egen rolle, hvordan de bør styrke og forene sig for at blive i stand til at lede denne krig til sejr og ikke til nederlag.

Denne beretning blev aflagt af kammerat Mao Tsetung ved partiets 6. centralkomités 6. plenarmøde. Dette møde godkendte det politiske bureaus linie under kammerat Mao Tsetungs ledelse, og det var et meget vigtigt møde. Under diskussionen af spørgsmålet om Kinas kommunistiske Partis rolle i den nationale krig hjalp han alle kammerater til klart at forstå og samvittighedsfuldt at skildre partiets store og historiske ansvar som leder af modstandskrigen mod Japan. Plenarmødet besluttede at fastholde den anti-japanske enhedsfronts linie, men understregede samtidigt, at der måtte være både kamp og enhed inden for enhedsfronten, og at princippet »alt gennem enhedsfronten« ikke passede til de kinesiske forhold. Således kritiseredes tilpasningspolitikens fejl i relation til enhedsfronten. Dette problem blev behandlet af kammerat Mao Tsetung i »Spørgsmålet om uafhængighed og initiativ inden for enhedsfronten«, som var en del af hans afsluttende tale på det samme møde. I og med at mødet bekræftede, at det var yderst vigtigt for partiet at hellige sig organiseringen af folkets væbnede kamp mod Japan, besluttede det, at krigszonerne og fjendens bagland skulle være partiets vigtigste arbejdsområder, og det tilbageviste de fejlagtige opfattelser hos dem, der satte deres forhåbninger om sejr til Kuomintang's hære, og som ville have lagt folkets skæbne i hænderne på legale kampe under Kuomintang's reaktionære styre. Dette spørgsmål blev behandlet af kammerat Mao Tsetung i »Problemer i krigen og strategien«, der også var en del af hans afsluttende tale på mødet.

PATRIOTISME OG INTERNATIONALISME

Kan en kommunist, som er internationalist, samtidig være patriot? Vi mener, at han ikke bare kan, men må være det. Patriotismens indhold bestemmes i de enkelte tilfælde af de historiske forhold. De japanske angribere og Hitler har deres »patriotisme«, og vi har vor patriotisme. Kommunisten må beslutsomt bekæmpe de japanske angribere og Hitlers »patriotisme«. Kommunisterne i Japan og Tyskland er tilhængere af nederlag i de krige, deres lande fører. Det er i det japanske og tyske folks interesse at påføre de japanske angribere og Hitler nederlag med ethvert muligt middel, og jo større nederlag, desto bedre. Det er, hvad de japanske og tyske kommunister bør gøre, og det er, hvad de gør. For de krige, som de japanske angribere og Hitler har iværksat, skader både deres egne og hele verdens folk.

Kinas situation er anderledes, fordi Kina er offer for et angreb. Kinesiske kommunister må derfor forene patriotisme med internationalisme. Vi er samtidig internationalister og patrioter, og vor parole er: »Kæmp for at forsvare fædrelandet mod angriberne«. For os er defaitisme en forbrydelse, mens at kæmpe for sejr i modstandskrigen er en ufravigelig pligt. For kun ved at kæmpe for at forsvare fædrelandet kan vi besejre angriberne og opnå national befrielse. Og kun ved at opnå national befrielse vil det blive muligt for proletariatet og andre dele af det arbejdende folk at opnå deres egen frigørelse. Kinas sejr og de indtrængende imperialisters nederlag vil også hjælpe folk i andre lande. I nationale befrielseskrige er patriotisme således anvendt internationalisme. Af denne grund må kommunisterne udfolde hele deres initiativ, modigt og beslutsomt marchere til den nationale befrielseskrigs kampfront og rette deres geværer mod de japanske angribere. Af denne grund fremsatte vort parti straks efter begivenheden den 18. september 1931 en opfordring til at gøre modstand mod de japanske angribere i en national forsvarskrig. Senere foreslog partiet en national enhedsfront mod Japan, beordrede den Røde Hær til at reorganisere sig som en del af Den anti-japanske nationale revolutionære Hær og at marchere til fronten. Vores parti beordrede samtidig partimedlemmerne at indtage deres pladser i krigens forreste rækker og forsvare fædrelandet til sidste blodsdråbe. Det er gode patriotiske handlinger, som langt fra at stride imod internationalismen netop er at anvende den i Kina. Kun folk, som er politiske kludrehoveder eller har skjulte motiver, vrøvler om, at vi skulle have begået en fejl og opgivet internationalismen.

KOMMUNISTER BØR VISE ET EKSEMPEL I DEN NATIONALE KRIG

Af de ovenfor nævnte grunde bør kommunister være meget initiativrige i den

ationale krig og vise det konkret, hvilket vil sige, at de bør indtage den eksemplariske fortrops plads overalt. Vor krig føres under ugunstige forhold. National bevidsthed, national selvrespekt og national selvtilid er ikke tilstrækkeligt udviklet blandt de brede masser. Flertallet af folket er uorganiseret, Kinas militære magt er svag, økonomien er tilbagestående, det politiske system er udemokratisk, der findes korruption og pessimisme, og der er mangel på enhed og solidaritet inden for enhedsfronten. Dette er nogle af de ugunstige forhold. Derfor må kommunister bevidst påtage sig det store ansvar at forene hele nationen for at sætte en stopper for alle disse uønskede fænomener. Her er kommunisternes fremskudte plads som eksempler til efterfølgelse af største vigtighed. Kommuniste i den 8. rutearmé og den 4. armé bør vise et eksempel ved at kæmpe tappert, udføre ordrer, overholde disciplinen, udføre politisk arbejde og udvikle den indre enhed og solidaritet. Overfor venligtsindede partier og hære bør kommunisterne stå fast på enhed i modstanden mod Japan, fastholde enhedsfrontens program og vise et eksempel i deres udførelse af de opgaver, modstanden medfører. De bør være sandfærdige i tale og beslutsomme i handling, uden hovmod og oprigtige i forhandlinger og samarbejde med venligtsindede partier og hære. De bør være forbilleder i forholdet mellem partierne indenfor enhedsfronten.

Enhver kommunist, som har regeringsarbejde, bør være et eksempel ved sin gennemførte redelighed, ved at undgå favorisering ved udnævnelser og ved at arbejde hårdt for en lille løn. Enhver kommunist, som arbejder blandt masserne, bør være deres ven og ikke chef for dem, en utrættelig lærer og ikke bureaukratisk politiker. En kommunist bør aldrig under nogen omstændigheder sætte sine personlige interesser først; han bør indordne dem under nationens og massernes interesser. Derfor er egoisme, slaphed, korruption, forsøg på at komme i rampelyset osv. højst foragtelige, mens uselvskhed, arbejde af al kraft, helhjertet indsats for samfundet og stilfærdigt hårdt arbejde vil aftvinge respekt. Kommuniste bør arbejde i harmoni med alle progressive folk uden for partiet og stræbe efter at forene hele folket for at afskaffe alt det, der ikke er ønskeligt. Vi må indse, at kommunisterne kun udgør en lille del af befolkningen, og at der er et stort antal progressive og aktive folk uden for partiet, som vi må samarbejde med. Det er helt forkert at tro, at kun vi er gode, og at ingen andre er noget værd. Kommuniste skal ikke se ned på eller foragte folk, som er politisk tilbagestående, men være deres venner, forene sig med dem, overbevise dem og opmuntre dem til at gå fremad. Kommunisters indstilling over for en person, der har begået en fejl i sit arbejde, bør være at overbevise ham for at hjælpe ham til at forandre sig og starte på ny, og ikke at udelukke ham, medmindre han er uforbederlig.

Kommuniste bør vise et eksempel ved at være både praktiske og fremsynede. Kun ved at være praktiske kan de gennemføre de fastsatte opgaver, og kun ved at være fremsynede kan de undgå at fare vild under fremmarchen. Kommuniste bør derfor vise et eksempel i deres studier; de bør altid være

massernes elever såvel som deres lærere. Kun ved at lære af folket, af de virkelige forhold og af venligtsindede partier og hære og ved at lære dem indgående at kende, kan vi blive praktiske i vort arbejde og fremsynede i vor planlægning. I en langvarig krig og under ugunstige forhold kan vi kun mobilisere hele nationens dynamiske energi i kampen for at overvinde vanskelighederne, besejre fjenden og opbygge et nyt Kina, hvis kommunisterne efter bedste evne påtager sig rollen som en forbilledlig fortrop sammen med alle de fremskredne elementer i de venligtsindede partier og hære og i folket.

FOREN HELE NATIONEN OG BEKÆMP FJENDENS AGENTER I DENS MIDTE

Den eneste politik, der kan overvinde vanskeligheder, slå fjenden og opbygge et nyt Kina, er den politik, der befæster og udbygger den anti-japanske enhedsfront og mobiliserer hele nationens dynamiske energi. Der er imidlertid allerede fjendtlige agenter, som forsøger at skabe splittelse inden for vor nationale enhedsfront, nemlig forræderne, trotskisterne og de pro-japanske elementer. Kommuniste må altid være på vagt over for dem, afsløre deres kriminelle virksomhed med konkrete beviser og advare folket mod ikke at lade sig narre af dem. Kommuniste må skærpe deres politiske årvågenhed over for disse fjendtlige agenter. De må forstå, at en konsolidering og udbygning af den nationale enhedsfront hænger uadskilleligt sammen med afsløring og udrensning af fjendtlige agenter. Det er helt forkert kun at være opmærksom på den ene side og glemme den anden.

UDVID DET KOMMUNISTISKE PARTI OG FOREBYG FJENDTLIGE AGENTERS INDTRÆNGEN

For at overvinde vanskelighederne, slå fjenden og opbygge et nyt Kina, må det kommunistiske parti udbygge sin organisation og blive et stort masseparti ved at åbne dørene for de mange arbejdere, bønder og unge aktivister, som oprigtigt går ind for revolutionen, som tror på partiets principper, støtter partiets politik og er villige til at overholde dets disciplin og arbejde hårdt. Her bør man ikke finde sig i noget forsøg på tillukkethed. Men samtidig må man ikke slække på vagtsomheden overfor fjendtlige agents indtrængen. De japanske imperialisters sikkerhedstjeneste prøver ustandselig at splitte vort parti og smugle fordækte forrædere, trotskister, pro-japanske elementer, degenererede personer og lykkeriddere ind i partiets rækker ved at lade dem udgive sig for aktivister. Vi må ikke et øjeblik slække på vor vagtsomhed og vore strenge forsigtighedsregler over for den slags personer. Vi må ikke låse

dørene af frygt for fjendtlige agenter, da det er vor faste politik dristigt at udvide partiet. Men samtidig med at vi dristigt øger medlemstallet, må vi ikke slække på vagtsomheden over for fjendtlige agenter og lykkeriddere, som vil udnytte denne chance til at snige sig ind i vore rækker. Vi vil begå fejl, hvis vi kun er opmærksomme på den ene side og glemmer den anden. Den eneste rigtige politik er: »Udvid dristigt partiet, men slip ikke en eneste uønsket person ind.«

FASTHOLD BÅDE ENHEDSFRONTEN OG PARTIERNES UAFHÆNGIGHED

Det er kun ved fast at opretholde den nationale enhedsfront at vanskelighederne kan overvindes, fjenden kan nedkæmpes og et nyt Kina kan opbygges. Det er hævet over enhver tvivl. Samtidig må hvert parti og hver gruppe inden for enhedsfronten bevare sin ideologiske, politiske og organisatoriske uafhængighed. Dette gælder for Kuomintang, det kommunistiske parti og ethvert andet parti eller enhver anden gruppe. I forholdet mellem partierne gælder det demokratiske princip i Folkets tre Principper, som både tillader forening af alle partier og hvert enkelt partis selvstændige eksistens. Kun at tale om enhed og fornægte selvstændigheden, er at svigte det demokratiske princip, og det ville hverken det kommunistiske parti eller noget andet parti være med til. Der er ingen tvivl om, at uafhængigheden inden for enhedsfronten er relativ og ikke absolut, og at anse den for absolut ville være at undergrave den almene enhedspolitik mod fjenden. Men den relative uafhængighed må ikke fornægtes. Ideologisk, politisk og organisatorisk må hvert parti have sin relative uafhængighed, dvs. have relativ frihed. Hvis denne relative frihed fornægtes eller frivilligt opgives, vil den almene enhedspolitik mod fjenden også blive undergravet. Det må medlemmerne af det kommunistiske parti og alle de venligtsindede partier klart forstå.

Det samme gælder forholdet mellem klassekampen og den nationale kamp. Det er et fast princip, at i modstandskrigen må alt underordnes modstandens interesser. Derfor må klassekampens interesse underordnes modstandskrigens interesser og ikke komme i konflikt med disse. Men klasserne og klassekampen er kendsgerninger, og de folk, der benægter, at klassekampen er en kendsgerning, tager fejl. En teori, som prøver at bestride denne kendsgerning, er aldeles forkert. Vi benægter ikke klassekampen, vi tilpasser den. Den politik med gensidig hjælp og gensidige indrømmelser, som vi anbefaler, kan ikke bare anvendes mellem partier, men også mellem klasser. Enhed mod Japan kræver en passende afbalanceret politik imellem klasserne, en politik som ikke lader det arbejdende folk stå uden politisk og materiel beskyttelse, men som dog tager hensyn til de riges interesser, og således opfylder kravene

om solidaritet mod fjenden. Det er dårligt for modstandskrigen kun at tage hensyn til den ene side og overse den anden.

SE SITUATIONEN I SIN HELHED, HAV FLERTALLET I TANKERNE OG SAMARBEJD MED VORE ALLIEREDE

Når kommunister leder masserne i kampen mod fjenden, må de se situationen i sin helhed, have folkets flertal i tankerne og samarbejde med deres allierede. De må forstå det princip, at den enkelte dels behov må underordnes helhedens behov. Hvis et forslag synes egnet til en del af en bestemt situation, men ikke for situationen som helhed, så må delen vige pladsen for helheden. Og omvendt, hvis forslaget ikke er gavnligt for den enkelte del, men velegnet i lyset af situationen som helhed, så må delen igen vige for helheden. Det er det, der menes med udtrykket at »se situationen i sin helhed«. Kommuniste må aldrig fjerne sig fra folkets flertal eller forsømme det ved kun at lede nogle få progressive grupper i et isoleret og overilet fremstød, men må sørge for at knytte bånd mellem de progressive elementer og de brede masser. Det er det, der menes med udtrykket at »have flertallet i tankerne«. Overalt, hvor der findes demokratiske partier eller personer, der er villige til at samarbejde med os, er den korrekte holdning for kommunister at snakke om tingene med dem og samarbejde med dem. Det er forkert at forfalde til tilfældige beslutninger og skråsikre handlinger og at ignorere vore allierede. En god kommunist må være god til at se situationen i sin helhed, god til at tænke ud fra flertallet og god til at samarbejde med sine allierede. Vi har begået alvorlige fejl i disse henseender, og vi må stadig være opmærksomme på sagen.

KADREPOLITIK

Kinas kommunistiske Parti er et parti som leder en stor revolutionær kamp i et land med flere hundrede millioner indbyggere, og det kan ikke fuldføre sin historiske opgave uden et stort antal ledende kadre, som forener dygtighed med politisk redelighed. I løbet af de sidste sytten år har vort parti uddannet temmelig mange dygtige ledere, sådan at vi har en grundstamme af kadre i det militære, politiske og kulturelle arbejde og i parti- og massearbejdet. Det er partiets og hele nationens ære at have opnået det. Men den nuværende grundstamme er endnu ikke stærk nok til at bære den vældige udbygning af vor kamp, og det er stadig nødvendigt at uddanne dygtige folk i stort antal. Der har meldt sig mange aktivister, og der melder sig fortsat mange til det kinesiske folks store kamp. Vi har ansvaret for at organisere og uddanne dem, tage godt vare på dem og bruge dem på den rigtige måde. Så snart den politiske linie er fastlagt, bliver kadre den afgørende faktor¹. Derfor er det en kampopgave for os at skole et stort antal nye kadre planmæssigt.

Vi bør både beskæftige os med kaderer uden for partiet såvel som med partikaderer. Der findes mange dygtige folk uden for partiet, og dem må vi ikke overse. Det er enhver kommunistes pligt at befri sig for utilnærmelighed og overlegenhed, og at arbejde godt med kaderer uden for partiet, give dem oprigtig hjælp, indtage en varm og kammeratlig holdning over for dem og vinde deres initiativ for den store opgave at bekæmpe Japan og genopbygge nationen.

Vi må vide, hvordan vi skal bedømme kaderer. Vi må ikke indskrænke vor vurdering til en kort periode eller til en enkelt hændelse i en kadres liv, men vi bør se på hele hans liv og arbejde som en helhed. Det er hovedmetoden i kadrebedømmelsen.

Vi må vide, hvordan vi skal bruge kadererne rigtigt. Til syvende og sidst omfatter ledelse to hovedansvar: At udarbejde ideer og at bruge kadererne rigtigt. Sådan noget som at planlægge, tage beslutninger og give ordrer og direktiver, hører altsammen ind under det »at udarbejde ideer«. For at udføre ideerne i praksis, må vi sammensveje kadererne og opmuntre dem til handling. Dette hører ind under at »bruge kadererne rigtigt«. Igennem hele vort lands historie har der været to skarpt modstridende linier med hensyn til anvendelse af kaderer. Den ene har været at »udnævne folk efter deres indsats« og den anden at »udnævne folk ved favorisering«. Den første måde er hæderlig, den anden uhæderlig. Det grundlag, det kommunistiske parti bør anvende i sin kadrepolitik, er, om en kadre beslutsomt udfører partiets linie, overholder partidisciplinen, har nær kontakt med masserne, er i stand til at arbejde selvstændigt, er aktiv, arbejder hårdt og er uselvisk. Det er det, der menes med at »udnævne folk efter deres indsats«. Chang Kuo-taos kadrepolitik var den stik modsatte. Han fulgte linien at »udnævne folk ved favorisering« og samlede de folk omkring sig, som han personligt kunne lide, i en lille klike. Han begik til slut forræderi over for partiet og flygtede. Det er en vigtig lære for os. På baggrund af denne og lignende historiske advarsler må centralkomiteen og lederne på alle trin se det som deres vigtigste ansvar at holde fast ved den ærlige og retfærdige metode i kadrepolitikken og at forkaste den uærlige og uretfærdige metode, og på den måde konsolidere enheden i partiet.

Vi må forstå at tage godt vare på kadererne. Der er flere måder at gøre dette på.

For det første, giv dem vejledning. Det betyder at give dem frie hænder i arbejdet, så de har mod på at påtage sig et ansvar og samtidig at give dem tilstrækkelige instruktioner, så de bliver i stand til at udnytte deres initiativ fuldt ud under vejledning af partiets linie.

For det andet, hæv deres niveau. Det vil sige at skole dem ved at give dem muligheder for at studere, så de kan styrke deres teoretiske forståelse og arbejdssevne.

For det tredje, hold øje med deres arbejde og hjælp dem med at opsummere

deres erfaringer, fortsætte deres fremgang og rette deres fejl. At tildele arbejde uden at følge det og kun bemærke det, når der bliver begået alvorlige fejl – det er ikke den rigtige måde at tage vare på kadrerne på.

For det fjerde, brug som regel overtalelsesmetoden over for kadrer, der har begået fejl og hjælp dem med at rette fejlene. Kampmetoden bør kun bruges over for dem, der begår alvorlige fejl og alligevel nægter at modtage vejledning. Her er tålmodighed yderst vigtig. Det er forkert bare at stemple folk som »opportuniste«, eller uden videre at begynde »at føre kamp« mod dem.

For det femte, hjælp dem med deres vanskeligheder. Når kadrer har vanskeligheder på grund af sygdom, dårlig økonomi, familieproblemer eller andre vanskeligheder, må vi altid give dem så meget støtte som muligt.

Dette er den rette måde til at tage vare på kadrerne.

PARTIDISCIPLIN

På baggrund af Chang Kuo-taos alvorlige disciplinbrud, må vi på ny fastslå partidisciplinen, nemlig:

1. individet er underordnet organisationen
2. mindretallet er underordnet flertallet
3. det lavere trin er underordnet det højere, og
4. alle medlemmer er underordnet centralkomiteen.

Enhver, som bryder disse disciplinære regler, nedbryder partienheden. Erfaringen viser, at nogle folk bryder partidisciplinen, fordi de ikke ved, hvordan den er, mens andre, som Chang Kuo-tao, bevidst bryder den og udnytter mange partimedlemmers uvidenhed til at nå deres egne forræderiske mål. Derfor er det nødvendigt at skole medlemmerne i partiets disciplin, så de menige medlemmer ikke bare selv overholder den, men også fører tilsyn med, at lederne overholder disciplinen. På den måde forhindrer vi, at tilfælde som Chang Kuo-taos kan opstå. Hvis vi skal sikre os, at udviklingen af forholdene indenfor partiet følger de rigtige linier, må vi ved siden af de fire vigtigste regler for disciplin, som er nævnt ovenfor, udarbejde et sæt temmeligt detaljerede partiregler, som kan forene de ledende organs virksomhed på ethvert niveau.

PARTIDEMOKRATI

I den store kamp som foregår nu, kræver Kinas kommunistiske Parti, at alle dets ledende organer og alle medlemmer og kadrer skal udfolde alt deres initiativ, for kun det kan sikre sejren. Dette initiativ må komme til praktisk udtryk i de ledende organs, i kadrernes og partimedlemmernes evne til skabende arbejde, i deres villighed til at påtage sig ansvar, i den sprudlende

kraft de viser i deres arbejde, i deres mod og evne til at stille spørgsmål, sige deres mening og kritisere mangler og i den kammeratlige kontrol, som udøves over for de ledende organer og ledende kadrer. Hvis ikke, bliver »initiativ« kun en tom frase. Men sådan et initiativ kan kun udfoldes, hvis demokratiet er udbredt i partilivet. Det kan ikke komme til at fungere, hvis der ikke er demokrati nok i partilivet. Kun i en demokratisk atmosfære kan der frembringes store mængder af dygtige folk. I vores land er småproduktionen og det patriarkalske system fremherskende, og i landet som helhed er der endnu ikke noget demokratisk liv. Følgelig genspejles dette forhold i partiet ved, at vi har utilstrækkeligt demokrati i partilivet. Dette forhold hindrer hele partiet i at udfolde sit initiativ fuldt ud. På samme måde har det ført til utilstrækkeligt demokrati i enhedsfronten og i massebevægelserne. Af disse grunde må skoling i demokrati føres videre i partiet, så medlemmerne kan forstå, hvad demokratisk liv er, forstå forholdet mellem demokrati og centralisme, og hvordan demokratisk centralisme bør praktiseres. Kun på denne måde kan vi virkelig udbrede demokratiet i partiet og samtidig undgå både ultra-demokrati og den laden-stå-til som ødelægger disciplinen.

Det er også vigtigt at udvide demokratiet i vore partiorganisationer i hæren i den grad, det er nødvendigt for at styrke partimedlemmernes initiativ og øge troppernes kampeffektivitet. Der kan imidlertid ikke være så meget demokrati i partiorganisationerne i hæren som i de lokale partiorganisationer. Både i hæren og i de lokale partiorganisationer er meningen med indre partidemokrati at styrke disciplinen og øge kampeffektiviteten, ikke at svække dem.

At udvide demokratiet i partiet bør ses som et væsentligt skridt i partiets konsolidering og udvikling, og som et vigtigt våben til at gøre partiet særligt aktivt i den store kamp, så det kan leve op til sine opgaver, skabe ny styrke og overvinde krigens vanskeligheder.

PARTIET ER KONSOLIDERET OG STYRKET GENNEM KAMPEN PÅ TO FRONTER

Stort set har vort parti gennem de sidste sytten år lært at bruge det marxistisk-leninistiske våben med ideologisk kamp mod fejlagtige opfattelser inden for partiet på to fronter – mod højreopportunisme og mod »venstre«opportunisme.

Før den 6. centralkomité's 5. plenarmøde², bekæmpede vort parti Chen Tu-hsius højreopportunisme og kammerat Li Li-sans »venstre«opportunisme. Partiet gjorde store fremskridt takket være de sejre, partiet vandt i disse to indre partikampe. Efter det 5. plenarmøde kom der endnu to historiske indre partikampe, nemlig kampen under mødet i Tsunyi og kampen i forbindelse med eksklusionen af Chang Kuo-tao.

Tsunyi-mødet korrigerede alvorlige fejl af »venstre«opportunistisk karakter – principielle fejl, som var begået under kampen mod fjendens femte »omring-

nings- og undertrykkelses«-felttog – og forenede partiet og den Røde Hær. Det satte partiets centralkomité og den Røde Hærs hovedstyrker i stand til at føre den lange march til en sejrrig slutning, til at gå frem til en fremskudt stilling i modstanden mod Japan og til at gennemføre den ny politik for den anti-japanske nationale enhedsfront. Pasi- og Yen-an-møderne bekæmpede Chang Kuo-taos højreopportunisme (kampen mod Chang Kuo-taos linie begyndte under Pasi-mødet³, og afsluttede under Yen-an-mødet⁴) og derved lykkedes det at føre alle de røde styrker sammen og styrke hele partiets enhed til den heltedige kamp mod Japan. Begge disse typer af opportunistiske fejl opstod under den revolutionære borgerkrig, og deres kendetegn var, at det var fejl, som havde tilknytning til krigen.

Hvad har vi så lært af disse to indre partikampe?

1. Tendensen til »venstre«-overilethed, som overser både de subjektive og objektive forhold, er yderst skadelig i en revolutionær krig, og for den sags skyld i enhver revolutionær bevægelse. Den var blandt de alvorlige principielle fejl, som viste sig i kampen mod fjendens femte »omringnings- og undertrykkelses«-felttog, og som opstod på grund af uvidenhed om Kinas revolutionære krigs karakter.

2. Chang Kuo-taos opportunisme var imidlertid højre-opportunisme i den revolutionære krig og var en blanding af tilbageslagningslinje, krigshermentalitet og partifjendtlig aktivitet. Et stort antal kadre og partimedlemmer i den Røde Hærs 4. frontarmé – mænd af fin kvalitet og med lang og heltedig kamp bag sig – måtte først overvinde denne udgave af opportunismen for at kunne frigøre sig fra dens snarer og vende tilbage til centralkomiteens korrekte linie.

3. Under den ti år lange revolutionære bondekrig blev der nået slående resultater i det store organisatoriske arbejde med at opbygge hæren, regeringsarbejdet, massearbejdet og partiet. Havde det ikke været for den støtte, som dette organisationsarbejde gav til den heltedige kamp ved fronten, kunne vi ikke have fortsat den bitre kamp mod Chiang Kai-shek. Men i den sidste del af denne periode blev der gjort alvorlige principielle fejl i partiets politik med hensyn til kadre og organisationen, som kom til udtryk i tendensen til sektarisme, i hævnghæder og i overdreven ideologisk kamp. Disse fejl skyldtes både, at vi ikke havde fjernet resterne efter den gamle Li Li-san linie, og de nye politiske fejl, som blev begået i principielle spørgsmål. Disse fejl blev også rettet på Tsunyi-mødet, og partiet blev således i stand til at svinge om til en korrekt kadrepolitik og korrekte organiseringsprincipper. Chang Kuo-taos organiseringspolitik overtrådte alle partiprincipper, brød partidisciplinen og førte fraktionsarbejdet så langt ud, at det kom i opposition til partiet, centralkomiteen og den Kommunistiske Internationale. Centralkomiteen gjorde alt, hvad den kunne, for at overvinde Chang Kuo-taos forkæstelige og fejlagtige linie og for at forhindre hans partifjendtlige virksomhed. Den prøvede også at redde Chang Kuo-tao selv. Men da han stædigt afslog at rette

sine fejl og begyndte at spille dobbeltspil, og til sidst endda forrådte partiet og kastede sig i armene på Kuomintang, så måtte partiet tage kraftige forholdsregler og ekskludere ham. Dette disciplinære skridt fik ikke kun fuld støtte fra partimedlemmerne, men fra alle, der var loyale over for den nationale frigørelses sag. Den Kommunistiske Internationale godkendte også beslutningen og fordømte Chang Kuo-tao som desertør og forrædder.

Disse erfaringer og fremskridt har givet os forudsætninger for at forene hele partiet, styrke dets ideologiske, politiske og organisatoriske enhed, og føre modstandskrigen til sejr. Vort parti er hærdet og styrket gennem kampen på to fronter.

DEN NUVÆRENDE KAMP PÅ TO FRONTER

Fra nu af er det af største vigtighed at føre en politisk kamp mod højreorienteret pessimisme i modstandskrigen, selv om det stadig er nødvendigt at holde øje med »venstre«-overiletheden. I spørgsmålet om enhedsfronten og partiets og massernes organisering må vi fortsætte kampen mod »venstre«-tendensen til lukkethed, hvis vi skal opnå samarbejde med de forskellige andre antijapanske partier og grupper, udbygge det kommunistiske parti og gøre massebevægelsen bredere. Samtidig må vi sørge for at bekæmpe den højreopportunistiske tendens til ubetinget samarbejde og udvidelse af partiet. Ellers vil begge disse tendenser blive afsporede og forvandlede til samarbejde ved overgivelse og principløs udvidelse. Ideologisk kamp på de to fronter må tilpasses de virkelige forhold i hver situation. Vi må aldrig behandle et problem subjektivt eller tillade os at fortsætte den dårlige, gamle vane med at »sætte etiketter« på folk.

I kampen mod afvigelser må vi tage os alvorligt af at bekæmpe dobbeltspil. Som Chang Kuo-taos udvikling viser, er den største fare ved den slags aktivitet, at den kan udvikle sig til fraktionsvirksomhed. At erklære sig enig offentligt, men være uenig privat, at sige ja og mene nej, at sige pæne ting til folk, men bruge kneb bag deres ryg, – det er alt sammen dobbeltspil. Kun ved at skærpe kadrernes og partimedlemmernes årvågenhed mod den slags opførsel, kan vi styrke partidisciplinen.

STUDIER

I al almindelighed bør alle de partimedlemmer, som har mulighed for det, studere Marx', Engels', Lenins og Stalins teori, vor nationale historie og de nuværende bevægelser og retninger. Desuden bør de hjælpe til med at uddanne medlemmer, som er mindre skolede. Især bør kadrerne studere disse emner grundigt, og medlemmer af centralkomiteen og højere kadrer bør ofre

dem endnu større opmærksomhed. Intet politisk parti har mulighed for at føre en stor revolutionær bevægelse til sejr, hvis den ikke har en revolutionær teori, kendskab til historien og et dybtgående greb om den praktiske bevægelse.

Marx', Engels', Lenins og Stalins teori kan anvendes over hele verden. Vi bør ikke opfatte den som et dogme, men som vejledning til handling. At studere er ikke kun at lære ord og sætninger, men at tilegne sig marxismen-leninismen som revolutionens videnskab. Det er ikke bare et spørgsmål om at forstå de almene love, som Marx, Engels, Lenin og Stalin udledte af deres grundige studier af det virkelige liv og af revolutionær erfaring, men også om at studere deres standpunkt og metode til at undersøge og løse problemer med. Vort parti behersker nu marxismen-leninismen meget bedre end tidligere, men stadig ikke nær omfattende og grundigt nok. Det er vores opgave at lede en stor nation på flere hundrede millioner mennesker i en stor kamp uden fortilfælde. Det er derfor et stort problem for os at udbrede og uddybe studiet af marxismen-leninismen. Det kræver en hurtig løsning, som kun er mulig ved koncentreret indsats. Efter dette plenarmøde i centralkomiteen håber jeg overalt i partiet at se en kappestrid om studier, som vil vise, hvem der virkelig har lært noget, og hvem der har lært mere og lært bedre. Partiets kampevne vil blive meget større, og vor opgave at slå den japanske imperialisme vil blive meget hurtigere fuldført, hvis der er hundrede eller to hundrede kammerater, hvis greb om marxismen-leninismen er systematisk og ikke i løsrevne stykker, ægte og ikke hult, og som derfor vil kunne være med til at bære hovedansvaret for ledelsen.

En anden af vore opgaver er at studere vor historiske arv og bruge den marxistiske metode til at opsummere den kritisk. Vores nationale historie går flere tusinde år tilbage og har sine egne karaktertræk og talløse skatte. Men på disse områder er vi endnu kun skolebørn. Nutidens Kina er vokset frem af det gamle Kina. Vi er marxistiske i vort syn på historien, og vi må ikke skære vor historie væk. Vi bør opsummere vores historie fra Confucius til Sun Yat-sen og overtage denne værdifulde arv. Det er vigtigt for at lede nutidens store bevægelse. Da kommunister er marxister, er de også internationalister, men vi kan kun omsætte marxismen i praksis, når den smeltes sammen med vort lands særlige karakteristika og antager en klar national form. Marxismen-leninismens store styrke ligger netop i, at den forenes med den virkelige revolutionære praksis i alle lande. For Kinas kommunistiske Parti gælder det om at lære at anvende marxismen-leninismens teori på de særlige forhold i Kina. For kinesiske kommunister, som er en del af den store kinesiske nation, en del af dens kød og blod, er al snak om marxisme isoleret fra Kinas særlige træk kun uvirkelig marxisme, marxisme i et tomrum. Det bliver derfor vigtigt for hele partiet at forstå og at løse problemet om, hvordan man anvender marxismen konkret i Kina, sådan at alle dens udtryk får tydeligt kinesiske træk, dvs. at anvende marxismen i lys af Kinas særlige karakteristika. Stivnede udenlandske modeller må afskaffes, der må synges mindre på

tomme, abstrakte melodier, og dogmatismen må stedes til hvile. De må erstattes af den friske, levende kinesiske stil og kraft, som almindelige mennesker elsker. At adskille internationalt indhold fra national form, det gør kun de, der ikke forstår et ord af, hvad internationalisme er. Vi må tvætimod knytte de to sider nært sammen. I denne henseende er der alvorlige fejl i vore rækker, fejl, som vi samvittighedsfuldt må overvinde.

Hvad er den nuværende bevægelses kendetegn? Hvordan er dens love? Hvordan skal den ledes? Det er altsammen praktiske spørgsmål. Endnu i dag forstår vi ikke alt i den japanske imperialism, eller i Kina. Bevægelsen er i udvikling, nye ting vil vokse frem og de vokser frem i én endeløs strøm. At studere denne bevægelse som helhed, og som den udvikler sig, er en stor opgave, som kræver vor stadige opmærksomhed. Enhver som afviser at studere disse problemer alvorligt og grundigt, er ikke marxist.

Selvtilfredshed er studiernes fjende. Vi kan virkelig ikke lære noget som helst, før vi aflægger vor selvtilfredshed. Vor holdning til os selv må være »at have en umættelig lyst til at lære«, og over for andre »at være utrættelig til at lære fra os«.

ENHED OG SEJR

Enhed indenfor Kinas kommunistiske Parti er den grundlæggende forudsætning for at kunne forene hele nationen om at vinde modstandskrigen og at opbygge et nyt Kina. Sytten års hærddning har lært Kinas kommunistiske Parti mange måder at opnå indre enhed på, og vi har nu et langt mere modent parti. Derfor er vi i stand til at danne en stærk kerne for hele folket i kampen for at vinde sejr i modstandskrigen og bygge et nyt Kina. Kammerater, så længe vi er forenede, kan vi med sikkerhed nå dette mål.

Noter

¹ I sin rapport til SUKP(b)'s 17. kongres, januar 1934, sagde J. V. Stalin: »... Efter at den korrekte politiske linie er fastlagt, så afgør det organisatoriske arbejde alt, selv den politiske lines skæbne, om den skal lykkes eller mislykkes«. (Se Leninismens problemer). Han behandlede også spørgsmålet om »korrekt udvælgelse af mandskab«. I den tale han holdt i Kreml i maj 1935 til afgangskandidaterne fra akademierne for den Røde Hær, opstillede og forklarede Stalin parolen: »Kadrene afgør alt«. I sin beretning til SUKP(b)'s 18. kongres i marts 1939, sagde Stalin: »Efter at en korrekt politisk linie er udarbejdet og afprøvet i praksis, er partikadrerne den afgørende kraft i den ledelse partiet og staten udøver.«

² Der sigtes til perioden fra det ekstraordinære møde i det politiske bureau i Kinas kommunistiske Partis 5. centralkomité, august 1927, til den 6. centralkomités 5. plenarmøde i januar 1934.

³ Pasi-mødet blev indkaldt af centralkomiteens politiske bureau i august 1935 i Pasi, nordvest for amtsbyen Sungpan, på grænsen mellem det nordvestlige Szechuan og det sydøstlige Kansu. Chang Kuo-tao, som ledede en afdeling af den Røde Hær, havde revet sig løs fra centralkomiteen, trodsede dens ordrer og forsøgte at undergrave den; på dette møde vedtog centralkomiteen at forlade farezonen og at begive sig til det nordlige Shensi, sammen med de styrker i den Røde

Hær, der fulgte dens ordrer. Chang Kuo-tao førte imidlertid de enheder fra den Røde Hær, som han havde vildledt, sydpå til Tienchuan, Lushan, Store og Lille Chinchuan og Ahpa, hvor han oprettede en falsk centralkomité og åbenlyst bekæmpede partiet.

⁴Yenan-mødet var det udvidede møde i centralkomiteens politiske bureau som blev holdt i Yen-an i april 1937. Et stort antal kadrer og soldater i de enheder fra den Røde Hær under Chang Kuo-taos kommando, som allerede var blevet klar over hans forræderi, marcherede før dette møde nordpå mod grænseområdet Shensi-Kansu. På vejen fulgte en del enheder imidlertid en misforstået ordre og drejede mod vest til Kanchow, Liangchow og Suchow, som alle ligger i provinsen Kansu. De fleste blev udslettet af fjenden, og resten af dem nåede frem til Sinkiang og vendte først senere tilbage til grænseområdet Shensi-Kansu. De andre enheder havde forlængst nået grænseområdet Shensi-Kansu og sluttet sig til den Røde Hærs hovedstyrker. Chang Kuo-tao dukkede også selv op i det nordlige Shensi og var med til Yen-an-mødet. Mødet fordømte systematisk og afgørende hans opportunisme og oprør mod partiet. Han lod som om, at han var enig, men i virkeligheden forberedte han sit endelige forræderi mod partiet.

SPØRGSMÅLET OM UAFHÆNGIGHED OG INITIATIV INDEN FOR ENHEDSFRONTEN

5. november 1938

HJÆLP OG INDRØMMELSER SKAL VÆRE POSITIVE, IKKE NEGATIVE

Alle politiske partier og grupper i enhedsfronten må hjælpe hinanden og gøre gensidige indrømmelser af hensyn til langvarigt samarbejde, men en sådan hjælp og sådanne indrømmelser skal være positive, ikke negative. Vi må konsolidere og udvide vort eget parti og vor egen hær og bør samtidig være venligtsindede partier og hære behjælpelige med deres konsolidering og udvidelse; folket ønsker, at regeringen skal tilfredsstille dets politiske og økonomiske krav, og yder samtidig regeringen al mulig hjælp til at føre modstandskrigen til ende; fabriksarbejderne kræver bedre forhold af ejerne, og samtidig arbejder de hårdt af hensyn til modstandskampen; af hensyn til

Dette er en del af kammerat Mao Tsetungs afsluttende tale på partiets 6. centralkomités 6. plenarmøde. På dette tidspunkt var spørgsmålet om uafhængighed og initiativ inden for enhedsfronten et af de fremtrædende spørgsmål med hensyn til den anti-japanske enhedsfront, et spørgsmål om hvilket der var meningsforskelle mellem kammerat Mao Tsetung og Chen Shaoyu. Hvad det i virkeligheden drejede sig om, var spørgsmålet om proletariats ledelse i enhedsfronten. I sin rapport fra december 1947 (»Den nuværende situation og vore opgaver«) opsummerede kammerat Mao Tsetung kort disse forskelle:

Under modstandskrigen bekæmpede vort parti ideer, som mindede om kapitulationisternes (henvisning til Chen Tu-hsius kapitulationisme i perioden under den første revolutionære borgerkrig), det vil sige sådanne ideer som at gøre indrømmelser over for Kuomintangs anti-folkelige politik, at have mere tillid til Kuomintang end til masserne, ikke at turde at anspore til og give frit løb for massekampe, ikke at turde at udvide de befriede områder og folkets hære i de japansk-besatte områder, og at overgive ledelsen af modstandskrigen til Kuomintang. Vort parti førte en beslutsom kamp mod sådanne magtesløse og degenererede ideer, som går stik imod marxismen-leninismens principper, det gennemførte beslutsomt sin politiske linje, som går ud på at »udvikle de progressive kræfter, vinde midterkræfterne over og isolere det yderste højre«, og det udvidede beslutsomt de befriede områder og Folkets Befrielseshær. Ikke blot sikrede dette vort partis evne til at slå den japanske imperialisme i dens aggressionsperiode, men i tidsrummet efter den japanske overgivelse, da Chiang Kai-shek indledte sin kontrarevolutionære krig, sikrede det endvidere, at vort parti blev i stand til gnidningsløst og uden tab at slå ind på den kurs at møde Chiang Kaisheks kontra-revolutionære krig med en revolutionær folkekrig og at vinde store sejre på kort tid. Alle kammerater i partiet må holde sig denne historiske lære grundigt efterrettelig.

enheden vendt imod udenlandsk aggression, bør godsejerne reducere afgifter og renter, og bønderne bør samtidig betale afgifter og renter. Alle disse principper og fremgangsmåder angående gensidig hjælp er positive, ikke negative eller ensidige. Det samme bør være gældende for gensidige indrømmelser. Hver side bør afholde sig fra at underminere den anden side og fra at organisere hemmelige partiafdelinger inden for den anden sides parti, regering og hær. Vi på vor side organiserer ingen hemmelige partiafdelinger inden for Kuomintang og dets regering eller hær og lader derved Kuomintang have fred i sindet til fordel for modstandskrigen. Mundheldet: »At afholde sig fra at gøre visse ting for at kunne gøre andre«¹, passer præcist her. En national modstandskrig ville have været umulig uden reorganiseringen af den Røde Hær, ændringen af det administrative system i de Røde områder og vort afkald på det bevæbnede oprørs politik. Ved at give køb på disse områder har vi vundet på andre; negative forholdsregler har givet positive resultater. »At gå tilbage for bedre at kunne springe fremad«² – det er leninisme. At betragte indrømmelser som noget rent negativt er i modstrid med marxismen-leninismen. Der findes ganske rigtigt eksempler på rent negative indrømmelser – Anden Internationales doktrin om samarbejde mellem arbejde og kapital³ resulterede i, at en hel klasse og en hel revolution blev forrådt. I Kina var Chen Tu-hsiu og siden Chang Kuo-tao begge kapitulatorer; kapitulationismen må imødegås på det strengeste. Når vi gør indrømmelser, går tilbage, går i defensiven eller standser vor fremrykning i vore forbindelser med enten allierede eller fjender, bør vi altid se disse handlinger som en del af hele vor revolutionære politik, som et uomgængelig nødvendigt led i den revolutionære generallinje, som en drejning i en zig-zag kurs. For at sige det kort, så er de positive.

IDENTITETEN MELLEM DEN NATIONALE KAMP OG KLASSEKAMPEN

At opretholde en lang krig ved hjælp af et langvarigt samarbejde, eller med andre ord at underordne klassekampen under den nuværende nationale kamp mod Japan – dette er det fundamentale princip i enhedsfronten. Underlagt dette princip, bør partiernes og klassernes selvstændige karakter og deres uafhængighed og initiativ inden for enhedsfronten bevares, og deres grundlæggende rettigheder bør ikke ofres for samarbejdet og enhedens skyld, men må tværtimod opretholdes på det bestemteste inden for visse grænser. Kun således kan samarbejdet fremmes, ja kun således kan der være noget samarbejde overhovedet. Ellers vil samarbejdet blive til sammensmeltning, og enhedsfronten vil uundgåeligt blive ofret. I en kamp, som i sin karakter er national, antager klassekampen form af en national kamp, hvilket påviser identiteten mellem de to. På den ene side må de forskellige klassers politiske

og økonomiske krav i en given historisk periode ikke være af en sådan karakter, at de sprænger samarbejdet; på den anden side må den nationale kamps krav (behovet for at yde modstand imod Japan) være udgangspunktet for al klassekamp. Der er således identitet i enhedsfronten mellem enhed og uafhængighed og mellem den nationale kamp og klassekampen.

IDEEN OM »ALT GENNEM ENHEDSFRONTEN« ER FORKERT

Kuomintang er det parti, som er ved magten, og det har hidtil ikke tilladt enhedsfronten at antage organisatorisk form. Bag fjendens linjer er ideen om »alt gennem« umuligt, for der må vi handle uafhængigt og med initiativet i vore egne hænder, samtidig med at vi holder os til de aftaler, som Kuomintang har godkendt (for eksempel programmet for væbnet modstand og national genopbygning.) Eller vi kan muligvis handle først og rapportere bagefter, idet vi forudser, hvad Kuomintang muligvis ville gå med til. For eksempel ville udnævnelsen af administrative kommissærer og afsendelsen af tropper til Shantung-provinsen aldrig have fundet sted, hvis vi havde forsøgt at få disse ting gjort »gennem enhedsfronten«. Man siger, at Frankrigs kommunistiske Parti engang fremsatte en lignende parole, men det skyldtes sandsynligvis, at i Frankrig, hvor der allerede eksisterede en fælleskomité for partierne, og hvor det socialistiske parti var uvilligt til at handle i overensstemmelse med det fælles vedtagne program og ønskede at gå sine egne veje, var det kommunistiske parti nødt til at fremsætte en sådan parole for at holde det socialistiske parti tilbage, og det gjorde ganske givet ikke dette for at hæmme sig selv. I Kinas tilfælde har Kuomintang frtaget alle andre partier deres ligeret og forsøger på at tvinge dem til at følge deres ordrer. Hvis dette slagord skal forstås som et krav om, at alt, hvad Kuomintang gør, skal gå gennem os, er det både latterligt og umuligt. Hvis vi er nødt til at sikre os Kuomintangs samtykke til alt, hvad vi gør, hvad så hvis Kuomintang ikke giver sit samtykke? Eftersom Kuomintangs politik går ud på at begrænse vor vækst, er der for os overhovedet ingen grund til at fremsætte en sådan parole, som simpelthen binder os på hænder og fødder. I den nuværende situation er der ting, hvortil vi burde sikre os forhåndssamtykke fra Kuomintang, som f.eks. udvidelsen af vore tre divisioner til tre hærkorps – dette er at rapportere først og handle bagefter. Der er andre ting, som Kuomintang kan få at vide efter, at de er blevet til fuldbyrdede kendsgerninger, som f.eks. udvidelsen af vore styrker til over 200.000 mand – dette er at handle først og rapportere bagefter. Der er også sager som indkaldelsen af forsamlingen for grænseområdet, som vi bør udføre uden rapport foreløbig, når vi ved, at Kuomintang ikke vil samtykke. Der er andre ting igen, som vi foreløbig hverken bør gøre eller rapportere om, for de vil sandsynligvis sætte alt på spil. Kort sagt vi bør ikke

splitte enhedsfronten, men vi bør heller ikke lade os binde på hænder og fødder, og derfor bør sloganet »alt gennem enhedsfronten« ikke fremsættes. Hvis »alt skal underlægges enhedsfronten« bliver fortolket som »alt skal underlægges« Chiang Kai-shek og Yen Hsi-shan, så er også denne parole forkert. Vor politik går ud på uafhængighed og initiativ inden for enhedsfronten, det er både en enheds- og en uafhængighedspolitik.

Noter

¹ Et citat fra *Mencius*.

² V.I. Lenin: »Sammendrag af Hegels bog *Forelæsninger over Filosofiens Historie*«, Samlede Værker, Russ. udg., Moskva, 1958, Bind XXXVIII, s. 275.

³ »Doktrinen om samarbejde mellem arbejde og kapital« er Anden Internationales reaktionære doktrin, som forfægter et sådant samarbejde i de kapitalistiske lande og går imod den revolutionære omstyrtelse af borgerskabets herredømme og oprettelsen af proletariats diktatur.

PROBLEMER I KRIGEN OG STRATEGIEN

6. november 1938

I. KINAS KARAKTERISTISKE TRÆK OG DEN REVOLUTIONÆRE KRIG

At gribe magten ved hjælp af væbnet magt, at afgøre spørgsmålet ved hjælp af krig, dette er den centrale opgave i revolutionen og dens højeste form. Dette marxistisk-leninistiske revolutionsprincip har universel gyldighed, for Kina og for alle andre lande.

Men mens princippet forbliver det samme, kommer det proletariske partis anvendelse af det til udtryk på forskellige måder, afhængig af de skiftende betingelser. Indadtil praktiserer de kapitalistiske lande borgerligt demokrati (ikke feudalisme), når de ikke er fascistiske eller i krig; i deres relationer udadtil er de ikke selv undertrykt af, men undertrykker selv andre nationer. På grund af disse karakteristika er det det proletariske partis opgave i de kapitalistiske lande at opdrage arbejderne og opbygge sin styrke igennem en lang periode med legal kamp og således forberede sig på den endelige omstyrtelse af kapitalismen. I disse lande er det et spørgsmål om at føre en lang legal kamp, om at bruge parlamentet som en talerstol, om økonomiske og politiske strejker, om at organisere fagforeninger og at opdrage arbejderne. Der er organisationsformen legal og kampformen ublodig (ikke-militær). Med hensyn til spørgsmålet om krig går de kommunistiske partier i de kapitalisti-

Denne artikel er en del af kammerat Mao Tsetungs afsluttende tale på partiets 6. centralkomité 6. plenarmøde. I »Strategiske problemer i guerillakrigen mod Japan« og »Om langvarig krig« havde kammerat Mao Tsetung allerede afgjort spørgsmålet om partiets ledende rolle i modstandskrigen mod Japan. Men nogle kammerater, som begik højreopportunistiske fejl, benægtede, at partiet skulle bevare sin uafhængighed og sit initiativ inden for enhedsfronten og stod således tvivlende overfor og gik imod partiets linje med hensyn til krigen og strategien. For at overvinde denne højreopportunistisme, bringe hele partiet til en klarere forståelse for den fundamentale betydning af problemerne om krig og strategi i den kinesiske revolution og for at mobilisere det til seriøst arbejde i denne forbindelse, lagde kammerat Mao Tsetung atter vægt på emnets betydning på dette plenarmøde og greb det an i lyset af politiske kampes historie i Kina og analyserede udviklingen af partiets militære arbejde og de specifikke ændringer i dets strategi. Resultatet var enstemmighed i tænkningen i partiets ledelse og enstemmighed i handling i hele partiet.

ske lande imod de imperialistiske krige, som bliver ført af deres egne lande; hvis der forekommer sådanne krige, er det disse partiers politik at bringe de reaktionære regeringer til fald i deres egne lande. Den eneste krig, de ønsker at udkæmpe, er den borgerkrig, som de forbereder sig på.¹ Men denne opstand og denne krig bør ikke iværksættes, før borgerskabet bliver virkelig hjælpeløst, før flertallet af proletariatet er besluttet på at rejse sig med våben i hånd og kæmpe, og før bondemasserne frivilligt giver proletariatet deres hjælp. Og når tidspunktet for at iværksætte en sådan opstand og en sådan krig kommer, vil det første skridt blive at bemægtige sig byerne og derefter gå videre til landet og ikke omvendt. Dette er alt sammen blevet gjort af kommunistiske partier i kapitalistiske lande, og rigtigheden heraf er blevet bevist af oktoberrevolutionen i Rusland.

Kina er imidlertid anderledes. Det er karakteristisk for Kina, at det ikke er uafhængigt og demokratisk, men halv-kolonialt og halv-feudalt, at det indadtil ikke har noget demokrati, men befinder sig under feudal undertrykkelse, og at det i sine relationer udadtil ikke har nogen national uafhængighed, men er undertrykt af imperialismen. Heraf følger, at vi ikke har noget parlament at gøre brug af og ingen legal ret til at organisere arbejderne til strejke. Grundlæggende set er det ikke det kommunistiske partis opgave her at gennemgå en lang periode med legal kamp før iværksættelse af opstand og krig og at bemægtige sig de store byer først og derefter besætte landområderne, men omvendt.

Når imperialismen ikke foretager væbnede angreb på vort land, fører Kinas kommunistiske Parti enten borgerkrig sammen med borgerskabet imod krigsherrerne (imperialismens lakajer), som i 1924-27 under krigen i Kwangtung-provinsen² og den Nordlige Ekspedition, eller det forener sig med bønderne og småborgerskabet i byerne for at føre krig mod godsejerklassen og kompradorborgerskabet (ligeledes imperialismens lakajer) som i den revolutionære bondekrig i 1927-36. Når imperialismen iværksætter væbnede angreb på Kina, forener partiet alle klasser og lag i landet imod de fremmede aggressorer for at føre en national krig imod den fremmede fjende, som det gør i den nuværende modstandskrig mod Japan.

Alt dette viser forskellen mellem Kina og de kapitalistiske lande. I Kina er krigen den vigtigste kampform og hæren den vigtigste organisationsform. Andre former såsom masseorganisation og massekamp er ligeledes af yderste vigtighed og helt uundværlige og må under ingen omstændigheder overses, men deres formål er at tjene krigen. Før udbruddet af en krig er al organisation og kamp en forberedelse til krigen som i perioden fra 4. maj-bevægelsen af 1919 til 30. maj-bevægelsen af 1930. Efter at en krig er brudt ud, er al organisation og kamp koordineret med krigen enten direkte eller indirekte, som for eksempel i perioden under den Nordlige Ekspedition, hvor al organisation og kamp i revolutionshærens bagland var direkte koordineret med krigen, og hvor disse i de nordlige krigsherrers områder blev koordineret

indirekte med krigen. Og igen i den revolutionære bondekrigs periode blev al organisation og kamp inden for de røde områder koordineret direkte med krigen og uden for de røde områder indirekte. Og atter igen i den nuværende periode, modstandskrigen, er al organisation og kamp i de anti-japanske styrkers bagland og i de områder, som er besat af fjenden, direkte og indirekte koordineret med krigen.

»I Kina kæmper den væbnede revolution mod den væbnede kontrarevolution. Det er et af de specifikke træk og et af fortrinene ved den kinesiske revolution.«³ Denne tese af kammerat Stalin er fuldstændig korrekt og gælder lige fuldt for den Nordlige Ekspedition, den revolutionære bondekrig og den nuværende modstandskrig mod Japan. De er alle revolutionære krige, alle vendt mod kontrarevolutionære og alle hovedsageligt ført af det revolutionære folk, og de adskiller sig kun fra hinanden i den betydning, i hvilken en borgerkrig adskiller sig fra en national krig og i hvilken en krig ført af det kommunistiske parti adskiller sig fra en krig, som det fører i samarbejde med Kuomintang. Selvfølgelig er disse forskelle vigtige. De angiver bredden af hovedstyrkerne i krigen (en alliance mellem arbejderne og bønderne, eller mellem arbejderne, bønderne og borgerskabet) og de angiver, hvorvidt vor modstander i krigen er en indre eller en ydre (hvorvidt krigen føres mod hjemlige eller fremmede fjender, og hvis de er hjemlige, hvorvidt den er vendt mod de nordlige krigsherrer eller mod Kuomintang); de angiver også, at indholdet i Kinas revolutionære krig er forskelligt i forskellige stadier af dets historie. Men alle disse krige er eksempler på, at en væbnet revolution kæmper mod en kontrarevolution, de er alle revolutionære krige, og de udviser alle de specifikke træk og fortrin ved den kinesiske revolution. Tesen om, at en revolutionær krig »er et af de specifikke træk og et af fortrinene ved den kinesiske revolution«, passer perfekt på Kinas forhold. Kinas proletariske partis hovedopgave, en opgave som det blev konfronteret med næsten fra sin tidligste færd, har været at forene sig med så mange allierede som muligt og efter omstændighederne at organisere væbnede kampe for national og social befrielse imod væbnet kontrarevolution, enten indre eller ydre. Uden væbnet kamp ville proletariatet og det kommunistiske parti ikke have noget ståsted overhovedet i Kina, og det ville være umuligt at fuldføre nogen revolutionær opgave.

Vort parti fattede ikke dette punkt fuldtud i de første fem eller seks år, efter at det blev grundlagt, dvs. fra 1921 og indtil dets deltagelse i den Nordlige Ekspedition i 1926. Dengang forstod det ikke den enestående vigtighed af væbnet kamp i Kina, det forberedte sig heller ikke alvorligt på krig og på at organisere væbnede styrker, og det koncentrerede sig heller ikke om studiet af militær strategi og taktik. Under den Nordlige Ekspedition forsøgte det at vinde hæren over på sin side, men lagde ensidigt vægt på massebevægelsen med det resultat at hele massebevægelsen brød sammen i det øjeblik, hvor Kuomintang blev reaktionært. I lang tid efter 1927 fortsatte mange kammera-

ter med at gøre det til partiets opgave at forberede sig på opstande i byerne og at arbejde i de hvide områder. Det var først efter vor sejr med at afværge fjendens tredje »omringnings- og undertrykkelses«-felttog i 1931, at visse kammerater ændrede deres holdnings til dette spørgsmål fundamentalt. Men dette gjaldt ikke hele partiet, og der var andre kammerater, som ikke tænkte i de baner, som her er fremstillet.

Erfaringen fortæller os, at Kinas problemer ikke kan afgøres uden væbnet magt. En forståelse af dette punkt vil hjælpe os til at føre modstandskrigen mod Japan med succes fra nu af. Den kendsgerning, at hele nationen er ved at rejse sig i væbnet modstand i krigen mod Japan, bør indskærpe en bedre forståelse for vigtigheden af dette spørgsmål i hele partiet, og hvert partimedlem bør være forberedt på at gribe til våben og tage til fronten, hvad øjeblik det skal være. Endvidere har dette møde klart defineret retningen for vore anstrengelser ved at beslutte, at partiets vigtigste arbejdsområder er i kampzonerne og i fjendens bagland. Dette er også en udmærket modgift mod tendenser hos visse partimedlemmer til kun at ville arbejde i partiorganisationer og i massebevægelsen og til at være uvillige til at studere eller deltage i krigsførelse, og også mod visse skolers undladelse af at opfordre studerende til at tage til fronten og andre lignende fænomener. I det meste af Kina er partiorganisatorisk arbejde og massearbejde direkte kædet sammen med væbnet kamp; der forekommer ikke og kan ikke forekomme nogen form for partiarbejde eller massearbejde, som er isoleret og står alene. Selv i bagområder fjernt fra kampzonerne (som Yunnan, Kweichow og Szechuan) og i fjendtligt besatte områder (som Peiping, Tientsin, Nanking og Shanghai) er partiorganisatorisk arbejde og massearbejde koordineret med krigen, og må og skal udelukkende tjene frontens behov. Kort sagt, hele partiet må vie krigen stor opmærksomhed, studere militære anliggender og forberede sig på at kæmpe.

II. KUOMINTANGS KRIGSHISTORIE

Det vil være nyttigt for os at se på Kuomintangs historie og se hvilken opmærksomhed, den retter mod krig.

Lige fra dengang Sun Yat-sen organiserede en lille revolutionær gruppe, iværksatte han væbnede opstande mod Ching-dynastiet.⁴ »Tung Meng Hui«-perioden (Det kinesiske revolutionære Forbund) var fuld af væbnede opstande⁵ helt op til den væbnede omstyrtelse af Ching-dynastiet ved revolutionen af 1911. Dernæst gennemførte han i Det kinesiske revolutionære Partis periode en militærkampagne mod Yuan Shih-kai.⁶ Efterfølgende begivenheder såsom flådeenhedernes sydlige bevægelse,⁷ den Nordlige Ekspedition fra Kweilin⁸ og dannelsen af Whampoa militærakademiet⁹ hørte også til Sun Yat-sens militære forehavender.

Efter Sun Yat-sen kom Chiang Kai-shek, som bragte Kuomintangs militære magt til dets højdepunkt. Han sætter hæren lige så højt som sit eget liv og har haft erfaringer fra tre krige nemlig den Nordlige Ekspedition, borgerkrigen og modstandskrigen mod Japan. Chiang Kai-shek har i de sidste ti år været kontrarevolutionær. Han har skabt en kæmpemæssig »Centralhær« til kontrarevolutionære formål. Han har holdt strengt fast ved det livsvigtige punkt, at den, der har en hær, har magt, og at krig afgør alt. I denne henseende bør vi tage ved lære af ham. I denne henseende er både Sun Yat-sen og Chiang Kai-shek vore læremestre.

Siden revolutionen af 1911 har alle krigsherrerne klynget sig til deres hære til det yderste og sat stor pris på princippet om at »den, der har en hær, har magt.«

Tan Yen-kai,¹⁰ en dygtig bureaukrat som havde en broget karriere i Hunan, var aldrig blot og bart en civilguvernør, men insisterede på at være både militærguvernør og civilguvernør. Selv da han blev præsident for den nationale regering først i Canton og senere i Wuhan, var han samtidigt kommandør for den 2. armé.

Der findes mange sådanne krigsherrer, som har forståelse for dette kinesiske særtræk.

Der har også været partier i Kina først og fremmest Det progressive Parti,¹¹ som ikke ønskede at have en hær; og dog anerkendte selv dette parti, at det ikke kunne få regeringspositioner uden en vis opbakning fra krigsherrer. Blandt dets skiftende beskyttere har der været Yuan Shih-kai,¹² Tuan Chijui¹³ og Chiang Kai-shek (til hvem Den politiske videnskabsgruppe,¹⁴ dannet af en sektion af Det progressive Parti, har sluttet sig.) Nogle få små politiske partier med en kort historie, f.eks. Ungdomspartiet,¹⁵ har ingen hær og har derfor ikke været i stand til at komme nogen vegne.

I andre lande er det ikke nødvendigt for hvert af de borgerlige partier at have en væbnet styrke under sin direkte kommando. Men det forholder sig anderledes i Kina, hvor det på grund af den feudale opdeling af landet er sådan, at de godsejere eller borgerlige grupperinger eller partier, som har geværer, også har magt, og de, som har flere geværer, har mere magt. Når det befinder sig i sådanne omgivelser, bør det proletariske parti være i stand til klart at se sagens kerne.

Kommunister kæmper ikke for at opnå personlig militær magt (det må de under ingen omstændigheder gøre, og gid ingen nogensinde igen vil følge Chang Kuo-taos eksempel), men de må kæmpe for militær magt til partiet, for militær magt til folket. Eftersom der udspiller sig en national modstandskrig, må vi også kæmpe for militær magt til nationen. Der hvor der forekommer naivitet i spørgsmålet om militær magt, kan man ikke opnå noget overhovedet. Det er meget vanskeligt for det arbejdende folk, som er blevet bedraget og skræmt af de reaktionære herskende klasser i tusinder af år, at blive klar over vigtigheden af at have geværer i egne hænder. Nu, hvor den japanske

imperialistiske undertrykkelse og den landsomfattende modstand imod den har drevet vort arbejdende folk ind på krigsarenaen, bør kommunister bevise, at de er de mest politisk bevidste ledere i denne krig. Enhver kommunist må bringes til at fatte den sandhed, at »politisk magt vokser ud af et geværløb.« Vort princip er, at partiet kommanderer over geværet, og at geværet aldrig må få lejlighed til at kommandere over partiet. Og dog, når vi har geværer, kan vi skabe partiorganisationer, som de mægtige partiorganisationer, som den 8. rutearmé skabte i det nordlige Kina, er et vidnesbyrd om. Vi kan også skabe kadrer, skabe skoler, skabe kultur og skabe massebevægelser. Alt i Yenan er blevet skabt ved hjælp af geværer. Alting vokser ud af et geværløb. Ifølge den marxistiske teori om staten, er hæren statsmagtens hovedbestanddel. Den, der ønsker at gribe og beholde statsmagten, må have en stærk hær. Nogle mennesker latterliggør os som tilhængere af »krigens almagt«. Ja, vi er tilhængere af den revolutionære krigs almagt; det er noget godt, ikke noget dårligt, det er marxistisk. Det Russiske kommunistiske Partis geværer skabte socialisme. Vi vil skabe en demokratisk republik. Erfaringer fra klassekampen i imperialismens epoke fortæller os, at kun ved geværets magt kan arbejderklassen og de arbejdende masser slå det væbnede borgerskab og de væbnede godsejere; i denne forstand kan vi sige, at kun med geværer kan hele verden forandres. Vi er tilhængere af at afskaffe krig, vi ønsker ikke krig; men krig kan kun afskaffes gennem krig, og for at slippe af med geværet er det nødvendigt at gribe til geværet.

III. KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS KRIGSHISTORIE

Vort parti var ikke i stand til at begribe vigtigheden af direkte at engagere sig i krigsforberedelser og i organiseringen af væbnede styrker i en periode på tre eller fire år, dvs. fra 1921 (da Kinas kommunistiske Parti blev grundlagt) til 1924 (da Kuomintangs 1. nationale kongres blev afholdt), og det manglede stadig tilstrækkelig forståelse af dette spørgsmål i perioden 1924-27 og endda senere; ikke desto mindre påbegyndte det efter 1924, da det begyndte at deltage i Whampoa-militærakademiet, et nyt stadium og begyndte at se vigtigheden af militære anliggender. Gennem sin hjælp til Kuomintang i krigen i Kwangtung-provinsen og deltagelsen i den Nordlige Ekspedition, vandt partiet ledelsen af nogle væbnede styrker.¹⁶ Efter at have draget en bitter lære af revolutionens sammenbrud organiserede partiet dengang oprøret i Nanchang,¹⁷ efterårshøstopstanden¹⁸ og oprøret i Canton og indledte en ny periode, grundlæggelsen af den Røde Hær. Det var den afgørende periode, hvor vort parti nåede til en grundig forståelse for hærens vigtighed. Havde der ikke været nogen Rød Hær og nogen krig udkæmpet af den Røde Hær i denne periode, det vil sige, hvis det kommunistiske parti havde fulgt Chen Tu-hsius

likvideringslinje, ville den igangværende modstandskrig have været utænkelig eller kunne ikke have været holdt igang ret længe.

På sit krisemøde holdt den 7. august 1927 bekæmpede partiets centralkomité højreopportunismen på det politiske område og satte således partiet i stand til at gå et stort skridt fremad. På sit 4. plenarmøde i januar 1931 bekæmpede den 6. centralkomité i ord »venstre« opportunismen på det politiske område, men begik rent faktisk selv på ny en »venstre« opportunistisk fejl. De to møder var forskellige med hensyn til deres indhold og historiske rolle, men ingen af dem behandlede problemerne om krig og strategi alvorligt, en kendsgerning, som viste, at krig endnu ikke var blevet gjort til tyngdepunktet i partiets arbejde. Efter at partiets centrale ledelse bevægede sig ind i de røde områder i 1933, undergik denne situation en radikal forandring, men der blev igen begået principielle fejl i problemet om krig (og alle andre vigtige problemer), som medførte store tab for den revolutionære krig. Mødet i Tsunyi i 1935 var på den anden side hovedsageligt en kamp mod opportunismen på det militære område, det gav spørgsmålet om krig topprioritet og dette var en afspejling af tidens krigsforhold. I dag kan vi roligt sige, at Kinas kommunistiske Parti i de sidste sytten års kampe har skabt ikke blot en fast marxistisk politisk linje, men også en fast marxistisk militær linje. Vi har været i stand til at anvende marxismen til at løse ikke blot politiske, men også militære problemer; vi har ikke blot uddannet en stor kerne af kadrer, som er i stand til at lede partiet og staten men også en stor kerne af kadrer, som er i stand til at lede hæren. Disse resultater er revolutionens blomst, som er blevet vandet med utallige martyrs blod, en ære som ikke blot tilkommer det kinesiske kommunistiske parti og det kinesiske folk, men også de kommunistiske partier og folkeslag over hele verden. Der er kun tre hære i hele verden, som tilhører proletariatet og det arbejdende folk, nemlig de hære som bliver ledet af Sovjetunionens, Kinas og Spaniens kommunistiske partier, og indtil nu har kommunistiske partier i andre lande ikke haft nogen militær erfaring; derfor er vor hær og vor militære erfaring så meget mere værdifuld.

For at føre den nuværende modstandskrig mod Japan til sejr er det af yderste vigtighed at udvide og konsolidere den 8. rutearmé, den nye 4. armé og alle de guerillastyrker, som er under partiets ledelse. Ud fra dette princip bør partiet sende et tilstrækkeligt antal af sine bedste medlemmer og kadrer til fronten. Alt må tjene sejren ved fronten, og den organisatoriske opgave må underordnes den politiske opgave.

IV. FORANDRINGER I PARTIETS MILITÆRE STRATEGI I BORGERKRIGEN OG DEN NATIONALE KRIG

Forandringerne i vort partis militære strategi er værd at studere. Lad os behandle de to processer, borgerkrigen og den nationale krig, hver for sig.

Borgerkrigen kan stort set deles op i to strategiske perioder. Guerillakrigsførelse var den primære i den første periode og regulær krigsførelse i den anden. Men den regulære krigsførelse var af den kinesiske type og kun regulær i sin koncentration af styrker til mobil krigsførelse og med hensyn til en vis grad af centralisering og planlægning på kommando- og organisationsområdet; i andre henseender bibeholdt den karakter af guerillakrig og var som regulær krigsførelse på et lavt niveau og ikke sammenlignelig med udenlandske hæres eller på visse måder selv med Kuomintang's hærs regulære krigsførelse. I en vis forstand var denne type af regulær krigsførelse således kun guerillakrigsførelse på et højere niveau.

Modstandskrigen mod Japan kan også stort set deles op i to strategiske perioder, hvad vort militære opgaver angår. I den første periode (som omfatter stadierne med den strategiske defensiv og den strategiske ligevægt) er det guerillakrigsførelsen, som er den primære, mens det i den anden (den strategiske modoffensivs stadium) er den regulære krigsførelse, som vil være den primære. Imidlertid adskiller guerillakrigsførelsen i den første periode af modstandskrigen sig betydeligt i sit indhold fra guerillakrigsførelsen i den første periode af borgerkrigen, fordi de spredtliggende guerillaopgaver bliver udført af den regulære (dvs. til en vis grad regulære) 8. rutearmé. På samme måde vil den regulære krigsførelse i den anden periode af modstandskrigen være forskellig fra den regulære krigsførelse i den anden periode af borgerkrigen, fordi vi kan antage, at der med moderne udrustning vil ske en stor ændring både i hæren og i dens operationer. Vor hær vil på det tidspunkt opnå en høj grad af centralisering og organisation, og dens operationer vil miste noget af deres guerillakarakter og opnå en høj grad af regularitet; det, der nu er på et lavt niveau, vil på det tidspunkt blive hævet op på et højere niveau, og den kinesiske type af regulær krigsførelse vil ændre sig til den generelle type. Det vil være vor opgave i den strategiske modoffensivs stadium.

Således ser vi, at de to processer, borgerkrigen og modstandskrigen mod Japan, og deres fire strategiske perioder indeholder tre ændringer i strategien. Den første var ændringen fra guerillakrigsførelse til regulær krigsførelse i borgerkrigen. Den anden var ændringen fra regulær krigsførelse i borgerkrigen til guerillakrigsførelse i modstandskrigen. Og den tredje vil være ændringen fra guerillakrigsførelse til regulær krigsførelse i modstandskrigen.

Den første af de tre ændringer mødte store vanskeligheder. Den indebar en dobbelt opgave. På den ene side måtte vi kæmpe imod højretendensen til lokalpatriotisme og guerilla-mentaliteten, som bestod i at klynge sig til guerillavaner og i at nægte at skifte over til regularitet, en tendens som opstod, fordi vore kadre undervurderede ændringerne i fjendens situation og vore egne opgaver. I det Centrale Røde Område var det først efter megen omhyggelig opdragelse, at denne tendens gradvist blev rettet. På den anden side måtte vi også kæmpe imod »venstre«tendensen til overcentralisering og

eventyrpolitik, som lagde unødvendig vægt på regularitet, en tendens som opstod, fordi nogle af de ledende kadrer overvurderede fjenden, stillede for store opgaver og anvendte udenlandsk erfaring mekanisk uden hensyn til de faktiske betingelser. I tre lange år (før mødet i Tsunyi) påførte denne tendens det Centrale Røde Område enorme ofre, og den blev først rettet, efter at vi havde gjort erfaringer, som vi betalte med blod. Rettelsen af den var et resultat af mødet i Tsunyi.

Den anden ændring i strategien fandt sted i efteråret 1937 (efter begivenhederne ved Lukouchiao) på det afgørende øjeblik i de to krige. Vi stod over for en ny fjende, den japanske imperialisme, og fik som 'allieret vor tidligere fjende, Kuomintang (som stadig var fjendtlig over for os), og krigsskuepladsen var Nordkinas udstrakte område (som kun for en tid var vor hærs front, men som snart skulle blive fjendens bagland og forblive det i lang tid). I denne specielle situation var ændringen i vor strategi yderst alvorlig. I denne specielle situation måtte vi lave fortidens regulære hær om til en guerillahær (af hensyn til dens specielle operationer og ikke til dens organisationssans eller dens disciplin) og forandre fortidens mobile krigsførelse til guerillakrigsførelse, så vi kunne tilpasse os til den slags fjende, som stod over for os, og til de opgaver, vi stod overfor. Men denne ændring var tilsyneladende et skridt baglæns og derfor nødvendigvis meget vanskelig. Både undervurdering og en sygelig frygt for Japan, begge sandsynlige tendenser på et sådant tidspunkt, forekom faktisk inden for Kuomintang. Da Kuomintang gik fra borgerkrig til national krig, led det mange unødvendige tab hovedsageligt på grund af undervurdering af fjenden, men også på grund af sin sygelige frygt for Japan (som eksemplificeret af Han Fu-chu og Liu Chih¹⁹). På den anden side har vi gennemført ændringen temmelig glat, og i stedet for at lide tab har vi vundet store sejre. Grunden hertil er, at det store flertal af vore kadrer accepterede centralkomiteens korrekte ledelse i god tid og vurderede den foreliggende situation med stor dygtighed, skønt der var alvorlige diskussioner mellem centralkomiteen og nogle af kadrerne i hæren. Den meget store betydning af denne ændring for udholdenheden i udviklingen af og sejren i modstandskampen som helhed så vel som for Kinas kommunistiske Partis fremtid, kan ses umiddelbart, hvis vi tænker på den anti-japanske guerillakrigsførelses historiske betydning for bestemmelsen af den nationale befrielseskamps skæbne i Kina. Med sin overordentlige bredde og langvarighed er Kinas anti-japanske guerillakrig uden fortilfælde, ikke blot i Østen, men måske i hele menneskehedens historie.

Den tredje ændring, fra guerillakrigsførelse til regulær krigsførelse mod Japan, tilhører krigens fremtidige udvikling, som formodentlig vil afføde nye omstændigheder og nye vanskeligheder. Det behøver vi ikke diskutere nu.

V. GUERILLAKRIGENS STRATEGISKE ROLLE I MODSTANDEN MOD JAPAN

I den anti-japanske krig som helhed betragtet er regulær krigsførelse det primære og guerillakrig et supplement, for kun regulær krigsførelse kan bestemme krigens endelige udfald. Af de tre strategiske stadier (defensiven, ligevægten og modoffensiven) i hele krigsprocessen i landet som helhed er det første og sidste begge stadier, i hvilke regulær krigsførelse er det primære og guerillakrig et supplement. I mellemstadiet vil guerillakrig blive den primære og regulær krigsførelse et supplement, fordi fjenden ikke vil give slip på de områder, han har besat, og vi vil gøre forberedelser til modoffensiven, men vil endnu ikke være parate til at sætte den i gang. Skønt dette stadium muligvis vil blive det længste, er det stadig kun ét af det tre stadier i hele krigen. Hvis vi tager krigen som helhed, er regulær krigsførelse derfor den primære og guerillakrig et supplement. Hvis vi ikke indser dette, hvis vi ikke anerkender, at regulær krigsførelse vil bestemme krigens endelige udfald, og hvis vi ikke har opmærksomheden rettet mod opbygningen af en regulær hær og mod at studere og lede regulær krigsførelse, vil vi være ude af stand til at slå Japan. Dette er det ene af sagens aspekter.

Alligevel indtager guerillakrigen en vigtig strategisk plads gennem hele krigen. Uden guerillakrigen og uden at udvise skyldig opmærksomhed over for opbygningen af guerillaenheder og mod at studere og lede guerillakrigen, vil vi ligeledes være ude af stand til at slå Japan. Grunden er, at eftersom størstedelen af Kina vil blive omdannet til bagland for fjenden, så vil fjenden, i tilfælde af at der ikke findes en yderst omfattende og vedholdende guerillakrig, trygt forsøge sig uden nogen frygt for angreb bagfra, han vil påføre vore hovedstyrker, som kæmper ved fronten, store tab og vil iværksætte mere og mere aggressive offensiver; det vil således være vanskeligt for os at fremkalde en ligevægtssituation, og selve fortsættelsen af modstandskrigen kan blive sat på spil. Men selv om sagerne ikke former sig på den måde, vil der følge andre ugunstige omstændigheder som f.eks. den utilstrækkelige opbygning af kræfter til vor modoffensiv, fraværet af støtteaktioner under modoffensiven og den mulighed, at fjenden vil være i stand til at erstatte sine tab. Hvis disse omstændigheder indtræffer og ikke overvindes af en udvikling i tide af omfattende og vedholdende guerillakrig, vil det ligeledes være umuligt at slå Japan. Heraf følger, at skønt guerillakrigen indtager en supplerende plads i krigen som helhed, så har den alligevel en yderst vigtig plads i strategien. Når der føres modstandskrig mod Japan, er det utvivlsomt en alvorlig fejl at forsømme guerillakrigen. Dette er det andet af sagens aspekter.

Guerillakrigsførelse er mulig under forudsætning af, at man har et stort land; derfor var der også guerillakrig i fortiden. Men guerillakrigen kan kun bringes til at vare ved, når den ledes af det kommunistiske parti. Det er grunden til, at guerillakrigen almindeligvis mislykkedes i fortiden og til, at

den kan være sejrrig i moderne tid og kun i store lande, hvor der er opstået et kommunistisk parti, som i Sovjetunionen under borgerkrigen der og i Kina lige nu. Når man tager de nuværende omstændigheder og den generelle situation med hensyn til krigen i betragtning, er arbejdsdelingen mellem Kuomintang og det kommunistiske parti i den antijapanske krig, hvor førstnævnte praktiserer regulær krigsførelse ved fronten, og sidstnævnte praktiserer guerillakrig bagved fjendens linjer, både nødvendig og rigtig og er en sag om gensidige behov, gensidig koordinering og gensidig hjælp.

Man kan således forstå, hvor vigtigt og nødvendigt det var for vort parti at ændre sin militære strategi fra den regulære krigsførelse i den sidste periode af borgerkrigen til guerillakrigen i den første periode af modstandskrigen. De gunstige virkninger af denne ændring kan opsummeres i følgende atten punkter:

- (1) indskrænkning af de områder, der var besat af fjendens styrker;
- (2) udvidelse af vore egne styrkers baseområder;
- (3) i det defensive stadium, koordinering med operationer ved den regulære front med det formål at binde fjenden;
- (4) i ligevægtsstadiet, opretholdelse af et fast greb om baseområderne bag fjendens linjer med det formål at lette uddannelsen og reorganiseringen af tropperne ved den regulære front;
- (5) i det modoffensive stadium, koordinering med den regulære front med hensyn til generobring af tabt territorium;
- (6) den hurtigste og mest effektive udvidelse af vore styrker;
- (7) den bredeste udvidelse af det kommunistiske parti, så der kan organiseres en partiafdeling i hver landsby;
- (8) den bredeste udvikling af massebevægelserne, så alle folk bag fjendens linjer, undtagen dem inden for hans fæstninger, kan organiseres;
- (9) den mest omfattende oprettelse af anti-japanske demokratiske politiske magtorganer;
- (10) den bredeste udvikling af anti-japansk kulturelt og opdragelsesmæssigt arbejde;
- (11) den mest vidtgående forbedring af folkets levevilkår;
- (12) den mest effektive nedbrydning af de fjendtlige tropper;
- (13) den mest omfattende og vedvarende indvirkning på folkestemningen og stimulering af moralen over hele landet;
- (14) det mest vidtgående incitament til fremskridt i de venligtsindede hære og partier;
- (15) tilpasning til den situation, hvor fjenden er stærk og vi er svage, så vi lider færre tab og vinder flere sejre;
- (16) tilpasning til den kendsgerning, at Kina er stort og Japan lille med det formål at få fjenden til at lide flere tab og vinde færre sejre;

(17) den hurtigste og mest effektive uddannelse af et stort antal kadrer til ledelsesfunktioner; og

(18) den mest effektive løsning af forsyningsproblemet.

Det ligger også uden for enhver tvivl, at guerillaenhederne og guerillakrigen i den lange kampperiode ikke vil forblive, som de er, men vil udvikle sig til et højere stadium og gradvist udvikle sig til regulære enheder og regulær krigsførelse. Gennem guerillakrigen vil vi opbygge vore kræfter og forvandle os selv til at blive et afgørende element i sønderknusningen af den japanske imperialisme.

VI. STUDIET AF MILITÆRE ANLIGGENDER SKAL VIES STOR OPMÆRKSOMHED

Løsningen af alle spørgsmål mellem to fjendtlighedsindede hære er afhængig af krig, og Kinas overlevelse eller udslettelse er afhængig af dets sejr eller nederlag i den nuværende krig. Derfor tåler vort studium af militær teori, af strategi og taktik og af politisk arbejde i hæren ikke et øjebliks opsættelse. Skønt vort studium af taktik stadig er utilstrækkeligt, har de af vore kammerater, som er optaget af militært arbejde, opnået en hel del i de sidste ti år og har på basis af kinesiske betingelser frembragt meget nyt; det er her en mangel, at der ikke har været nogen generel opsummering. Men indtil nu er det kun få, der har taget studiet af problemerne om strategi og krigsteori op. Der er opnået førsteklasses resultater i studiet af vort politiske arbejde, som hvad angår rigdommen af erfaringer og antallet af og kvaliteten af dets nyskabelser, kun kommer i anden række i forhold til Sovjetunionen; her er manglen ligeledes utilstrækkelig syntese og systematisering. Udbredelsen af militær viden er en påtrængende opgave for partiet og for hele landet. Vi må nu vie alle disse ting, men mest af alt krigens teori og strategi, stor opmærksomhed. Jeg skønner det bydende nødvendigt, at vi vækker interessen for studiet af militær teori og retter alle medlemmers opmærksomhed mod studiet af militære spørgsmål.

Noter

¹ Se V. I. Lenin: »Krigen og det russiske socialdemokrati« (*Udvalgte Værker*. Tiden, København 1947, bd. 6, s. 7-18); »The Conference of the R.S.D.L.P. Groups Abroad« (*Collected Works*, eng. udg. Moskva 1964, bd. 21, s. 158-169); »The Defeat of One's Own Government in the Imperialist War« (sst., s. 275-280); »The Defeat of Russia and the Revolutionary Crisis«, (sst., s. 378-382). Disse artikler, skrevet i 1914-15, behandler specielt den imperialistiske krig på den tid. Se også »Sovjetunionens kommunistiske Partis (Bolsjevikernes) historie. Kort Gennemgang. Tiden, København 1946, s. 195-203.

² I 1924 slog dr. Sun Yat-sen i alliance med det kommunistiske parti og de revolutionære arbejdere og bønder »Købmændenes Korps«, en væbnet styrke bestående af de kompradorer

- og godsejere, som var engageret i kontrarevolutionære aktiviteter i Canton i samarbejde med de Britiske imperialister. Revolutionshæren, som var blevet oprettet på basis af et samarbejde mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, tog afsted fra Canton tidligt i 1925, udkæmpede det Østlige Felttog og slog med støtte fra bønderne krigsherren Chen Chiung-mings tropper. Derefter vendte den tilbage til Canton og omstyrkede krigsherrerne i Yunnan og Kwangsi, som havde bidt sig fast der. Samme efterår anførte den det 2. Østlige Felttog og udslettede til sidst Chen Chiung-mings styrker. Disse fremstød, i hvilke medlemmer af det kommunistiske parti og det kommunistiske ungdomsforbund kæmpede helt modigt i fortroppen, afstedkom den politiske forening af Kwangtung-provinsen og banede vejen for den Nordlige Ekspedition.
- ³ J.V. Stalin, »Om Perspektiverne for Revolutionen i Kina«, Værker, Tiden, København 1955, bd. 8, s. 310.
- ⁴ I 1894 dannede dr. Sun Yat-sen en lille revolutionær organisation i Honolulu kaldet *Hsing Chung Hui* (Selskabet til Kinas genfødsel). Med støtte fra de hemmelige selskaber i folket iværksatte han to væbnede opstande i Kwangtung provinsen mod Ching-regeringen efter dens nederlag i den kinesisk-japanske krig i 1895, det ene i Canton i 1895 og det andet ved Huichow i 1900.
- ⁵ *Tung Meng Hui*, eller Det kinesiske revolutionære Forbund (en enhedsfrontsorganisation bestående af borgerskabet, småborgerskabet og en del af landadelen, som var modstandere af Ching-regeringen) blev dannet i 1905 ved en sammenslutning af *Hsing Chung Hui* (se ovenstående note) og to andre grupper, *Hua Hsing Hui* (Selskabet til Kinas genfødsel) og *Kuang Fu Hui* (Selskabet til at bryde det udenlandske åg). Det fremsatte et borgerligt revolutionsprogram, som slog til lyd for »uddrivelsen af tartarerne (manchuerne), helbredelsen af Kina, grundlæggelsen af en republik og lighed i besiddelsen af jord«. I Det kinesiske revolutionære Forbunds periode iværksatte dr. Sun Yat-sen, efter at have allieret sig med de hemmelige selskaber og en del af Ching-regeringens nye hær, en række væbnede opstande mod Ching-regimet, først og fremmest ved Pinghsiang (Kiangsi-provinsen), Liuyang og Liling (Hunan-provinsen) i 1906, ved Huangkang, Chaochow og Chinchow (Kwangtung-provinsen), og ved Chennankuan (Kwangsi-provinsen) i 1907, ved Hokou (Yunnan-provinsen) i 1908 og ved Canton i 1911. Den sidste fulgtes samme år af Wuchang-opstanden, som resulterede i, at Ching-dynastiet blev styrtet.
- ⁶ I 1912 blev Det kinesiske revolutionære Forbund reorganiseret til Kuomintang og indgik et kompromis med det nordlige krigsherreregime under ledelse af Yuan Shih-kai. I 1913 marcherede Yuans tropper sydpå for at undertrykke de styrker, som havde rejst sig i provinserne Kiangsi, Anhwei og Kwangtung i løbet af revolutionen af 1911. Der blev organiseret væbnet modstand af dr. Sun Yat-sen, men den blev snart knust. I 1914, da han havde indset fejlen ved Kuomintangs kompromispolitik, dannede dr. Sun *Chung Hua Ke Ming Tang* (Det kinesiske revolutionære Parti) i Tokyo i Japan for at holde sin organisation adskilt fra datidens Kuomintang. Det nye parti var i virkeligheden en alliance mellem de politiske repræsentanter for en del af småborgerskabet og en del af det borgerskab, som var imod Yuan Shih-kai. Gennem denne alliance iværksatte dr. Sun Yat-sen en mindre opstand i Shanghai i 1914. I 1915, da Yuan Shih-kai udråbte sig selv til kejser, drog Tsai Ngo og andre ud fra Yunnan for at skride ind over for ham, og dr. Sun var ligeledes meget aktiv med at slå til lyd for og fremme væbnet modstand mod Yuan Shih-kai.
- ⁷ I 1917 tog dr. Sun Yat-sen fra Shanghai til Canton i spidsen for en flådestyrke, som var under hans indflydelse. Med Kwangtung som base og i samarbejde med de sydvestlige krigsherrer, som var modstandere af den nordlige krigsherre Tuan Chi-jui, nedsatte han en militærregering vendt mod Tuan Chi-jui.
- ⁸ I 1921 planlagde dr. Sun Yat-sen en nordlig ekspedition fra Kweilin i Kwangsi-provinsen. Men hans plan blev væltet af et mytteri organiseret af hans underordnede Chen Chiung-ming, som var i forbund med de nordlige krigsherrer.
- ⁹ Whampoa Militærakademi, beliggende ved Whampoa nær Canton, blev grundlagt af dr.

Sun Yat-sen i 1924 efter reorganiseringen af Kuomintang med hjælp fra Kinas kommunistiske Parti og Sovjetunionen. Før Chiang Kai-sheks forræderi i revolutionen i 1927, blev akademiet drevet af Kuomintang og det kommunistiske parti i fællesskab. Kammerat Chou En-lai, Yeh Chien-ying, Yun Tai-ying, Hsiao Chu-nu og andre besad ansvarlige poster i akademiet på forskellige tidspunkter. Mange af kadetterne var medlemmer af det kommunistiske parti eller af det kommunistiske ungdomsforbund, og de udgjorde akademiets revolutionære kerne.

- ¹⁰ Tan Yen-kai var født i Hunan og havde været *Hanlin*, et medlem af det højeste officielle lærde organ under Ching-dynastiet. Han var en karrieremager, som først var tilhænger af et konstitutionelt monarki og senere deltog i revolutionen af 1911. Hans senere tilknytning til Kuomintang afspejlede modsætningen mellem Hunan-krigsherrerne og de nordlige krigsherrer.
- ¹¹ Det progressive Parti blev organiseret af Liang Chi-chao og andre under Yuan Shih-kais auspicer i republikkens første år.
- ¹² Yuan Shih-kai var leder af de nordlige krigsherrer i de sidste år under Ching-dynastiet. Efter at Ching-dynastiet var blevet omstyrtet af revolutionen af 1911, tilrev han sig posten som republikkens præsident og organiserede de nordlige krigsherrers første regering, som repræsenterede de store godsejer- og storkompradorklasser. Han gjorde dette ved at fæste lid til kontrarevolutionær magt og til imperialisternes støtte og ved at drage fordel af den forsonlige karakter hos borgerskabet, som på det tidspunkt stod i spidsen for revolutionen. I 1915 ville han gøre sig selv til kejser, og for at vinde støtte fra de japanske imperialister accepterede han de enogtyve krav, hvormed Japan sigtede mod at opnå fuldstændig kontrol over hele Kina. I december samme år fandt der en opstand sted mod hans overtagelse af tronen i Yunnan-provinsen, og den vandt omgående genklang og støtte fra hele nationen. Yuan Shih-kai døde i Peking i juni 1916.
- ¹³ Tuan Chi-jui var en af Yuan Shih-kais gamle underordnede og leder af Anhwei-klikken af nordlige krigsherrer. Efter Yuans død kontrollerede han flere gange Peking-regeringen.
- ¹⁴ Den ekstremt højreorienterede Politiske videnskabsgruppe blev dannet i 1916 af en del af Det progressive Parti og en del af Kuomintang. Den spillede skiftevis på de sydlige og de nordlige krigsherrer for at tilrive sig regeringsposter. Under den Nordlige Ekspedition i 1926-27 begyndte dens pro-japanske medlemmer, som Huang Fu, Chang Chun og Yung Yung-tai, at samarbejde med Chiang Kai-shek, og ved hjælp af deres reaktionære politiske erfaring hjalp de ham med at opbygge et kontra-revolutionært regime.
- ¹⁵ Ungdomspartiet, også kaldet Kinas Ungdomsparti eller »Det etatistiske Parti«, blev dannet af en håndfuld skruppelløse fascistiske politikere. De skabte kontrarevolutionære karrierer for sig selv ved at bekæmpe det kommunistiske parti og Sovjetunionen og modtog subsidier fra de forskellige grupper af reaktionære ved magten og fra imperialisterne.
- ¹⁶ Kammerat Mao Tsetung refererer her hovedsageligt til det uafhængige regiment under ledelse af general Yeh Ting, en kommunist, under den Nordlige Ekspedition. Se »Kampen i Chinggang-bjergene«, note 14, Udvalgte Værker af Mao Tsetung, Forlaget Oktober 1978, bd. 1.
- ¹⁷ Nanchang, hovedstaden i Kiangsi-provinsen, var skueplads for den berømte opstand den 1. august 1927 under ledelse af Kinas kommunistiske Parti for at bekæmpe Chiang Kai-sheks og Wang Ching-weis kontrarevolution og fortsætte revolutionen af 1924-27. Mere end tredive tusinde tropper deltog i opstanden, som blev ledet af kammeraterne Chou En-lai, Chu Teh, Ho Lung og Yeh Ting. Oprørshæren trak sig tilbage fra Nanchang den 5. august som planlagt, men led et nederlag da den nærmede sig Chaochow og Swatow i Kwantung-provinsen. Anført af kammeraterne Chu Teh og Chen Yi kæmpede en del af tropperne sig senere vej til Chinggang-bjergene og forenede sig med 1. division af den 1. arbejder- og bonderevolutions-armé under kammerat Mao Tsetung.
- ¹⁸ Den berømte Efterårshøstopstand under ledelse af kammerat Mao Tsetung blev iværksat i september 1927 af folkets væbnede styrker fra amterne Hsiushui, Pinghsiang, Pingkiang og Liuyang på grænsen mellem Hunan og Kiangsi, som udgjorde 1. division af den 1. arbejder- og

bonderevolutionsarmé. Kammerat Mao Tsetung førte sin styrke til Chinggang-bjergene, hvor der var blevet oprettet en revolutionær base.

- ¹⁹ Han Fu-chu var en Kuomintang-krigsherre i Shantung-provinsen. Liu Chih, en anden krigsherre, som kommanderede Chiang Kai-sheks personlige tropper i Honan-provinsen, var ansvarlig for forsvaret af Paoting-området i Hopei efter udbruddet af modstandskrigen mod Japan. De flygtede begge for japanerne uden at affyre et skud.

4. MAJ-BEVÆGELSEN

Maj 1939

4. maj-bevægelsen for tyve år siden markerede et nyt trin i Kinas borgerligt-demokratiske revolution mod imperialismen og feudalismen. Den bevægelse for kulturelle reformer, som voksede ud af 4. maj-bevægelsen, var blot ét af udtrykkene for denne revolution. Med væksten og udviklingen af nye sociale kræfter i denne periode, opstod en magtfuld lejr i den borgerligt-demokratiske revolution, en lejr bestående af arbejderklassen, studentermasserne og det nye nationale borgerskab. I tiden omkring 4. maj-bevægelsen indtog hundredtusinder af studenter modigt deres plads i fortroppen. På denne måde gik 4. maj-bevægelsen et skridt længere end revolutionen af 1911.

Hvis vi sporer Kinas borgerligt-demokratiske revolution tilbage til dens tilblivelsesperiode, vil vi se, at dens udvikling har gennemgået et antal forskellige trin: opiumskrigen, Taipings himmelske Kongeriges krig, den kinesisk-japanske krig i 1894¹, reformbevægelsen af 1898², Yi Ho Tuan-bevægelsen³, revolutionen af 1911, 4. maj-bevægelsen, den Nordlige Ekspedition og den revolutionære bondekrig. Den nuværende modstandskrig mod Japan er endnu et trin, og den er det største, mest kraftige og mest dynamiske trin af dem alle. Den borgerligt-demokratiske revolution kan først anses for fuldført, når den fremmede imperialismes og den hjemlige feudalismes styrker grundlæggende er slået og en uafhængig stat dannet. Fra opiumskrigen og fremad har hvert trin i revolutionens udvikling haft sine egne særlige karakteristiske træk. Men det vigtigste træk, når man skal skelne dem, er, om de var før eller efter, at det kommunistiske parti dukkede op. Imidlertid bærer alle trinene, når man ser det som en helhed, den borgerligt-demokratiske revolutions præg. Denne demokratiske revolutions mål er at oprette et samfundssystem, som ikke hidtil har været kendt i Kinas historie, nemlig et demokratisk samfundssystem, der som forløber har et feudalt samfund (i de sidste hundrede år, et halv-kolonialt og halv-feudalt samfund) og et socialistisk samfund som sin efterfølger. Hvis nogen skulle spørge, hvorfor en kommunist arbejder for at skabe først et borgerligt-demokratisk samfund og derefter et socialistisk samfund, er vort svar: vi følger historiens uundgåelige gang.

Kammerat Mao Tsetung skrev denne artikel til aviser i Yenan for at mindes 20-årsdagen for 4. maj-bevægelsen

Fuldførelsen af Kinas demokratiske revolution afhænger af bestemte sociale kræfter. Disse sociale kræfter er arbejderklassen, bønderne, intelligentsiaen og den progressive del af borgerskabet, det vil sige de revolutionære arbejdere, bønder, soldater, studenter og intellektuelle og forretningsfolk, med arbejderne og bønderne som de grundlæggende revolutionære kræfter og arbejderne som den klasse, der leder revolutionen. Det er umuligt at gennemføre den anti-imperialistiske og anti-feudale demokratiske revolution uden disse grundlæggende revolutionære kræfter og uden arbejderklassens lederskab. I dag er revolutionens hovedfjender de japanske imperialister og de kinesiske forrædere, og revolutionens grundlæggende politik er den anti-japanske enhedsfronts politik, som omfatter alle arbejdere, bønder, soldater, studenter og intellektuelle og forretningsfolk, som er imod den japanske aggression. Endelig sejr i modstandskrigen vil nås, når enhedsfronten er konsolideret og udviklet i stor målestok.

I den kinesiske demokratiske revolutionære bevægelse var det de intellektuelle, som var de første til at vågne. Dette blev klart demonstreret både i revolutionen af 1911 og i 4. maj-bevægelsen, og i tiden omkring 4. maj-bevægelsen var de intellektuelle talrigere og mere politisk bevidste end i tiden omkring revolutionen af 1911. Men de intellektuelle vil intet opnå, hvis de ikke evner at integrere sig med arbejderne og bønderne. I sidste ende er det dette, der er skillelinien mellem revolutionære intellektuelle og ikke-revolutionære eller kontrarevolutionære intellektuelle; om de er villige til at integrere sig med arbejderne og bønderne og om de faktisk gør det. Det er dette, og ikke trosbekendelser til de Tre Folkeprincipper eller til marxismen, der skiller den ene fra den anden. En sand revolutionær må være én, som er villig til at integrere sig med bønderne og arbejderne og faktisk gør det.

Der er nu gået tyve år siden 4. maj-bevægelsen og næsten to år siden udbruddet af den anti-japanske krig. De unge mennesker og de kulturelle kredse i hele landet bærer et tungt ansvar i den demokratiske revolution og i modstandskrigen. Jeg håber, de vil forstå den kinesiske revolutions karakter og drivkræfter, få deres arbejde til at tjene arbejderne og bønderne, forene sig med dem og blive propagandister og organisatorer iblandt dem. Sejren vil blive vor, når hele folket rejser sig mod Japan. Unge mennesker over hele landet, rejs Jer!

Noter

¹ Den kinesisk-japanske krig i 1894 blev iværksat af den japanske imperialismes med det formål at invadere Korea og Kina. Mange kinesiske soldater og nogle patriotiske generaler gjorde heltmodig modstand. Men Kina led nederlag på grund af Ching-regeringens korrupsion og dens manglende evne til at forberede modstanden. I 1895 afsluttede Ching-regeringen den skændige Shimonoseki-traktat med Japan.

² Angående reformbevægelsen af 1898, se »Om langvarig krig«, note 8 i dette bind.

³ Yi Ho Tuan-bevægelsen var den anti-imperialistiske væbnede kamp, der fandt sted i det nordlige Kina år 1900. De brede masser af bønder, håndværkere og andre deltog i denne bevægelse. De kom i kontakt med hinanden gennem religiøse kanaler og på anden vis, organiserede sig i hemmelige selskaber og førte en heltmodig kamp mod de otte imperialistiske magters forenede aggressionstyrker – USA, Storbritannien, Japan, Tyskland, Rusland, Frankrig, Italien og Østrig. Bevægelsen blev slået ned med ubeskrivelig vildskab, efter at de forenede aggressionstyrker havde besat Tientsin og Peking.

UNGDOMSBEVÆGELSENS ORIENTERING

4. maj 1939

Det er i dag tyveårsdagen for 4. maj-bevægelsen, og Yenans ungdom er forsamlet her til dette mindemøde. Jeg vil derfor benytte lejligheden til at tale om nogle spørgsmål angående den kinesiske ungdomsbevægelses orientering.

For det første er den 4. maj nu blevet udpeget som Kinas ungdomsdag¹, og det med rette. Der er gået tyve år siden 4. maj-bevægelsen, og dog er det først i år, at dagen er blevet udpeget som den nationale ungdomsdag, og dette er noget meget betydningsfuldt. For det er et tegn på, at det kinesiske folks demokratiske revolution mod imperialismen og feudalismen snart vil nå et vendepunkt. I flere årtier stødte denne revolution på gentagne nederlag, men nu må der komme en ændring, en ændring henimod sejr og ikke et nyt nederlag. Den kinesiske revolution går nu fremad, fremad mod sejr. Fortidens gentagne nederlag kan ikke og må ikke få lov til at forekomme igen, og de må vendes til sejr. Men har ændringen allerede fundet sted? Nej. Det har den ikke, og vi har heller ikke vundet sejr endnu. Men sejren kan vindes. Det er netop i den igangværende modstandskrig mod Japan, at vi stræber efter at nå vendepunktet fra nederlag til sejr. 4. maj-bevægelsen var rettet mod en regering, som begik nationalt forræderi, en regering som gik i komplot med imperialismen og solgte ud af nationens interesser, en regering som undertrykte folket. Var det ikke nødvendig at vende sig imod en sådan regering? Hvis ikke, så var 4. maj-bevægelsen simpelthen en fejltagelse. Det er helt klart, at en sådan regering må bekæmpes, at en regering, som begår nationalt forræderi, må omstyrtes. Tænk blot på, at dr. Sun Yat-sen allerede længe før 4. maj-bevægelsen gjorde oprør mod den daværende regering; han bekæmpede Ching-regeringen og omstyrte den. Gjorde han det med rette? Efter min mening gjorde han det med fuld ret. For den regering, han bekæmpede, gjorde ikke modstand mod imperialismen, men indgik i komplot med den og var ikke nogen revolutionær regering, men en regering, som undertrykte revolutionen. 4. maj-bevægelsen var en revolutionær bevægelse, netop fordi den vendte sig imod en regering, som begik nationalt forræderi. Kinas ungdom bør betragte 4. maj-bevægelsen i dette lys. I dag, hvor hele nationen

Denne tale blev holdt af Mao Tsetung ved et massemøde for ungdommen i Yenans til minde om tyveårsdagen for 4. maj-bevægelsen. Den betegnede en udvikling i hans ideer om spørgsmålet om den kinesiske revolution.

har rejst sig til kamp mod Japan, er vi besluttet på at slå den japanske imperialisme, og vi vil ikke tolerere nogen forrædere eller tillade, at revolutionen lider nederlag, for vi er blevet advaret af nederlagene i fortiden. Med få undtagelser har hele Kinas ungdom fået øjnene op og er besluttet på at vinde, og dette afspejles i udpegelsen af den 4. maj som ungdommens Dag. Vi går frem ad vejen til sejr, og forudsat at hele folket yder en fælles indsats, vil den kinesiske revolution bestemt fejre triumf i modstandskrigen.

For det andet, hvad er den kinesiske revolution rettet imod? Hvad er revolutionens mål? Som alle ved er imperialismen det ene og feudalismen det andet mål. Hvad er revolutionens mål i dette øjeblik? Det ene er den japanske imperialisme og det andet de kinesiske kollaboratører. For at skabe vor revolution må vi omstyrte den japanske imperialisme og de kinesiske forrædere. Hvem er revolutionens skabere? Hvad er dens hovedstyrke? Almindelige folk i Kina. Revolutionens drivende kræfter er proletariatet, bønderne og alle de medlemmer af andre klasser, som er villige til at bekæmpe imperialismen og feudalismen; disse er de revolutionære kræfter, som bekæmper imperialismen og feudalismen. Men blandt så mange, hvem er så den ledende kraft, revolutionens ryggrad? Arbejderne og bønderne, som udgør 90% af landets befolkning. Hvad er den kinesiske revolutions natur? Hvilken slags revolution skaber vi i dag? I dag skaber vi en borgerligt-demokratisk revolution, og intet af det, vi gør, rækker ud over dette mål. I det store og hele bør vi ikke nedbryde det borgerlige system og dens private ejendomsret foreløbig; det, vi ønsker at neddyde, er imperialismen og feudalismen. Dette er, hvad vi mener med den borgerligt-demokratiske revolution. Men fuldbyrdelsen af denne ligger allerede hinsides borgerskabets evner og må være afhængig af proletariats og folkets brede massers anstrengelser. Hvad er denne revolutions mål? At omstyrte imperialismen og feudalismen og oprette en demokratisk folkerepublik. En demokratisk folkerepublik betyder en republik baseret på de revolutionære Tre Folkeprincipper. Den vil være forskellig både fra den nuværende halv-koloniale og halv-feudale stat og fra fremtidens socialistiske system. Kapitalisterne har ingen plads i et socialistisk samfund, men de bør stadig være tilladt i et folkedemokrati. Vil der altid være plads til kapitalister i Kina? Nej, bestemt ikke i fremtiden. Dette gælder ikke blot for Kina, men for hele verden. I fremtiden vil der ikke i noget land, det være sig Storbritannien, USA, Frankrig, Japan, Tyskland eller Italien være plads til kapitalister, og Kina vil ikke være nogen undtagelse. Sovjetunionen er et land, som allerede har indført socialismen, og hele verden vil uden tvivl følge dens eksempel. Kina vil helt sikkert gå over til socialismen i fremtiden; det er en uomgængelig lov. På det nuværende stadium er det ikke vor opgave at omsætte socialismen til praksis, men at nedbryde imperialismen og feudalismen, at ændre Kinas nuværende halv-koloniale og halv-feudale status og at oprette et folkedemokrati. Dette er, hvad hele landets ungdom må stræbe efter.

For det tredje, hvad har vi lært af den kinesiske revolution? Dette er et

spørgsmål, som også er vigtigt for vor ungdom at forstå. Strengt taget blev Kinas borgerligt-demokratiske revolution imod imperialismen og feudalismen påbegyndt af dr. Sun Yat-sen, og den har været igang i mere end halvtreds år; hvad den udenlandske kapitalistiske aggression mod Kina angår, så har den foregået i næsten hundrede år. I det århundrede var der først opiumskrigen mod den britiske aggression, så kom det himmelske kongerige Taipings krig, så den kinesisk-japanske krig af 1894, reformbevægelsen af 1898, Yi Ho Tuan-bevægelsen, revolutionen af 1911, 4. maj-bevægelsen, den Nordlige Ekspedition, og krigen ført af den Røde Hær – skønt disse kampe adskilte sig fra hinanden, var deres fælles formål at slå udenlandske fjender tilbage eller at forandre eksisterende tilstande. Det var imidlertid først med dr. Sun Yat-sen, at en mere eller mindre klart defineret borgerligt-demokratisk revolution begyndte. I de sidste halvtreds år har den revolution, som blev begyndt af dr. Sun Yat-sen, haft både sine successer og nederlag. Var revolutionen af 1911 ikke en succes? Fik den ikke kejseren til at pakke sammen? Og dog var den et nederlag i den forstand, at mens den fik kejseren til at pakke sammen, så efterlod den Kina under imperialistisk og feudal undertrykkelse, sådan at den anti-imperialistiske og anti-feudale revolutionære opgave forblev ufuldført. Hvad var 4. maj-bevægelsens formål? Dens formål var ligeledes at omstyrte imperialismen og feudalismen, men også den slog fejl, og Kina forblev stadig under imperialistisk og feudalt herredømme. Det samme gælder om den revolution, som er kendt som den Nordlige Ekspedition; den opnåede successer, men også nederlag. Fra det tidspunkt da Kuomintang vendte sig mod det kommunistiske parti², faldt Kina igen under imperialismens og feudalismens herredømme. Det uundgåelige resultat var de ti års krig udkæmpet af den Røde Hær. Men disse ti års kampe opfyldte kun den revolutionære opgave i dele af Kina og ikke i landet som helhed. Hvis vi foretager en opsummering af revolutionen i de sidste årtier, kan vi sige, at den kun har vundet midlertidige og delvise sejre og ikke permanente og landsomfattende sejre. Som dr. Sun Yat-sen sagde: »Revolutionen er endnu ikke fuldført, alle mine kammerater må kæmpe videre.« Spørgsmålet er nu: Hvorfor har den kinesiske revolution efter flere årtiers kampe endnu ikke nået sit mål; Hvad er grunden? Jeg tror, der er to: for det første har de fjendtlige styrker været for stærke; for det andet har vore egne styrker været for svage. Fordi den ene side var stærk og den anden svag, er revolutionen ikke lykkedes. Når vi siger, at de fjendtlige kræfter har været for stærke, mener vi, at imperialismens (den primære faktor) og feudalismens kræfter har været for stærke. Når vi siger, at vore egne kræfter har været for svage, mener vi svage på de militære, politiske, økonomiske og kulturelle områder; men vore svagheder og vor deraf følgende manglende evne til at fuldføre den anti-imperialistiske og anti-feudale opgave, skyldes først og fremmest den kendsgerning, at det arbejdende folk, arbejderne og bønderne, som udgør 90 procent af befolkningen, endnu ikke er blevet mobiliseret. Hvis vi skal opsummere erfaringerne fra revolutionen i de sidste

årtier, kan vi sige, at folket i hele landet ikke er blevet mobiliseret fuldtud, og at de reaktionære konstant har bekæmpet og saboteret en sådan mobilisering. Kun ved at mobilisere og organisere arbejderne og bønderne, som udgør 90 procent af befolkningen, er det muligt at omstyrte imperialismen og feudalismen. Dr. Sun Yat-sen sagde i sit testamente:

I fyre år har jeg helligt mig den nationale revolutions sag med det formål at vinde frihed og lighed for Kina. Mine erfaringer gennem disse fyre år har fuldt og fast overbevist mig om, at for at opfylde dette formål må vi vække folkets masser og forene os i fælles kamp med de nationer i verden, som behandler os som ligemænd.

Det er nu mere end ti år siden, at dr. Sun Yat-sen døde, og hvis vi lægger dem til, bliver det over halvtreds år. Hvad har revolutionen lært os i de år? Grundlæggende set er det, at »vække folkets masser.« I bør studere denne lære omhyggeligt, og det samme bør hele Kinas ungdom gøre. De skal vide, at kun ved at mobilisere arbejderne og bøndernes masser, som udgør 90 procent af befolkningen, kan vi sejre over imperialismen og feudalismen. Medmindre vi mobiliserer arbejderne og bønderne i hele landet, vil det være umuligt for os at besejre Japan og opbygge et nyt Kina.

For det fjerde, for at vende tilbage til ungdomsbevægelsen: Netop i dag for tyve år siden fandt der i Kina den historiske begivenhed sted, som er kendt som 4. maj-bevægelsen, i hvilken studenterne deltog; det var en bevægelse af kolossal betydning. Hvilken rolle har Kinas unge mennesker spillet siden 4. maj-bevægelsen? På en måde har de spillet en rolle som fortrap – en kendsgerning som er anerkendt af alle undtagen de ærkereaktionære. Hvad betyder en rolle som fortrap? Det betyder at tage ledelsen og at marchere i allerforreste linie i de revolutionære rækker. I det kinesiske folks anti-imperialistiske og antif feudale rækker, er der et kontingent, som består af landets unge intellektuelle og studenter. Det er et kontingent af betydelig størrelse, og selv om de mange, som har givet deres liv, ikke tælles med, er antallet nu på adskillige millioner. Det er en hær på én af fronterne mod imperialismen og feudalismen, og også en vigtig hær. Men denne hær er ikke nok; vi kan ikke besejre fjenden ved kun at stole på den, for når alt kommer til alt, er den ikke hovedstyrken. Hvad er så hovedstyrken? Arbejderne og bønderne. Vore unge intellektuelle og studerende må gå ud blandt arbejderne og bønderne, som udgør 90 procent af befolkningen, og mobilisere og organisere dem. Uden denne hovedstyrke af arbejdere og bønder, kan vi ikke vinde kampen mod imperialismen og feudalismen; vi kan ikke vinde den ved kun at stole på kontingentet bestående af unge intellektuelle og studerende. Derfor må de unge intellektuelle og studerende over hele landet forene sig med de brede masser af arbejdere og bønder og blive ét med dem, og kun da kan der skabes en mægtig styrke. En styrke bestående af hundrede af millioner af mennesker! Kun med denne vældige styrke kan fjendens bastioner indtages og hans sidste fæstninger knuses. Når vi vurderer fortidens ungdomsbevægelse

ud fra dette synspunkt, bør vi gøre opmærksom på en forkert tendens. Inden for de sidste få årtiers ungdomsbevægelse, findes der en gruppe unge mennesker, som har været uvillige til at forene sig med arbejderne og bønderne og har vendt sig imod deres bevægelse; dette er en modstrøm i ungdomsbevægelsen. Disse mennesker er faktisk ikke spor opvakte, når de nægter af forene sig med de masser, som udgør 90 procent af befolkningen, og når de går så langt som til ligefrem at vende sig imod dem. Er dette en god tendens? Det mener jeg ikke, for når de vender sig imod arbejderne og bønderne, vender de sig faktisk imod revolutionen; derfor siger vi, det er en modstrøm i ungdomsbevægelsen. En ungdomsbevægelse af den slags vil der ikke komme noget ud af. For nogle dage siden skrev jeg en kort artikel, hvor jeg fremhævede:

I sidste instans går skillelinjen mellem revolutionære intellektuelle og ikke-revolutionære eller kontrarevolutionære intellektuelle på, om de er villige til at integrere sig med arbejderne og bønderne eller ej, og om de rent faktisk gør det.

Her fremkom jeg med et kriterium, som jeg betragter som det eneste gyldige. Hvordan bør vi bedømme om et ungt menneske er en revolutionær? Hvordan kan vi sige det? Der kan kun være et kriterium, nemlig om han er villig til at integrere sig med de brede masser af arbejdere og bønder eller ej, og om han gør det i praksis. Hvis han er villig til at gøre det og virkelig gør det, er han revolutionær, ellers er han ikke revolutionær eller kontra-revolutionær. Hvis han i dag integrerer sig med masserne af arbejdere og bønder, så er han i dag revolutionær; hvis han i morgen hører op med det eller slår om og undertrykker det almindelige folk, så bliver han ikke-revolutionær eller kontra-revolutionær. Nogle unge mennesker taler i rapmundede vendinger om deres tro på de Tre Folkeprincipper eller på marxismen, men det beviser ingenting. Foregiver Hitler ikke at tro på »socialismen«? For tyve år siden var selv Mussolini »socialist«! Og hvad er deres »socialisme« lig med? Fascisme! »Troede »Chen Tu-hsiu ikke engang på marxismen? Hvad gjorde han senere? Han gik over til kontra-revolutionen. »Troede »Chang Kuo-tao ikke på marxismen? Hvor er han nu? Han er flygtet og er havnet i sumpen. Visse mennesker benævner sig selv som »tilhængere af de Tre Folkeprincipper« eller endda som gamle trofaste støtter af disse principper; men hvad har de gjort? Det viser sig, at deres Princip om Nationalisme betyder at konspirere med imperialismen, at deres princip om Demokrati betyder at undertrykke almindelige mennesker, og at deres Princip om Folkets Levevilkår betyder at suge folkets blod. De bekræfter de Tre Folkeprincipper med deres læber, men fornægter dem i deres hjarter. Så når vi vurderer en person og bedømmer, om han er en sand eller en falsk tilhænger af de tre folkeprincipper, om han er en sand eller en falsk marxist, behøver vi kun at finde ud af, hvordan han står i relation til de brede masser af arbejdere og bønder, og vi vil da kende ham, som den han er. Dette er det eneste kriterium, der ikke er noget andet. Jeg håber, at vort lands ungdom aldrig vil lade sig rive med af denne fordærvelige

modstrøm, men at de klart vil anerkende arbejderne og bønderne som deres venner og marchere frem mod en lys fremtid.

For det femte, den nuværende modstandskrig mod Japan markerer et nyt stadium – det største, mest dynamiske og mest kraftfulde stadium – i den kinesiske revolution. På dette stadium påtager ungdommen sig et enormt ansvar. Vor revolutionære bevægelse har gennemgået mange kampstadier i de sidste tiår, men på intet stadium har den været så bred som i den nuværende modstandskrig. Når vi hævder, at den kinesiske revolution nu har træk, der adskiller den fra revolutionen i fortiden, og at den vil vende sig fra nederlag til sejr, så mener vi, at det kinesiske folks masser har gjort fremskridt, hvilket ungdommens fremskridt er et klart bevis på. Som følge heraf må og vil den anti-japanske krig med sikkerhed triumfere. Som alle ved, er den grundlæggende politik i denne krig den anti-japanske nationale enhedsfront, hvis formål er at omstyrte den japanske imperialisme og de kinesiske kollaboratører, omforme det gamle Kina til et nyt Kina og befri hele nationen fra dens halv-koloniale og halv-feudale status. Den nuværende mangel på enhed i den kinesiske ungdomsbevægelse er en alvorlig svækkelse. I bør fortsætte med at stræbe efter enhed, fordi enhed er styrke. I må hjælpe hele landets ungdom til at forstå den nuværende situation, at opnå enhed og yde modstand mod Japan til det sidste.

For det sjette og for det sidste vil jeg tale om ungdomsbevægelse i Yen-an. Den er et forbillede for ungdomsbevægelsen over hele landet. Den retning, som den tager, er faktisk den politiske orientering for ungdomsbevægelsen i hele landet. Hvorfor? Fordi det er den korrekte orientering. Ser I, når det drejer sig om enhed, har Yenans ungdom klaret sig godt, ja endog meget godt. Yenans ungdom har opnået solidaritet og enhed. De unge intellektuelle og studerende, de unge arbejdere og bønder i Yen-an er alle forenede. Revolutionære unge er i stort antal kommet fra hele landet og selv fra kinesiske samfund udlandet for at studere i Yen-an. De fleste af jer, der er til stede ved dette møde i dag, er kommet til Yen-an fra steder tusinder af mil borte; hvad enten jeres efternavn er Chang eller Li, hvad enten I er mænd eller kvinder, arbejder eller bonde, har I alle samme indstilling. Bør dette ikke betragtes som et forbillede for hele landet? Foruden at være indbyrdes forenet har ungdommen i Yen-an integreret sig med arbejdernes og bøndernes masser, og dette mere end noget andet gør jer til forbillede for hele landet. Hvad har I lavet? I har lært revolutionsteori og studeret principperne og metoderne for at yde modstand mod Japan og redde nationen. I har udført produktionskampagnen og har indvundet tusinder af *mou* af uopdyrket land. Confucius indvandt aldrig land eller dyrkede jorden. Da han ledte sin skole, havde han et ret stort antal studerende, »halvfjerds honoratiøres og tre tusind disciple« – en ganske blomstrende skole! Men han havde langt færre studerende, end der findes i Yen-an, og hvad mere er, de ville ikke have brudt sig om produktionskampagner. Når en studerende spurgte ham, hvordan man skulle pløje

markerne, svarede Confucius: »Det ved jeg ikke, det er jeg ikke så god til, som en bonde er.« Derefter blev han spurgt om, hvordan man dyrker grønsager, og han svarede: »Det ved jeg ikke, det er jeg ikke så god til som en grønsagsgartner.« I gammel tid lærte den del af Kinas ungdom, som studerede hos en vismand, hverken revolutionsteori eller deltog i arbejde. I dag bliver der kun undervist i meget lidt revolutionsteori, og der findes ikke noget som produktionsbevægelser i skolerne i store dele af vort land. Det er kun her i Yen-an og i de anti-japanske baseområder bag fjendens linjer, at de unge mennesker er fundamentalt anderledes; de er virkelig fortroppen i modstanden mod Japan og i nationens frelse, fordi deres politiske orientering og deres arbejdsmetoder er korrekte. Det er grunden til, at jeg siger, at ungdomsbevægelsen i Yen-an er forbilledet for ungdomsbevægelsen over hele landet.

Vort møde i dag er meget betydningsfuldt. Jeg har sagt alt det, jeg ville. Jeg håber, at I alle vil studere erfaringerne fra den kinesiske revolution i de sidste halvtreds år, udvikle dens gode punkter og kassere dens fejltagelser, sådan at ungdommen vil være ét med folket i hele landet, og, at revolutionen vil vende sig fra nederlag til sejr. Når ungdommen og hele nationen er blevet mobiliseret, organiseret og forenet, vil den japanske imperialisme blive omstyrtet. Hver en ung person må bære dette ansvar på sine skuldre. I må alle være anderledes end før og beslutte at forene ungdommen og at organisere folket i hele landet med det formål at omstyrte den japanske imperialisme og omforme det gamle Kina til et nyt Kina. Dette er, hvad jeg forventer af jer alle.

Noter

¹ Den 4. maj blev først taget i brug som Kinas ungdomsdag af ungdomsorganisationen i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Under pres fra den patriotiske opstand blandt de brede masser af unge mennesker, udtrykte Kuomintang sit bifald. Men senere hen erklærede det den 29. marts som sin egen ungdomsdag (til minde om de revolutionære martyrer, som døde under en opstand i Canton i 1911), fordi de af frygt for at ungdommen ville blive revolutionær, betragtede beslutningen om at fejre den 4. maj som farlig. Imidlertid fortsatte den 4. maj med at blive fejret som ungdommens dag i de revolutionære baseområder under ledelse af det kommunistiske parti, og den blev officielt proklameret som Kinas Ungdomsdag af den centrale folkeregerings administrative råd i december 1949 efter oprettelsen af Den kinesiske Folkerepublik.

² »Kuomintang vendte sig mod det kommunistiske parti« henviser her til de kontra-revolutionære kup, som i 1927 blev iscenesat af Chiang Kai-shek i Shanghai og Nanking og af Wang Ching-wei i Wuhan.

BEKÆMP KAPITULATIONISTISK VIRKSOMHED

30. juni 1939

Lige siden den kinesiske nation blev stillet overfor den japanske aggression, har spørgsmålet først og fremmest været – at kæmpe eller ikke at kæmpe. Dette spørgsmål vakte alvorlige stridigheder i perioden fra begivenhederne den 18. september 1931 til begivenhederne ved Lukouchiao den 7. juli 1937. Den konklusion, der blev nået af alle partriotiske politiske partier og grupper og af alle vore patriotiske landsmænd, var: »At kæmpe er at overleve, ikke at kæmpe er at gå til grunde.« Den konklusion, der blev nået af alle kapitulanterne, var: »At kæmpe er at gå til grunde, ikke at kæmpe er at overleve«. For en tid bestemte de buldrende kanoner ved Lukouchiao udgangen. De erklærede, at den første konklusion var rigtig og den anden forkert. Men hvorfor blev spørgsmålet kun afgjort midlertidigt og ikke én gang for alle? Fordi de japanske imperialister førte den politik at få Kina til at kapitulere, de internationale kapitulanter¹ prøvede at få et kompromis i stand, og visse folk inden for vor anti-japanske front vaklede. Nu er spørgsmålet blevet rejst igen med lidt andre ord som et spørgsmål om »krig eller fred«. Således er der opstået en strid i Kina mellem dem, der går ind for at fortsætte krigen, og dem, der går ind for at slutte fred. De respektive standpunkter er de samme: krigsgruppens konklusion er »at kæmpe er at overleve, ikke at kæmpe er at gå til grunde«; fredsgruppens konklusion er: »at slutte fred er at overleve, at kæmpe er at gå til grunde«. De førstnævnte omfatter alle patriotiske partier og alle patrioter og de udgør nationens store flertal, mens de sidstnævnte dvs. kapitulanterne, kun udgør en lille vaklende gruppe inden for den anti-japanske front. Som følge heraf må fredsgruppen tage tilflugt til løgnagtig propaganda og fremfor alt til anti-kommunistisk propaganda. For eksempel har den fabrikeret og udspremt en strøm af falske nyheder, falske rapporter, falske dokumenter og falske resolutioner som: »Det kommunistiske parti arbejder med undergravende virksomhed«, »den 8. rutearmé og den nye 4. armé bevæger sig bare omkring uden at kæmpe og nægter at adlyde ordrer«, »der er dannet et separatist-regime i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og det bliver udvidet udover sine grænser«, »det kommunistiske parti pønser på at styrte regeringen« og endog »Sovjetunionen pønser på aggression mod Kina«. Dens formål er at slutte fred eller med andre ord at kapitulere ved at skjule de virkelige kendsgerninger og forvirre offentligheden. Fredsgruppen,

kapitulanternes gruppe, gør alt dette, fordi den ikke kan knuse samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, splitte den anti-japanske nationale enhedsfront og overgive sig til Japan, hvis den ikke bekæmper det kommunistiske parti, som er initiativtageren til og forsvareren af enhedsfronten. For det andet håber den, at den japanske imperialisme vil gøre indrømmelser. Den tror, at Japan er næsten totalt udmattet og vil ændre sin grundlæggende politik og frivilligt trække sig tilbage fra det centrale, det sydlige og endog det nordlige Kina, og at Kina således kan vinde uden at kæmpe mere. For det tredje fastholder den sine forhåbninger til det internationale pres. Mange mennesker i fredsgruppen stoler på de store magters anvendelse af pres, ikke blot over for Japan, således at det vil gøre nogle indrømmelser og derved lette en fredsslutning, men også over for den kinesiske regering, så at de kan sige til krigsgruppen: »Der kan I se! Med det nuværende internationale klima må vi slutte fred!« »En international Stillehavskonference² ville være til Kinas fordel. Den ville ikke blive et nyt München³, men et skridt hen mod Kinas foryngelse!« Dette udgør den samlede sum af synspunkter, taktik og planer for fredsgruppen, de kinesiske kapitulanter. Dramaet udføres ikke blot af Wang Ching-wei selv, men af mange andre, der er som han og som skjuler sig inden for den anti-japanske front og samarbejder med ham i en slags duet⁴ eller skuespil, hvori nogle bærer scene-skurkens hvide ansigtsmaske og andre heltens røde ansigtsmaske.

Vi kommunister erklærer åbent, at vi til enhver tid står sammen med dem, der går ind for at fortsætte krigen, og vi vender os beslutsomt imod dem, der går ind for at slutte fred. Vi har kun ét ønske, det er – sammen med alle andre patriotiske partier og alle andre patrioter – at styrke enheden og styrke den nationale enhedsfront og samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, føre de Tre Folkeprincipper ud i livet, fortsætte modstandskrigen til dens afslutning, kæmpe os hele vejen frem til Yalu-floden og vinde alt vor tabte land tilbage⁵. Vi fordømmer på det bestemteste Wang Ching-wei'erne, både de åbenlyse og de skjulte, som skaber et anti-kommunistisk klima, laver »gnidninger«⁶ mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, og endog prøver at fremprovokere endnu en borgerkrig mellem de to partier. Vi siger til dem: Kernen i jeres splittelsesintriger er intet andet end forberedelser til kapitulation, og jeres splittende og kapitulationistiske politik afslører ganske enkelt jeres generalplan om at sælge ud af nationens interesser til fordel for nogle få individers egoistiske interesser. Folk har øjne i hovedet, og de vil gennemskue jeres intrigemageri. Vi forkaster kategorisk det absurde synspunkt, at en Stillehavskonference ikke ville blive et østligt München. Selvfølgelig ville den såkaldte Stillehavskonference blive et østligt München, en forberedelse til at gøre Kina til et nyt Tjekkoslovak. Vi fordømmer på det bestemteste den grundløse antagelse, at den japanske imperialisme kunne komme til fornuft og gøre indrømmelser. Den japanske imperialisme vil aldrig ændre sin grundlæggende politik om at undertvinge Kina. Japans sukkersøde

ord efter Wuhans fald – for eksempel forslaget om, at det ville forlade den politik »ikke at acceptere den nationale regering som forhandlingspartner«⁷ og i stedet for ville anerkende den som sådan, eller at det ville trække sine tropper tilbage fra det centrale og det sydlige Kina på visse betingelser – er ikke andet end madding for at få fisken til at bide på krogen, så at den, der sluger maddingen, må forvente at blive godt og grundigt tilberedt. De internationale kapitulanter følger ligeledes en snedig politik for at få Kina til at overgive sig. De har tolereret den japanske aggression mod Kina; mens de selv »sidder på bjergets top og ser tigrene slås«, venter de på et gunstigt øjeblik til at stable en såkaldt mæglingskonference for Stillehavsområdet på benene for at profitere på andres bekostning. Enhver, der sætter sin lid til sådanne intrigemagere, vil ligeledes opdage, at han er blevet ført slemt bag lyset.

Hvad der engang var et spørgsmål om at kæmpe eller ikke at kæmpe er nu blevet et spørgsmål om at fortsætte krigen eller at indgå fred, men i sin kerne er det det samme spørgsmål, det vigtigste og mest fundamentale af alle spørgsmål. I de sidste seks måneder har der, mens Japan har presset på med sin politik om at få Kina til at kapitulere, mens de internationale kapitulanter har intensiveret deres aktiviteter, og fremfor alt mens nogle mennesker i vor anti-japanske front har vaklet mere end nogen sinde, rejst sig et mægtigt røre, således at kapitulationen er blevet hovedfaren i den nuværende politiske situation. Og det første og vigtigste træk kapitulanterne gør for at forberede den, er at bekæmpe kommunismen, dvs. at ødelægge samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti og den anti-japanske fronts enhed. Under disse omstændigheder må alle patriotiske partier og alle patrioter nøje holde øje med kapitulanternes aktiviteter og må forstå den nuværende situations vigtigste træk, nemlig at kapitulation er hovedfaren og at anti-kommunisme er det forberedende skridt til kapitulation, og de må gøre deres yderste for at bekæmpe kapitulation og splittelse. Det må aldrig tillades en gruppe mennesker at underminere eller forråde krigen mod den japanske imperialisme, en krig der har kostet hele nationen to fulde års blodsudgydelse. Det må aldrig tillades en gruppe mennesker at ødelægge eller splitte den anti-japanske nationale enhedsfront, som er blevet skabt gennem hele nationens fælles anstrengelser.

Fortsæt med at kæmpe og hold fast ved enheden, og Kina vil overleve.

Slut fred og hold fast ved splittelsen, og Kina vil gå til grunde.

Hvad skal vi afvise og hvad skal vi godtage? Vore landsmænd må hurtigt træffe deres valg.

Vi kommunister vil afgjort fortsætte med at kæmpe og holde fast ved enheden.

Alle patriotiske partier og alle patrioter vil fortsætte med at kæmpe og holde fast ved enheden.

Selv hvis kapitulanterne, som pønser på overgivelse og splittelse, skulle få

overtaget for en tid, vil de uundgåeligt blive afsløret og straffet af folket. Den kinesiske nations historiske opgave er at opnå befrielse gennem forenet modstand. Det, kapitulanterne ønsker, er nøjagtig det modsatte, men hvor meget de end måtte få overtaget, hvor hovmodige de end måtte blive, idet de bilder sig ind, at ingen tør gøre dem fortræd, kan de dog ikke undslippe hele folkets straf.

At bekæmpe kapitulationisme og splittelse – det er den påtrængende opgave, som alle de patriotiske politiske partier og grupper og alle vore patriotiske landsmænd står overfor.

Folk i hele landet, foren jer! Hold fast ved modstanden og enheden og undertryk alle sammensværgelser om kapitulation og splittelse!

Noter

¹ De internationale kapitulanter var de britiske og amerikanske imperialister, som pønsede på at opnå forlig med Japan ved at ofre Kina.

² Den planlagte internationale conference for Stillehavsområdet blev kaldt et fjernøstligt München, fordi de britiske, amerikanske og franske imperialister i samarbejde med den kinesiske gruppe, der gik ind for at slutte fred, pønsede på at nå til forståelse med Japan ved at sælge Kina. Det var Chiang Kai-shek, der brugte det absurde argument, som kammerat Mao Tsetung gendriver i denne artikel, om at en sådan conference ikke ville blive et østligt München.

³ I september 1938 mødtes de britiske, franske, tyske og italienske regeringschefer i München i Tyskland og indgik Münchenaftalen i hvilken Storbritannien og Frankrig forrædte Tjekkoslovakiet til Tyskland til gengæld for et tysk angreb på Sovjetunionen. I 1938 og 1939 foretog den britiske og den amerikanske imperialismeflere træk for at nå til forståelse med den japanske imperialismefor at ofre Kina. På den tid, da kammerat Mao Tsetung skrev denne artikel – i juni 1939 – foregik der samtaler mellem Storbritannien og Japan i endnu et forsøg på at udføre denne plan. Den blev kaldt et »østligt München« på grund af dens lighed med Storbritanniens, Frankrigs, Tysklands og Italiens München-sammensværgelse.

⁴ Duetten blev fremført af Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei. Mens Wang Ching-wei var anfører for de åbenlyse kapitulanter, var Chiang anfører for dem, der skjulte sig i den anti-japanske front.

⁵ Efter det 5. plenarmøde i Kuomintang's 5. centrale eksekutivkomite i januar 1939 erklærede Chiang Kai-shek åbent, at hvad han mente med »til dens afslutning« i parolen »Fortsæt modstandskrigen til dens afslutning« blot var »at genskabe status quo før begivenhederne ved Lukouchiao«, en fortolkning, der ville have betydet at overlade udstrakte områder i det nordlige og nordøstlige Kina til japansk besættelse. For at gå imod Chiang Kai-sheks kapitulationistiske politik, lagde kammerat Mao Tsetung derfor vægt på, at »til dens afslutning« betød »at kæmpe os hele vejen frem til Yalu-floden og genvinde alt vort tabte land«.

⁶ Begrebet »gnidning« blev på den tid brugt til bredt at henvise til de Kuomintang-reaktionæres forskellige reaktionære aktioner med henblik på at knuse den anti-japanske nationale enhedsfront og at bekæmpe det kommunistiske parti og de progressive kræfter, så som massakrer og storstilede angreb på den 8. rutearmé og den nye 4. armé.

⁷ Efter den japanske besættelse af Nanking den 13. december 1937 udstedte den japanske regering en erklæring den 16. januar 1938, som sagde, at »Japan ikke vil acceptere den nationale regering som forhandlingspartner og forventer at der dannes en ny regering«. Efter at japanske tropper havde besat Canton og Wuhan i oktober 1938, ændrede den japanske

regering, der drog fordel af Chiang Kai-sheks vaklen, sin politik for at få ham til at kapitulere. Den udsendte en anden erklæring den 3. november, som bl.a. sagde: »Hvad angår den nationale regering, vil kejserriget, forudsat at den forlader sin hidtidige fejlagtige politik og får nye folk til at gennemføre, genindføre og opretholde ro og orden, ikke afslå at forhandle med den«.

DE REAKTIONÆRE SKAL STRAFFES

1. august 1939

Vi er samlet her i dag, den 1. august, for at holde et mindemøde. Hvorfor holder vi dette mindemøde? Fordi de reaktionære har dræbt vore revolutionære kammerater, dræbt anti-japanske kæmpere. Hvem burde dræbes i denne tid? De kinesiske forrædere og de japanske imperialister. Kina har kæmpet mod den japanske imperialismen i to år, men resultatet er endnu ikke givet. Forræderne er stadig meget aktive, og kun få af dem er blevet dræbt. Men vore revolutionære kammerater, som alle var anti-japanske krigere, er blevet dræbt. Dræbt af hvem? Dræbt af soldaterne. Hvorfor dræbte soldaterne anti-japanske kæmpere? De udførte ordrer; visse folk gav dem ordren til at dræbe. Hvem gav dem ordren til at dræbe? De reaktionære.¹ Kammerater! Hvem ville logisk set ønske at dræbe anti-japanske kæmpere? For det første de japanske imperialister og for det andet de kinesiske kollaboratører og forrædere som Wang Ching-wei. Men drabene fandt ikke sted i Shanghai, Peiping, Tientsin eller Nanking eller noget andet sted, som de japanske aggressorer og kinesiske kollaboratører kontrollerer. Det fandt sted i Pingkiang, i modstands-krigens bagland, og blandt ofrene var kammeraterne Tu Cheng-kun og Lo Tzu-ming, ansvarlige kammerater i den nye 4. armés forbindelseskontor i Pingkiang. Det er klart, at drabene blev udført af en bande kinesiske reaktionære, der handlede efter ordre fra de japanske imperialister og Wang Cheng-wei. Under forberedelse til at kapitulere udførte disse reaktionære krybende ordrene fra de japanske imperialister og Wang Cheng-wei, og de første mennesker de dræbte, var de mest beslutsomme anti-japanske kæmpere. Dette er ingen ligegyldig sag; vi må tage til genmæle, vi må fordømme det!

Hele nationen kæmper nu mod Japan og har smedet en stærk enhed i folket til modstand. Men inden for denne store enhed er der reaktionære og kapitulanter. Hvad gør de? De dræber anti-japanske kæmpere, holder fremskridtet tilbage og arbejder hemmeligt sammen med de japanske aggressorer og de kinesiske kollaboratører for at bane vejen for kapitulation.

Har nogen gjort noget ved denne alvorlige sag med mordet på anti-

Denne tale holdt kammerat Mao Tsetung ved et mindemøde, som folket i Yenan holdt for martyrerne fra Pingkiang.

japanske kammerater? Mordene fandt sted klokken tre om eftermiddagen den 12. juni; i dag er det den 1. august, men har vi i al den tid set nogen stå frem og gøre noget ved denne sag? Nej. Hvem skulle have gjort det? Det skulle have været foretaget i henhold til landets love og af denne lovs administratorer. Hvis en sådan ting var sket i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, ville vor Højesteret have været i aktion for længe siden. Men selvom der næsten er gået to måneder siden Pingkiang-massakren, har loven og dens administratorer intet gjort. Hvad er grunden hertil? Grunden er, at Kina ikke er forenet.²

Kina må forenes. Der kan ikke vindes nogen sejr uden forening. Men hvad betyder da forening? Det betyder, at alle må gå til modstand mod Japan, at alle går sammen for at sikre fremskridtet, og at der skal være passende belønninger og straffe. Hvem bør belønnes? Det bør de, som kæmper mod Japan, som fastholder enhed, og som er progressive. Og hvem bør straffes? Det bør de reaktionære og kollaboratørerne, som undergraver modstanden, enheden og fremskridtet. Er vort land på nuværende tidspunkt forenet? Det er det ikke. Pingkiang-massakren beviser dette. Den viser, at der ikke er nogen forening, hvor der burde være det. Vi har længe forlangt forening af hele landet. For det første forening på basis af modstandskrigen. Men i stedet for at modtage en belønning er Tu Cheng-kun, Lo Tzu-ming, og andre kammerater, som kæmpede mod japanerne, brutalt blevet myrdet, mens slyngler som undergraver modstanden, forbereder kapitulation og begår mord, får lov at gå ustraffede. Dette er ikke forening. Vi må imødegå disse slyngler og kapitulanter og arrestere morderne. For det andet forening på basis af enhed. De, som går ind for enhed, bør belønnes, og de, der undergraver den, bør straffes. Men her er kammeraterne Tu Cheng-kun og Lo Tzu-ming og de andre, som gik ind for enhed, blevet straffet, blevet brutalt myrdet, mens slynglerne, som undergraver enheden, slipper helskindet fra det. Det er ikke forening. For det tredje forening på basis af fremskridt. Hele landet må gå fremad; de tilbagestående må forsøge at følge med de progressive, og de progressive må ikke holdes nede på de tilbagestående niveau. Slagterne i Pingkiang dræbte progressive folk. Hundreder af kommunister og patrioter er blevet snigmyrdet siden modstandskrigens udbrud, Pingkiang-massakren er blot det nyeste eksempel. Det vil være katastrofalt for Kina, hvis dette fortsætter; alle, der yder modstand mod Japan, kunne blive myrdet. Hvad betyder disse mord? De betyder, at de kinesiske reaktionære efter ordre fra de japanske imperialister og Wang Ching-wei, forbereder kapitulation. Det er derfor, de er startet med at dræbe anti-japanske kæmpere, kommunister og patrioter. Hvis dette ikke standses, vil Kina ødelægges i disse reaktionæres hænder. Disse drab er derfor af betydning for hele landet, de er af største vigtighed, og vi må forlange, at den nationale regering straffer disse reaktionære med største streghed.

Kammeraterne må også indse, at den japanske imperialisme for nylig har forstærket sine splittende aktiviteter, at den internationale imperialisme er

blevet mere aktiv i at hjælpe Japan,³ og at de kinesiske forrædere, både de åbne og de skjulte Wang Ching-wei'er, er mere aktive end nogensinde med at sabotere modstandskrigen, ødelægge enheden og skrue tiden baglæns. De ønsker at overgive størstedelen af vort land, forårsage en indre splittelse og fremkalde borgerkrig. På nuværende tidspunkt bliver visse hemmelige forholdsregler, kendt som »Forholdsregler til begrænsning af fremmede partiers aktiviteter«⁴ gennemtvunget i stor udstrækning. De er helt igennem reaktionære, til gavn for den japanske imperialisme og til skade for modstand, enhed og fremskridt. Hvem er »fremmede partier«? De japanske imperialister, Wang Ching-wei og forrædderne. Hvordan kan det kommunistiske parti og alle de andre anti-japanske politiske partier, som er forenede i kampen mod Japan, kaldes for »fremmede partier«? Således skaber kapitulanterne, de reaktionære og de forstokkede helt bevidst gnidninger og splittelse i de anti-japanske rækker. Er denne slags aktivitet rigtig eller forkert? Den er helt og aldeles forkert! (*Enstemmigt bifald.*) Når vi taler om begrænsninger, hvilke slags folk skal så begrænses? De japanske imperialister, Wang Ching-wei, de reaktionære og kapitulanterne. (*Enstemmigt bifald.*) Hvorfor begrænse det kommunistiske parti, som er det mest beslutsomme i kampen mod Japan, det mest revolutionære og det mest progressive? Det er helt og aldeles forkert. Vi, folket i Yenan, viser vor stærke utilfredshed og protest. (*Enstemmigt bifald.*) Vi må gå imod »Forholdsregler til begrænsning af fremmede partiers aktiviteter«, for sådanne forholdsregler er roden til alle slags kriminelle handlinger, der ødelægger enheden. Vi holder dette masse-møde i dag for at fortsætte modstanden, enheden og fremskridtet. I denne sammenhæng må »Forholdsregler til begrænsning af fremmede partiers aktiviteter« afskaffes, kapitulanterne og de reaktionære må straffes, og alle revolutionære kammerater, alle kammerater og folket, som kæmper mod Japan, må beskyttes. (*Varmt bifald og råben af paroler.*)

Noter

¹ Disse reaktionære var Chiang Kai-shek og hans følgesvende. Den 12. juni 1939 afsendte Kuomintang 27. armégruppe efter en hemmelig ordre fra Chiang Kai-shek soldater til at omringe den nye 4. armés forbindelseskantor i Pingkiang i Hunan-provinsen. Koldblodigt myrdede de kammerat Tu Cheng-kun, stabsofficer i den nye 4. armé, kammerat Lo Tzu-ming, major og adjudant i den 8. rutearmé og fire andre kammerater. Denne massakre vakte indignation ikke kun blandt befolkningen i de anti-japanske demokratiske baseområder, men også blandt ærlige mennesker i Kuomintang-områderne.

² Kammerat Mao Tsetung definerede forening for at imødegå de Kuomintang-reaktionæres brug af »forening« som et dække for deres planer om at likvidere de kommunistisk-ledede anti-japanske væbnede styrker og baseområder. Efter det fornyede samarbejde mellem Kuomintang og kommunisterne for fælles modstand mod Japan blev parolen om »forening« Kuomintang's vigtigste våben i angrebene på det kommunistiske parti, som det beskyldte for altid at ville være anderledes og for at umuliggøre forening og skade modstanden. Denne reaktionære larm tog til

efter januar 1939, da Kuomintangs 5. centrale eksekutivkomit s 5. plenarmøde vedtog »Forholdsregler til begrænsning af fremmede partiers aktiviteter« efter forslag fra Chiang Kai-shek. Kammerat Mao Tsetung fravristede Kuomintangs reaktionære parolen om »forening«, og gjorde den til en revolutionær parole, som kunne imødegå Kuomintangs splittende aktiviteter rettet mod nationen og folket.

³ Efter Wuhans fald i oktober 1938, blev Japans foretrukne politik at forsøge at lokke Kuomintang til kapitulation. Den internationale imperialism , herunder den britiske og den amerikanske imperialism , foreslog gentagne gange Chiang Kai-shek, at han skulle forhandle om fred, og den britiske premierminister Chamberlain lod forstå, at England ville deltage i en såkaldt »rekonstruktion af Det fjerne Østen«. De japanske aggressorer og de internationale imperialister optrappede deres sammensværgelser i 1939. I april det  r fungerede den britiske ambassadør i Kina, Clark-Kerr, som mellemand mellem Chiang Kai-shek og de japanske aggressorer, da der blev arrangeret fredsforhandlinger. I juli opnåedes en aftale mellem Storbritannien og Japan i hvilken den britiske regering var parat til at anerkende den »aktuelle situation«, som Japan havde frembragt i Kina.

⁴ »Forholdsregler til begrænsning af fremmede partiers aktiviteter« blev hemmeligt udsendt af de centrale Kuomintang-myndigheder i 1939. De pålagde kommunistiske og alle andre progressive ideer, taler og aktiviteter strenge begrænsninger med det formål at ødelægge alle folkets anti-japanske organisationer. De fastsatte også, at i de områder, hvor efter Kuomintangs mening »kommunisterne var mest aktive«, skulle »loven om kollektivt ansvar og kollektiv straf« gennemføres, og et »informations-net« eller en kontrarevolutionær efterretningstjeneste, skulle opbygges overalt i *pao-chia* organisationerne. *Pao* og *chia* var dengang de grundlæggende administrative enheder i det fascistiske Kuomintang-regime. Ti familier dannede en *chia* og ti *chia* dannede en *pao*.

INTERVIEW MED EN KORRESPONDENT FRA »DET NYE KINAS DAGBLAD« OM DEN NYE INTERNATIONALE SITUATION

1. september 1939

Korrespondent: Hvad er betydningen af ikke-angrebspagten mellem Sovjetunionen og Tyskland?¹

Mao Tsetung: Den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt er resultatet af Sovjetunionens voksende socialistiske styrke og den fredspolitik, som den sovjetiske regering konsekvent har fulgt. Denne pagt har splittet de intriger, som det reaktionære internationale borgerkab repræsenteret af Chamberlain og Daladier søgte at bruge til at anstifte en sovjetisk-tysk krig, den har gennembrudt den omringning, som den tysk-italiensk-japanske anti-kommunistiske blok påførte Sovjetunionen, styrket freden mellem Sovjetunionen og Tyskland og sikret den socialistiske opbygnings fremskridt i Sovjetunionen. I Østen tilføjer den Japan et slag og hjælper Kina; den styrker de kinesiske modstandskræfters position over for Japan og tilføjer kapitulanterne et slag. Alt dette giver et grundlag for at hjælpe folkene over hele verden til at vinde frihed og uafhængighed. Dette er den fulde politiske betydning af den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt.

Spørgsmål: Visse folk indser endnu ikke, at den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt er resultatet af sammenbruddet i forhandlingerne mellem Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen, men tror, at det er den sovjetisk-tyske traktat, der har forårsaget sammenbruddet. Kan De fortælle, hvorfor samtalerne mellem Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen slog fejl?

Svar: Forhandlingerne slog fejl, udelukkende fordi den britiske og den franske regering var uoprigtige. I de sidste år har det reaktionære internationale borgerskab, og først og fremmest det britiske og det franske, konsekvent fulgt den reaktionære »ikke-interventions« politik over for de fascistiske tyske, italienske og japanske aggressioner. Deres formål er at se igennem fingre med aggressionskrige og at vinde på dem. Derfor afviste Storbritannien og Frankrig helt og holdent Sovjetunionens gentagne forslag om en egentlig front imod aggressionen; de sad med hænderne i skødet og de indtog en »ikke-interventionistisk« holdning og så igennem fingre med tysk, italiensk og japansk aggression. Deres mål var at træde frem og intervenere, når de krigsførende parter havde udmattet hinanden. I udførelsen af denne reaktio-

nære politik ofrede de halvdelen af Kina til Japan og hele Etiopien, Spanien, Østrig og Tjekkoslaviet til Italien og Tyskland.² Derefter ønskede de at ofre Sovjetunionen. Dette blev klart afsløret i de nylige britisk-fransk-sovjetiske forhandlinger. De varede i mere end fire måneder, fra den 15. april til den 23. august, og i hele den tid udviste Sovjetunionen den yderste tålmodighed. Men fra begyndelsen til enden afviste Storbritannien og Frankrig princippet om lighed og gensidighed; de forlangte, at Sovjetunionen skulle give garantier for deres sikkerhed, men nægtede selv at gøre det samme over for Sovjetunionen og de små baltiske stater, således at der holdtes en port åben, som Tyskland kunne angribe igennem. De nægtede også at give tilladelse til at sovjetiske tropper kunne passere gennem Polen for at kæmpe mod aggressoren. Derfor brød forhandlingerne sammen. I mellemtiden antydede Tyskland en vilje til at indstille sine aktioner mod Sovjetunionen og opløse Antikomintern-pakten³ og anerkende de sovjetiske grænsers ukrænkelighed; på dette hviler indgåelsen af ikke-angrebspagten mellem Sovjetunionen og Tyskland. »Ikke-indblandings«politikken, som blev ført af den internationale og først og fremmest den britiske og franske reaktion, er en politik med at »sidde på toppen af bjerget for at se tigrene slå«, en helt igennem imperialistisk politik til at tjene på andres bekostning. Denne politik blev indledt, da Chamberlain kom til magten, nåede sit højdepunkt ved München-aftalerne i september sidste år og brød endelig sammen i de nyligt afholdte samtaler mellem Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen. Fra nu af vil situationen uundgåeligt udvikle sig mod en direkte konflikt mellem de to store imperialistiske blokke, den britisk-franske blok og den tysk-italienske blok. Som jeg sagde i oktober 1938 på det 6. plenarmøde i vort partis 6. centralkomité, vil »det uundgåelige resultat af Chamberlains politik være som at 'løfte en klippeblok blot for at tabe den over sine egne tæer'«. Chamberlain begyndte med det mål at skade andre blot for at ende med at ødelægge sig selv. Det er den udviklingslov, som al reaktionær politik følger.

Spørgsmål: Hvordan mener De, den nuværende situation vil udvikle sig?

Svar: Den internationale situation har allerede nået en ny fase. Den énsidige situation, der for en tid har eksisteret i den anden imperialistiske krig, det vil sige den situation, hvor én gruppe imperialistiske stater, på grund af »ikke-indblandings«politikken kan angribe, mens andre sidder stille og ser på, vil uundgåeligt afløses af en situation med altomspændende krig, hvad Europa angår. Den anden imperialistiske krig har nået et nyt trin.

I Europa er der overhængende fare for en omfattende imperialistisk krig mellem de tysk-italienske og britisk-franske imperialistiske blokke, som slås om herredømmet over folkene i kolonierne. I denne krig vil hver af parterne på det frækkeste erklære, at deres sag er retfærdig, og modpartens sag er uretfærdig for at bedrage folket og vinde støtte i den offentlige mening. Faktisk er dette svindel. Begge siders mål er imperialistiske, begge kæmper for herredømmet over kolonierne og halv-kolonierne og for indflydelsessfærer, og

begge fører en plyndringskrig. For tiden slås de om Polen, Balkanlandene og områderne omkring Middelhavet. Denne krig er overhovedet ingen retfærdig krig. De eneste retfærdige krige er ikke-plyndringskrige, befrielseskrige. Kommunisten vil under ingen omstændigheder støtte en plyndringskrig. De vil derimod træde modigt frem for at støtte enhver retfærdig ikke-plyndringskrig for befrielse, og de vil være i kampens frontlinie. Med Chamberlains og Daladiers skræmmebilleder og afpresning finder der en deling sted blandt de socialdemokratiske partier i Anden Internationale. Den ene del, det reaktionære øvre lag, følger den gamle katastrofale kurs fra 1. Verdenskrig, og de er villige til at støtte den nye imperialistiske krig. Men en anden del ønsker at gå sammen med kommunisterne om at danne en folkefront mod krig og fascisme. Chamberlain og Daladier følger i Tysklands og Italiens fodspor og bliver mere og mere reaktionære, benytter krigsmobiliseringen til at indføre fascistiske tilstande og til at militarisere økonomien. Sagt i korthed er de to store imperialistiske blokke i gang med hektiske krigsforberedelser og millioner af mennesker står over for massenedslagtingens trusler. Selvfølgelig vil dette skabe modstandsbevægelser blandt masserne. Såvel i Tyskland som i Italien, Storbritannien eller Frankrig eller hvor som helst i Europa eller hele verden, er det nødvendigt for folket at rejse sig og kæmpe mod den imperialistiske krig på enhver måde, hvis de vil undgå at blive anvendt til imperialistisk kanonføde.

Ved siden af disse to store blokke er der en tredje blok i den kapitalistiske verden, ledet af USA og omfattende en række mellem- og sydamerikanske lande. Denne blok har ikke interesse i at gå ind i krigen på nuværende tidspunkt. I neutralitetens navn afholder USA-imperialismen sig midlertidigt fra at gå sammen med nogen af parterne, for senere at kunne komme ind på arenaen og slås for lederskabet i den kapitalistiske verden. Den kendsgerning, at borgerskabet i USA endnu ikke er parat til at kassere demokratiet og fredsøkonomien i deres land, er gavnlig for verdensfredsbevægelsen.

Den japanske imperialisme rammes hårdt af den sovjetisk-tyske pagt, og den må nu imødesee en fremtid med stadig større vanskeligheder. To grupper slås i Japan om udenrigspolitikken. Militaristerne overvejer en alliance med Tyskland og Italien med det formål at få en kontrol over Kina, at invadere Sydøstasien og fordrive Storbritannien, USA og Frankrig fra Østen. På den anden side foretrækker en del af borgerskabet at gøre indrømmelser til Storbritannien, USA og Frankrig for at koncentrere sig om udplyndringen af Kina. På nuværende tidspunkt er der en stærk tendens til et kompromis med Storbritannien. De Britiske reaktionære vil tilbyde Japan en fælles deling af Kina og yderligere finansiell og økonomisk hjælp. For dette må Japan så tjene som britiske interessers vagthund i Østen, undertrykke den kinesiske nationale befrielsesbevægelse og holde Sovjetunionen i skak. Ligegyldigt hvad der derfor sker, vil Japans grundlæggende mål stadig være at besejre Kina. Muligheden for at Japan iværksætter storstilede militære frontalangreb i Kina

er muligvis ikke store, men det vil optrappe den politiske offensiv for at »bruge kinesere til at undertrykke kinesere«⁴ og dets økonomiske udplyndring af Kina for at »opretholde krigen med krigens midler«⁵, mens det fortsætter sine vanvittige »udrensings«felttog⁶ i de besatte områder; og yderligere vil det arbejde gennem Storbritannien for at tvinge Kina til overgivelse. På et gunstigt tidspunkt vil det foreslå et østligt München, og med visse relativt store indrømmelser som lokkemad vil det forsøge at lokke og true Kina til at acceptere dets overgivelsesbetingelser, således at det når sit mål med undertrykkelse af Kina. Ligegyldig hvilke regeringsskift den herskende klasse i Japan vil foretage, vil dette imperialistiske mål forblive uændret, indtil det japanske folk rejser sig til revolution.

Uden for den kapitalistiske verden er der en lys verden, den socialistiske Sovjetunion. Den sovjetisk-tyske traktat giver Sovjetunionen mulighed for at give endnu større støtte til verdensbevægelser for fred og til Kina i modstandskrigen mod Japan.

Det er min vurdering af den internationale situation.

Spørgsmål: Hvad er udsigterne for Kina under disse omstændigheder?

Svar: Der er to muligheder. Den ene er udholdenhed i modstanden, enhed og fremskridt, hvilket ville betyde national fornyelse. Den anden er kompromis, splittelse og opløsning, som ville betyde national underkastelse.

I den nye internationale situation, hvor Japan møder stigende vanskeligheder, og Kina beslutsomt afviser kompromis, vil vor strategiske tilbagetrækning være overstået og en strategisk ligevægtstilstand vil opstå. Dette sidste trin vil være forberedelsen til modoffensiven.

Ligevægtstilstand ved fronten betyder her det modsatte af ligevægtstilstand i fjendens bagland. Med indtræden af ligevægtstilstanden ved fronten vil kampen bag fjendens linier blive heftigere. Derfor vil de omfattende »udrensings«felttog, som fjenden har gennemført i de besatte områder – først og fremmest i det nordlige Kina – siden Wuhan's fald, ikke blot fortsætte, men blive forstærket fremover. Eftersom hovedlinien i fjendens politik for tiden består i en politisk offensiv for at »bruge kinesere til at undertrykke kinesere« og i en økonomisk aggression for at »opretholde krigen ved krigens midler«, og eftersom et fjernøstligt München er målet for den britiske politik i Østen, vil faren for overgivelse af størstedelen af Kina og en indre splittelse vokse enormt. Kina er stadig langt svagere end fjenden, og medmindre hele landet forenes i en energisk og udholdende kamp, vil det ikke være muligt at opbygge styrke nok til modoffensiven.

Derfor er den alvorligste opgave for vort land stadig udholdenhed i krigen, og der må ikke finde svækkelse sted.

Kina må under ingen omstændigheder forsømme de nuværende muligheder eller tage en forkert beslutning, men må indtage et fast politisk standpunkt.

Med andre ord: For det første, fast vilje til at føre kampen mod Japan og

modstand mod ethvert skridt til kompromis. Der må rettes beslutsomme slag mod alle åbne og skjulte Wang Ching-wei'er. Kina må fast afvise alt lokkeri, hvad enten det er fra Japan eller England og må aldrig deltage i et østligt München.

For det andet, fast vilje til at søge enhed og imødegå enhver tendens til splittelse. Der må opretholdes streng årvågenhed over for sådanne tendenser, hvad enten de stammer fra de japanske imperialister, fra andre fremmede lande eller fra hjemlige kapitulanter. Alle interne gnidninger, som skader modstandskrigen, må standses strengt.

For det tredje, fast vilje til fremskridt og modstand mod bagstræbet. Såvel i militære, politiske, finansielle eller økonomiske spørgsmål som i partianliggender, i kulturelle eller uddannelsesmæssige spørgsmål eller i massebevægelsen må enhver teori, enhver institution og ethvert middel, der skader krigen, undersøges på ny og effektivt forandres til at tjene modstandskrigen.

Hvis alt dette gøres, vil Kina være i stand til effektivt at opbygge sin styrke til en modoffensiv.

Fra nu af må hele landet gøre »forberedelser til modoffensiven« til den vigtigste opgave i modstandskrigen.

I dag er det nødvendigt på den ene side at opretholde vort forsvar ved fronterne og af al kraft støtte kampen bag fjendens linier, og på den anden side at indføre politiske, militære og andre reformer og opbygge en vældig styrke, således at hele nationens samlede magt, når øjeblikket kommer, kan kastes ind i en storstilet modoffensiv for at genvinde vort tabte land.

Noter

¹ Ikke-angrebspagten mellem Sovjetunionen og Tyskland blev undertegnet den 23. august 1939.

² Det fascistiske Tyskland og Italien begik en række aggressionshandling og opnåede deres mål, tilskyndet og hjulpet af »ikke-indblandings« politikken, som de britiske og franske regeringer fulgte. Italien begyndte sin væbnede aggression mod Etiopien i oktober 1935 og besatte hele landet i maj 1936. I juli 1936 startede Tyskland og Italien deres fælles væbnede indblanding i Spaniens interne anliggender og støttede den fascistiske Franco i hans oprør imod folkefrontsregeringen. Efter en langvarig krig mod de tyske og italienske angribere og mod Francos oprørstropper blev folkefrontsregeringen slået i marts 1939. Tyske tropper besatte Østrig i marts 1938 og invaderede i oktober Sudeterområdet i Tjekkosllovakiet. I marts 1939 var hele Tjekkosllovakiet under tysk besættelse.

³ Anti-Komintern-pagten blev indgået mellem Japan og Tyskland i november 1936; Italien tilsluttede sig den i november 1937.

⁴ »Bruge kinesere til at undertrykke kinesere« var en af de japanske imperialisters ondskabfulde opfindelser i aggressionen mod Kina. For at skabe splittelse i landet opdyrkede de visse kinesiske elementer til at fungere som deres håndlangere. Efter udbruddet af krigen udnyttede de ikke blot den åbent pro-japanske klike inden for Kuomintang under ledelse af Wang Ching-wei, men benyttede sig også af Chiang Kai-sheks klike for at kunne standse det kommunistiske parti, som var det mest beslutsomme i modstanden mod Japan. I 1939 ophørte de med at

angribe Chiang Kai-sheks tropper og gav ham politiske opmuntringer i hans anti-kommunistiske aktiviteter.

⁵ »Opretholde krigen med krigens midler« henviser til Japans politik med ubarmhjertig udplyndring af de besatte kinesiske områder for at imødekomme aggressionskrigens behov.

⁶ »Udrensnings« felttog var de japanske aggressorers omskrivning for deres barbariske politik med tredobbelt grusomhed – brænde alt, dræbe alt og plyndre alt.

INTERVIEW MED TRE KORRESPONDENTER FRA DET CENTRALE NYHEDSBUREAU, »SAO TANG PAO« OG »HSIN MIN PAO«¹

16. september 1939

Korrespondent: Må vi spørge om Deres syn på nogle spørgsmål? Vi har læst Deres udtalelse fra den 1. september i *Nyt fra det nye Kina* fra i dag; den dækker nogle af vore spørgsmål, men der er andre, vi gerne vil have Dem til at uddybe. De spørgsmål, vi har skrevet ned, falder i tre grupper, og vi ville være glade, hvis De vil give os Deres syn på hver af disse.

Mao Tsetung: Jeg vil behandle dem ifølge Deres liste.

De spørger, om modstandskrigen er nået til et ligevægtsstadium. Det tror jeg på en måde, den er – i den forstand at der foreligger en ny international situation, og at Japan står over for større vanskeligheder, mens Kina er fast besluttet på ikke at indgå kompromis. Dette udelukker ikke den mulighed, at fjenden stadigvæk kan iværksætte temmelig omfattende offensive kampagner; han kan for eksempel angribe Pakhoi, Changsha eller endog Sian. Når vi siger, at fjendens storstilede strategiske offensiv og vor strategiske tilbagetrækning i en vis forstand er hørt op, så udelukker vi ikke helt muligheden af yderligere offensiver og tilbagetrækninger. Hvad den specifikke opgave i det nye stadium angår, så går den ud på at forberede modoffensiven, og dette begreb dækker alt. Det vil sige, at Kina i ligevægtsstadiet må opbygge al den styrke, der er brug for til den fremtidige modoffensiv. At forberede modoffensiven betyder ikke at iværksætte den straks, eftersom man ikke kan gøre det, medmindre betingelserne er modne. Det, vi taler om, er den strategiske og ikke den taktiske modoffensiv. Taktiske modoffensiver såsom vor afvisning af fjendens udrensningsskampagner i det sydøstlige Shansi er ikke blot mulige, men absolut nødvendige. Men tiden er endnu ikke inde til en total strategisk modoffensiv, og vi står nu på det stadium, hvor vi forbereder den aktivt. På dette stadium bliver vi stadigvæk nødt til at slå et vist antal offensive kampagner tilbage, som fjenden måtte iværksætte ved fronten.

Hvis jeg skal specificere opgaverne på det nye stadium, så må vi i fjendens bagland opretholde guerillakrigen, knuse hans udrensningsskampagner og tilføje hans økonomiske aggression et nederlag; ved fronten må vi forstærke vort militære forsvar og slå enhver offensiv kampagne, som fjenden måtte iværksætte, tilbage; i det store baglandsområde er det af største vigtighed at arbejde hårdt for at opnå politiske reformer. Alle disse ting udgør det specifikke indhold i vore forberedelser af modoffensiven.

Interne politiske reformer er meget vigtige, fordi fjenden for tiden hovedsageligt udfører en politisk offensiv, og derfor må vi specielt styrke vor politiske modstand. Med andre ord, så må problemet med demokrati løses så hurtigt som muligt, for kun på den måde kan vi øge vore muligheder for politisk modstand og opbygge vor militære styrke. Kina må hovedsageligt stole på egne kræfter i modstandskrigen. Vi har stået for en genrejsning ved egne kræfter, og det er blevet endnu vigtigere i den nye internationale situation. Essensen af en sådan genrejsning er demokrati.

Spørgsmål: De har lige sagt, at demokrati er af væsentlig betydning for at vinde sejr i modstandskrigen ved hjælp af egne kræfter. Hvordan kan et sådant system stables på benene under de nuværende omstændigheder?

Svar: Dr. Sun Yat-sen forestillede sig oprindeligt tre stadier, nemlig militært herredømme, politisk formynderskab og en forfatningsmæssig regering.² Men i sin »Redegørelse om min afrejse nordpå«³, som blev udgivet kort før hans død, talte han ikke længere om tre stadier men sagde i stedet for, at en nationalforsamling straks måtte sammenkaldes. Dette viser, at dr. Sun selv modificerede sine synspunkter for mange år siden i lyset af de ændrede omstændigheder. I den alvorlige situation, som hersker i dag, med den igangværende modstandskrig, er både en hurtig sammenkaldelse af en nationalforsamling og indførelsen af en demokratisk regering påkrævet for at afvende den frygtelige ulykke, som en national underkastelse ville være, og for at drive fjenden ud. Der er forskellige meninger om dette spørgsmål. Nogle siger, at folket som helhed er uvidende, og at man ikke kan indføre en demokratisk regering. De har uret. Folket har gjort meget hurtige fremskridt under krigen, og med en ledelse og en rigtig politisk linie kan man sagtens indføre en demokratisk regering. Den er for eksempel blevet omsat til praksis i det nordlige Kina. Der er de fleste ledere af distrikter, kommuner og *pao*'er og *chia*'er blevet valgt ved folkeafstemninger. Selv visse amtsdommere er blevet valgt på denne måde, og der er blevet valgt progressive personer og lovende unge mennesker. Spørgsmålet bør lægges åbent ud til offentlig diskussion.

I den anden gruppe på Deres liste rejser De spørgsmålet om at »begrænse fremmede partier«, det vil sige, spørgsmålet om gnidningerne i forskellige lokale områder. Deres bekymring i denne sag er berettiget. Der har fundet forbedringer sted for nylig, men grundlæggende set forbliver situationen uforandret.

Spørgsmål: Har det kommunistiske parti gjort sin stilling til dette spørgsmål klar over for den centrale regering?

Svar: Vi har protesteret.

Spørgsmål: På hvilken måde?

Svar: Vor partirepræsentant, kammerat Chou En-lai, skrev så tidligt som i juli et brev til generalissimo Chiang Kai-shek. Og den 1. august sendte folk fra alle samfundslag i Yenan igen et telegram til generalissimoen og den nationale regering, hvori de krævede tilbagetrækning af »Forholdsregler til

begrænsning af fremmede partiers aktiviteter«, som i al hemmelighed var blevet sat i omløb, og som er den dybestliggende årsag til »gnidningen« forskellige steder.

Spørgsmål: Er der kommet noget svar fra den centrale regering?

Svar: Nej. Men man siger, at der også er folk inden for Kuomintang, som misbilliger disse forholdsregler. Som alle ved, er en hær, som deltager i den fælles kamp mod Japan, en venligsindet hær, ikke en »fremmed hær«, og på samme måde er et politisk parti, som deltager i den fælles kamp mod Japan, et venligsindet parti, ikke et »fremmed parti«. Der er mange partier og grupper, som deltager i modstandskrigen, og selvom de er af forskellige styrke, kæmper de for den samme sag; de må da alle forenes og de skal under ingen omstændigheder »begrænse« hinanden. Hvilket parti er et fremmed parti? Forrædernes parti med Wang Ching-wei, Japans lakaj, i spidsen, fordi det intet har til fælles politisk med de anti-japanske partier; det er den slags partier, der bør begrænses. Mellem Kuomintang og det kommunistiske parti er der rent politisk ét punkt, hvor vi kan mødes, nemlig modstand mod den japanske aggression. Derfor er problemet at koncentrere al vor styrke med det formål at bekæmpe og kontrollere Japan og Wang Ching-wei og ikke at bekæmpe og kontrollere det kommunistiske parti. Dette er det eneste grundlag at formulere korrekte slagord på. Wang Ching-wei har tre slagord: »Bekæmp Chiang Kai-shek«, »Bekæmp det kommunistiske parti« og »Vær ven med Japan«. Wang Ching-wei er Kuomintangs, det kommunistiske partis og hele folkets fælles fjende. Men det kommunistiske parti er ikke Kuomintangs fjende, og Kuomintang er heller ikke det kommunistiske partis fjende; de bør forene sig og hjælpe hinanden snarere end at bekæmpe eller »begrænse« hinanden. Slagordene på vor side må nødvendigvis være forskellige fra Wang Ching-weis, de må være de modsatte af hans og aldrig blandes sammen med hans. Hvis han siger: »Bekæmp Chiang Kai-shek«, så bør alle støtte Chiang Kai-shek; hvis han siger: »Bekæmp det kommunistiske parti«, så bør alle forene sig med det kommunistiske parti; og hvis han siger: »Vær ven med Japan«, bør alle bekæmpe Japan. Vi bør støtte alt, hvad fjenden går imod og gå imod alt, hvad fjenden støtter. I artikler citerer folk ofte nu om dage det gamle ord: »Bedrøv ikke dine venner og glæd ikke dine fjender«. Det stammer fra et brev, som Chu Fou, en general under Liu Hsiu i det østlige Han-dynasti, skrev til Peng Chung, præfekten for Yuyang. I sin sammenhæng lyder det: »Hvad du end gør, så må du sikre dig, at du ikke bedrøver dine venner og glæder dine fjender.« Chu Fous ord udtrykker et klart politisk princip, som vi aldrig må glemme.

I Deres liste over spørgsmål spørger De også om det kommunistiske partis holdning til, hvad der er blevet kendt som »gnidninger« Jeg vil sige Dem helt åbent, at vi absolut er modstandere af gnidninger mellem de anti-japanske partier, gnidninger som går ud over deres styrke. Men hvis nogen fremturer med at bruge vold mod os, forsøger at tyrannisere os og skrider til undertryk-

kelse, må det kommunistiske parti indtage et fast standpunkt. Vor holdning er: Vi vil ikke angribe, medmindre vi bliver angrebet; hvis vi bliver angrebet, vil vi ganske givet gå til modangreb. Men vi går klart ind for selvforsvar; ingen kommunist har lov til at gå ud over princippet om selvforsvar.

Spørgsmål: Hvad med gnidningerne i det nordlige Kina?

Svar: Chang Yin-wu og Chin Chi-jung er de to eksperter i gnidningsmageri der. I Hopei er det Chang Yin-wu og i Shantung er det Chin Chi-jung, som simpelthen overtræder alle love, menneskelige eller guddommelige, og man kan næppe skelne dem fra forræderne. De kæmper sjældent mod fjenden, men angriber ofte den 8. rutearmé. Vi har allerede sendt generalissimo Chiang en bunke uomtvistelige beviser, såsom Chang Yin-wus ordrer til sine underordnede om at angribe den 8. rutearmé.

Spørgsmål: Er der nogen gnidning i forbindelse med den nye 4. armé?

Svar: Ja, det er der. Pingkiang-massakren har chokeret hele nationen.

Spørgsmål: Nogle mennesker siger, at enhedsfronten er vigtig, men at regeringen i grænseområdet bør afskaffes af hensyn til enheden. Hvad mener De om det?

Svar: Alle steder siges der en masse vrøvl, den såkaldte afskaffelse af grænseområdet er ét eksempel. Grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia er et demokratisk anti-japansk baseområde og er rent politisk det mest progressive område i hele landet. Hvilke grunde er der til at afskaffe det? Endvidere anerkendte generalissimo Chiang grænseområdet for længe siden, og den nationale regerings eksekutive Yuan anerkendte det officielt så langt tilbage som i vinteren i republikkens 26. år (1937). Kina har helt sikkert behov for at blive forenet, men det må forenes på grundlag af modstand, enhed og fremskridt. Hvis man søger samling på det modsatte grundlag, vil landet gå til grunde.

Spørgsmål: Eftersom der er forskellige fortolkninger af samling, foreligger der så en mulighed for splittelse mellem Kuomintang og det kommunistiske parti?

Svar: Hvis vi kun taler om muligheder, så kan vi forestille os både muligheden for enhed og muligheden for splittelse, afhængig af Kuomintangs og det kommunistiske partis og især af folkets holdninger over hele landet. Hvad os kommunister angår, så har vi længe gjort det klart, at vor politiske linje er samarbejde, og at vi ikke kun håber på et langvarigt samarbejde men arbejder hårdt for det. Man siger, at generalissimo Chiang Kai-shek på Kuomintangs centrale eksekutivkomites 5. plenarforsamling også erklærede, at indenrigsproblemer ikke burde løses ved tvang. Stående over for en vældig fjende og med fortidens erfaringer i mente, må Kuomintang og det kommunistiske parti hver for sig holde fast ved et langvarigt samarbejde og undgå splittelse. Men for at undgå enhver mulighed for splittelse, må der findes politiske garantier for et langvarigt samarbejde, nemlig udholdenhed i modstandskrigen og indførelse af en demokratisk regering. Hvis det sker, kan

enheden opretholdes, og man kan undgå splittelse; det afhænger af de to partiers og hele nationens fælles indsats, og man må gøre den indsats. »Fasthold modstanden og bekæmp kapitulation«, »Fasthold enheden og bekæmp splittelse« og »Fasthold fremskridtet og bekæmp tilbageskridt« – disse er de tre store politiske paroler, som vort parti fremsatte i sit manifest af den 7. juli i år. Efter vor mening er dette den eneste måde, hvorpå Kina kan undgå underkastelse og drive fjenden ud. Der findes ingen anden måde.

Noter

¹ Det centrale Nyhedsbureau var Kuomintangs officielle nyhedsbureau, *Sao Tang Pao* var et blad, som blev udsendt af militære kredse i Kuomintang-regeringen, og *Hsin Min Pao* var et af det nationale borgerskabs talerør.

² Se dr. Sun Yat-sens *Nationalt Genophygningsprogram*. I lang tid søgte den reaktionære Kuomintang-klike med Chiang Kai-shek i spidsen at retfærdiggøre deres skånselsløse kontra-revolutionære diktatur ved at præsentere det som enten det »militære herredømmes« stadium eller som det »politiske formynderkabs«, som dr. Sun forestillede sig dem.

³ Denne redegørelse blev givet af dr. Sun Yat-sen den 10. november 1924 to dage før han forlod Canton for at tage til Peking efter invitation fra Feng Yu-hsiang. I denne redegørelse, som vandt støtte fra hele nationen, gentog dr. Sun sin modstand mod imperialismen og krigsherrerne og gjorde gældende, at der måtte indkaldes en nationalforsamling for at løse de problemer, som landet stod overfor. Feng Yu-hsiang tilhørte oprindeligt Chihli-krigsherrekliken, men i vinteren 1924, da der for anden gang udbrød krig mellem den og Fengtien-krigsherrekliken, nægtede han at kæmpe og førte sine tropper tilbage til Peking og forårsagede således Wu Pei-fus, den virkelige leder af Chihli-krigsherrerne, fald. Det var på det tidspunkt, han afsendte det telegram, som inviterede dr. Sun til Peking.

SOVJETUNIONENS OG HELE MENNESKEHEDENS INTERESSER ER IDENTISKE

28. september 1939

Nu, da 22-årsdagen for den store socialistiske oktoberrevolution nærmer sig, har den kinesisk-sovjetiske kulturforening bedt mig om en artikel. På grundlag af mine egne iagttagelser vil jeg gerne klarlægge nogle problemer angående Sovjetunionen og Kina. For de bliver i dag diskuteret af folket i Kina, og man er øjensynligt endnu ikke nået frem til nogen endelige konklusioner. Det kan måske være af nogen hjælp, hvis jeg benytter mig af denne lejlighed til at fremsætte mine synspunkter til overvejelse for dem, som er optaget af krigen i Europa og af forholdet mellem Kina og Sovjetunionen.

Nogle mennesker siger, at Sovjetunionen ikke ønsker, at verden skal forblive fredelig, fordi udbruddet af en verdenskrig er til dens fordel, og at den nuværende krig blev fremskyndet af, at Sovjetunionen indgik en ikke-angrebspagt med Tyskland i stedet for en pagt om gensidig hjælp med Storbritannien og Frankrig. Jeg anser dette synspunkt for ukorrekt. Sovjetunionens udenrigspolitik har i en meget lang periode været en konsekvent fredspolitik, en politisk linje som er baseret på en nær forbindelse mellem dens egne interesser og det overvældende flertal af menneskehedens interesser. Sovjetunionen har altid behøvet fred til sin egen socialistiske opbygning, har altid haft behov for at styrke sine fredelige forbindelser med andre lande og forhindre en anti-sovjetisk krig; for verdensfredens skyld har den også haft behov for at bremse de fascistiske landes aggression, tøjle de såkaldte demokratiske landes krigsmageri og så længe som muligt forsinke udbruddet af en imperialistisk verdenskrig. Sovjetunionen har længe ofret mange kræfter for verdensfredens sag. For eksempel har den sluttet sig til Folkeforbundet,¹ underskrevet aftaler om gensidig hjælp med Frankrig og Tjekkoslavakiet² og energisk prøvet at indgå sikkerhedsaftaler med Storbritannien og alle andre lande, som kunne være villige til at bevare freden. Efter at Tyskland og Italien sammen invaderede Spanien, og da Storbritannien, USA og Frankrig førte en politik, som kun af navn gik ud på »ikke-indblanding«, men i virkeligheden så igennem fingre med deres aggression, vendte Sovjetunionen sig imod »ikke-indblandings«politikken og ydede de spanske republikanske styrker aktiv hjælp i deres modstand mod Tyskland og Italien. Efter at Japan havde

invaderet Kina, og da de samme tre stormagter førte den samme form for »ikke-indblandings«politik, indgik Sovjetunionen ikke blot en ikke-angrebspagt med Kina men ydede Kina aktiv hjælp i modstandskampen. Da Storbritannien og Frankrig så igennem fingre med Hitlers aggression og ofrede Østrig og Tjekkoslaviet, skyede Sovjetunionen ingen anstrengelser for at afsløre de uhyggelige hensigter bag München-politikken og stillede forslag til Storbritannien og Frankrig om at bremse yderligere aggression. Da Polen i løbet af foråret og sommeren i år blev det brændende spørgsmål, og det var på et hængende hår, at verdenskrigen ville bryde ud, forhandlede Sovjetunionen med Storbritannien og Frankrig i over fire måneder, på trods af Chamberlains og Daladiers fuldstændige mangel på oprigtighed, i et forsøg på at få afsluttet en aftale om gensidig hjælp for at forhindre krigsudbruddet. Men alle disse anstrengelser blev blokeret af den britiske og franske regerings imperialistiske politik, en politik som gik ud på at se igennem fingre med krigen, anspore den og sprede den, sådan at verdensfredens sag til sidst blev umuliggjort og den imperialistiske krig brød ud. Regeringerne i Storbritannien, USA og Frankrig havde ikke noget ægte ønske om at forhindre denne krig; tværtimod hjalp de til med at fremkalde den. Da de nægtede at nå til enighed med Sovjetunionen og at afslutte en virkelig effektiv aftale om gensidig hjælp baseret på lighed og gensidighed, var det et bevis på, at de ikke ønskede fred, men krig. Alle ved, at i verden af i dag betyder det at afvise Sovjetunionen det samme som at afvise freden. Selv Lloyd George, denne typiske repræsentant for det britiske borgerskab, er klar over dette.³ Det var under disse omstændigheder, og da Tyskland gik med til at standse sine anti-sovjetiske aktiviteter, opgive Anti-Kominternpagten og anerkende de sovjetiske grænsers ukrænkelighed, at den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt blev afsluttet. Storbritanniens, USA's og Frankrigs plan var at ægge Tyskland til at angribe Sovjetunionen, sådan at de selv kunne »sidde på bjergets top og se tigrene slå« og derefter komme ned og overtage styret, når Sovjetunionen og Tyskland havde slidt hinanden op. Den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt knuste denne sammensværgelse. Ved at overse denne sammensværgelse og de engelsk-franske imperialistiers intriger, som så gennem fingre med og ansporede til krig og fremskyndede en verdenskrig, har nogle af vore landsmænd i virkeligheden ladet sig bestikke af disse intrigemageres sukkersøde propaganda. Disse listige politikere var ikke den mindste smule interesserede i at bremse aggressionen mod Spanien, mod Kina eller mod Østrig og Tjekkoslaviet; tværtimod så de gennem fingre med aggressionen og ansporede til krig og spillede dermed fiskerens rolle i ordsproget, hvor han satte sneppefisken og muslingen op mod hinanden og så drog snød dem begge. De beskrev deres handlinger i smukke vendinger som »ikke-indblanding«, men det, de i virkeligheden gjorde, var at »sidde på bjergets top og se tigrene slå«. Temmelig mange mennesker over hele verden er blevet narret af Chamberlains og hans kompagnoners sukkersøde ord og har ikke set den morderiske

hensigt bag deres smil eller forstået, at den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt først blev afsluttet, efter at Chamberlain og Daladier havde besluttet sig til at afvise Sovjetunionen og fremkalde den imperialistiske krig. Det er på tide, at disse mennesker vågner op. Den kendsgerning, at Sovjetunionen til sidste øjeblik arbejdede energisk på at bevare verdensfreden, er et bevis på at Sovjetunionens og det overvældende flertal af menneskehedens interesser er identiske. Dette er det første spørgsmål jeg ønskede at tale om.

Nogle mennesker siger, at nu hvor den anden imperialistiske verdenskrig er brudt ud, vil Sovjetunionen sandsynligvis tage parti – med andre ord: den sovjetiske Røde Hær ser ud til at være på nippet til at slutte sig til den tyske imperialistiske front. Jeg anser dette synspunkt for ukorrekt. På begge sider, den engelsk-franske eller den tyske, er den krig, der lige er brudt ud, en uretfærdig, imperialistisk røverkrig. De kommunistiske partier og folket i alle lande bør rejse sig imod den og afsløre begge de krigsførende magters imperialistiske karakter, for denne imperialistiske krig er kun til skade og ikke til nogensomhelst fordel for verdens folk, og de bør afsløre de socialdemokratiske partiers forbryderiske handlinger, når de støtter den imperialistiske krig og forråder proletarietets interesser. Sovjetunionen er et socialistisk land, et land hvor det kommunistiske parti har magten, og den fastholder nødvendigvis en klart todelt holdning til krige: 1) Den nægter resolut at tage del i nogen uretfærdig, imperialistisk røverkrig og opretholder streng neutralitet over for de krigsførende magter. Derfor vil den sovjetiske Røde Hær aldrig tilsidesætte principper og slutte sig til den ene eller den anden af de imperialistiske krigsfronter. 2) Den støtter aktivt retfærdige og ikke-røveriske befrielseskrige. For eksempel hjalp den det kinesiske folk i deres Nordlige Ekspeditionskrig for tretten år siden og det spanske folk i deres krig mod Tyskland og Italien helt op til sidste år. Den har hjulpet det kinesiske folk i dets modstandskrig mod Japan i de sidste to år og det mongolske folk i dets modstand mod Japan i de sidste par måneder; og den vil helt sikkert yde hjælp til enhver krig, som går ud på at befri masserne eller en nation, en krig som kan bryde ud i andre lande i fremtiden, og den vil helt sikkert yde hjælp til alle krige, som bidrager til at forsvare freden. Sovjetunionens historie i de sidste toogtyve år har allerede bevist dette, og historien vil bevise det igen i fremtiden. Nogle menneker betragter Sovjetunionens handel med Tyskland, som er baseret på den sovjetisk-tyske handelsaftale, som om Sovjetunionen dermed deltager i krigen på Tysklands side. Dette synspunkt er også forkert, for det blander handel sammen med deltagelse i krig. Handel må ikke blandes sammen med det at deltage i krig eller med at yde hjælp. For eksempel drev Sovjetunionen handel med Tyskland og Italien under krigen i Spanien, og dog var der ingen i hele verden, der sagde, at Sovjetunionen hjalp Tyskland og Italien i deres aggression mod Spanien; tværtimod sagde folk, at Sovjetunionen hjalp Spanien med at modstå denne aggression, af den grund at Sovjetunionen faktisk gav hjælp til Spanien. Nu igen under den kinesisk-japanske krig driver Sovjetunionen

handel med Japan, men der er ingen, der siger, at Sovjetunionen hjælper Japan i dets aggression mod Kina; tværtimod siger folk, at den hjælper Kina med at modstå denne aggression, af den grund at den faktisk hjælper Kina. I øjeblikket har begge sider i verdenskrigen handelsforbindelser med Sovjetunionen, men dette kan ikke betragtes som hjælp til nogen af siderne og endnu mindre som at tage del i krigen. Kun hvis krigens natur ændrer sig, hvis krigen i et eller flere lande gennemløber visse nødvendige ændringer og bliver til fordel for Sovjetunionen og verdens folk, vil det blive muligt for Sovjetunionen at yde hjælp eller deltage; ellers vil det ikke blive muligt. Hvad angår den kendsgerning, at Sovjetunionen er nødt til at handle i større eller mindre grad på mere eller mindre fordelagtige vilkår med den ene eller den anden af de krigsførende magter, efter hvor venlig eller fjendtlig den måtte være, så afhænger det ikke af Sovjetunionen men af de krigsførende magters holdning. Men selv om et eller flere lande indtager en anti-sovjetisk holdning, så vil Sovjetunionen ikke afbryde sine handelsforbindelser med dem, så længe de, ligesom Tyskland før den 23. august, er villige til at opretholde diplomatiske forbindelser og afslutte handelsaftaler med den, og ikke erklærer Sovjetunionen krig. Det må helt klart forstås, at sådanne handelsforbindelser ikke betyder hjælp og endnu mindre at deltage i krig. Dette er det andet spørgsmål, som jeg ønskede at tale om.

Mange mennesker i Kina er forvirrede over, at sovjetiske tropper er gået ind i Polen.⁴ Spørgsmålet om Polen bør betragtes fra forskellige sider, fra Tysklands, fra Storbritanniens og Frankrigs, fra den polske regerings, fra det polske folks og fra Sovjetunionens side. Tyskland startede krigen for at udplyndre det polske folk og knuse en flanke i den engelsk-franske imperialistiske front. Tysklands krig er ifølge sin natur imperialistisk og bør bekæmpes, ikke bifaldes. Hvad Storbritannien og Frankrig angår, så har de betragtet Polen som et plyndringsobjekt for deres finanskapital, de har udnyttet landet for at modarbejde Tysklands imperialistiske forsøg på en nyopdeling af verdensbyttet, og gjort det til en flanke i deres egen imperialistiske front. Deres krig er således en imperialistisk krig, deres såkaldte hjælp til Polen har kun haft til hensigt at konkurrere med Tyskland om herredømmet over Polen, og også denne krig bør modarbejdes, ikke billiges. Hvad den polske regering angår, så var den de polske godsejeres og det polske borgerskabs fascistiske og reaktionære regering, som skånselsløst udbyttede arbejderne og bønderne og undertrykte de polske demokrater; endvidere var den de storpolske chauvinisters regering, som skånselsløst undertrykte de ikke-polske nationale mindretal – ukrainerne, belorussere, jøder, tyskere, lithauere og andre, som tæller mere end ti millioner; den var selv en imperialistisk regering. Under krigen jagede denne reaktionære polske regering godvilligt det polske folk ud som kanonføde for den britiske og franske finanskapital, og den gjorde godvilligt tjeneste som en afdeling af den internationale finanskapitals reaktionære front. I tyve år har den polske regering konsekvent bekæmpet Sovjetunionen,

og under samtalerne mellem Storbritannien, Frankrig og Sovjetunionen, afslog den stædigt det sovjetiske tilbud om troppehjælp. Endvidere var den en fuldstændig uduelig regering, dens store hær på over 1.500.000 mand brød sammen ved det første stød, og den førte landet til sammenbrud på kun to uger og efterlod det polske folk under den tyske imperialismes hæl. Sådanne var den polske regerings kolossale forbrydelser, og det ville være forkert af os at spille nogen sympati på den. Ofrene er det polske folk; det burde rejse sig mod de tyske fascisters undertrykkelse og mod sine egne reaktionære klasser, godsejere og borgerskab, og oprette en uafhængig, fri og demokratisk polsk stat. Vor sympati bør uden mindste tvivl gå til det polske folk. Hvad Sovjetunionen angår, så har dens handlinger været helt retfærdige. Den stod over for to problemer. Det første problem var, om den skulle lade hele Polen falde under den tyske imperialismes herredømme, eller om den skulle hjælpe de nationale mindretal i det østlige Polen med at vinde deres befrielse. Sovjetunionen valgte den anden fremgangsmåde. Et vældigt landområde beboet af belorussere og ukrainere var blevet revet ud af hånden på den nye sovjetstat af de tyske imperialister så langt tilbage som i 1918, da Brest-Litovsk-aftalen blev underskrevet, og det blev senere vilkårligt underlagt den reaktionære polske regerings herredømme af Versailles-traktaten. Det, Sovjetunionen nu har gjort, er blot at tage sit tabte landområde tilbage, befri de undertrykte belorussere og ukrainere og redde dem fra tysk undertrykkelse. Nyhedsmeldingerne fra de sidste par dage viser, hvor varmt disse nationale mindretal hilser den Røde Hær velkommen med mad og drikke som deres befrier, mens ikke en eneste lignende rapport er indkommet fra det vestlige Polen, som er blevet besat af tyske tropper, eller fra de steder i det vestlige Tyskland, som er blevet besat af franske tropper. Dette viser klart, at Sovjetunionens krig er en retfærdig, ikke-røverisk befrielseskrig, en krig som hjælper til med at befri svage og små nationer og med at befri folket. På den anden side er den krig, som bliver ført af Tyskland og af Storbritannien og Frankrig, en uretfærdig imperialistisk røverkrig, som vil undertrykke andre nationer og folkeslag. Det andet problem, Sovjetunionen stod overfor, var Chamberlains forsøg på at fortsætte sin gamle anti-sovjetiske politik. Hans politik var for det første at påtvinge Tyskland en storstilet blokade og lægge pres på det vestfra; for det andet at forsøge at danne en alliance med USA og at købe Italien, Japan og de nordeuropæiske lande over på sin side for at isolere Tyskland; og for det tredje at bestikke Tyskland med tilbud om Polen og selv Ungarn og Rumænien. Kort sagt tyede Chamberlain til alle former for trusler og bestikkelser for at få Tyskland til at opgive den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt og vende sine kanoner mod Sovjetunionen. Denne intrige er gået for sig i nogen tid og vil fortsætte. Den mægtige sovjetiske hærs indmarch i det østlige Polen, som har til formål at tilbagevinde Sovjetunionens eget landområde og at befri de svage og små nationaliteter der, var samtidig et praktisk træk for at forhindre de tyske angrebsstyrker i at brede sig østpå og for at

forpurre Chamberlains intrige. Efter de sidste dages nyhedsrapporter at dømme er denne sovjetiske fremgangsmåde faldet yderst heldigt ud. Det er et konkret udtryk for, at Sovjetunionens interesser er identiske med interesserne hos det overvældende flertal af menneskeheden, herunder de undertrykte folk under reaktionært polsk herredømme. Dette er det tredje spørgsmål, som jeg ønskede at tale om.

Hele situationen efter afslutningen af den sovjetisk-tyske ikke-angrebspagt er et stort slag mod Japan og en stor hjælp for Kina; den styrker dem, som bekæmper Japan, og svækker kapitulanterne. Det kinesiske folk har gjort ret i at hilse denne aftale velkommen. Efter undertegnelsen af Nomonhan-våbenhvileaftalen, har britiske og amerikanske nyhedsbureauer imidlertid haft travlt med at sprede det rygte, at en sovjetisk-japansk ikke-angrebspagt er i færd med at blive undertegnet, og dette har medført bekymring hos en del kinesere, som tror, at Sovjetunionen måske ikke længere vil hjælpe Kina. Jeg tror, de har uret. Indholdet i Nomonham-våbenhvileaftalen er det samme som i den tidligere Changkufeng-våbenhvileaftale;⁶ det vil sige, at de japanske militarister, som er blevet tvunget til at indrømme deres nederlag, har måttet anerkende de sovjetiske og mongolske grænsers ukrænkelighed. Disse våbenhvileaftaler vil sætte Sovjetunionen i stand til at øge snarere end at nedtrappe sin hjælp til Kina. Med hensyn til den snak, der er om en japansk-sovjetisk ikke-angrebspagt, så har Sovjetunionen foreslået den i mange år, men Japan har altid afslået den. Nu er der en del af den japanske herskende klasse, som ønsker en sådan aftale med Sovjetunionen, men om Sovjetunionen vil indvillige, afhænger af det grundlæggende princip om, hvorvidt aftalen vil stemme overens med Sovjetunionens og det overvældende flertal af menneskeheden interesser. Specifikt afhænger det af, om aftalen vil være i strid med Kinas nationale befrielseskrigs interesser. At dømme efter Stalins rapport til Sovjetunionens kommunistiske Partis 18. kongres den 10. marts i år og Molotovs tale til U.S.S.R.'s øverste sovjet den 30. marts, mener jeg ikke, at Sovjetunionen vil ændre dette grundlæggende princip. Selv om en sådan aftale skulle blive indgået, ville Sovjetunionen helt sikkert ikke gå med til noget, som ville begrænse dens handlingsfrihed til at hjælpe Kina. Sovjetunionens interesser vil altid være i overensstemmelse med og aldrig i strid med Kinas nationale befrielses interesser. Jeg anser dette for at være hævet over enhver tvivl. Folk, som har fordomme over for Sovjetunionen, slår mønt af Nomonhan-våbenhvileaftalen og snakken om en japansk-sovjetisk ikke-angrebspagt for at skabe uro og sætte ondt blod mellem de to store nationer Kina og Sovjetunionen. Dette er, hvad de britiske, amerikanske og franske intrigemagere og de kinesiske kapitulanter er i færd med; det er yderst farligt, og vi må afsløre deres beskidte kneb grundigt. Det er helt klart, at Kinas udenrigspolitik må bygge på modstand mod japansk aggression. Denne politiske linje betyder først og fremmest at stole på egne kræfter, samtidig med at vi ikke ser bort fra nogen mulighed for at sikre hjælp fra udlandet. Nu, hvor den imperialistiske

krig er brudt ud, kommer udenlandsk hjælp hovedsageligt fra tre kilder: 1) den socialistiske Sovjetunion, 2) folket i de kapitalistiske lande, og 3) de undertrykte nationer i kolonierne og halvkolonierne. Disse er vore eneste pålidelige hjælpekilder. Alt andet, som man kunne kalde for udenlandsk hjælp, kan, selv om den kunne skaffes, kun betragtes som supplerende og tidsbegrænset. Naturligvis bør Kina forsøge at opnå en sådan supplerende og tidsbegrænset udenlandsk hjælp, men Kina må aldrig være for afhængig af den eller anse den for pålidelig. Kina bør holde sig strengt neutralt over for de krigsførende magter i den imperialistiske krig og ikke slutte sig til nogen af siderne. Det er et kapitulatorisk synspunkt at hævde, at Kina bør slutte sig til den britisk-franske krigsfront. Det er et synspunkt, som skader modstandskrigen så vel som den kinesiske nations uafhængighed og befrielse, og det må blankt afvises. Dette er det fjerde spørgsmål, som jeg ønskede at tale om.

Disse fire spørgsmål diskuteres vidt og bredt af vore landsmænd. Det er en meget god ting, at de ofrer opmærksomhed på studiet af internationale problemer, på forholdet mellem den imperialistiske verdenskrig og Kinas modstandskrig og mellem Sovjetunionen og Kina, fordi deres mål er sejr over japansk aggression. Her har jeg givet nogle af mine grundlæggende syn på disse spørgsmål, og jeg håber, at læserne ikke vil holde sig tilbage med deres kommentarer.

Noter

¹ Folkeforbundet var en organisation, som blev dannet af Storbritannien, Frankrig, Japan og andre imperialistiske magter efter 1. verdenskrig for at opdele verden på ny gennem handeler og midlertidige bilæggelser af modstridende interesser. I 1931 besatte de japanske imperialister det nordøstlige Kina, og i 1933 trak Japan sig ud af Folkeforbundet for at kunne udvide sin aggression mere frit. Samme år kom de tyske fascister til magten, og senere trak de sig også ud af Folkeforbundet for at lette deres forberedelser af en aggressionskrig. Det var i 1934, da truslen om en fascistisk aggressionskrig var voksende, at Sovjetunionen tilsluttede sig Folkeforbundet; på denne måde opstod der en mulighed for, at denne imperialistiske organisation til genopdelingen af verden kunne vendes til en organisation, som kunne tjene verdensfredens sag. Italien trak sig ud af Folkeforbundet efter sin invasion af Etiopien i 1935.

² Aftalen om gensidig hjælp mellem Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker og Frankrig og aftalen om gensidig hjælp mellem Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker og Den Tjekkoslovakiske Republik blev indgået i 1935.

³ Den britiske borgerlige politiker Lloyd George, som var premierminister under 1. verdenskrig, erklærede i parlamentet i november 1938, da Storbritannien, Frankrig, Tyskland og Italien skulle i gang med at forhandle, at freden ikke kunne vindes ved at nægte Sovjetunionen deltagelse i forhandlingerne.

⁴ Den 1. september 1939 gik tyskerne ind i Polen og besatte det meste af landet. Den 17. flygtede den reaktionære polske regering til udlandet. Samme dag afsendte Sovjetunionen tropper til det østlige Polen for at generobre sine egne tabte landområder, befri de undertrykte ukrainske og belorussiske folk og bremse de tyske fascistiske troppers fremmarch mod øst.

⁵ Nomonhan-våbenhvileaftalen blev afsluttet i Moskva i september 1939. I maj 1939 havde de japanske styrker og »Manchukuo«-marionettropperne i forening angrebet Sovjetunionens og

Den mongolske Folkerepubliks tropper ved Nomonhan, på grænsen mellem Mongoliet og »Manchukuo«, og de blev fuldstændig slået af de sovjetiske og mongolske styrker i en heltemodig selvforsvarskrig. Derpå bad japanerne om fred. Våbenhvileaftalen medførte øjeblikkelig våbenstilstand og dannelsen af en firemandskomité, med to repræsentanter fra hver side, som skulle fastlægge grænsen mellem Den mongolske Folkerepublik og »Manchukuo«-marionetstaten på de steder, hvor sammenstødene havde fundet sted.

⁶ Changkufeng-våbenhvileaftalen blev afsluttet i Moskva den 11. august 1938. I slutningen af juli og i begyndelsen af august 1938 havde japanerne begået provokatoriske handlinger mod de sovjetiske tropper i Changkufeng-distriktet på grænsen mellem Kina, Korea og Sovjetunionen og var blevet slået voldsomt tilbage. Japanerne bad om fred. Våbenhvileaftalen medførte øjeblikkelig våbenstilstand og dannelsen af en firemandskomité med to repræsentanter fra Sovjetunionen og to fra Japan og »Manchukuo«, som skulle undersøge grænselinjerne og komme med en endelig afgørelse.

INTRODUKTION TIL »KOMMUNISTEN«

4. oktober 1939

Centralkomiteen har længe planlagt at udgive et internt partiblade, og nu er endelig planen blevet til virkelighed. Sådant et blade er nødvendigt for at opbygge et bolsjeviseret kinesisk kommunistisk parti, et parti, som virker i national målestok og har en bred massekarakter, et parti, som er fuldt konsolideret ideologisk, politisk og organisatorisk. Denne nødvendighed er så meget mere åbenlys i den nuværende situation, som har specielle træk: På den ene side bliver faren for kapitulation, for splittelse og for tilbageskridt inden for den antijapanske nationale enhedsfront større dag for dag, mens vort parti på den anden side er trådt ud over sine snævre grænser og er blevet et stort nationalt parti. Partiets pligt er at mobilisere masserne for at overvinde farerne for kapitulation, splittelse og tilbageskridt og forebygge alle mulige eventualiteter, således at partiet og revolutionen, hvis disse opstår, ikke vil lide uventede tab. Et internt partiblade er i sandhed højst nødvendigt i en tid som denne.

Dette interne partiblade hedder »Kommunisten«. Hvad er dets formål? Hvad vil det beskæftige sig med? Hvordan vil det adskille sig fra andre partiudgivelser?

Dets formål er at hjælpe med til at opbygge et bolsjeviseret kinesisk kommunistisk parti, som virker i national målestok, har en bred massekarakter og fuldt konsolideret ideologisk, politisk og organisatorisk. Opbygningen af sådan et parti er bydende nødvendigt for den kinesiske revolutions sejr, og stort set er de subjektive og objektive betingelser herfor til stede; ja, dette store foretagende går nu fremad. For at bidrage til at nå dette store mål er et specielt partitidsskrift nødvendigt, et tidsskrift, der ligger udover en ordinær partiudgivelses formåen, og derfor udgives nu »Kommunisten«.

Til en vis grad virker vores parti allerede i national målestok og har en bred massekarakter; og det er allerede et bolsjeviseret parti, ideologisk, politisk og organisatorisk konsolideret, for så vidt angår dets ledelses kerne, en del af dets medlemsskare, dets generallinje og revolutionære arbejde.

Når det forholder sig sådan, hvorfor så sætte sig en ny opgave?

Grunden er, at vi nu har mange nye afdelinger, som har en hel del nye medlemmer, men som endnu ikke kan anses for at have en bred massekarak-

ter, for at være ideologisk, politisk og organisatorisk konsoliderede, eller for at være bolsjeviserede. Samtidig er der problemet med at hæve de ældre partimedlemmers politiske niveau og med at gøre yderligere fremskridt i bolsjeviseringen af de ældre afdelinger og konsolidere dem ideologisk, politisk og organisatorisk. De omstændigheder, partiet nu befinder sig i, og det ansvar, det bærer, er helt forskellige fra den revolutionære borgerkrigs periode; omstændighederne er langt mere komplicerede og ansvaret meget tungere.

Dette er den nationale enhedsfronts periode, og vi har dannet en enhedsfront med borgerskabet; det er en periode med modstandskrig mod Japan, vort partis væbnede styrker står ved fronten og udkæmper i samarbejde med venligtsindede hære en ubarmhertig krig mod fjenden; dette er en periode, hvor vort parti er blevet et stort nationalt parti og derfor ikke længere er, hvad det var før. Hvis vi betragter alle disse faktorer samlet, vil vi forstå, hvor strålende og betydningsfuld en opgave, vi har sat os, den opgave »at opbygge et bolsjeviseret Kinas kommunistiske Parti, et parti, som er fuldt konsolideret ideologisk, politisk og organisatorisk«.

Det er sådan et parti, vi nu ønsker at opbygge, men hvorledes skal vi gå til værks? Vi kan ikke besvare dette spørgsmål uden at undersøge vores partis historie og dets atten års kampe.

Der er gået hele atten år, siden vor 1. nationale kongres i 1921. I disse atten år har vort parti været igennem mange store kampe. Og medlemmerne af partiet, dets kadrer og organisationer har alle hærdet sig i disse store kampe. De har både oplevet strålende sejre og alvorlige nederlag i revolutionen. Partiet dannede en national enhedsfront med borgerskabet, og da denne enhedsfront brød sammen, kastede det sig ud i en bitter, væbnet kamp mod storborgerskabet og dets allierede. I de sidste tre år er det igen trådt ind i en periode med national enhedsfront med borgerskabet. Det er gennem denne form for sammensatte relationer med det kinesiske borgerskab, at den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti er gået fremad i deres udvikling. Dette er et specielt historisk træk, et træk, som er særegent for revolutionen i koloniale og halvkoloniale lande, og som ikke kan findes i noget kapitalistisk lands revolutionære historie. Og da Kina er et halvkolonialt og halvfeudalt land, da dets politiske, økonomiske og kulturelle udvikling er ujævn, da dets økonomi overvejende er halvfeudal, og da dets territorium er vidtstrakt, følger det endvidere, at den kinesiske revolution på sit nuværende stadi er borgerligt-demokratisk, at dens hovedmål er imperialismen og feudalismen, og at dens grundlæggende drivkræfter er proletariatet, bønderne og byernes småborgerskab, mens det nationale borgerskab på bestemte tidspunkter og til en vis grad tager del; det følger også, at kampens hovedform i den kinesiske revolution er væbnet kamp. Ja, vort partis historie kan virkelig kaldes den væbnede kamps historie. Kammerat Stalin har sagt: »I Kina kæmper den væbnede revolution mod den væbnede kontrarevolution. Dette er et af særken-

detegnene og fortrinene ved den kinesiske revolution«. ¹ Det er helt rigtigt. Det særkendetegn, der er særligt for det halvkoloniale Kina, findes ikke på samme måde i historien om revolutioner ledet af kommunistiske partier i de kapitalistiske lande. Således er der to grundlæggende særkendetegn i den kinesiske borgerligt-demokratiske revolution: (1) enten danner proletariatet en revolutionær, national enhedsfront med borgerskabet, eller det tvinges til at opløse den; og (2) væbnet kamp er revolutionens hovedform. Her beskriver vi ikke partiets forhold til bønderne og byernes småborgerskab som et grundlæggende, særligt kendetegn, for det første fordi dette forhold i princippet er det samme for alle kommunistiske partier i hele verden, og for det andet fordi væbnet kamp i Kina i sit væsen er bondekrig, og partiets forhold til bønderne og dets nære forhold til bondekrigen er et og det samme.

Det er på grund af to grundlæggende særkendetegn, faktisk netop på grund af dem, at opbygningen og bolsjeviseringen af vort parti udvikles under specielle omstændigheder. Partiets nederlag eller sejre, dets tilbagetog eller fremstød, dets indskrumpning eller udvidelse, dets udvikling og konsolidering er uundgåeligt kædet sammen med dets forhold til borgerskabet og til den væbnede kamp. Når partiet indtager en korrekt politisk linje i spørgsmålet om at danne en enhedsfront med borgerskabet eller om at opløse den, når det tvinges til det, tager vort parti et skridt fremad i sin udvikling, konsolidering og bolsjevisering; men når det indtager en ukorrekt linje med hensyn til dets forhold til borgerskabet, så tager vort parti et skridt baglæns. Ligeledes, når vort parti behandler spørgsmålet om revolutionær, væbnet kamp korrekt, tager det et skridt fremad i sin udvikling, konsolidering og bolsjevisering; men når det behandler spørgsmålet ukorrekt, tager det et skridt baglæns.

Derfor har opbygningen og bolsjeviseringen af partiet i atten år været kædet nært sammen med dets politiske linje, med den korrekte eller ukorrekte behandling af spørgsmålene om enhedsfronten og væbnet kamp. Denne konklusion bekræftes klart af vort partis attenårige historie. Eller omvendt, jo mere bolsjeviseret partiet er, jo mere korrekt kan det afgøre sin politiske linje, og behandle spørgsmålene om enhedsfronten og væbnet kamp. Denne konklusion bekræftes også klart af vort partis attenårige historie.

Derfor er enhedsfronten, væbnet kamp og partiopbygning de tre fundamentale spørgsmål for vort parti under den kinesiske revolution. At have et korrekt greb om disse tre spørgsmål og deres indbyrdes forhold er ensbetydende med at lede hele den kinesiske revolution korrekt. Vi er nu i stand til at drage korrekte konklusioner angående disse tre spørgsmål i kraft af vore rigelige erfaringer fra vort partis attenårige historie, vore rige og dybtgående erfaringer om nederlag og sejre, tilbagetog og fremstød, indskrumpning og udvidelse. Det betyder, at vi nu er i stand til at behandle spørgsmålene om enhedsfronten, om væbnet kamp og om partiopbygningen på en korrekt måde. Det betyder også, at vore atten års erfaringer har lært os, at enhedsfronten, væbnet kamp og partiopbygningen er Kinas kommunistiske Partis

tre »magiske våben«, dets tre vigtigste magiske våben til at besejre fjenden i den kinesiske revolution med. Dette er et af Kinas kommunistiske Partis og den kinesiske revolutions store præstationer.

Lad os her kort diskutere hvert af de tre magiske våben, hvert af de tre spørgsmål.

I de sidste atten år har det kinesiske proletariats enhedsfront med borgerskabet og andre klasser udviklet sig under tre forskellige slags omstændigheder eller gennem tre forskellige faser: Den første store revolution fra 1924 til 1927, den revolutionære bondekrig fra 1927 til 1937 og den nuværende modstandskrig mod Japan. Disse tre fasers historie har bekræftet følgende lovmæssigheder:

(1) Det kinesiske nationale borgerskab vil til visse tider og til en vis grad tage del i kampen mod imperialismen og de feudale krigsherrer, fordi udenlandsk undertrykkelse er den største undertrykkelse, som Kina er underlagt. Derfor bør proletariatet på sådanne tidspunkter danne en enhedsfront med det nationale borgerskab og opretholde den så længe som muligt.

(2) Under andre historiske omstændigheder vil det kinesiske nationale borgerskab vakle og begå forræderi på grund af sin økonomiske og politiske holdningsløshed. Derfor vil sammensætningen af Kinas revolutionære enhedsfront ikke være konstant til alle tider, men vil skifte. På et tidspunkt kan det nationale borgerskab deltage, på et andet ikke.

(3) Det kinesiske storborgerskab, som i sit væsen er et kompradorborgerskab, er en klasse, som direkte tjener imperialismen og er næret af den. Derfor har det kinesiske komprador-storborgerskab altid været et mål for revolutionen. Imidlertid støttes forskellige grupper inden for dette storborgerskab af forskellige imperialistiske magter; således at, når modsætningerne mellem disse magter bliver skarpe, og når revolutionens brod hovedsageligt er rettet mod en bestemt magt, de storborgerskabsgrupper, der er afhængige af de andre magter, til en vis grad og for en vis tid kan gå ind i kampen mod denne bestemte imperialistiske magt. På sådanne tidspunkter kan det kinesiske proletariat for at svække fjenden og forøge sine egne reserver danne en enhedsfront med disse grupper og bør bibeholde den så længe som muligt, forudsat det er fordelagtigt for revolutionen.

(4) Komprador-storborgerskabet vil fortsat være højst reaktionært, selv når det går ind i en enhedsfront med proletariatet i kamp mod den fælles fjende. Det går stædigt imod enhver ideologisk, politisk og organisatorisk udvikling af proletariatet og det proletariske parti, prøver at påtvinge dem restriktioner og anvender splittende taktik som for eksempel bedrag, smiger, »opløsning« og vilde angreb mod dem; endvidere gør det alt dette for at holde sig beredt til at kapitulere for fjenden og at splitte enhedsfronten.

(5) Bønderne er proletariatets sikre allierede.

(6) Byernes småborgerskab er en pålidelig allieret.

Disse lovmæssigheders gyldighed blev bekræftet under den første store

revolution og den revolutionære bondekrig, og den bekræftes igen i den nuværende modstandskrig. Derfor må proletariatets parti, når det danner en enhedsfront med borgerskabet (og især med storborgerskabet), fortsætte en hård og beslutsom kamp på to fronter. På den ene side er det nødvendigt at bekæmpe den fejl at tilsidesætte muligheden for, at borgerskabet til visse tider og til en vis grad kan træde ind i den revolutionære kamp. Det er en »venstre«opportionistisk fejl af den lukkede dørs type at betragte borgerskabet i Kina som det samme som i de kapitalistiske lande og følgelig at tilsidesætte den politik at danne en enhedsfront med borgerskabet og bibeholde den så længe som muligt. På den anden side er det også nødvendigt at bekæmpe den fejl at identificere proletariatets program, politik, ideologi, praksis osv. med borgerskabets og at se bort fra den kendsgerning, at borgerskabet (og især storborgerskabet) ikke blot øver indflydelse på småborgerskabet og bønderne, men også gør sit yderste for at påvirke proletariatet og det kommunistiske parti i en ihærdig anstrengelse for at tilintetgøre deres ideologiske, politiske og organisatoriske uafhængighed, forvandle dem til et vedhæng til borgerskabet og dets politiske parti, og sikre at det selv eller dets politiske parti alene kommer til at høste revolutionens frugter; denne fejl består også i at se bort fra den kendsgerning, at borgerskabet (og især storborgerskabet) forråder revolutionen, når som helst revolutionen står i modsætning til dets egne eller dets eget politiske partis selviske interesser. At se bort fra alt dette er højreopportunisme. Det karakteristiske træk ved Chen Tu-hsius højreopportunisme var, at den førte proletariatet til at tilpasse sig borgerskabets og dets politiske partis selviske interesser, og det var den subjektive årsag til den første store revolutions nederlag. Det kinesiske borgerskabs dobbeltkarakter i den borgerligt-demokratiske revolution har stor indvirkning på vor politiske linje og vort partis opbygning, og uden at have et fast greb om denne dobbeltkarakter kan vi ikke få et godt greb om vor politiske linje eller om partiopbygningen. En vigtig bestanddel af Kinas kommunistiske Partis politiske linje er dets linje med både enhed med borgerskabet og kamp imod det. Faktisk er partiets udvikling og hærkning gennem enhed og kamp med borgerskabet en vigtig bestanddel af partiopbygningen. Enhed betyder her enhedsfronten med borgerskabet. Kamp betyder her den »fredelige« og »ublodige« kamp, den ideologiske, politiske og organisatoriske kamp, som foregår, når vi er forenede med borgerskabet, og som ændres til en væbnet kamp, når vi tvinges til at bryde med det. Hvis ikke vort parti forstår, at det må forene sig med borgerskabet i visse perioder, kan det ikke gå fremad, og revolutionen kan ikke udvikle sig; hvis ikke vort parti forstår, at det må føre en hård og beslutsom »fredelig« kamp mod borgerskabet, samtidig med at det forener sig med det, så vil det opløses ideologisk, politisk og organisatorisk, og revolutionen vil slå fejl, og hvis vort parti ikke fører en hård og beslutsom væbnet kamp mod borgerskabet, når vi tvinges til at bryde med det, vil vort parti ligeledes opløses, og revolutionen vil ligeledes

slå fejl. Sandheden i alt dette er blevet bekræftet af de sidste atten års begivenheder.

Kinas kommunistiske Partis væbnede kamp tager form af bondekrig under proletarisk ledelse. Denne væbnede kamps historie falder også i tre faser. Den første var den fase, hvor vi tog del i den Nordlige Ekspedition. Vort parti var allerede da begyndt at indse vigtigheden af væbnet kamp, men forstod den ikke fuldt ud, det forstod ikke, at væbnet kamp var kampens hovedform i den kinesiske revolution. Den anden fase var den revolutionære bondekrig. På det tidspunkt havde vort parti allerede opbygget sine egne uafhængige, væbnede styrker, lært kunsten at kæmpe uafhængigt og etableret folkets politiske magt og baseområderne. Vort parti var allerede i stand til at opnå en direkte eller indirekte koordination af den væbnede kamp, kampens hovedform, med mange andre nødvendige former, dvs. at koordinere den i national målestok med arbejdernes kamp, bøndernes kamp (hvilket var hovedsagen), ungdommens, kvindernes og alle andre befolkningsgruppers kamp, kampen for politisk magt, kampene på den økonomiske front, mod spionage, på den ideologiske front og andre former for kamp. Og denne væbnede kamp var bøndernes jordrevolution under proletariatets ledelse. Den tredje fase er den nuværende fase, modstandskrigen. I denne fase er vi i stand til at gøre god brug af vore erfaringer om væbnet kamp fra den første og især den anden fase og vore erfaringer med at koordinere den væbnede kamp, kampens hovedform, med mange andre nødvendige former, dvs. at koordinere den i national målestok med arbejdernes kamp, bøndernes kamp (hvilket var hovedsagen), ungdommens, kvindernes og alle andre befolkningsgruppers kamp, kampen for politisk magt, kampene på den økonomiske front, mod spionage, på den ideologiske front og andre former for kamp. Og denne væbnede kamp var bøndernes jordrevolution under proletariatets ledelse. Den tredje fase er den nuværende fase, modstandskrigen. I denne fase er vi i stand til at gøre god brug af vore erfaringer om væbnet kamp fra den første og især den anden fase og vore erfaringer med at koordinere den væbnede kamp med alle andre nødvendige kampformer. I almindelighed betyder væbnet kamp på det nuværende tidspunkt guerilla-krigsførelse.² Hvad er guerilla-krigsførelse? Det er den uomgængeligt nødvendige og derfor den bedste form for kamp, folkets væbnede styrker kan anvende over en længere periode i et tilbagestående land, et stort halv-kolonialt land, for at tilføje den væbnede fjende nederlag og opbygge deres egne baser. Hidtil har både vor politiske linje og partiopbygning været nært knyttet sammen med denne kampform. Det er umuligt at forstå vor politiske linje og partiopbygning, hvis man ikke tager den væbnede kamp, guerilla-krigsførelsen, med i betragtning. Den væbnede kamp er en vigtig bestanddel af vor politiske linje. I løbet af atten år har vort parti efterhånden lært at føre væbnet kamp og er vedblevet med det. Vi har lært, at uden væbnet kamp ville hverken proletariatet, folket eller det kommunistiske parti overhovedet have nogen anseelse i Kina, og at det ville være umuligt for

revolutionen at sejre. I disse år er udviklingen, konsolideringen og bolsjevise-
ringen af vort parti fortsat midt i revolutionære krige; uden den væbnede
kamp ville det kommunistiske parti bestemt ikke være, hvad det er i dag.
Kammeraterne overalt i partiet må aldrig glemme denne erfaring, som vi har
betalt med blod.

Der har ligeledes været tre tydeligt adskilte faser i opbygningen af partiet,
dets udvikling, konsolidering og bolsjevisering.

Den første fase var partiets barndom. I de tidlige og mellemste dele af
denne fase var partiets linje korrekt, og den revolutionære iver hos både de
menige medlemmer og kadrerne var overordentlig høj; derfor sejrene i den
første store revolution. Men vort parti var trods alt stadig i sin barndom, det
manglede erfaringer angående de tre grundlæggende problemer ved enheds-
fronten, den væbnede kamp og partiopbygningen, det havde ikke megen
kendskab til Kinas historie og samfund eller til den kinesiske revolutions
særlige kendetegn og lovmæssigheder, og det manglede en omfattende forstå-
else for enheden mellem den marxistisk-leninistiske teori og den kinesiske
revolutions praksis. Derfor mislykkedes det i den sidste del af denne fase, eller
i det kritiske øjeblik af denne fase, for de folk, der dominerede partiets ledende
organer, at føre partiet til at konsolidere revolutionens sejr, og som resultat
heraf blev de snydt af borgerskabet og bragte revolutionen til nederlag.
Partiorganisationerne voksede i denne fase, men de konsolideredes ikke, og
det mislykkedes for dem at hjælpe partimedlemmerne og kadrerne til at blive
faste og urokkelige ideologisk og politisk. Der kom masser af nye medlemmer,
men de fik ikke den nødvendige marxistisk-leninistiske uddannelse. Vi fik
også rigelige erfaringer i vort arbejde, men de blev ikke ordentligt opsumme-
ret. Mange karrieremagere sneg sig ind i partiet, men de blev ikke rensset ud.
Partiet var fanget i en labyrint af rænker og intriger både fra fjendens og vore
allieredes side, men det manglede årvågenhed. Inden for partiet kom der
mange aktivister frem, men de blev ikke i god tid gjort til ryggraden i partiet.
Partiet havde nogle væbnede revolutionære enheder under sin kommando,
men det var ikke i stand til at holde et fast greb om dem. Årsagerne til alt
dette var mangel på erfaring, utilstrækkelig dybde i den revolutionære
forståelse og manglende evne til at forbinde den marxistisk-leninistiske teori
med den kinesiske revolutions praksis. Sådan var den første fase i partiopbyg-
ningen.

Den anden fase var den revolutionære bondekrig. Vort parti var i stand til
at føre en sejrrig jordrevolutionær kamp i ti år på grund af de erfaringer, det
havde vundet i den første fase, på grund af dets bedre forståelse af Kinas
historie og samfund og den kinesiske revolutions særlige kendetegn og lov-
mæssigheder, og fordi dets kadrer havde bedre begreb om marxismen-
leninismens teori og bedre kunne forbinde den med den kinesiske revolutions
praksis. Selv om borgerskabet var blevet forræderisk, kunne vort parti støtte
sig sikkert på bønderne. Partiorganisationen voksede ikke alene igen, men

konsolideredes også. Dag ud og dag ind prøvede fjenden at sabotere vort parti, men partiet drev sabotørerne ud. Endnu en gang kom der et stort antal kadrer frem i partiet, og denne gang blev de rygraden i det. Partiet åbnede vejen til folkets politiske magt og lærte således regeringens kunst. Partiet skabte stærke, væbnede styrker og lærte således krigens kunst. Dette var betydningsfulde fremskridt og resultater. Ikke desto mindre sank nogle af vore kammerater i løbet af disse store kampe ned i opportunismens sump eller gjorde det i det mindste for en tid, og igen var årsagerne, at de ikke beskedent lærte af fortidens erfaringer, ikke tilegnede sig en forståelse af Kinas historie og samfund og af den kinesiske revolutions særlige kendetegn og lovmæssigheder og ikke forstod enheden mellem marxismen-leninismens teori og den kinesiske revolutions praksis. Derfor mislykkedes det for visse personer med ledende stillinger i partiet at følge de korrekte politiske og organisatoriske linjer i hele denne fase. På et tidspunkt led partiet og revolutionen skade under kammerat Li Li-sans »venstre« opportuniste, på et andet tidspunkt under »venstre« opportunisten i den revolutionære krig og i arbejdet i de hvide områder. Ikke før mødet i Tsunyi (det politiske bureaus møde i Tsunyi, Kweichow, i januar 1935) slog partiet definitivt ind på bolsjeviseringens vej og lagde grunden til dets følgende sejr over Chang Kuo-taos højreopportunisme og til dannelsen af en anti-japansk national enhedsfront. Det var den anden fase i partiets udvikling.

Den tredje fase er den anti-japanske nationale enhedsfronts fase. Vi har befundet os i denne fase i tre år nu, og disse års kamp er meget vigtig. Vort parti har øst af sine erfaringer fra de to foregående revolutionære faser, af sin organisatoriske styrke og sine væbnede styrkers kræfter, af den høje politiske anseelse, det nyder blandt folk i hele landet og af sin dybere forståelse af enheden mellem marxismen-leninismens teori og den kinesiske revolutions praksis og har derfor ikke blot kunnet danne den anti-japanske nationale enhedsfront, men har også kunnet lede den store modstandskrig mod Japan. Organisatorisk er det trådt ud over sine snævre grænser og blevet et stort nationalt parti. Dets væbnede styrke vokser igen og bliver stadig stærkere i kampen mod de japanske aggressorer. Dets indflydelse blandt hele folket bliver stadig større. Alle disse ting er store resultater. Men der er mange af vore nye partimedlemmer, der endnu ikke er blevet skolede, mange af de nye organisationer er endnu ikke blevet konsoliderede, og der er stadig stor forskel mellem dem og de ældre medlemmer og organisationer. Mange af de nye partimedlemmer og kadrer har endnu ikke fået tilstrækkelig revolutionær erfaring. De ved stadig meget lidt eller ingenting om Kinas historie og samfund eller om den kinesiske revolutions særlige kendetegn og lovmæssigheder. Deres forståelse af enheden mellem marxismen-leninismens teori og den kinesiske revolutions praksis er langt fra omfattende. Under partiorganisationernes udvidelse lykkedes det virkelig en hel del karrieremagere og fjendtlige sabotører at snige sig ind til trods for den kendsgerning, at

centralkomiteen fremhævede parolen »Udvid dristigt partiet, men lad ikke en eneste uønsket komme ind«. Skønt enhedsfronten blev dannet og nu har været i 3 år, har borgerskabet og især storborgerskabet, konstant prøvet at ødelægge vort parti. Storborgerskabets kapitulationister og reaktionære har ansporet til alvorlige gnidninger over hele landet og antikommunistiske skrål høres uafbrudt. Alt dette bruges af storborgerskabets kapitulationister og reaktionære til at berede vejen for kapitulation overfor den japanske imperialisme, at splitte enhedsfronten og at holde udviklingen tilbage. Ideologisk prøver storborgerskabet at »opløse« kommunismen, mens det politisk og organisatorisk prøver at likvidere det kommunistiske parti, grænseområdet og partiets væbnede styrker. Under disse omstændigheder er det utvivlsomt vor opgave at overvinde farerne for kapitulation, splittelse og tilbageskridt, at opretholde den nationale enhedsfront og samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti så længe som muligt, at arbejde for fortsat modstand mod Japan og fortsat enhed og fremskridt og samtidig være forberedt på alle muligheder, således at partiet og revolutionen ikke vil lide uventede tab, hvis de opstår. Derfor må vi styrke partiets organisation og dets væbnede styrker og mobilisere hele folket til beslutsom kamp mod kapitulation, splittelse og tilbageskridt. Denne opgaves fuldbyrdelse afhænger af hele partiets indsats, af den ubønhørlige og ihærdige kamp fra alle partimedlemmers, kadrers og organisationers side, overalt og på ethvert niveau. Vi er overbevist om, at Kinas kommunistiske Parti med dets atten års erfaringer vil kunne opfylde disse mål ved dets erfarne ældre medlemmers og kadrers og dets energiske og ungdommelige nyere medlemmers og kadrers samlede anstrengelser, ved dets velprøvede bolsjeviserede centralkomité og dets lokale organisationers samlede anstrengelser og dets stærke væbnede styrkers og de progressive massers samlede anstrengelser.

Vi har fremsat vort partis vigtigste erfaringer og problemer i dets atten års historie.

Vore atten års erfaringer viser, at enhedsfronten og den væbnede kamp er de to grundlæggende våben til at bekæmpe fjenden med. Enhedsfronten er en enhedsfront, der skal videreføre den væbnede kamp. Og partiet er den helttemodige kriger, der bruger de to våben, enhedsfronten og den væbnede kamp, til at storme og tilintetgøre fjendens stilling med. Sådan er de tre indbyrdes forbundet.

Hvordan skal vi opbygge vores parti idag? Hvordan kan vi opbygge »et bolsjeviseret kinesisk kommunistisk parti, et parti, som virker i national målestok og har en bred massekarakter, et parti, som er fuldt konsolideret ideologisk, politisk og organisatorisk«? Svaret kan findes ved at studere partiets historie, ved at studere partiopbygningen i forbindelse med enhedsfronten og den væbnede kamp, i forbindelse med problemet om både at forene os med og kæmpe mod borgerskabet, udholdenhed i guerillakrigsførelsen mod

Japan gennem den nye 4. armé og den 8. rutearmé og oprettelsen af anti-japanske baseområder.

At opsummere vore atten års erfaringer og vore nuværende nye erfaringer på grundlag af vor forståelse af enheden mellem marxismen-leninismens teori og den kinesiske revolutions praksis, og at udbrede disse erfaringer i hele partiet, så vort parti bliver så stærkt som stål og undgår at gentage tidligere fejltagelser – det er vores opgave.

Noter

¹ J. V. Stalin: »Om Perspektiverne for revolutionen i Kina«, *Værker*, Forlaget Tiden, København 1955, bd. 8, s. 310.

² Ved at sige, at væbnet kamp i den kinesiske revolution i almindelighed betyder guerillakrigsførelse, opsummerer kammerat Mao Tsetung Kinas erfaringer med revolutionær krig fra den anden revolutionære borgerkrig til de første dage af modstandskrigen mod Japan. I den anden revolutionære borgerkrigs lange periode tog alle de væbnede kampe under ledelse af Kinas kommunistiske Parti form af guerillakrig. I denne periodes senere fase, da den Røde Hærs styrke voksede, ændredes guerillakrigsførelsen til mobil krigsførelse med guerillakarakter, der, som kammerat Mao Tsetung definerer det, er guerillakrig på et højere niveau. Men i modstandskrigen mod Japan med en anden fjende og under andre omstændigheder vendte man tilbage til guerillakrigsførelsen. I begyndelsen af den anti-japanske krig bagatelliserede de partikammerater, som begik højreopportunistiske fejl, guerillakrigen under ledelse af partiet og satte deres håb til Kuomintang-hæren. Kammerat Mao Tsetung gendrev deres synspunkter i sine »Strategiske problemer i guerillakrigen mod Japan«, »Om langvarig krig« og »Problemer i krigen og strategien«, og i den foreliggende artikel gav han en teoretisk opsummering af de erfaringer, der var vundet i den kinesiske revolutions langvarige, væbnede kamp, som tog form af guerillakrig. I den sidste fase af den anti-japanske krig og især i den tredje revolutionære borgerkrigs periode (1945-1949) ændredes guerillakrigsførelsen til regulær krigsførelse som hovedform for den væbnede kamp under Kinas kommunistiske Partis ledelse, hvilket skyldtes den store vækst i de revolutionære styrker og ændringerne i fjendens stilling. Den sidste fase i den tredje revolutionære borgerkrig var vidne til en videreudvikling, hvor operationerne udførtes af vældige formationer, der understøttet med tunge våben kunne storme stærkt befæstede fjendtlige stillinger.

DEN NUVÆRENDE SITUATION OG PARTIETS OPGAVER

10. oktober 1939

1. Udbruddet af den imperialistiske verdenskrig er resultatet af de imperialistiske landes forsøg på at klare sig ud af en ny økonomisk og politisk krise. Hvad enten det drejer sig om den tyske eller den britisk-franske side, er krigen uretfærdig, røverisk og imperialistisk af karakter. De kommunistiske partier over hele verden må beslutsomt vende sig mod denne krig og også mod den kriminelle handling, som de socialdemokratiske partier begår, når de forråder proletariatet ved at støtte den. Den socialistiske Sovjetunion er standhaftig som før i sin fredspolitik, den opretholder streng neutralitet over for begge krigsførende parter og har, ved at sende sine væbnede styrker ind i Polen, standset de tyske aggressionsstyrkers ekspansion mod øst, styrket freden i Østeuropa og befriet sine brodernationer i det vestlige Ukraine og Belorusland fra de polske herskeres undertrykkelse. Sovjetunionen har afsluttet et antal pagter med sine nabolande for at forhindre ethvert muligt angreb fra den internationale reaktions styrker, og den forsøger at genoprette verdensfreden.

2. Den japanske imperialismes politik i denne nye internationale situation er at koncentrere sine angreb om Kina for at afgøre det kinesiske spørgsmål som forberedelse til en udvidelse af sine internationale eventyr i fremtiden. Den politik, gennem hvilken den forsøger at afgøre det kinesiske spørgsmål, er som følger:

(a) Med hensyn til de besatte områder er det dens politik at stramme grebet om dem som forberedelse til en undertvingelse af hele Kina. For at gøre dette er den nødt til at »udrense« de anti-japanske guerillaers baseområder, udnytte økonomiske ressourcer, oprette marionetregimer og knuse folkets nationalfølelse.

(b) Hvad angår Kinas bagland, er dens politik at iværksætte hovedsageligt politiske offensiver suppleret med militære offensiver. Politiske offensiver vil sige, at man koncentrerer sig, ikke om at iværksætte storstilede militære angreb, men om at splitte den anti-japanske

Dette er en beslutning udformet af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

enhedsfront, sprænge Kuomintang og det kommunistiske partis samarbejde og foranledige Kuomintang-regeringen til at kapitulere.

På nuværende tidspunkt er det ikke sandsynligt, at fjenden vil iværksætte store strategiske offensiver, som den mod Wuhan, på grund af de slag, som er rettet mod ham gennem Kinas heltemodige modstand, og hans væbnede styrkers og finansielle ressourcers utilstrækkelighed. I denne forstand har modstandskrigen grundlæggende nået en strategisk ligevægtssituation. Denne strategiske ligevægtssituation er en forberedelsesfase for vor modoffensiv. Men for det første, når vi siger, at en ligevægtssituation grundlæggende er nået, udelukker vi ikke muligheden af yderligere offensive felttog fra fjenden; Changsha er nu blevet angrebet, og andre steder kan blive angrebet senere. For det andet, efterhånden som muligheden for en ligevægtssituation på fronten vokser, vil fjenden intensivere sine »udrensningsoperativer« mod vore guerillabaseområder. For det tredje, hvis Kina ikke skulle være i stand til at bryde fjendens besættelse af de områder, han har erobret, og det tillader ham at få held i hans forsøg på at stramme grebet om dem og udnytte dem, hvis Kina ikke skulle være i stand til at slå fjendens politiske offensiver tilbage og fastholde modstanden, enheden og fremskridtet, og således ikke er i stand til at samle styrke til modoffensiven, eller hvis Kuomintang-regeringen skulle kapitulere efter egen tilskyndelse, så kan fjenden stadig iværksætte større offensiver. Med andre ord, ligevægtssituationen, som nu er opnået, kan stadig brydes af fjenden eller af kapitulanterne.

3. Faren for kapitulation, splittelse eller tilbageskridt inden for den anti-japanske enhedsfront er stadig den største nuværende fare, og de nuværende anti-kommunistiske og reaktionære aktioner fra storgodsejerne og storborger-skabet er fortsat forberedende skridt til deres kapitulation. For at opbygge styrke til modoffensiven er det stadig vor opgave i samarbejde med alle kinesiske patrioter at mobilisere masserne til effektiv anvendelse af de tre store politiske paroler, som blev fremsat i vort partimanifest af den 7. juli: »Fasthold modstanden og bekæmp kapitulation«, »Fasthold enheden og bekæmp splittelse« og »Fasthold fremskridtet og bekæmp tilbageskridt«. For at nå dette mål er det bydende nødvendigt at opretholde guerillakrigsførelsen bag fjendens linier, besejre fjendens udrensningsoperationer, bryde fjendens besættelse af de erobrede områder og indføre radikale politiske og økonomiske forandringer til gavn for masserne, som gør modstand mod japanerne. Ved fronten er det bydende nødvendigt at opretholde det militære forsvar og slå ethvert offensivt felttog, fjenden måtte iværksætte, tilbage. I Kinas bagland er det bydende nødvendigt at indføre hurtige og ægte politiske reformer, afslutte Kuomintangs étpartidiktatur, indkalde en nationalforsamling, som er virkeligt repræsentativ for folkets vilje og forsynet med virkelig magt, udforme og vedtage en forfatning og indsætte en forfatningsmæssig regering. Enhver vaklen eller tøven, enhver politik, som går imod dette, er fuldstændig forkert. Samtidig må vort partis ledende organer på alle niveauer og alle partimed-

lemmer udvise mere årvågenhed i den nuværende situation og gøre deres yderste for at opnå ideologisk, politisk og organisatorisk konsolidering af vort parti og de væbnede styrker og de politiske magtorganer under dets ledelse for at være forberedte til enhver nødsituaiton, som bringer den kinesiske revolution i fare, og for at forhindre uventede tab for partiet og revolutionen.

HVERV ET STORT ANTAL AF INTELLEKTUELLE¹

1. december 1939

1. I den lange og skånselsløse nationale befrielseskrig, i den store kamp for at opbygge et nyt Kina må det kommunistiske parti være godt til at vinde intellektuelle for sig, for kun på denne måde vil det være i stand til at organisere stor styrke til modstandskrigen, organisere de mange millioner af bønder, udvikle den revolutionære kulturbevægelse og udvide den revolutionære enhedsfront. Uden de intellektuelles deltagelse er revolutionens sejr umulig.

2. Vort parti og vor hær har gjort betydelige anstrengelser for at hverve intellektuelle i de sidste tre år, og mange revolutionære intellektuelle er blevet optaget i partiet, hæren, regeringsorganerne, kulturbevægelsen og massebevægelsen og har således gjort enhedsfronten bredere; dette er et betydningsfuldt resultat. Men mange af hærens kadrer er endnu ikke klar over de intellektuelles betydning, de betragter dem stadig med nogen ængstelse og er endda tilbøjelige til at diskriminere mod dem og lukke dem ude. Mange af vore uddannelsesinstitutioner tøver stadig med at optage unge studerende i stort tal. Mange af vore lokale partiafdelinger er stadig utilbøjelige til at lade intellektuelle blive medlemmer. Alt dette skyldes manglende forståelse for de intellektuelles betydning for den revolutionære sag, forskellen mellem intellektuelle i koloniale og halv-koloniale lande og intellektuelle i kapitalistiske lande og forskellen mellem de intellektuelle, som tjener godsejerne og borgerskabet, og de, som tjener arbejderklassen og bønderne, såvel som alvoren i den situation, hvor de borgerlige politiske partier desperat kæmper med os om de intellektuelle, og hvor de japanske imperialister på alle mulige måder prøver at købe de kinesiske intellektuelle for sig og korrumpere deres sind; i særdeleshed skyldes det mangel på forståelse for den gunstige omstændighed, at vort parti og vor hær allerede har udviklet en hård kerne af prøvede kadrer og således er i stand til at lede de intellektuelle.

3. Fra nu af bør opmærksomheden derfor rettes mod følgende:

(a) Alle partiorganisationer i krigsområderne og alle hærenhederne

Dette er en beslutning udfærdiget af kammerat Mao Tsetung for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

under partiets ledelse bør hverve et stort antal intellektuelle til vor hær, uddannelsesinstitutioner og regeringsorganer. Vi bør anvende forskellige metoder og midler for at hverve alle de intellektuelle, som er villige til at kæmpe mod Japan, og som er nogenlunde loyale, hårdtarbejdende og i stand til at udstå strabadser; vi bør give dem politisk opdragelse og hjælpe dem med at hærde sig i krigen og arbejdet med at tjene hæren, regeringen og masserne; og idet hver enkelt sag bedømmes efter fortjeneste, bør vi optage dem i partiet, som opfylder betingelserne for partimedlemskab. Hvad angår dem, som ikke er kvalificerede, eller som ikke ønsker at tilslutte sig partiet, bør vi have gode arbejdsforbindelser med dem og give dem vejledning i deres arbejde med os.

(b) Idet vi gennemfører politikken med at hverve et stort antal intellektuelle, bør vi utvivlsomt være meget omhyggelige med at forhindre infiltration fra de elementer, som er sendt af fjenden og de borgerlige politiske partier og holde andre illoyale elementer ude. Vi må være meget nøje med at holde sådanne elementer ude. De, som allerede har sneget sig ind i vort parti, vor hær og vore regeringsorganer bør fast, men skønsomt luges ud på grundlag af afgørende beviser. Men vi må ikke af den grund mistænke nogenlunde loyale intellektuelle, og vi må være strengt på vagt over for falske beskyldninger mod uskyldige mennesker fra de kontrarevolutionære.

(c) Vi bør tildele passende arbejde til alle intellektuelle, som er nogenlunde loyale og nyttige, og vi bør alvorligt give dem politisk opdragelse og vejledning, således at de i løbet af den lange kamp gradvist kan overvinde deres svagheder, revolutionere deres tankegang, identificere sig med masserne og forene sig med de ældre partimedlemmer og -kadrer og partiets arbejder- og bondemedlemmer.

(d) Nødvendigheden af at inddrage de intellektuelle i vort arbejde bør gøres forståelig for de kadre, og især for visse kadre i vor hærs hovedstyrker, som er modstandere af deres inddragelse. Samtidigt bør vi effektivt arbejde for at opmuntre arbejder- og bondekadre til at studere hårdt og hæve deres kulturelle niveau. Således vil på samme tid arbejder- og bondekadre blive intellektuelle, mens de intellektuelle vil blive arbejdere og bønder.

(e) I det store og hele er de ovenfor nævnte principper også anvendelige i Kuomintang-områderne og de japansk-besatte områder med undtagelse af, at man ved optagelse af de intellektuelle i partiet bør være mere opmærksom på deres grad af loyalitet for således at sikre en endnu strammere partiorganisation i disse områder. Vi bør opretholde en passende kontakt med det store antal af intellektuelle uden for partiet, som sympatiserer med os, og organisere dem i den store modstandskamp mod Japan og i kampen for demokratiet, i den kulturelle bevægelse og i enhedsfrontens arbejde.

4. Alle vore partikammerater må forstå, at en korrekt politik overfor de intellektuelle er en vigtig forudsætning for revolutionens sejr. Den ukorrekte holdning over for de intellektuelle, som partiorganisationerne i mange lokalområder og hærenheder indtog under bonderevolutionen, bør ikke gentages. Proletariatet kan ikke frembringe sine egne intellektuelle uden hjælp fra de eksisterende intellektuelle. Centralkomiteen håber, at partikomiteerne på alle planer og alle partikammerater vil være alvorligt opmærksomme på denne sag.

Noter

¹ Udtrykket »intellektuelle« henviser til alle dem, som havde gennemgået mellemskoleuddannelse eller højere uddannelse eller dem med uddannelse på lignende trin. De omfatter universitets- og mellemskolelærere og -personale, universitets- og mellemskolestuderende, folkeskolelærere, folk i liberale erhverv, ingeniører og teknikere; blandt disse indtager universitets- og mellemskolestuderende en vigtig position.

DEN KINESISKE REVOLUTION OG KINAS KOMMUNISTISKE PARTI

December 1939

KAPITEL I DET KINESISKE SAMFUND

1. DEN KINESISKE NATION

Kina er et af de største lande i verden, idet dets område nogenlunde er på størrelse med hele Europa. I dette vort enorme land er der store områder med frugtbart land, som forsyner os med mad og klæder; bjergkæder på langs og på tværs af det med vidtstrakte skove og rige mineralforekomster; mange floder og søer som skaffer os flodtransport og kunstig vanding; og en lang kystlinie som gør kommunikationen lettere med de oversøiske nationer. Fra gammel tid har vore forfædre arbejdet, levet og formeret sig på dette enorme område.

Kina grænser op til Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker mod nord-øst, nordvest og delvis mod vest; Afganistan, Indien, Bhutan og Nepal mod sydvest og delvis mod vest; Burma og Indokina mod syd; og Korea mod øst, hvor det også er en nær nabo til Japan og Filippinerne. Kinas geografiske beliggenhed har sine fordele og ulemper for det kinesiske folks revolution. Det er en fordel at grænse op til Sovjetunionen og at ligge forholdsvis fjernt fra de større imperialistiske lande i Europa og Amerika og at have mange koloniale og halv-koloniale lande omkring sig. Det er en ulempe, at den japanske imperialisme ved at udnytte sin nære geografiske beliggenhed konstant truer alle kinesiske nationaliteters hele eksistens og det kinesiske folks revolution.

Den kinesiske revolution og Kinas kommunistiske Parti er en lærebog skrevet i fællesskab af kammerat Mao Tsetung og adskillige andre kammerater i Yenan i vinteren 1937. Det første kapitel, »Det kinesiske samfund«, blev udarbejdet af andre kammerater og revideret af kammerat Mao Tsetung. Det andet kapitel, »Den kinesiske revolution«, blev skrevet af kammerat Mao Tsetung selv. Et tredje kapitel, som efter planen skulle handle om »Partiopbygning«, blev efterladt ufuldendt af de kammerater, som arbejdede på det. De to udgivne kapitler, og især kapitel II, har spillet en stor rolle for opdragelsen i Kinas kommunistiske Parti og blandt det kinesiske folk. De synspunkter om Nyt Demokrati, som er anført af kammerat Mao Tsetung i kapitel II, blev udviklet betydeligt i hans »Om Nyt Demokrati«, som blev skrevet i januar 1940.

Kina har en befolkning på 450 millioner eller næsten en fjerdedel af hele jordens befolkning. Over ni tiendedele af dets indbyggere tilhører Han-nationaliteten. Der er snesevis af nationale mindretal, blandt disse nationaliteter er mongoler, hui'er, tibetanere, uighurer, miao, yi, chuang, chungchia og koreanere, alle med en historie, som går langt tilbage i tiden, skønt de er på forskellige trin i kulturel udvikling. Således er Kina et land med en meget stor befolkning sammensat af mange nationaliteter.

Idet det kinesiske folk (her refererer vi hovedsageligt til Han'erne) udviklede sig efter samme mønster som mange andre af verdens nationer, gennemgik det mange tusinde livsår i klasseløse primitive fællesskaber. Omkring 4.000 år er gået, siden disse primitive fællesskabers sammenbrud og overgangen til klassesamfundet, som først tog form af et slave- og siden af et feudalsamfund. Gennem hele den kinesiske civilisations historie har dens landbrug og håndværk været berømte for deres høje udviklingstrin; der har været mange store tænkere, videnskabsmænd, opfindere, statsmænd, soldater, litterater og kunstnere, og vi har en rig samling af klassiske værker. Kompasset blev opfundet for meget lang tid siden¹. Kunsten at lave papir blev opdaget allerede for 1.800 år siden². Pladetryk blev opfundet for 1.300 år siden³, og trykning med løse typer for 800 år siden⁴. Brugen af krudt var kendt af kineserne før europæerne⁵. Således har kineserne en af de ældste civilisationer i verden; det har en nedskrevet historie på næsten 4.000 år.

Den kinesiske nation er kendt over hele verden ikke kun for sin arbejdsomhed og udholdenhed, men også for sin glødende kærlighed til friheden og dens rige revolutionære traditioner. Han-folkets historie for eksempel demonstrerer, at kineserne aldrig underkaster sig tyrannisk herredømme, men konstant bruger revolutionære midler til at styrte eller ændre det. Gennem flere tusinde års Han-historie har der været hundreder af bondeopstande, store og små, mod godsejernes og adelens mørke herredømme. Og de fleste dynastiske forandringer kom i stand som resultat af sådanne bondeopstande. Kinas nationaliteter har ydet modstand mod udenlandsk undertrykkelse og har konstant grebet til oprør for at ryste den af sig. De foretrækker en sammenlutning på basis af lighed, men er imod én nationalitets undertrykkelse af en anden. I løbet af de tusinder af års nedskrevne historie har den kinesiske nation fostret mange nationale helte og revolutionære ledere. Således har den kinesiske nation en glørværdig revolutionær tradition og en strålende historisk arv.

2. DET GAMLE FEUDALE SAMFUND

Skønt Kina er en stor nation, og skønt det er et vidtstrakt land med en enorm befolkning, en lang historie, en rig revolutionær tradition og en strålende historisk arv, var dets økonomiske, politiske og kulturelle udvikling træg i lang tid efter overgangen fra slave- til feudalsamfund. Dette feudalsamfund, som begyndte med Chou- og Chin-dynastierne, varede omkring 3.000 år.

Hovedtrækkene i det økonomiske og politiske system i Kinas feudale epoke var som følger:

(1) En selvforsynende naturaløkonomi var fremherskende. Bønderne producerede ikke alene landbrugsprodukter til sig selv, men også de fleste af de redskaber som de havde brug for. Hvad godsejerne og adelen inddrev fra dem i form af jordafgifter var også først og fremmest til privat nydelse og ikke til omsætning. Selv om varebytte efterhånden udvikledes, spillede det ikke nogen afgørende rolle i økonomien som helhed.

(2) Den herskende feudalklasse, bestående af godsejerne, adelen og kejseren, ejede det meste af jorden, men bønderne havde meget lidt eller slet ingen. Bønderne dyrkede godsejernes, adelens og den kongelige families jord med deres egne landbrugsredskaber og måtte overlade dem 40, 50, 60, 70 eller endda 80 procent eller mere af høsten til deres private nydelse. I realiteten var bønderne stadig livegne.

(3) Ikke alene levede godsejerne, adelen og den kongelige familie af jordafgiften, som blev presset ud af bønderne, men godsejerstaten krævede også tributter, skatter og hoveriarbejde af dem til underhold for en skare af regeringsembetsmænd og en hær, som først og fremmest blev anvendt til at undertrykke dem.

(4) Den feudale godsejerstat var magtorganet, som beskyttede dette feudale udbytningssystem. Mens feudalstaten var sønderdelt i rivaliserende fyrstedømmer i perioden før Chin-dynastiet, blev den autokratisk og centraliseret, da den første Chin-kejser havde samlet Kina, skønt nogen feudal separatisme stadig eksisterede. Kejseren regerede enerådigt i feudalstaten, udpegede embedsmænd til at lede de væbnede styrker, domstolene, statskassen og statens kornmagasiner i alle dele af landet og støttede sig på landadelen som grundpillen i hele det feudale magtsystem.

Under en sådan feudal økonomisk udbytning og politisk undertrykkelse levede de kinesiske bønder som slaver, i fattigdom og lidelse. Under feudalismens åg havde de ingen personlig frihed. Godsejeren havde ret til at slå, mishandle eller endda dræbe dem efter behag, og de havde ingen politiske rettigheder overhovedet. At bønderne var ekstremt fattige og tilbageslående som følge af godsejernes hensynsløse udbytning og undertrykkelse, er den egentlige grund til, at det kinesiske samfund forblev på det samme samfundsøkonomiske udviklingstrin i adskillige tusinde år.

Hovedmodsigelsen i feudalsamfundet var mellem bønderne og godsejer-klassen.

Bønderne og håndværkerne var de grundlæggende klasser, som skabte dette samfunds rigdom og kultur.

Den hensynsløse økonomiske udbytning og politiske undertrykkelse af de kinesiske bønder tvang dem til talrige opstande mod godsejernes herredømme. Der var hundreder af opstande, store og små, allesammen bondeoprør og revolutionære bondekrige fra Chen Shengs, Wu Kuangs, Hsiang Yu og

Liu Pangs⁶ opstande under Chin-dynastiet, opstandene i Hsinshih og Pinglin, de Røde Øjenbryns, Broncehestenes⁷ og de Gule Turbaners⁸ opstande under Han-dynastiet, Li Mis og Tou Chien-tehs opstande under Sui-dynastiet, Wang Hsien-chih's og Huang Chaos¹⁰ under Tang-dynastiet, Sung Chiangs og Fang Las¹¹ under Sung-dynastiet, Chu Yuan-changs¹² under Yuan-dynastiet og Li Tzu-cheng's¹³ under Ming-dynastiet, op til den opstand, der er kendt som Taipings Himmelske Kongeriges Krig under Ching-dynastiet. Omfanget af bondeopstande og bondekrigene i Kinas historie har intet side-stykke nogen steder. Bøndernes klassekamp, bondeopstandene og bondekri-gene udgjorde den virkelige drivkraft i den historiske udvikling af Kinas feudalsamfund. Hver af de større bondeopstande og -krige rettede et slag mod tidens feudalregime og fremmede således mere eller mindre de sociale produktivkræfters vækst. Men eftersom der hverken eksisterede nye produktivkræfter, nye produktionsforhold, nye klassekræfter eller noget avanceret politisk parti på den tid, havde bondeopstandene og -krigene ikke en korrekt ledelse, således som proletariatet og det kommunistiske parti sørger for idag; alle bonderevolutioner slog fejl, og bønderne blev uvægerligt udnyttet af gods-ejerne og adelen som en løftestang til enten under eller efter revolutionen at udvirke en dynastisk forandring. Skønt der blev gjort nogle sociale fremskridt efter hver stor revolutionær bondekamp, forblev de grundlæggende feudale økonomiske relationer og det politiske system derfor grundlæggende uændrede.

Det er først indenfor de sidste hundrede år, at en ændring af en helt anden art har fundet sted.

3. DET NUVÆRENDE KOLONIALE, HALV-KOLONIALE OG HALV-FEUDALE SAMFUND

Som forklaret ovenfor forblev det kinesiske samfund feudalt i 3.000 år. Men er det stadig fuldstændig feudalt idag? Nej, Kina har ændret sig. Efter opiums-krigen i 1840 ændredes Kina gradvis til et halv-kolonialt og halv-feudalt samfund. Efter begivenhederne den 18. september 1931, da de japanske imperialister begyndte deres væbnede aggression, har Kina yderligere ændret sig til et kolonialt, halv-kolonialt og halv-feudalt samfund. Vi vil nu beskrive forløbet af denne ændring.

Som diskuteret i afsnit 2 varede det kinesiske feudalsamfund i omkring 3.000 år. Det var ikke før midten af det 19. århundrede med den udenlandske kapitalismes indtrængen, at store forandringer fandt sted i det kinesiske samfund.

Da Kinas feudalsamfund havde udviklet en vareøkonomi og således i sig selv bar spiren til kapitalismen, ville Kina af sig selv langsomt have udviklet sig til et kapitalistisk samfund selv uden indvirkning fra den udenlandske kapitalisme. Den udenlandske kapitalisme fremskyndede denne proces. Den udenlandske kapitalisme spillede en vigtig rolle i opløsningen af Kinas

samfundsøkonomi; på den ene side undergravede den grundlaget for dets selvforsynende naturaløkonomi og ødelagde håndværksindustrierne i byerne og i bøndernes hjem, og på den anden side fremskyndede den udviklingen af en vareøkonomi i by og på land.

Bortset fra sine opløsende virkninger på grundlaget for Kinas feudale økonomi skabte dette forhold visse objektive betingelser og muligheder for udviklingen af en kapitalistisk produktion i Kina. Ødelæggelsen af naturaløkonomien skabte et varemarked for kapitalismen, mens et stort antal bønders og håndværkeres fallit forsynede den med et arbejdsmarked.

Faktisk begyndte nogle købmænd, godsejere og bureaukrater at investere i den moderne industri allerede for tres år siden, i sidste halvdel af det 19. århundrede, ansporet af den udenlandske kapitalisme og på grund af visse svagheder i den feudale økonomiske struktur. For omkring fyrré år siden ved århundredskiftet, tog Kinas nationale kapitalisme sine første skridt fremad. Så for omkring tyve år siden under den første imperialistiske verdenskrig udviklede Kinas nationale industri sig, først og fremmest tekstilindustrien og mølledriften, fordi de imperialistiske lande i Europa og Amerika var optaget af krigen og midlertidigt slækkede deres undertrykkelse af Kina.

Historien om fremkomsten og udviklingen af den nationale kapitalisme er på samme tid historien om fremkomsten og udviklingen af det kinesiske borgerskab og proletariat. Ligesom en del af købmændene, godsejerne og bureaukraterne var forløbere for det kinesiske borgerskab, således var en del af bønderne og håndværkerne forløbere for det kinesiske proletariat. Som distinkte sociale klasser er det kinesiske borgerskab og proletariat nyfødte og har aldrig før eksisteret i Kinas historie. De har udviklet sig til nye sociale klasser fra feudalsamfundets skød. De er tvillinger født af Kinas gamle (feudale) samfund, på en gang knyttet til hinanden og antagonistiske til hinanden. Men det kinesiske proletariat opstod og voksede ikke alene samtidigt med Kinas nationale borgerskab men også samtidigt med virksomheder, som blev direkte drevet af imperialisterne i Kina. Derfor er en meget stor del af det kinesiske proletariat ældre og mere erfarent end det kinesiske borgerskab og er derfor en større og bredere baseret social kraft.

Men kapitalismens fremkomst og udvikling er kun ét aspekt af den ændring, som har fundet sted siden imperialismens indtrængen i Kina. Der er et andet ledsagende og bremsende aspekt, nemlig imperialismens hemmelige forståelse med de kinesiske feudalkræfter om at standse udviklingen af den kinesiske kapitalisme.

Det er bestemt ikke formålet for de imperialistiske kræfter, som invaderer Kina, at omdanne det feudale Kina til det kapitalistiske Kina. Tværtimod er det deres formål at omdanne Kina til deres egen halv-koloni eller koloni.

Til dette formål har de imperialistiske kræfter anvendt og anvender stadig militære, politiske, økonomiske og kulturelle undertrykkelsesmidler, således at Kina gradvist er blevet en halv-koloni eller koloni. De er som følger:

(1) De imperialistiske kræfter har ført mange aggressionskrige mod Kina som for eksempel opiumskrigen, som blev iværksat af Storbritannien i 1840, den krig som blev iværksat af de engelsk-franske allierede styrker i 1857¹⁴, den kinesisk-franske krig i 1884¹⁵, den kinesiske-japanske krig i 1894 og den krig, som blev iværksat af de otte magters allierede styrker i 1900¹⁶. Efter at have besejret Kina i krig, besatte de ikke alene mange af dets nabolande, som tidligere havde været under dets beskyttelse, men besatte eller 'lejede' også dele af dets territorium. For eksempel besatte Japan Taiwan og Penghu-øerne og »lejede« havnebyen Lushun, Storbritannien tog Hongkong i besiddelse og Frankrig »lejede« Kwangchowwan. Udover at annektere land inddrev de enorme erstatninger. Således rettedes hårde slag mod Kinas enorme feudale rige.

(2) De imperialistiske magter har tvunget Kina til at undertegne talrige ulige traktater, gennem hvilke de har opnået retten til at stationere hær- og flådestyrker og udøve konsulær jurisdiktion i Kina¹⁷, og de har opdelt hele landet i imperialistiske indflydelsessfærer¹⁸.

(3) De imperialistiske kræfter har opnået kontrol over alle de vigtige handelshavne i Kina gennem disse ulige traktater og har afmærket områder i mange af disse havne som koncessionsområder under deres direkte administration¹⁹. De har også opnået direkte kontrol over Kinas toldvæsen, udlands-handel og forbindelsesveje (hav, land, indvande og luft). Således har de været i stand til at dumpe deres varer i Kina, gøre det til et marked for deres industriprodukter og samtidigt underordne dets landbrug under deres imperialistiske behov.

(4) De imperialistiske magter driver mange virksomheder i både den lette og tunge industri i Kina for at udnytte dets råstoffer og billige arbejdskraft på stedet, og derved udøver de direkte økonomisk pres på Kinas nationale industri og bremser udviklingen af dets produktivkræfter.

(5) De imperialistiske magter monopoliserer Kinas bank- og finansverden ved at yde lån til den kinesiske regering og oprette banker i Kina. Således har de ikke alene overvældet Kinas nationale kapitalisme med konkurrence på varer, de har også sikret sig et kvælertag om dets bank- og finansverden.

(6) De imperialistiske magter har oprettet et net af udbytning gennem kompradorer og ågerkøbmænd ud over hele Kina, for handelshavnene til det fjerne bagland og har skabt en klasse af kompradorer og ågerkøbmænd i deres tjeneste for således at lette deres udbytning af masserne af kinesiske bønder og andre dele af folket.

(7) De imperialistiske magter har gjort såvel den feudale godsejerklasse som kompradorklassen til de vigtigste støtter i deres herredømme i Kina. Imperialismen »allierer sig først med de herskende lag i den tidligere sociale struktur, med feudalherrerne og det handlende og pengeudlånende borgerskab mod folkets flertal. Overalt forsøger imperialismen at bevare og forevige de præ-kapitalistiske former for udbytning (især i landsbyerne), som tjener

som basis for dens reaktionære allieredes eksistens«²⁰. »Imperialismen med hele dens finansielle og militære magt er den styrke i Kina, som støtter, inspirerer, fremmer og bevarer de feudale levn sammen med hele deres bureaukratisk-militaristiske overbygning«²¹.

(8) De imperialistiske magter forsyner den reaktionære regering med store mængder krigsmateriel og en hær af militære rådgivere for at holde krigsherjerne optaget af indbyrdes kampe og for at undertrykke det kinesiske folk.

(9) Desuden har de imperialistiske magter aldrig slækket på anstrengelserne for at forgifte sindene hos det kinesiske folk. Dette er deres kulturelle aggressionspolitik. Og den udføres gennem misssionsvirksomhed, ved at oprette hospitaler og skoler, ved at udgive aviser og tilskynde kinesiske studenter til at studere i udlandet. Deres mål er at uddanne intellektuelle, som vil tjene deres interesser og at føre folket bag lyset.

(10) Siden den 18. september 1931 har den japanske imperialismes storstilede invasion gjort et stort område af det halv-koloniale Kina til en japansk koloni.

Disse kendsgerninger repræsenterer det andet aspekt af den ændring, som har fundet sted siden imperialismens indtrængen i Kina – det blodplettede billede af det feudale Kina, som reduceres til det halv-feudale, halv-koloniale og koloniale Kina.

Det er således klart, at de imperialistiske magter med deres aggression mod Kina på den ene side har fremskyndet opløsningen af det feudale samfund og fremkomsten af elementer af kapitalisme og derved omformet et feudalt samfund til et halv-feudalt samfund, og på den anden side har de påtvunget Kina deres hensynsløse herredømme og derved reduceret et uafhængigt land til et halv-kolonialt og kolonialt land.

Hvis vi sammenfatter begge disse aspekter, kan vi se, at Kinas koloniale, halv-koloniale og halv-feudale samfund besidder følgende karakteristiske træk:

(1) Grundlagene for de feudale tiders selvforsynende naturaløkonomi er ødelagt, men godsejerklassens udbytning af bønderne, som er basis for det feudale udbytningssystem, er ikke alene forblevet intakt, men sammenkædet som den er med udbytningen fra kompardorernes og ågerkarlenes kapital, dominerer den klart Kinas sociale og økonomiske liv.

(2) Den nationale kapitalisme er udviklet til en vis grad og har spillet en betragtelig rolle i Kinas politiske og kulturelle liv, men den er ikke blevet hovedmønstrer i Kinas samfundsøkonomi. Den er svag og for det meste i forskellig grad knyttet til den udenlandske imperialisme og den hjemlige feudalisme.

(3) Kejserenes og adelens styre er styrtet, og i dets sted er der opstået først godsejerklassens krigsherre-bureaukratiske styre og siden godsejerklassens og storborgerskabets fælles diktatur. I de besatte områder er der den japanske imperialisme og dens marionetters styre.

(4) Imperialismen kontrollerer ikke alene Kinas livsvigtige finansielle og økonomiske pulsårer, men også dets politiske og militære magt. I de besatte områder er alt i hænderne på den japanske imperialisme.

(5) Kinas økonomiske, politiske og kulturelle udvikling er meget ujævn, fordi det har været under fuldstændig eller delvis dominans fra mange imperialistiske magter, fordi det faktisk har været i en tilstand af splittelse i lang tid, og fordi dets område er umådeligt.

(6) Under imperialismens og feudalismens dobbelte undertrykkelse og især som resultat af den japanske imperialismes storstilede invasion er det kinesiske folk, og især bønderne, blevet fattigere og fattigere og er endda i stort alt blevet hensat i dybeste armod og lever i sult og kulde og uden nogen politiske rettigheder. Det kinesiske folks fattigdom og mangel på frihed er af et omfang, som kun sjældent ses andre steder.

Således er det kinesiske koloniale, halv-koloniale og halv-feudale samfunds karakteristiske træk.

Denne situation er i hovedagen blevet bestemt af de japanske og andre imperialistiske magter; den er et resultat af den hemmelige forståelse mellem den udenlandske imperialisme og den hjemlige feudalisme.

Modsigelsen mellem imperialismen og den kinesiske nation og modsigelsen mellem feudalismen og de store folkemasser er de grundlæggende modsigelser i det moderne kinesiske samfund. Selvfølgelig er der andre, som modsigelsen mellem borgerskabet og proletariatet og modsigelserne inden for de reaktionære herskende klasser selv. Men modsigelsen mellem imperialismen og den kinesiske nation er hovedmodsigelsen. Disse modsigelser og deres intensivning må uundgåeligt resultere i de revolutionære bevægelser uophørlige vækst. De store revolutioner i det moderne og nutidige Kina er opstået og tiltaget på baggrund af disse grundlæggende modsigelser.

KAPITEL II DEN KINESISKE REVOLUTION

1. DE REVOLUTIONÆRE BEVÆGELSER I DE SIDSTE HUNDREDE ÅR

Historien om imperialismens omdannelse af Kina til en halv-koloni og koloni i hemmelig forståelse med den kinesiske feudalisme er samtidig historien om det kinesiske folks kamp mod imperialismen og dens lakajer. Opiumskrigen, Taipings Himmelske Kongeriges Bevægelse, den kinesisk-franske krig, den kinesisk-japanske krig, reformbevægelsen af 1898, Yi Ho Tuan bevægelsen, revolutionen af 1911, 4. maj-bevægelsen, 30. maj-bevægelsen, den Nordlige Ekspedition, den revolutionære bondekrig og den nuværende modstandskrig mod Japan – de vidner alle om det kinesiske folks ukuelige ånd i bekæmpelsen af imperialismen og dens lakajer.

Takket være det kinesiske folks utrættelige og heltemodige kamp gennem de sidste hundrede år har imperialismen ikke været i stand til at undertvinge Kina, og det vil den heller aldrig blive.

Det tapre kinesiske folk vil bestemt kæmpe videre, selv om den japanske imperialisme nu udfolder alle sine anstrengelser i en total offensiv, og selv om mange elementer af godsejerne og storborgerskabet, som de åbenlyse eller skjulte Wang Ching-wei'er, allerede har kapituleret til fjenden eller forbereder sig til at gøre det. Denne heltemodige kamp vil ikke ophøre, før det kinesiske folk har drevet den japanske imperialisme ud af Kina og har opnået landets fuldstændige befrielse.

Det kinesiske folks nationale revolutionære kamp har en historie på godt et hundrede år regnet fra opiumskrigen i 1840, eller på tredive år regnet fra revolutionen af 1911. Endnu har den ikke gennemløbet sit fulde forløb, endnu har den heller ikke udført sine opgaver med nogen særlig fremragende succes; derfor må det kinesiske folk, og fremfor alt det kommunistiske parti, skuldre ansvaret for den beslutsomme fortsættelse af kampen.

Hvad er revolutionens mål? Hvad er dens opgaver? Hvad er dens drivkræfter? Hvad er dens karakter? Og hvad er dens perspektiver? Det er disse spørgsmål, vi nu skal beskæftige os med.

2. DEN KINESISKE REVOLUTIONS MÅL

Fra vor analyse i tredje afsnit af kapitel I véd vi, at det nuværende kinesiske samfund er et kolonialt, halv-kolonialt og halv-feudalt samfund. Kun hvis vi forstår det kinesiske samfunds natur, vil vi være i stand til klart at forstå den kinesiske revolutions mål, opgaver, drivkræfter og karakter og dens perspektiver og fremtidige omformning. En klar forståelse af det kinesiske samfunds natur, det vil sige af de kinesiske forhold, er derfor nøglen til en klar forståelse af alle revolutionens problemer.

Eftersom det nuværende kinesiske samfunds natur er kolonialt, halv-kolonialt og halv-feudalt, hvad er så hovedmålet eller -fjenderne på dette trin af den kinesiske revolution?

Det er imperialismen og feudalismen, de imperialistiske landes borgerskab og vort lands godsejerklasse. For det er disse to, som er de vigtigste undertrykkere, de vigtigste hindringer på nuværende tidspunkt for det kinesiske samfunds fremskridt. De to er i hemmelig forståelse med hianden om undertrykkelsen af det kinesiske folk, og imperialismen er den førende og vildeste fjende af det kinesiske folk, fordi den nationale undertrykkelse fra imperialismen er den mest tyngende.

Siden Japans væbnede invasion i Kina har revolutionens hovedfjende været den japanske imperialisme sammen med alle de kinesiske forrædere og reaktionære, som er i ledtog med den, hvad enten de åbent har kapituleret eller forbereder at gøre det.

Det kinesiske borgerskab, som også er offer for den imperialistiske under-

trykkelse, har engang ledet eller spillet en hovedrolle i de revolutionære kampe som revolutionen af 1911, og det har deltaget i revolutionære kampe som den Nordlige Ekspedition og den nuværende modstandskrig mod Japan. Men i den lange periode fra 1927 til 1937 samarbejdede dets øvre lag, nemlig den del som repræsenteredes af den reaktionære klike inden for Kuomintang, med imperialismen; det dannede en reaktionær alliance med godsejerklassen, forrådte de venner, som havde hjulpet det – det kommunistiske parti, proletariatet, bønderne og andre dele af småborgerskabet – forrådte den kinesiske revolution og bevirkede dens nederlag. På den tid kunne det revolutionære folk og det revolutionære politiske parti (det kommunistiske parti) derfor kun betragte disse borgerlige elementer som et af revolutionens mål. I modstandskrigen er en del af storgodsejerklassen og storborgerskabet, repræsenteret af Wang Ching-wei, blevet forrædere og er gået over til fjenden. Derfor kan det anti-japanske folk kun betragte disse storborgerlige elementer, som har forrådt vore nationale interesser, som et af revolutionens mål.

Det er således klart, at den kinesiske revolutions fjender er meget stærke. De omfatter ikke alene stærke imperialister og stærke feudalkræfter, men også til tider de borgerlige reaktionære, som samarbejder med de imperialistiske og feudale kræfter for at vende sig mod folket. Defor er det forkert at undervurdere styrken hos det revolutionære folks fjender.

Over for sådanne fjender kan den kinesiske revolution ikke blive andet end langstrakt og skånselsløs. Med så stærke fjender kan de revolutionære kræfter kun opbygges og hærdes til en kraft, som er i stand til at knuse dem, over et langt tidsrum. Med fjender som så hensynsløst undertrykker den kinesiske revolution, kan de revolutionære kræfter ikke holde deres egne stillinger, endsige indtage fjendens, hvis ikke de stålsætter sig og til fulde udviser fasthed. Det er derfor forkert at tro, at den kinesiske revolutions kræfter kan opbygges på et øjeblik, og at Kinas revolutionære kamp kan triumfere fra den ene dag til den anden.

Over for sådanne fjender må den kinesiske revolutions hovedmidler og -form være væbnet kamp, ikke fredelig kamp. For vore fjender har gjort fredelig aktivitet umulig for det kinesiske folk og har berøvet det al politisk frihed og alle demokratiske rettigheder. Stalin siger: »I Kina kæmper den væbnede revolution mod den væbnede kontrarevolution. Det er et af særtrækene og et af fortrinene ved den kinesiske revolution«²². Denne formulering er fuldstændig korrekt. Derfor er det forkert at forklejne den væbnede kamp, den revolutionære krig, guerillakrigen og arbejdet i hæren.

Over for sådanne fjender rejser sig spørgsmålet om de revolutionære baseområder. Efter at Kinas nøglebyer længe har været besat af stærke imperialister og deres rektionære kinesiske allierede, er det bydende nødvendigt for de revolutionære rækker at omdanne tilbagestående landsbyer til avancerede, konsoliderede baseområder, til store militære, politiske, økonomiske og kulturelle bastioner for revolutionen, fra hvilke de kan bekæmpe

deres ryggesløse fjender, som udnytter byerne til angreb på landdistrikterne, og på denne måde gradvist opnå revolutionens fuldstændige sejr gennem langvarig kamp; det er bydende nødvendigt for dem at gøre dette, hvis de ikke ønsker at gå på kompromis med imperialismen og dens lakajer, men er besluttede på at kæmpe videre, og hvis de har i sinde at opbygge og hærde deres kræfter og undgå afgørende kampe mod en stærk fjende, mens deres egen styrke er utilstrækkelig. Da sagen forholder sig således, kan sejren i den kinesiske revolution først vindes i landområderne, og dette er muligt, fordi Kinas økonomiske udvikling er ujævn (idet dets økonomi ikke er en ensartet kapitalistisk økonomi), fordi dets område er vidtstrakt (hvilket giver de revolutionære styrker plads til at manøvrere), fordi den kontrarevolutionære lejr er splittet og fyldt med modsigelser, og fordi den kamp, som føres af bønderne, som er revolutionens hovedkraft, ledes af det kommunistiske parti, proletarietets parti; men på den anden side gør netop disse forhold revolutionen ujævn og gør opgaven med at vinde den fuldstændige sejr langvarig og vanskelig. Det er således klart, at den langvarige revolutionære kamp i de revolutionære baseområder først og fremmest består i bøndernes guerilla-krigsførelse under ledelse af Kinas kommunistiske Parti. Derfor er det forkert at se bort fra nødvendigheden af at benytte landområderne som revolutionære baseområder, at forsømme det omhyggelige arbejde blandt bønderne og at forsømme guerilla-krigsførelsen.

Men at fremhæve væbnet kamp betyder ikke at opgive andre former for kamp; tværtimod kan den væbnede kamp ikke lykkes, hvis den ikke er koordineret med andre former for kamp. Og at fremhæve arbejdet i baseområderne på landet betyder ikke at opgive vort arbejde i byerne og i andre store landområder, som stadig er under fjendens styre; tværtimod ville vore egne baseområder på landet blive isolerede uden arbejdet i byerne og i disse andre landområder, og revolutionen ville lide nederlag. Desuden er revolutionens endelige mål at indtage byerne, fjendens hovedbaser, og dette mål kan ikke opnås uden tilstrækkeligt arbejde i byerne.

Det er således klart, at revolutionen ikke kan sejre hverken i landområderne eller i byerne, uden at man tilintetgør fjendens hær, hans vigtigste våben mod folket. Derfor er det, udover at udslette fjendens tropper i kamp, den vigtige opgave at bringe dem i opløsning.

Det er også klart, at det kommunistiske parti ikke må være dumdristigt og ubesindigt i sin propaganda og sit organisatoriske arbejde i by- og landområderne, som har været besat af fjenden og domineret af reaktionens og mørkets kræfter i lang tid, men det må lade veludvalgte kadrer arbejde under jorden, det må samle styrke og afvente det rette øjeblik. Når partiet leder folket i kampen mod fjenden, må det vælge den taktik at gå langsomt og sikkert frem, skridt for skridt, idet det holder sig til princippet om at føre krig på et retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed og gøre brug

af sådanne former for aktiviteter, som er tilladt af love, dekreter og sociale skikke; tom råben og letsindig handling kan aldrig føre til succes.

3. DEN KINESISKE REVOLUTIONS OPGAVER

Idet imperialismen og den feudale godsejerklasse er den kinesiske revolutions hovedfjender på det nuværende trin, hvad er så revolutionens nuværende opgaver?

Uden tvivl er hovedopgaverne at slå til mod disse to fjender, at gennemføre en national revolution for at styrte den udenlandske imperialismes undertrykkelse og en demokratisk revolution for at styrte de feudale godsejeres undertrykkelse, idet den første og vigtigste opgave er den nationale revolution for at styrte imperialismen.

Disse to opgaver er indbyrdes forbundne. Hvis ikke det imperialistiske styre styrtes, kan den feudale godsejerklasses herredømme ikke bringes til afslutning, fordi imperialismen er dens hovedstøtte. Omvendt, hvis der ikke ydes hjælp til bønderne i deres kamp for at styrte den feudale godsejerklasse, vil det være umuligt at opbygge stærke revolutionære troppekontingenter til omstyrning af det imperialistiske styre, fordi den feudale godsejerklasse er den sociale hovedbasis for det imperialistiske styre i Kina, og bønderne er hovedkraften i den kinesiske revolution. Derfor er de to hovedopgaver, den nationale revolution og den demokratiske revolution, på én gang adskilte og forenede.

Faktisk er de to revolutionære opgaver allerede kædet sammen, eftersom den nationale revolutions øjeblikkelige hovedopgave er at modstå de japanske imperialistiske angribere, og eftersom den demokratiske revolution må fuldføres for at vinde krigen. Det er forkert at betragte den nationale revolution og den demokratiske revolution som to fuldstændigt forskellige trin i revolutionen.

4. DEN KINESISKE REVOLUTIONS DRIVKRÆFTER

Når det kinesiske samfunds natur og den kinesiske revolutions mål og opgaver er som analyseret og defineret ovenfor, hvad er så den kinesiske revolutions drivkræfter?

Eftersom det kinesiske samfund er koloniale, halv-koloniale og halv-feudale, eftersom revolutionens mål først og fremmest er den udenlandske imperialismes herredømme og den hjemlige feudalisme, og eftersom dens opgave er at styrte disse to undertrykkere, hvilke af de forskellige klasser og lag i det kinesiske samfund udgør da de kræfter, som er i stand til at bekæmpe dem? Dette er spørgsmålet om den kinesiske revolutions hovedkræfter på nuværende trin. En klar forståelse af dette spørgsmål er uundværlig for en korrekt løsning af problemet med den kinesiske revolutions grundlæggende taktik.

Hvilke klasser findes der i det nuværende kinesiske samfund? Der er

godsejerklassen og borgerskabet, idet godsejerklassens og borgerskabets øvre lag udgør de herskende klasser i det kinesiske samfund. Og der er proletariatet, bønderne og de forskellige dele af småborgerskabet udover bønderne, som alle stadig er de undergivne klasser i store områder af Kina.

Disse klassers indstilling og holdning over for den kinesiske revolution er fuldstændig bestemt af deres økonomiske status i samfundet. Således er såvel revolutionens drivkræfter som dens mål og opgaver bestemt af det kinesiske samfundsøkonomiske systems natur.

Lad os nu analysere de forskellige klasser i det kinesiske samfund.

1. Godsejerklassen

Godsejerklassen udgør den sociale hovedbasis for det imperialistiske herredømme i Kina; den er en klasse, som udnytter feudalsystemet til at udbytte og undertrykke bønderne, bremser Kinas politiske, økonomiske og kulturelle udvikling og ikke spiller nogen progressiv rolle overhovedet.

Derfor er godsejerne som klasse et mål og ikke en drivkraft for revolutionen.

I den nuværende modstandskrig har en del af storgodsejerne, sammen med en del af storborgerskabet (kapitulanterne), overgivet sig til de japanske aggressorer og er blevet forrædere, mens en anden del af storgodsejerne, sammen med en anden del af storborgerskabet (de ultra-reaktionære), vakler mere og mere, selv om den stadig er i den anti-japanske lejr. Men temmelig mange i den oplyste lavadel, som er mellem- eller smågodsejere, og som har nogen kapitalistisk farvning, udviser nogen begejstring for krigen, og vi bør forene os med dem i den fælles kamp mod Japan.

2. Borgerskabet

Der er forskel på komprador-storborgerskabet og det nationale borgerskab.

Komprador-storborgerskabet er en klasse, som direkte tjener de imperialistiske landes kapitalister og bliver næret af dem; utallige bånd forbinder det intimt med de feuale kræfter på landet. Derfor er det et mål for den kinesiske revolution, og det har aldrig i revolutionens historie været en drivkraft. Men forskellige dele af komprador-storborgerskabet skylder troskab til forskellige imperialistiske magter, således at når modsigelserne mellem de sidstnævnte bliver meget skarpe, og når revolutionen hovedsageligt rettes mod en bestemt imperialistisk magt, bliver det muligt for de dele af kompradorklassen, som tjener andre imperialistiske grupperinger at slutte sig til den aktuelle anti-imperialistiske front til en vis grad og for en vis tid. Men de vil vende sig imod den kinesiske revolution, så snart deres herrer gør det.

I den nuværende krig har det pro-japanske storborgerskab (kapitulanterne) enten overgivet sig eller forbereder sig på at overgive sig. Det pro-europæiske eller pro-amerikanske storborgerskab (de ultra-reaktionære) vakler mere og mere, selv om de stadig er i den anti-japanske lejr, og de spiller et dobbeltspil ved samtidig at kæmpe mod Japan og vende sig mod det kommunistiske parti.

Vor politik over for de storborgerlige kapitulanter er at behandle dem som fjender og beslutsomt slå dem ned. Over for de storborgerlige ultrareaktionære anvender vi en revolutionær tosidet politik; på den ene side forener vi os med dem, fordi de stadig er anti-japanske, og vi bør gøre brug af deres modsigelser mod den japanske imperialism; men på den anden side bekæmper vi dem beslutsomt, fordi de følger en egenmægtig, anti-kommunistisk, reaktionær politik, som er skadelig for modstanden og enheden, som begge ville blive sat på spil uden en sådan kamp.

Det nationale borgerskab er en klasse med en dobbeltkarakter.

På den ene side er det undertrykt af imperialismen og lænkebundet af feudalismen og står følgelig i modsætning til dem begge. I denne henseende udgør det en af de revolutionære kræfter. I løbet af den kinesiske revolution har det udvist en vis begejstring for at bekæmpe imperialismen og bureaukraternes og krigsherrernes regeringer.

Men på den anden side mangler det mod til gennemgribende at vende sig imod imperialismen og feudalismen, fordi det er økonomisk og politisk svagt og stadig har økonomiske bånd til imperialismen og feudalismen. Dette træder meget klart frem, når folkets revolutionære kræfter bliver stærke.

Det følger af det nationale borgerskabs dobbeltkarakter, at det, til visse tider og i en vis udstrækning, kan tage del i revolutionen mod imperialismen og bureaukraternes og krigsherrernes regeringer og kan blive en revolutionær kraft, men at der på andre tidspunkter er fare for, at det følger komprador-storborgerskabet og optræder som dets medsamsvorne i kontrarevolutionen.

Det nationale borgerskab i Kina, som først og fremmest er mellemborgerskabet, har aldrig virkelig haft politisk magt, men er blevet begrænset af den magthavende storgodsejerklassen- og storborgerskabs reaktionære politik, skønt det fulgte dem i modstanden mod revolutionen i perioden fra 1927 til 1931 (før begivenhederne den 18. september). I den nuværende krig adskiller det sig ikke alene fra storgodsejerklassens og storborgerskabets kapitulanter, men også fra storborgerskabets ultra-reaktionære, og indtil videre har det været os en ganske god allieret. Derfor er det absolut nødvendigt at føre en klog politik over for det nationale borgerskab.

3. De forskellige dele af småborgerskabet udover bønderne

Småborgerskabet, udover bønderne, består af et stort antal intellektuelle, småhandlende, håndværkere og folk i liberale erhverv.

Deres status ligner i nogen grad mellem bøndernes, de lider alle under imperialismens, feudalismens og storborgerskabets undertrykkelse og de drives stadig nærmere mod fallitten og fattigdommen.

Derfor udgør disse dele af småborgerskabet en af revolutionens drivkræfter og er proletarietets pålidelige allierede. Kun under proletarietets ledelse kan de opnå deres frihed.

Lad os nu analysere de forskellige dele af småborgerskabet udover bønderne.

Først de intellektuelle og studenterungdommen. De udgør ikke nogen selvstændig klasse eller lag. I det nuværende Kina kan de fleste af dem placeres i den småborgerlige kategori at dømme ud fra deres familiebaggrund, deres leveforhold og deres politiske indstilling. Deres antal er vokset betydeligt i det sidste par tiår. Bortset fra den del af de intellektuelle, som har sluttet sig til imperialisterne og storborgerskabet og arbejder for dem mod folket, er de fleste intellektuelle og studerende undertrykt af imperialismen, feudalismen og storborgerskabet og lever i frygt for arbejdsløshed eller for at blive nødt til at afbryde studierne. Derfor har de tendens til at være ret revolutionære. De er mere eller mindre udstyrede med borgerlig videnskabelig viden, har en skarp politisk sans og spiller ofte en fremskudt rolle eller tjener som forbindelsesled til masserne på det nuværende trin i revolutionen. Bevægelsen blandt de kinesiske studerende i udlandet før revolutionen af 1911, 4. maj-bevægelsen af 1919, 30. maj-bevægelsen af 1925 og 9. december-bevægelsen af 1935 er slående beviser herfor. Især kan det store antal af mere eller mindre fattige intellektuelle alliere sig med arbejderne og bønderne i deres støtte til og deltagelse i revolutionen. I Kina var det blandt de intellektuelle og de unge studerende, at den marxistisk-leninistiske ideologi først blev vidt udbredt og accepteret. De revolutionære kræfter kan ikke organiseres med held, og det revolutionære arbejde kan ikke udføres med held uden deltagelse af revolutionære intellektuelle. Men de intellektuelle har ofte tilbøjelighed til at blive subjektive og individualistiske, upraktiske i tankegang og ubeslutsomme i handling, indtil de med liv og sjæl har kastet sig ud i massernes revolutionære kampe eller har besluttet sig til at tjene massernes interesser og blive ét med dem. Skønt de revolutionære intellektuelles masser i Kina derfor kan spille en fremskudt rolle eller tjene som forbindelsesled til masserne, vil de ikke alle forblive revolutionære til enden. Nogle vil glide ud af de revolutionære rækker i kritiske øjeblikke og blive passive, mens nogle få måske vil blive fjender af revolutionen. De intellektuelle kan kun overvinde deres fejl i massekampene over et vist tidsrum.

For det andet de småhandlende. I almindelighed driver de små butikker og har ingen eller kun få medhjælpere ansat. De lever under truslen om fallit som resultat af imperialismens, storborgerskabets og årgerkarlenes udbytning.

For det tredje håndværkerne. De er meget talrige. De ejer deres egne produktionsmidler og ansætter ingen arbejdere eller kun en eller to lærlinge eller hjælpere. Deres stilling er den samme som mellembøndernes.

For det fjerde folk i liberale erhverv. De omfatter læger og folk i andre liberale erhverv. De udbyter ikke andre mennesker eller gør det kun i ringe grad. Deres stilling er den samme som håndværkernes.

Disse dele af småborgerskabet udgør en stor mængde mennesker, som vi må vinde for os, og hvis interesser vi må beskytte, fordi de i det store og hele

kan støtte og slutte sig til revolutionen og er gode allierede. Deres svaghed er, at de let kunne blive påvirket af borgerskabet; derfor må vi udføre revolutionær propaganda og organisatorisk arbejde blandt dem.

4. Bønderne

Bønderne udgør omkring 80 procent af hele Kinas befolkning og er hovedkraften i dets samfundsøkonomi idag.

En tydelig polariseringsproces finder sted blandt bønderne.

For det første de rige bønder. De udgør omkring 5 procent af landbefolkningen (eller omkring 10 procent sammen med godsejerne) og udgør borgerskabet på landet. Mange af de rige bønder er halv-feudale af karakter, eftersom de udlejer en del af deres jord, udfører ågervirksomhed og ubarmhjertigt udbytter landarbejderne. Men sædvanligvis tager de selv del i arbejdet, og i den forstand er de en del af bønderne. Rigbøndernes produktionsform vil fortsat være nyttig i et begrænset tidsrum. I det store og hele kan de yde et vist bidrag til bondemassernes anti-imperialistiske kamp og holde sig neutrale i den bonderevolutionære kamp mod godsejerne. Derfor bør vi ikke betragte de rige bønder som tilhørende den samme klasse som godsejerne, og vi bør ikke overilet vælge en politik, som går ud på at likvidere de rige bønder.

For det andet middelbønderne. De udgør omkring 20 procent af Kinas landbefolkning. De er økonomisk selvforsynende (de kan have noget at lægge til side, når høsten er god, og de ansætter lejlighedsvis nogen arbejdskraft og udlåner små pengesummer mod renter); og stort set udbytter de ikke andre, men udbyttes af imperialismen, godsejerklassen og borgerskabet. De har ingen politiske rettigheder. Nogle af dem har ikke nok jord, og kun en del (de velstående middelbønder) har nogen overskydende jord. Ikke alene kan middelbønderne slutte sig til den anti-imperialistiske revolution og bonderevolutionen, men de kan også acceptere socialismen. Derfor kan alle middelbønderne være en pålidelig allieret for proletariatet, og de er en vigtig drivkraft for revolutionen. Middelbøndernes positive eller negative holdning er en af de faktorer, som afgør revolutionens sejr eller nederlag, og det er især sandt efter bonderevolutionen, når de kommer til at udgøre flertallet af landbefolkningen.

For det tredje de fattige bønder. De fattige bønder i Kina udgør sammen med landarbejderne omkring 70% af landbefolkningen. De er de brede bondemasser uden jord eller med utilstrækkelig jord, halv-proletariatet på landet, den kinesiske revolutions største drivkraft, proletariatets naturlige og mest pålidelige allierede og hovedkontingentet i Kinas revolutionære styrker. Kun under proletariatets ledelse kan de fattige bønder og middelbønderne vinde deres befrielse, og kun ved at danne en fast alliance med de fattige bønder og middelbønderne kan proletariatet føre revolutionen til sejr. Ellers er ingen af delene mulig. Udtrykket »bønderne« refererer først og fremmest til de fattige bønder og middelbønderne.

5. Proletariatet

Af det kinesiske proletariat tæller de moderne industriarbejdere fra 2.500.000 til 3.000.000, arbejderne i småindustrier og håndværk og butiksmedhjælperne i byerne udgør omkring 12.000.000 og hertil kommer et stort antal landproletarer (landarbejdere) og andre besiddelsesløse i byerne og på landet.

Udover de grundlæggende kvaliteter, som det deler med proletariatet overalt – dets forbindelse med den mest avancerede form for økonomi, dets stærke sans for organisering og disciplin og dets mangel på private produktionsmidler – har det kinesiske proletariat mange andre enestående kvaliteter.

Hvilke er de?

For det første er det kinesiske proletariat mere beslutsomt og tilbundsgående i den revolutionære kamp end nogen anden klasse, fordi den er underkastet en tredobbelt undertrykkelse (imperialistisk, borgerlig og feudal), som er kendetegnet af en hårdhed og en grusomhed, som sjældent findes i andre lande. Eftersom der ikke er noget økonomisk grundlag for social reformisme i det koloniale og halv-koloniale Kina, som der er i Europa, er hele proletaria-tet, med undtagelse af nogle få skruebrækkere, yderst revolutionært.

For det andet kom det kinesiske proletariat fra det øjeblik, hvor det dukkede op på den revolutionære scene, under ledelse af sit eget revolutionære parti – Kinas kommunistiske Parti – og blev den mest politisk bevidste klasse i det kinesiske samfund.

For det tredje har det fordi det kinesiske proletariat af oprindelse først og fremmest udgøres af fallerede bønder, naturlige bånd til bondemasserne, som letter dets bestræbelser på at danne en nær alliance med dem.

Derfor er det kinesiske proletariat, på trods af visse uundgåelige svagheder, for eksempel dets ringe størrelse (sammenlignet med bønderne), dets ungdom (sammenlignet med proletariatet i de kapitalistiske lande) og dets lavere uddannelsesniveau (sammenlignet med borgerskabet), ikke desto mindre den kinesiske revolutions grundlæggende drivkraft. Hvis den kinesiske revolution ikke ledes af proletariatet, har den ingen mulighed overhovedet for at sejre. For at tage et eksempel fra fortiden slog revolutionen af 1911 fejl, fordi proletariatet ikke deltog bevidst i den, og det kommunistiske parti endnu ikke eksisterede. Senere opnåede revolutionen i 1924-27 meget gode resultater i en tid, fordi proletariatet deltog bevidst og ydede lederskab, og det kommunistiske parti allerede eksisterede; den endte i nederlag, fordi storborgerskabet forrådte sin alliance med proletariatet og svigtede det fælles, revolutionære program, og også fordi det kinesiske proletariat og dets politiske parti endnu ikke havde tilstrækkelig revolutionær erfaring. Tag nu for eksempel den nuværende anti-japanske krig – fordi proletariatet og det kommunistiske parti yder lederskab i den nationale anti-japanske enhedsfront, er hele nationen blevet forenet, og den store modstandskrig er blevet indledt og føres beslutsomt.

Det kinesiske proletariat bør forstå, at skønt det er den klasse, som har den højeste politiske bevidsthed og sans for organisering, kan det ikke vinde sejr ved sin egen styrke alene. For at vinde må det efter de forskellige omstændigheder forene sig med alle klasser og lag, som kan tage del i revolutionen, og det må organisere en revolutionær enhedsfront. Af alle klasserne i det kinesiske samfund er bønderne en fast allieret for arbejderklassen, småborgerskabet er en pålidelig allieret og det nationale borgerskab er en allieret i visse perioder og i en vis udstrækning. Dette er en af de grundlæggende love, som er opstillet af Kinas moderne revolutionære historie.

6. *Vagabonderne*

Kinas status som en koloni eller halv-koloni har medført, at der er kommet en mængde arbejdsløse på landet og i byerne. Da de er nægtet ordentlige muligheder for at tjene til livet, er mange af dem tvunget til at ty til ulovlige midler, herfra kommer røverne, forbryderne, tiggerne og de prostituerede og de talrige mennesker, som lever af overtroiske skikke. Dette sociale lag er ustabilt; mens nogle let lader sig købe over af de reaktionære kræfter, vil andre måske slutte sig til revolutionen. Disse mennesker mangler konstruktive kvaliteter og er mere disponeret for ødelæggelse end for opbygning. Når de har tilsluttet sig revolutionen, bliver de en kilde til de omstrejfende rebellers ideologi og til anarkistisk ideologi i de revolutionære rækker. Derfor bør vi vide, hvordan vi skal omdanne dem og værne os mod deres destruktivitet.

Det ovenfor beskrevne er vor analyse af den kinesiske revolutions drivkræfter.

5. DEN KINESISKE REVOLUTIONS KARAKTER

Vi har nu opnået en forståelse af det kinesiske samfunds natur, dvs. af de specielle forhold i Kina; denne forståelse er en nødvendig forudsætning for at løse alle Kinas revolutionære problemer. Vi er også nået til klarhed over den kinesiske revolutions mål, opgaver og drivkræfter; disse er grundlæggende spørgsmål på revolutionens nuværende trin og er skabt af det kinesiske samfunds specielle natur, dvs. af Kinas særlige forhold. Når vi forstår alt dette, kan vi forstå et andet af revolutionens grundlæggende spørgsmål på nuværende trin, nemlig den kinesiske revolutions karakter.

Hvad er egentligt den kinesiske revolutions karakter på nuværende udviklingstrin? Er den en borgerligt-demokratisk eller en proletarisk-socialistisk revolution? Det er klart, at den ikke er det sidste, men det første.

Eftersom det kinesiske samfund er kolonialt, halv-kolonialt og halv-feudalt, eftersom den kinesiske revolutions hovedfjender er imperialismen og feudalismen, eftersom revolutionens hovedopgaver er at styrte disse to fjender ved hjælp af en national og demokratisk revolution, i hvilken borgerskabet somme tider tager del, og eftersom revolutionens æg er rettet mod imperialismen og feudalismen og ikke mod kapitalismen og den privatkapitalistiske ejendoms-

ret i almindelighed, selv om storborgerskabet forråder revolutionen og bliver dens fjende – eftersom alt dette er sandt, er den kinesiske revolutions karakter på nuværende trin ikke proletarisk-socialistisk, men borgerligt-demokratisk²³.

Dog er den borgerligt-demokratiske revolution i det nuværende Kina ikke længere af den gamle generelle type, som nu er forældet, men af en ny, særlig type.

Vi kalder denne type den ny-demokratiske revolution, og den udvikler sig i alle andre koloniale og halv-koloniale lande såvel som i Kina. Den ny-demokratiske revolution er en del af den proletarisk-socialistiske verdensrevolution, for den vender sig beslutsomt mod imperialismen, dvs. den internationale kapitalisme. Politisk stræber den mod de revolutionære klassers fælles diktatur over imperialisterne, forræderne og de reaktionære og vender sig mod det kinesiske samfunds omdannelse til et samfund under borgerligt diktatur. Økonomisk sigter den mod nationalisering af alle imperialisters, forræderes og reaktionæres store foretagender og kapital og fordeling blandt bønderne af den jord, som besiddes af godsejerne, mens den bevarer den privatkapitalistiske foretagsomhed i almindelighed og ikke afskaffer rigbondeøkonomien. Således baner denne nye type af demokratisk revolution på den ene side vejen for kapitalismen og skaber på den anden side forudsætningerne for socialismen. Den kinesiske revolutions nuværende trin er et overgangstrin mellem afskaffelsen af det koloniale, halv-koloniale og halv-feudale samfund og opbygningen af et socialistisk samfund, dvs. det er en ny-demokratisk revolutionsproces. Denne proces, som begyndte kort efter 1. verdenskrig og den russiske oktoberrevolution, begyndte i Kina med 4. maj-bevægelsen i 1919. En ny-demokratisk revolution er de brede folkemassers anti-imperialistiske og anti-feudale revolution under ledelse af proletariatet. Det kinesiske samfund kan kun nå frem til socialismen gennem en sådan revolution; der er ingen anden måde.

Den ny-demokratiske revolution er vidt forskellig fra Europas og Amerikas demokratiske revolutioner, idet den ikke resulterer i borgerskabets diktatur, men i et diktatur bestående af alle revolutionære klassers enhedsfront under ledelse af proletariatet. I den nuværende modstandskrig er den anti-japanske demokratiske politiske magt, der er oprettet i de baseområder, som er under ledelse af det kommunistiske parti, den nationale anti-japanske enhedsfront; dette er hverken et borgerligt eller et demokratisk étklassediktatur, men de revolutionære klassers fælles diktatur under proletariatets ledelse. Alle, som står for modstand mod Japan og for demokrati, har ret til at få del i denne politiske magt, uanset deres parti-tilhørsforhold.

Den ny-demokratiske revolution adskiller sig også fra en socialistisk revolution derved, at den styrter imperialisternes, forrædernes og de reaktionæres styre i Kina, men ikke udsletter nogen del af kapitalismen, som er i stand til at bidrage til den anti-imperialistiske, anti-feudale kamp.

Den ny-demokratiske revolution er grundlæggende i overensstemmelse

med den revolution, som blev forudset i de Tre Folkeprincipper, som de blev forfægtet af dr. Sun Yat-sen i 1924. I manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres, som blev udsendt i det år, fastslog dr. Sun:

Det såkaldte demokratiske system i de moderne stater er sædvanligvis monopoliseret af borgerskabet og er simpelthen blevet et instrument til at undertrykke det jævne folk. På den anden side betyder Kuomintang's Princip om Demokrati et demokratisk system, som deles af hele det jævne folk og ikke ejes privat af nogle få.

Han tilføjede:

Foretagender som banker, jernbaner og luftfartsselskaber, hvad enten de er kinesisk ejede eller udenlandsk ejede, som er enten monopolistiske af karakter eller for store til privat drift, skal drives og administreres af staten, således at den private kapital ikke kan dominere folkets levevilkår: dette er hovedprincippet for kapitalreguleringen. og igen i sit testamente påpegede dr. Sun det grundlæggende princip for indenrigs- og udenrigspolitikken: »Vi må vække folkemasserne og forene os i en fælles kamp med de af verdens nationer, som behandler os som ligemænd.« Det gamle demokratiske Tre Folkeprincipper, som var tilpasset til de gamle internationale og hjemlige forhold, blev således omdannet til det Nye Demokratiske Tre Folkeprincipper, som er tilpasset til de nye internationale og hjemlige forhold. Kinas kommunistiske Parti refererede til den sidstnævnte udformning af de Tre Folkeprincipper og til ingen andre, da det i sit manifest af den 22. september 1937 erklærede at »da de Tre Folkeprincipper er, hvad Kina har brug for idag, er vort parti rede til at kæmpe for deres fuldstændige gennemførelse«. Disse Tre Folkeprincipper inkorporerer dr. Sun Yat-sens Tre Store Politiske Retningslinier – alliance med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og hjælp til bønderne og arbejderne. Under de nye internationale og hjemlige forhold er enhver udformning af de Tre Folkeprincipper, som afviger fra de Tre Store Politiske Retningslinier, ikke revolutionær. (Her vil vi ikke beskæftige os med den kendsgerning, at mens kommunismen og de Tre Folkeprincipper er enige om det grundlæggende politiske program for den demokratiske revolution, adskiller de sig fra hinanden i alle andre henseender.)

Derfor kan der ikke ses bort fra den rolle, som proletariatet, bønderne og andre dele af småborgerskabet spiller i Kinas borgerligt-demokratiske revolution, hverken ved opstillingen af styrker til kampen (dvs. i enhedsfronten) eller i organiseringen af statsmagten. Alle, som prøver at komme uden om disse klasser, vil bestemt være ude af stand til at løse problemet med den kinesiske nations skæbne eller overhovedet nogen af Kinas problemer. På nuværende trin må den kinesiske revolution stræbe efter at skabe en demokratisk republik, i hvilken arbejderne, bønderne og de andre dele af småborgerskabet alle indtager en bestemt plads og spiller en bestemt rolle. Med andre ord det må være en demokratisk republik baseret på en revolutionær alliance

mellem arbejderne, bønderne, småborgerskabet i byerne og alle andre, som er imod imperialismen og feudalismen. Kun under ledelse af proletariatet kan en sådan republik fuldstændigt virkeliggøres.

6. DEN KINESISKE REVOLUTIONS PERSPEKTIVER

Nu da de grundlæggende spørgsmål – det kinesiske samfunds natur og den kinesiske revolutions mål, opgaver, drivkræfter og karakter på nuværende trin – er blevet klarlagt, er det let at se revolutionens perspektiver, det vil sige at forstå forbindelsen mellem den borgerligt-demokratiske og den proletarisk-socialistiske revolution eller mellem den kinesiske revolutions nuværende og fremtidige udviklingstrin.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at den kinesiske revolutions endelige perspektiv ikke er kapitalisme men socialisme og kommunisme, eftersom Kinas borgerligt-demokratiske revolution på nuværende trin ikke er af den gamle generelle type, men er en demokratisk revolution af en ny, særlig type – en ny-demokratisk revolution – og eftersom den finder sted under 1930'ernes og 1940'ernes nye internationale forhold, som karakteriseres af socialismens fremgang og kapitalismens tilbagegang, i den anden verdenskrigs og revolutionsepokens tid.

Dog er det slet ikke overraskende, men fuldstændig forventeligt, at en kapitalistisk økonomi vil udvikle sig i en vis udstrækning inden for det kinesiske samfund, når hindringerne for kapitalismens udvikling fejes bort efter revolutionens sejr, eftersom den kinesiske revolutions formål på nuværende trin er at ændre den eksisterende koloniale, halv-koloniale og halv-feudale samfundstilstand, dvs. at stræbe mod gennemførelsen af den ny-demokratiske revolution. En vis grad af kapitalistisk udvikling vil være et uundgåeligt resultat af den demokratiske revolutions sejr i det økonomisk tilbagestående Kina. Men det vil kun være ét aspekt af resultatet af den kinesiske revolution og ikke hele billedet. Hele billedet vil vise udviklingen af såvel socialistiske som kapitalistiske faktorer. Hvilke vil de socialistiske faktorer være? Proletariatets og det kommunistiske partis øgede relative betydning blandt de politiske kræfter i landet; proletariatets og det kommunistiske partis lederskab som bønderne, intelligensen og småborgerskabet i byerne allerede accepterer eller er tilbøjelige til at acceptere; og den statslige sektor af økonomien af den demokratiske republik og den kooperative sektor af økonomien ejet af det arbejdende folk. Alle disse vil være socialistiske faktorer. Sammen med gunstige internationale forhold gør disse faktorer det højst sandsynligt, at Kinas borgerligt-demokratiske revolution i sidste instans vil undgå en kapitalistisk fremtid og nyde en socialistisk fremtid.

7. DEN KINESISKE REVOLUTIONS OG KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS DOBBELTE OPGAVE

Idet vi opsummerer de foregående dele af dette kapitel, kan vi forstå, at den

kinesiske revolution taget som helhed rummer en dobbelt opgave. Det vil sige, den omfatter både den borgerligt-demokratiske revolution (den ny-demokratiske revolution) og den proletarisk-socialistiske revolution, dvs. både revolutionens nuværende og fremtidige udviklingstrin. Ledelsen af denne dobbelte revolutionære opgave tilfalder Kinas kommunistiske Parti, proletariatets parti, uden hvis ledelse ingen revolution kan sejre.

At gennemføre Kinas borgerligt-demokratiske revolution (den ny-demokratiske revolution) og at omdanne den til en socialistisk revolution, når alle de nødvendige betingelser er til stede, – dette er hovedsummen af Kinas kommunistiske Partis store og glørvædige revolutionære opgave. Ethvert partimedlem må stræbe mod dens fuldførelse og må under ingen omstændigheder give op på halvvejen. Nogle umodne kommunister tror, at vor opgave er begrænset til den nuværende demokratiske revolution og ikke omfatter den fremtidige socialistiske revolution, eller at den nuværende revolution eller bonderevolutionen faktisk er den socialistiske revolution. Det må kraftigt understreges, at disse synspunkter er forkerte. Enhver kommunist bør vide, at taget som helhed omfatter den kinesiske revolutionære bevægelse ledet af det kommunistiske parti to trin, dvs. den demokratiske og den socialistiske revolution, som er to væsensforskellige revolutionære processer, og at den sidste proces først kan gennemføres, når den første er tilendebragt. Den demokratiske revolution er den nødvendige forberedelse til den socialistiske revolution, og den socialistiske revolution er den uundgåelige fortsættelse af den demokratiske revolution. Det endelige mål, mod hvilket alle kommunister stræber, er at tilvejebringe et socialistisk og kommunistisk samfund. En klar forståelse af både forskellene og de indbyrdes sammenhænge mellem den demokratiske og den socialistiske revolution er uundværlig for den korrekte ledelse i den kinesiske revolution.

Udover det kommunistiske parti kan intet politisk parti (borgerligt eller småborgerligt) leve op til opgaven med at lede Kinas to store revolutioner, den demokratiske og den socialistiske revolution, til sin komplette fuldførelse.

Lige fra sin fødsel har det kommunistiske parti taget denne dobbelte opgave på sine egne skuldre og har i atten år kæmpet hårdt for dens fuldførelse.

Det er en opgave, som på én gang er glørværdig og vanskelig. Og den kan ikke fuldføres uden et bolsjevikisk kinesisk kommunistisk parti, som er nationalt af omfang og har en bred massekarakter, et parti, som er fuldt konsolideret ideologisk, politik og organisatorisk. Derfor har enhver kommunist pligt til at spille en aktiv rolle i opbygningen af et sådant kommunistisk parti.

Noter

¹ Med hensyn til opfindelsen af kompasset, blev magnetjærnstenens magnetiske kraft nævnt allerede i det tredje århundrede f. Kr. af Lu Pu-wei i hans 'Almanak', og i begyndelsen af det første århundrede e.v.t. bemærkede den materialistiske filosof Wang Chung i sin *Lun Heng*, at

- magnetjærnstenen peger mod syd, hvilket tyder på, at den magnetiske polaritet var kendt dengang. Rejsebeskrivelser skrevet i begyndelsen af det 12. århundrede viser, at kompasset allerede var i almindelig brug blandt søfarende på den tid.
- ² Det fortælles i gamle dokumenter, at Tsai Lun, en eunuk i det Østlige Han-dynasti (25-220 e.v.t.), opfandt papiret, som han lavede af bark, hamp, klude og udslidte fiskenet. I 105 e.v.t. (det sidste år af kejser Ho Tis regeringstid) præsenterede Tsai Lun sin opfindelse for kejseren, og derefter bredte denne metode til at lave papir af plantefibre sig gradvist i Kina.
- ³ Pladetryk blev opfundet omkring 600 e.v.t. i Sui-dynastiet.
- ⁴ Trykning med løse typer blev opfundet af Pi Sheng i Sung-dynastiet mellem 1041 og 1048.
- ⁵ Ifølge traditionen blev krudtet opfundet i Kina i det 9. århundrede, og det blev allerede i det 11. århundrede brugt til affyring af kanoner.
- ⁶ Chen Sheng, Wu Kuang, Hsiang Yu og Liu Pang var ledere af den første store bondeopstand i Chin-dynastiet. I 209 f.v.t. organiserede Chen Sheng og Wu Kuang, som var blandt nihundrede værnepligtige, der var på vej til at gøre garnisonstjeneste ved en grænsepost, et oprør i amtet Chihhsien (nu amtet Suhsien i provinsen Anhwei) mod Chin-dynastiets tyranni. Hsiang Yu og Liu Pang var de mest fremtrædende af dem, som rejste sig i tilslutning til denne væbnede opstand over hele landet. Hsiang Yus hær tilintetgjorde Chins hovedstyrker, og Liu Pangs tropper indtog Chins hovedstad. I den efterfølgende kamp mellem Liu Pang og Hsiang Yu besejrede Liu Pang Hsiang Yu og grundlagde Han-dynastiet.
- ⁷ Hsinshih, Pinglin, de Røde Øjenbryn og Broncehestene er navnene på bondeopstande i det Vestlige Han-dynastis senere år, da bondeuroligheder var udbredte. I år 8 f.v.t. styrkede Wang Mang det regerende dynasti, besteg tronen og gennemførte nogle få reformer for at afværge bondeuroligheder. Men de sultende masser i Hsinshih (i det som nu er amtet Chingshan i Hupeh) og Pinglin (i det som nu er amtet Suihsien i Hupeh) rejste sig i oprør. Broncehestene og de Røde Øjenbryn var bondestyrker, som gjorde oprør i hans regeringstid i det, som nu er de centrale provinser Hopei og Shantung. De Røde Øjenbryn, den største af bondestyrkerne, blev kaldt sådan, fordi soldaterne malede øjenbrynene røde.
- ⁸ De Gule Turbaner, en bondestyrke, som gjorde oprør i 184 e.v.t., blev opkaldt efter deres hovedbeklædning.
- ⁹ Li Mi og Tou Chien-teh var ledere af store bondeopstande mod Sui-dynastiet i henholdsvis Honan og Hopei i begyndelsen af det 7. århundrede.
- ¹⁰ Wang Hsien-chih organiserede en opstand i Shantung i 874 e.v.t.. I det følgende år organiserede Huang Chao en opstand for at støtte ham.
- ¹¹ Sung Chiang og Fang La var berømte ledere af bondeopstande tidligt i det 12. århundrede; Sung Chiang var aktiv langs grænserne mellem Shantung, Hopei, Honan og Kiangsu, mens Fang La var aktiv i Chekiang og Anhwei.
- ¹² I 1351 rejste folket sig i mange dele af landet i oprør mod Yuan-dynastiets (mongolske) styre. I 1352 sluttede Chu Yuan-chang sig til de oprørsstyrker, som blev anført af Kuo Tzu-hsing, og blev deres chef efter sidstnævntes død. I 1368 lykkedes det ham endeligt at styrte det mongolske dynastis styre, som havde vaklet under angreb fra folkets styrker og grundlægge Ming-dynastiet.
- ¹³ Li Tzu-cheng, også kaldt kong Chuang (den Frygtløse Konge), hjemmehørende i Michih, det nordlige Shensi, var leder af et bondeoprør, som førte til omstyrtning af Ming-dynastiet. Oprøret begyndte først i det nordlige Shensi i 1628. Li sluttede sig til de styrker, som blev anført af Kao Ying-hsiang og drog på felttog gennem Honan og Anhwei og tilbage til Shensi. Efter Kaos død i 1636 efterfulgte Li ham, blev kong Chuang og drog på felttog rundt omkring i provinserne Shensi, Szechuan, Honan og Hupeh. Til sidst erobrede han hovedstaden Peking i 1644, hvorpå den sidste Ming-kejser begik selvmord. Hovedparolen, som han udbredte blandt masserne, var »Støt kong Chuang og betal ingen kornskatter«. Et andet slagord, som var beregnet på at styrke disciplinen blandt hans mænd, lød: »Ethvert mord er det samme som at dræbe min fader, enhver voldtægt er det samme som at skænde min moder«. Således vandt han massernes støtte, og hans bevægelse blev hovedstrømmen i de bondeoprør, som rasede over

hele landet. Da han også strejfedes rundt uden nogensinde at opbygge relativt konsoliderede baseområder, blev han til sidst besejret af Wu San-kuei, en Ming-general, som indgik en hemmelig forståelse med Ching-tropperne om et fælles angreb på Li.

- ¹⁴ Fra 1856 til 1860 førte Storbritannien og Frankrig sammen en aggressionskrig mod Kina. Ching-dynastiets regering helligede dengang al sin energi til at undertrykke Taipings Himmelske Kongeriges bonderevolution og valgte en passiv modstandspolitik overfor de udenlandske aggressorer. De britisk-franske styrker besatte større byer som Canton, Tientsin og Peking, plyndrede og nedbrændte Yuan Ming Yuan-paladset i Peking og tvang Ching-regeringen til at indgå Tientsin- og Peking-traktaterne. Deres hovedbestemmelser omfattede åbningen af Tientsin, Newchwang, Tengchow, Taiwan, Tamsui, Chaochow, Chiungchow, Nanking, Chinkiang, Kiukiang og Hankow som traktathavne, og udlændingene tildeltes specielle privilegier med hensyn til rejser, missionsvirksomhed og indlandssejls i Kinas indre. Fra dette tidspunkt bredte de udenlandske aggressionstyrker sig gennem alle Kinas kystprovinser og trængte dybt ind i baglandet.
- ¹⁵ I 1882-83 trængte de franske aggressorer ind i den nordlige del af Indokina. I 1884-85 udvidede de deres aggressionskrig til de kinesiske provinser Kwangsi, Taiwan, Fukien og Chekiang. Trods de sejre, den vandt i denne krig, underskrev Ching-regeringen den ydmygende Tientsin-traktat.
- ¹⁶ I 1900 sendte otte imperialistiske magter, Storbritannien, USA, Tyskland, Frankrig, det zaristiske Rusland, Japan, Italien og Østrig en fælles styrke for at angribe Kina i deres forsøg på at undertrykke det kinesiske folks Yi Ho Tuan-bevægelse mod aggressionen. Det kinesiske folk gjorde helt modig modstand. De otte magters fællesstyrker indtog Taku og besatte Tientsin og Peking. I 1901 sluttede Ching-regeringen en traktat med de otte imperialistiske lande; dens hovedbestemmelser var, at Kina måtte betale disse lande den enorme sum af 450 millioner sølvdollars i krigsskadeserstatning og give dem det særlige privilegium at måtte stationere tropper i Peking og i området fra Peking til Tientsin og Shanhaikuan.
- ¹⁷ Konsulær jurisdiktion var et af de specielle privilegier, som var foreskrevet i de ulige traktater, som de imperialistiske magter påtvang det gamle Kinas regeringer – begyndende med tillægstraktaten til den kinesisk-britiske Nanking-traktat underskrevet i Humen i 1843 og med den kinesisk-amerikanske Wanghai-traktat i 1844. Den betød, at hvis en statsborger fra noget land, som nød privilegiet med konsulær jurisdiktion i Kina blev anklaget i en retssag, civil eller kriminell, skulle hans sag ikke behandles af en kinesisk domstol, men af hans eget lands konsul.
- ¹⁸ Indflydelsessfærerne var forskellige dele af Kina, som blev afmærket i slutningen af det 19. århundrede af de imperialistiske magter, som øvede aggression mod Kina. Hver af disse magter afmærkede de områder, som faldt inden for dens økonomiske og militære indflydelse. Således blev provinserne i den lavere og midterste del af Yangtse-dalen fastsat som den britiske indflydelsessfære; Yunnan, Kwangtung og Kwangsi som den franske; Shantung som den tyske sfære; Fukien som den japanske; og de tre nordøstlige provinser (de nuværende provinser Liaoning, Kirin og Heilungkiang) som det zaristiske Ruslands sfære. Efter den russisk-japanske krig i 1905 kom den sydlige del af de tre nordøstlige provinser under japansk indflydelse.
- ¹⁹ De udenlandske koncessionsområder var områder som de imperialistiske magter erobrede i traktathavnene efter at have tvunget Ching-regeringen til at åbne disse havne. I disse såkaldte koncessionsområder håndhævede de et imperialistisk system af kolonihærdomme fuldstændig uafhængigt af kinesisk lov og administration. Gennem disse koncessionsområder udøvede imperialisterne direkte og indirekte politisk og økonomisk kontrol over det kinesiske feudal- og kompradorregime. Under revolutionen 1924-27 startede det revolutionære folk, ledet af det kommunistiske parti, en bevægelse for at afskaffe koncessionsområderne, og i januar 1927 overtog de de britiske koncessionsområder i Hankow og Kiukiang. Men imperialisterne bevarede forskellige koncessionsområder, efter at Chiang Kai-shek forrædt revolutionen.
- ²⁰ »Teeserne om den revolutionære bevægelse i koloniale og halv-koloniale lande« vedtaget af

Kominterns 6. kongres, det stenografiske referat fra Kominterns 6. kongres, nr. 6, russisk udgave, Moskva, 1929, s. 128.

²¹ J. V. Stalin: »The Revolution in China and the Tasks of the Comintern«, *Værker*, engelsk udgave, FLPH, Moskva, 1954, bind IX, s. 292.

²² J. V. Stalin: »Om perspektiverne for revolutionen i Kina«, *Værker*, Tiden, København 1955, bd. 8, s. 310.

²³ Se V. I. Lenin: »The Agrarian Programme of Social-Democracy in the First Russian Revolution, 1905-1907«, *Collected Works*, engelsk udgave, FLPH, Moskva, 1962, bind XIII, s. 219-429.

STALIN, DET KINESISKE FOLKS VEN

20. december 1939

Den 21. december bliver kammerat Stalin 60 år. Vi kan være visse på, at hans fødselsdag vil vække varme og hengivne lykønskninger fra alle revolutionære folks hjerter over hele verden, som kender til denne begivenhed.

At lykønske Stalin er ingen formalitet. At lykønske Stalin betyder at støtte ham og hans sag, at støtte socialismens sejr, og den vej fremad for menneskeheden han udpeger, det betyder at støtte en kær ven. Dagen i dag betyder lidelser for det store flertal af menneskeheden, og menneskeheden kan kun befri sig fra lidelsen ved at følge den vej, som Stalin har udpeget og med hans hjælp.

Fordi vi lever i en tid med de bitreste lidelser i vor historie, har vi – det kinesiske folk – bydende brug for hjælp fra andre. »Odernes Bog« siger: »Fuglen synger for at fremkalde en vens svar«. Det beskriver rammende vor nuværende situation.

Men hvem er vore venner?

Der er de såkaldte venner, selvbestaltede venner af det kinesiske folk, og som endog nogle kinesere uovervejende accepterer som venner. Men sådanne venner kan kun sættes i bås med Li Lin-fu¹, den premierminister under Tang-dynastiet, som notorisk var en mand med »honning på læberne og mord i hjertet«. De er i sandhed »venner« med »honning på læberne og mord i hjertet«. Hvem er disse folk? Det er imperialisterne, som foregiver sympati med Kina.

Der er imidlertid en anden slags venner, venner som har ægte sympati for os, og som betragter os som brødre. Hvem er de? De er det sovjetiske folk og Stalin.

Intet andet land har givet afkald på sine privilegier i Kina; kun Sovjetunionen har gjort dette.

Alle imperialisterne var imod os under vor første store revolution; kun Sovjetunionen hjalp os.

Ingen regering i noget imperialistisk land har givet os virkelig hjælp siden udbruddet af modstandskrigen mod Japan; kun Sovjetunionen har hjulpet Kina med sin luftfart og sine forsyninger.

Er sagen ikke klar nok?

Kun det socialistiske land, dets ledere og folk og socialistiske tænkere, statsmænd og arbejdere kan give virkelig hjælp til den kinesiske nation og det

kinesiske folks befrielsessag, og uden deres hjælp kan vor sag ikke vinde endelig sejr.

Stalin er den sande ven af det kinesiske folks befrielsessag. Intet forsøg på at så splid, ingen løgn og bagtalelse kan påvirke det kinesiske folks helhjertede kærlighed og respekt for Stalin og vort ægte venskab med Sovjetunionen.

Noter

¹ Li Lin-fu (det 8. århundrede) var premierminister under kejser Hsuan Tsung af Tang-dynastiet. Selv om han foregav venskab, pønsede han på at ødelægge alle dem, der overgik ham i kunsten eller berømmelse eller fandt behag for kejserens øjne. Derfor var han kendt blandt sine samtidige som en mand med »honning på læberne og mord i hjertet«.

TIL MINDE OM NORMAN BETHUNE

21. december 1939

Kammerat Norman Bethune¹, som var medlem af Canadas kommunistiske Parti, var omkring halvtreds år, da han blev sendt til Kina af de kommunistiske partier i Canada og USA. Han betænkte sig ikke på at rejse tusinder af kilometer for at hjælpe os i vor modstandskrig mod Japan. Han kom til Yenan forrige forår, gik i gang med arbejdet i Wutai-bjergene og døde til vor store sorg som martyr på sin post. Hvad er det for en ånd, der får en udlænding til uselvvisk at gøre det kinesiske folks befrielse til sin egen sag? Det er internationalismens ånd, kommunismens ånd, som hver kinesisk kommunist må lære af. Leninismen lærer os, at verdensrevolutionen kun kan lykkes, hvis de kapitalistiske landes proletariat støtter de koloniale og halvkoloniale folks befrielseskamp, og hvis koloniernes og halvkoloniernes proletariat støtter proletariatets kamp i de kapitalistiske lande². Kammerat Bethune anvendte denne leninistiske linje i praksis. Vi kinesiske kommunister må også følge denne linje i vor praksis. Vi må forene os med proletariatet i alle de kapitalistiske lande, med proletariatet i Japan, Storbritannien, USA, Tyskland, Italien og alle andre kapitalistiske lande, fordi det er den eneste vej til at styrte imperialismen, til at befri vor nation og vort folk, og til at befri verdens andre nationer og folk. Det er vor internationalisme, den internationalisme, som vi sætter op imod både snæver nationalisme og snæver patriotisme.

Kammerat Bethunes ånd, hans opofrelse for andre uden tanke på sig selv, viste sig i hans store ansvarfølelse i arbejdet og i hans store varmhjertethed overfor alle kammerater og overfor folket. Alle kommunister må lære af ham. Der er ikke så få, der er ansvarsløse i deres arbejde, som foretrækker det lette og kniber uden om det tunge, som skubber de svære opgaver over på andre og vælger de lette selv. Ved enhver lejlighed tænker de på sig selv frem for andre. Når de endelig gør en lille indsats, er de ved at revne af stolthed og praler af det af angst for, at andre ikke skal bemærke det. De føler ingen varme overfor kammerater og overfor folket, men er kolde, ligeglade og sløve. I virkeligheden er den slags mennesker ikke kommunister, de kan i det mindste ikke regnes for ægte kommunister.

Ingen af dem, der kom tilbage fra fronten, undlod at udtrykke deres beundring for Bethune, hver gang hans navn blev nævnt, og ingen undgik at føle sig påvirket af hans ånd. I Shansi-Chahar-Hopei grænseområdet var der ikke én af de soldater eller civile, som var blevet behandlet af dr. Bethune,

eller som havde set ham arbejde, der ikke var bevæget. Alle kommunister må lære denne sande kommunistiske ånd af kammerat Bethune.

Kammerat Bethune var læge, helbredelsens kunst var hans fag, og han arbejdede hele tiden for yderligere at udvikle sin kunnen, der stod meget højt i den 8. rutearmés lægetjeneste. Hans eksempel er en fremragende lære for de mennesker, der ønsker at skifte arbejde, så snart de ser noget, der er anderledes, og for dem, der foragter teknisk arbejde, fordi de tror det ikke har nogen betydning eller ikke rummer nogen løfter for fremtiden.

Kammerat Bethune og jeg traf kun hinanden én gang. Senere skrev han mange breve til mig. Men jeg havde travlt og skrev kun ét brev til ham, og jeg ved ikke engang, om han nogensinde fik det. Jeg sørger dybt over hans død. Nu mindes vi ham alle, og det viser, hvor dybt hans ånd inspirerer os alle. Vi må alle lære den absolutte uselvisheds ånd af ham. Med denne ånd kan enhver blive til stor nytte for folket. Et menneskes evner kan være store eller små, men hvis det har denne ånd, er det allerede ædelt og rent, så er det et menneske med høj moral, hævet over lave interesser, et menneske, der er værdifuldt for folket.

Noter

¹ Norman Bethune var en anset kirurg og medlem af Canadas kommunistiske Parti. Da de tyske og italienske fascister overfaldt Spanien i 1936, tog han til fronten og arbejdede for det antifascistiske spanske folk. Han kom til Kina i spidsen for et lægehold for at hjælpe det kinesiske folk i dets modstandskrig mod Japan, og ankom til Yenan i foråret 1938. Kort efter tog han til Shansi-Chahar-Hopei grænseområdet. Opfyldt af en stærk internationalistisk og ægte kommunistisk ånd tjente han hæren og folket i de befriede områder i næsten to år. Han pådrog sig en blodforgiftning, mens han opererede sårede soldater, og døde i Tanghsien i Hopei den 12. november 1939.

² Se J. V. Stalin: »Leninismens grundlag«, *Leninismens problemer*, forlaget Tiden, København 1949, side 50-57.

OM NYT DEMOKRATI

Januar 1940

I. HVORHEN KINA?

En levende atmosfære har været fremherskende i hele landet, lige siden modstandskrigen begyndte; der er en almindelig følelse af, at der er fundet en vej ud af blindgyden, og folk rynker ikke længere panden i fortvivelse. I den sidste tid har kompromissets og antikommunismens støv og larm imidlertid atter fyldt luften, og på ny kastes folket ud i forvirring. Mest modtagelige og de første til at blive påvirket er de intellektuelle og de unge studenter. Spørgsmålet rejses endnu engang: Hvad må der gøres? Hvorhen Kina? I anledning af udsendelsen af *Kinesisk Kultur*¹ kan det derfor være gavnligt at klarlægge de politiske og kulturelle strømninger i landet. Jeg er lægmand i kulturelle anliggender; jeg ville gerne studere dem, men jeg er først lige begyndt at gøre det. Heldigvis er der mange kammerater i Yenan, der har skrevet indgående på dette område, således at mine jævne og simple ord kan tjene det samme formål som gongongslagene før en teaterforestilling. Vore iagttagelser kan måske indeholde et gran af sandhed for nationens fremskredne kulturarbejdere og kan måske tjene som en beskeden spore for at formå dem til at træde frem med egne værdifulde bidrag, og vi håber, at de vil deltage i diskussionen for at nå korrekte konklusioner, der vil imødekomme vore nationale behov. At »søge sandheden fra kendsgerninger« er den videnskabelige måde at gribe tingene an på, og anmasende krav på ufejlbarlighed og prædiken for folk vil aldrig løse noget. De vanskeligheder, der har ramt vor nation, er yderst alvorlige, og kun en videnskabelig måde at gribe dem an på og en ånd af anvarlighed kan føre den ind på vejen til befrielse. Der er kun én sandhed, og spørgsmålet om, hvorvidt man er nået frem til den eller ej, afhænger ikke af subjektivt praleri, men af objektiv praksis. Den eneste målestok for sandheden er millioner af menneskers revolutionære praksis. Dette, tror jeg, kan betragtes som *Kinesisk Kulturs* holdning.

II. VI ØNSKER AT BYGGE ET NYT KINA

I mange år har vi kommunister kæmpet for en kulturrevolution såvel som for en politisk og økonomisk revolution, og vort mål er at bygge et nyt samfund og

en ny stat for den kinesiske nation. Dette nye samfund og denne nye stat vil ikke blot have en ny politik og en ny økonomi, men en ny kultur. Med andre ord, ikke blot ønsker vi at ændre et Kina, der er politisk undertrykt og økonomisk udbyt看t, til et Kina, der er politisk frit og økonomisk velstående, vi ønsker også at ændre det Kina, der holdes i uvidenhed og tilbageslåenhed under den gamle kulturs herredømme, til et oplyst og progressivt Kina under en ny kulturs herredømme. Kort sagt, vi ønsker at bygge et nyt Kina. Vort mål i den kulturelle sfære er at bygge en ny kinesisk national kultur.

III. KINAS HISTORISKE KARAKTERISTIKA

Vi ønsker at bygge en ny national kultur, men hvilken slags kultur skal det være?

Enhver given kultur (som ideologisk form) er en genspejling af et givet samfunds politik og økonomi, og førstnævnte har til gengæld en enorm indflydelse og virkning på sidstnævnte; økonomi er basis og politik det koncentrerede udtryk for økonomi.² Dette er vort fundamentale syn på kulturens forhold til politik og økonomi og politikens forhold til økonomi. Det følger heraf, at kulturens form først bestemmes af den politiske og økonomiske form, og først derefter virker den på og over indflydelse på den givne politiske og økonomiske form. Marx siger: »Det er ikke menneskenes bevidsthed, som bestemmer deres væren, men omvendt deres samfundsmæssige væren, som bestemmer deres bevidsthed.«³ Han siger også: »Filosofferne har kun *fortolket* verden forskelligt, men hvad det kommer an på, er at *forandre* den.«⁴ For første gang i menneskehedens historie løste disse videnskabelige formuleringer korrekt problemet om forholdet mellem bevidsthed og væren, og de er de grundlæggende begreber bag den dynamiske, revolutionære teori om viden som genspejling af virkeligheden, der senere blev så dybtgående udviklet af Lenin. Disse grundlæggende begreber må holdes for øje i vor diskussion om Kinas kulturelle problemer.

Det er således ganske klart, at de reaktionære elementer i den gamle nationale kultur, som vi ønsker at eliminere, er uadskillelige fra den gamle nationale politik og økonomi, mens den nye nationale kultur, som vi ønsker at bygge, er uadskillelig fra den nye nationale politik og økonomi. Den kinesiske nations gamle politik og økonomi danner den gamle kulturs basis, ganske som dens nye politik og økonomi vil danne dens nye kulturs basis.

Hvad er Kinas gamle politik og økonomi? Og hvad er dets gamle kultur?

Fra Chou- og Chin-dynastierne og fremefter var det kinesiske samfund feudalt, og det samme var dets politik og dets økonomi. Og den dominerende kultur, der genspejlede politikken og økonomien, var den feudale kultur.

Siden den udenlandske kapitalismes invasion og den gradvise vækst af kapitalistiske elementer i det kinesiske samfund har landet gradvis ændret sig

til et koloniale, halvkoloniale og halvfeudale samfund. Kina i dag er koloniale i de japansk-besatte områder og grundlæggende halvkoloniale i Kuomintang-områderne, og det er overvejende feudale eller halvfeudale i begge. Således er da det nuværende kinesiske samfunds karakter og tingenes tilstand i vort land. Dette samfunds politik og økonomi er overvejende koloniale, halvkoloniale og halvfeudale, og den fremherskende kultur, der genspejler politikken og økonomien, er også kolonial, halvkolonial og halvfeudal.

Det er netop mod disse fremherskende politiske, økonomiske og kulturelle former, at vor revolution er rettet. Det, som vi ønsker at komme af med, er den gamle koloniale, halvkoloniale og halvfeudale politik og økonomi og den gamle kultur, der står i deres tjeneste. Og det, vi ønsker at bygge op, er deres direkte modsætning, nemlig den kinesiske nations nye politik, nye økonomi og nye kultur.

Hvad er da den kinesiske nations nye politik og nye økonomi, og hvad er dens nye kultur?

I løbet af sin historie må den kinesiske revolution gennemgå to etaper, først den demokratiske revolution og dernæst den socialistiske revolution, og i kraft af selve deres natur er det to forskellige revolutionære processer. Her tilhører demokratiet ikke den gamle kategori – det er ikke det gamle demokrati, men tilhører den nye kategori – det er Nyt Demokrati.

Det kan således slås fast, at Kinas nye politik er det Nye Demokratis politik, at Kinas nye økonomi er det Nye Demokratis økonomi, og at Kinas nye kultur er det Nye Demokratis kultur.

Sådan er den kinesiske revolutions historiske karakteristika på nuværende tidspunkt. Ethvert politisk parti, enhver politisk gruppe eller person, der deltager i den kinesiske revolution, og som ikke forstår dette, vil være ude af stand til at lede revolutionen og føre den til sejr, og vil blive kastet til side af folket og overladt til at sørge ude i kulden.

IV. DEN KINESISKE REVOLUTION ER EN DEL AF VERDENSREVOLUTIONEN

Den kinesiske revolutions historiske kendetegn ligger i dens opdeling i de to etaper, demokrati og socialisme, hvor det første ikke længere er demokrati i almindelighed, men demokrati af den kinesiske type, en ny og særlig type, nemlig Nyt Demokrati. Hvorledes er da dette historiske kendetegn blevet til? Har det eksisteret i de sidste hundrede år, eller er det af ret ny oprindelse?

Et kort studium af Kinas og verdens historiske udvikling viser, at dette kendetegn ikke fremstod umiddelbart efter opiumskrigen, men tog form senere, efter den første imperialistiske verdenskrig og oktoberrevolutionen i Rusland. Lad os nu undersøge dets tilblivelsesproces.

Det følger tydeligt af det nuværende kinesiske samfunds koloniale, halvkoloniale og halvfeudale karakter, at den kinesiske revolution må opdeles i to etaper. Det første skridt er at ændre den koloniale, halvkoloniale og halvfeudale samfundsform til et selvstændigt, demokratisk samfund. Det andet er at føre denne revolution fremad og bygge et socialistisk samfund. I dag er den kinesiske revolution ved at tage det første skridt.

Den forberedende periode til det første skridt begyndte med opiumskrigen i 1840, dvs. da Kinas feudale samfund begyndte at ændre sig til et halvkolonielt og halvfeudalt samfund. Derefter kom Taipings Himmelske Kongeriges Bevægelse, den kinesisk-franske krig, den kinesisk-japanske krig, reformbevægelsen i 1898, revolutionen af 1911, 4. maj-bevægelsen, den Nordlige Ekspedition, den revolutionære bondekrig og den nuværende modstandskrig mod Japan. Tilsammen har disse optaget et helt århundrede, og på en måde repræsenterer de dette første skridt, da det er kampe, som det kinesiske folk har ført, ved forskellige lejligheder og i varierende grad, mod imperialismen og de feudale kræfter for at opbygge et selvstændigt, demokratisk samfund og fuldføre den første revolution. Revolutionen af 1911 var i videre betydning begyndelsen til denne revolution. I sin sociale karakter er denne revolution en borgerligt-demokratisk og ikke en proletarisk-socialistisk revolution. Den er stadig ufærdig og kræver stadig stor indsats, fordi dens fjender den dag i dag stadig er meget stærke. Da dr. Sun Yat-sen sagde: »Revolutionen er endnu ikke fuldført, alle mine kammerater må kæmpe videre«, henviste han til den borgerligt-demokratiske revolution.

Der indtrådte imidlertid en ændring i Kinas borgerligt-demokratiske revolution efter udbruddet af den første imperialistiske verdenskrig i 1914 og grundlæggelsen af en socialistisk stat på en sjattedel af jordkloden som resultat af den russiske oktoberrevolution i 1917.

Før disse begivenheder faldt den kinesiske borgerligt-demokratiske revolution inden for den borgerligt-demokratiske verdensrevolutions gamle kategori, hvoraf den var en del.

Siden disse begivenheder har den kinesiske borgerligt-demokratiske revolution ændret sig, den er faldet ind under de borgerligt-demokratiske revolutioners nye kategori og udgør, med hensyn til opstillingen af revolutionære kræfter, en del af den proletarisk-socialistiske verdensrevolution.

Hvorfor? Fordi den første imperialistiske verdenskrig og den første sejrrie socialistiske revolution, oktoberrevolutionen, har ændret hele verdenshistoriens gang og indvarslet en ny æra.

Det er en æra, i hvilken den verdenskapitalistiske front er brudt sammen på en del af jordkloden (en sjattedel af verden) og fuldt ud har afsløret sin forrådnelse alle andre steder, i hvilken de resterende kapitalistiske dele ikke kan overleve uden at støtte sig mere end nogensinde på kolonierne og halvkolonierne, i hvilken en socialistisk stat er blevet oprettet og har proklameret sin beredvillighed til at yde aktiv støtte til alle koloniers og halvkolo-

niers befrielsesbevægelse, og i hvilken de kapitalistiske landes proletariat støt frigør sig fra de socialdemokratiske partiers social-imperialistiske indflydelse og har proklameret sin støtte til befrielsesbevægelsen i kolonierne og halvkolonierne. I denne æra falder enhver revolution i en koloni eller halvkoloni, der er rettet mod imperialismen, dvs. mod det internationale borgerskab eller den internationale kapitalisme, ikke længere ind under den borgerligt-demokratiske verdensrevolutions gamle kategori, men ind under den nye kategori. Den er ikke længere en del af den gamle borgerlige eller kapitalistiske verdensrevolution, men er en del af den nye verdensrevolution, den proletarisk-socialistiske verdensrevolution. Sådanne revolutionære kolonier og halvkolonier kan ikke længere betragtes som allierede for verdenskapitalismens kontrarevolutionære front; de er blevet allierede for verdenssocialismens revolutionære front.

Skønt en sådan revolution i et koloniale og halvkoloniale land stadig fundamentalt er borgerligt-demokratisk i sin sociale karakter i sin første etape eller sit første skridt, og skønt dens objektive mission er at bane vejen for kapitalismens udvikling, er den ikke længere en revolution af den gamle type, der ledes af borgerskabet med det mål at oprette et kapitalistisk samfund og en stat under borgerligt diktatur. Den tilhører den nye type revolution, der ledes af proletariatet med det mål i første etape at oprette et ny-demokratisk samfund og en stat under alle de revolutionære klassers fælles diktatur. Således tjener denne revolution i virkeligheden det formål at bane en endnu bredere vej for socialismens udvikling. Under dens fremadskridende udvikling kan der findes en række yderligere underetaper på grund af ændringer på fjendens side og inden for vore allieredes rækker, men revolutionens fundamentale karakter forbliver uændret.

En sådan revolution angriber imperialismen ved selve dens rødder, og derfor tolereres den ikke, men bekæmpes af imperialismen. Imidlertid går socialismen ind for den, og den støttes af socialismens land og af det socialistiske internationale proletariat.

Derfor bliver en sådan revolution uundgåeligt en del af den proletarisk-socialistiske verdensrevolution.

Den korrekte tese, at »den kinesiske revolution er en del af verdensrevolutionen« blev fremsat så tidligt som i 1924-27 i Kinas Første Store Revolutions periode. Den blev fremsat af kinesiske kommunister og godkendt af alle dem, der deltog i den antiimperialistiske og antifeudale kamp på den tid. Imidlertid blev denne teses betydning ikke fuldt ud forklaret i de dage, og følgelig blev den kun vagt forstået.

»Verdensrevolutionen« henviser ikke længere til den gamle verdensrevolution, for den gamle borgerlige verdensrevolution har længe hørt fortiden til; den henviser til den nye verdensrevolution, den socialistiske verdensrevolution. På tilsvarende måde betyder det at være »en del af« at være en del ikke af

den gamle borgerlige, men af den nye socialistiske revolution. Dette er en uhyre ændring uden sidestykke i Kinas og verdens historie.

Denne korrekte tese, der blev fremlagt af de kinesiske kommunister, er baseret på Stalins teori.

Så tidligt som i 1918 skrev Stalin i en artikel i anledning af oktoberrevolutionens 1-årsdag:

Oktoberrevolutionens store, verdensomspændende betydning består hovedsageligt i den kendsgerning, at

1) den har udvidet det nationale spørgsmåls rækkevidde og omformet det fra det specielle spørgsmål om at bekæmpe national undertrykkelse i Europa til det generelle spørgsmål om at frigøre de undertrykte folk, kolonier og halvkolonier fra imperialismen;

2) den har åbnet vide muligheder for deres frigørelse og de rette veje til den, den har derved i høj grad lettet de undertrykte folks frigørelses-sag i vest og øst og har draget dem ind i den sejrrige kamps fælles strøm mod imperialismen;

3) den derved har slået bro mellem det socialistiske Vesten og det slavebundne Østen, idet den har skabt en ny front af revolutioner imod verdensimperialismen, der strækker sig fra Vestens proletarer, gennem den russiske revolution til Østens undertrykte folk.⁵

Siden Stalin skrev denne artikel, har han atter og atter forklaret teorien om, at revolutioner i kolonierne og halvkolonierne er brudt ud af den gamle kategori og er blevet en del af den proletarisk-socialistiske revolution. Den klareste og mest præcise forklaring gives i en artikel offentliggjort den 30. juni 1925, hvori Stalin førte en kontrovers med datidens jugoslaviske nationalister videre. Den hedder »Endnu engang om det nationale spørgsmål« og er medtaget i en bog, der er oversat af Chang Chung-shih og udsendt under titlen *Stalin om det nationale spørgsmål*. Den indeholder følgende passage:

Semitj henviser til et sted i Stalins skrift »Marxismen og det nationale spørgsmål«, der blev skrevet i slutningen af 1912. Det hedder der, at »den nationale kamp under den opadstigende kapitalisme er en kamp mellem de borgerlige klasser indbyrdes«. Hermed søger han øjensynligt at antyde, at hans egen formulering, der definerer den nationale bevægelses sociale betydning under de nuværende historiske forhold, er rigtig. Men Stalins skrift blev skrevet før den imperialistiske krig, da det nationale spørgsmål i marxisternes opfattelse endnu ikke var et spørgsmål af verdensbetydning, da marxisternes fundamentale krav, selvbestemmelsesretten, ikke vurderedes som en del af den proletariske revolution, men som en del af den borgerligt-demokratiske revolution. Det ville være latterligt at overse, at den internationale situation siden da har forandret sig afgørende, at på den ene side krigen og på den anden side Oktoberrevolutionen i Rusland har forvandlet det nationale spørgsmål fra en del af den borgerligt-demokratiske revolution til en del

af den proletarisk-socialistiske revolution. Allerede i oktober 1916 sagde Lenin i sin artikel om »Resultaterne af diskussionen om selvbestemmelsesretten«, at det nationale spørgsmåls fundamentale punkt, selvbestemmelsesretten, er ophørt at være en del af den almindemokratiske bevægelse og er blevet en bestanddel af den almenproletariske, socialistiske revolution. Jeg vil slet ikke nævne senere arbejder om det nationale spørgsmål af Lenin og andre af den russiske kommunismes repræsentanter. Hvilken betydning kan man efter alt dette tillægge Semitj's henvisning til et bestemt sted i Stalins skrift, som blev skrevet i den *borgerligt-demokratiske* revolutions periode i Rusland, nu, da vi i kraft af en ny historisk situation er trådt ind i en ny epoke, i den *proletariske* revolutions epoke? Man kan kun tillægge den den betydning, at Semitj citerer uden for rum og tid, uafhængigt af den levende historiske situation, hvorved han krænker dialektikkens elementære krav og ikke tager hensyn til, at det, der er rigtigt i én historisk situation, kan vise sig at være forkert i en anden historiske situation.⁶

Det kan heraf ses, at der er to slags verdensrevolution, hvoraf den første tilhører den borgerlige eller kapitalistiske kategori. Denne slags verdensrevolutions æra er for længst forbi, idet den sluttede så langt tilbage som i 1914, da den første imperialistiske verdenskrig brød ud, og mere specielt i 1917, da oktoberrevolutionen fandt sted. Den anden slags, nemlig den proletarisk-socialistiske verdensrevolution, begyndte derefter. Denne revolution har proletariatet i de kapitalistiske lande som sin hovedkraft og de undertrykte folkeslag i kolonierne og halvkolonierne som sine forbundsfæller. Uanset hvilke klasser, partier eller enkeltpersoner i en undertrykt nation, der slutter sig til revolutionen, og uden hensyn til om de selv er sig det bevidst eller forstår det, bliver deres revolution, så længe de bekæmper imperialismen, en del af den proletarisk-socialistiske verdensrevolution, og de bliver dens forbundsfæller.

I dag har den kinesiske revolution fået endnu større betydning. Dette er en tid, hvor kapitalismens økonomiske og politiske krise dybere og dybere drager verden ind i den 2. verdenskrig, hvor Sovjetunionen har nået overgangsperioden fra socialisme til kommunisme og er i stand til at lede og hjælpe proletariatet og de undertrykte nationer i hele verden i deres kamp mod imperialistisk krig og kapitalistisk reaktion, hvor proletariatet i de kapitalistiske lande forbereder sig til at omstyrte kapitalismen og oprette socialismen, og hvor proletariatet, bønderne, intelligensen og andre dele af småborgerskabet i Kina er blevet en mægtig, selvstændig politisk kraft under ledelse af Kinas kommunistiske Parti. Bør vi ikke, når vi befinder os, som vi gør, i denne dag og tidsalder, foretage den vurdering, at den kinesiske revolution har fået endnu større verdensbetydning? Det mener jeg, at vi bør. Den kinesiske revolution er blevet en meget vigtig del af verdensrevolutionen.

Skønt den kinesiske revolution i denne første etape (med dens mange

underetaper) er en ny type borgerligt-demokratisk revolution og endnu ikke selv er en proletarisk-socialistisk revolution i sin sociale karakter, er den for længst blevet en del af den proletarisk-socialistiske verdensrevolution og er nu tilmed en meget vigtig del af og en stor forbundsfælle for denne verdensrevolution. Første skridt eller etape i vor revolution er med bestemthed ikke og kan ikke være oprettelsen af et kapitalistiske samfund under det kinesiske borgerskabs diktatur, men det vil resultere i oprettelsen af et ny-demokratisk samfund under alle Kinas revolutionære klassers fælles diktatur med det kinesiske proletariat i spidsen. Revolutionen vil derefter blive videreført til den anden etape, i hvilken et socialistisk samfund vil blive oprettet i Kina.

Dette er det fundamentale kendetegn ved den kinesiske revolution af i dag, ved den nye revolutionære proces i de sidste 20 år (regnet fra 4. maj-bevægelsen af 1919) og dens konkrete, levende kerne.

V. DET NYE DEMOKRATISKE POLITIK

Den kinesiske revolutions nye historiske kendetegn er dens opdeling i to etaper, hvoraf den første er den ny-demokratiske revolution. Hvordan manifesterer dette sig konkret i indre politiske og økonomiske forhold? Lad os overveje spørgsmålet.

Før 4. maj-bevægelsen af 1919 (der fandt sted efter den første imperialistiske verdenskrig af 1914 og den russiske oktoberrevolution af 1917) var småborgerskabet og borgerskabet (gennem deres intellektuelle) den borgerligt-demokratiske revolutions politiske ledere. Det kinesiske proletariat var endnu ikke trådt frem på den politiske arena som en opvågnet og selvstændig klassekraft, men deltog kun i revolutionen som småborgerskabets og borgerskabets følgesvend. Dette var tilfældet med proletariatet under revolutionen af 1911.

Efter 4. maj-bevægelsen var den politiske leder af Kinas borgerligt-demokratiske revolution ikke længere borgerskabet, men proletariatet, omend det nationale borgerskab fortsat deltog i revolutionen. Det kinesiske proletariat blev hurtigt en vågen og selvstændig politisk kraft som resultat af sin modning og af indflydelsen fra den russiske revolution. Det var Kinas kommunistiske Parti, der fremsatte parolen »Ned med imperialismen« og det gennemgribende program for hele den borgerligt-demokratiske revolution, og det var Kinas kommunistiske Parti alene, der gennemførte bonderevolutionen.

Da det er et borgerskab i et kolonialt og halvkolonialt land og undertrykt af imperialismen, bevarer det kinesiske nationale borgerskab en vis revolutionær kvalitet i visse perioder og til en vis grad – selv i imperialismens æra – i sin modstand mod de fremmede imperialister og bureaukraternes og krigsherrenes hjemlige regeringer (eksempler på modstand mod sidstnævnte kan findes i perioderne omkring revolutionen af 1911 og den Nordlige Ekspedi-

tion), og det kan alliere sig med proletariatet og småborgerskabet mod sådanne fjender, som det er rede til at bekæmpe. I denne henseende adskiller det kinesiske borgerskab sig fra borgerskabet i det gamle zaristiske Rusland. Eftersom det zaristiske Rusland var en militær-feudal imperialisme, der gennemførte aggression mod andre lande, manglede det russiske borgerskab fuldstændigt revolutionær kvalitet. Der var proletariatets opgave at bekæmpe borgerskabet, ikke at forene sig med det. Men Kinas nationale borgerskab har en revolutionær kvalitet i visse perioder og til en vis grad, fordi Kina er et kolonialt og halvkolonialt land, der er offer for aggression. Her er det proletariatets opgave at danne en enhedsfront med det nationale borgerskab mod imperialismen og bureaukrat- og krigsherreregeringerne uden at overse dets revolutionære kvalitet.

Da det er en borgerlig klasse i et kolonialt og halvkolonialt land og således er yderst holdningsløst økonomisk og politisk, har det kinesiske nationale borgerskab imidlertid samtidig også en anden kvalitet, nemlig en tilbøjelighed til forsoning med revolutionens fjender. Selv når det tager del i revolutionen, er det uvilligt til at bryde fuldstændigt med imperialismen, og det er desuden nært forbundet med udbytningen af landdistrikterne gennem jordafgifter; det er således hverken villigt til eller i stand til at omstyrte imperialismen, og endnu mindre de feudale kræfter, på en tilbundsgående måde. Således kan ingen af Kinas borgerligt-demokratiske revolutions to grundlæggende problemer eller opgaver løses eller gennemføres af det nationale borgerskab. Hvad angår Kinas storborgerskab, der repræsenteres af Kuomintang, hvilede det i hele den lange periode fra 1927 til 1937 i imperialisternes arme og dannede et forbund med de feudale kræfter mod det revolutionære folk. I 1927 og i nogen tid derefter fulgte det kinesiske nationale borgerskab også kontrarevolutionen. Under den nuværende anti-japanske krig har den sektion af storborgerskabet, der repræsenteres af Wang Ching-wei kapituleret over for fjenden, hvilket udgør et fornyet forræderi fra storborgerskabets side. I denne henseende adskiller borgerskabet i Kina sig således fra det tidligere borgerskab i de europæiske og amerikanske lande, især det franske. Da borgerskabet i disse lande, og især i Frankrig, endnu befandt sig i sin revolutionære æra, var den borgerlige revolution forholdsvis tilbundsgående, mens borgerskabet i Kina endog mangler denne grad af grundighed.

Mulig deltagelse i revolutionen på den ene side og tilbøjelighed til forsoning med revolutionens fjender på den anden – sådan er det kinesiske borgerskabs dobbelte karakter, det vender til begge sider. Selv borgerskabet i europæisk og amerikansk historie delte denne dobbelte karakter. Når de stod over for en frygtindgydende fjende, forenede de sig med arbejderne og bønderne imod ham, men når arbejderne og bønderne vågnede op, vendte de rundt for at forene sig med fjenden mod arbejderne og bønderne. Dette er en almindelig regel, der kan anvendes på borgerskabet overalt i verden, men trækket er mere udtalt hos det kinesiske borgerskab.

I Kina er det fuldstændigt klart, at enhver, der kan lede folket i omstyrtelse af imperialismen og feudalismens kræfter, kan vinde folkets tillid, fordi disse to, og især imperialismen, er folkets dødsfjender. Enhver, der i dag kan lede folket i at fordrive den japanske imperialisme og indføre en demokratisk regering, vil være folkets frelsere. Historien har bevist, at det kinesiske borgerskab ikke kan udfylde dette ansvar, der uundgåeligt falder på proletariatets skuldre.

Derfor udgør proletariatet, bønderne, intelligensen og de andre dele af småborgerskabet uden tvivl de grundlæggende kræfter, der afgør Kinas skæbne. Disse klasser, hvoraf nogle allerede er opvågnet, og andre er ved at vågne, vil nødvendigvis blive de grundlæggende bestanddele af stats- og regeringsstrukturen i den demokratiske republik Kina, med proletariatet som den ledende kraft. Den kinesiske demokratiske republik, som vi ønsker at oprette nu, må være en demokratisk republik under hele det antiimperialistiske og antifeudale folks fælles diktatur, ledet af proletariatet, det vil sige en ny-demokratisk republik, en republik med de ægte revolutionære nye Tre Folkeprincipper med deres Tre Store Politiske Retningslinjer.

Denne ny-demokratiske republik vil adskille sig fra den gamle europæisk-amerikanske form for kapitalistisk republik under borgerligt diktatur, hvilket er den gamle demokratiske form, som allerede er forældet. På den anden side vil den også adskille sig fra den socialistiske republik af den sovjetiske type under proletariatets diktatur, der allerede blomstrer i USSR, og som desuden vil blive oprettet i alle de kapitalistiske lande og utvivlsomt vil blive den dominerende form for stats- og regeringsstruktur i alle de industrielt fremskredne lande. I en vis historisk periode passer denne form imidlertid ikke til revolutionerne i de koloniale og halvkoloniale lande. I denne periode må derfor en tredje statsform anvendes i alle koloniale og halvkoloniale landes revolutioner, nemlig den ny-demokratiske republik. Denne form passer til en vis historisk periode og er derfor forbigående; ikke desto mindre er det en form, der er nødvendig, og som ikke kan undværes.

Således kan de talrige statssystemstyper i verden reduceres til tre grundlæggende slags efter deres politiske magts klassekarakter: (1) republikker under borgerligt diktatur; (2) republikker under proletariatets diktatur; og (3) republikker under flere revolutionære klassers fælles diktatur.

Den første slags omfatter de gamle demokratiske stater. I dag, efter den anden imperialistiske verdenskrigs udbrud, er der næppe noget spor af demokrati i mange af de kapitalistiske lande, der er kommet eller er ved at komme under borgerskabets blodige militaristiske diktatur. Visse lande under godsejernes og borgerskabets fælles diktatur kan grupperes sammen med denne slags.

Den anden slags eksisterer i Sovjetunionen, og betingelserne for dens fødsel er ved at modnes i kapitalistiske lande. I fremtiden vil den blive den dominerende form i hele verden i en vis periode.

Den tredje slags er den statslige overgangsform, der vil blive anvendt i de koloniale og halvkoloniale landes revolutioner. Hver enkelt af disse revolutioner vil nødvendigvis have egne specifikke karakteristika, men det vil dreje sig om mindre variationer over et alment tema. Så længe det er revolutioner i koloniale eller halvkoloniale lande, vil deres stats- og regeringsstruktur nødvendigvis i det grundlæggende være den samme, dvs. en ny-demokratisk stat under flere antiimperialistiske klassers fælles diktatur. I Kina i dag repræsenterer den anti-japanske enhedsfront den ny-demokratiske statsform. Den er anti-japansk og antiimperialistisk; den er også en enhedsfront, et forbund af flere revolutionære klasser. Men på trods af, at krigen har været i gang så længe, er arbejdet med at indføre demokrati desværre næppe begyndt i størsteparten af landet uden for de demokratiske anti-japanske baseområder under det kommunistiske partis ledelse, og de japanske imperialister har udnyttet denne fundamentale svaghed til at marchere ind i vort land. Hvis der ikke gøres noget ved det, vil vor nationale fremtid i høj grad blive bragt i fare.

Det, der her diskuteres, er spørgsmålet om »statssystemet«. Efter flere årtiers stridigheder siden Ching-dynastiets sidste år er det stadig ikke afklaret. I virkeligheden er det simpelt hen et spørgsmål om de forskellige samfundsklassers status i staten. Borgerskabet tilslører som regel problemet om klassestatus og gennemfører sit én-klasse diktatur under den »nationale« etikette. En sådan tilsløring er ikke til fordel for det revolutionære folk, og sagen bør forklares tydeligt for det. Udtrykket »national« er godt nok, men det må ikke omfatte kontrarevolutionære og forrædere. Den slags stat, vi har brug for i dag, er et diktatur udøvet af alle de revolutionære klasser over de kontrarevolutionære og forræderne.

Det såkaldte demokratiske system i moderne stater monopoliseres almindeligvis af borgerskabet og er simpelt hen blevet et redskab til undertrykkelse af det brede folk. På den anden side betyder Kuomintang's Princip om Demokrati et demokratisk system, der deles af hele det brede folk og ikke ejes privat af de få.

Således lød den højtidelige deklaration i manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres, der blev afholdt i 1924 i perioden med samarbejde mellem Kuomintang og kommunisterne. I 16 år har Kuomintang krænket denne erklæring, og det har som resultat heraf skabt den nuværende alvorlige nationale krise. Dette er en grov fadæse, som vi håber, at Kuomintang vil rette i den anti-japanske krigs rensende flammer.

Hvad angår spørgsmålet om »regeringssytemet« drejer det sig om, hvorledes den politiske magt er organiseret, den form hvorunder én samfundsklasse eller en anden vælger at arrangere sit politiske magtapparat for at bekæmpe sine fjender og beskytte sig selv. Der findes ingen stat, der ikke har et passende politisk magtapparat til at repræsentere sig. Kina kan nu indføre et system med folkekongresser, fra den nationale folkekongres ned til provins-, amts-,

distrikts- og kommune-folkekongresser, hvor alle niveauer vælger sine respektive regeringsorganer. Men hvis der skal være passende repræsentation for hver revolutionær klasse i overensstemmelse med dens status i staten, et passende udtryk for folkets vilje, en passende retning for revolutionære kampe og en passende manifestation af det Nye Demokratis ånd, så må der indføres et system med virkelig almindelig og lige valgtret uden hensyn til køn, tro, ejendom eller uddannelse. Således er den demokratiske centralismes system. Kun en regering baseret på demokratisk centralisme kan i fuldt omfang udtrykke hele det revolutionære folks vilje og mest effektivt bekæmpe revolutionens fjender. Der må være en ånd af at nægte at være »privat ejet af de få« i regeringen og hæren; uden et ægte demokratisk system kan dette ikke opnås, og regerings- og statssystemet vil være ude af harmoni.

Statssystemet, alle de revolutionære klassers fælles diktatur, og regeringssystemet, demokratisk centralisme – disse udgør det Nye Demokratis politik, det Nye Demokratis republik, den anti-japanske enhedsfronts republik, de nye Tre Folkeprincippers republik med deres Tre Store Politiske Retningslinjer, Republikken Kina i virkeligheden såvel som af navn. I dag har vi en Republikken Kina af navn, men ikke i virkeligheden, og vor nuværende opgave er at skabe den virkelighed, der vil passe til navnet.

Således er de indre politiske forhold, som et revolutionært Kina, et Kina, der bekæmper japansk aggression, absolut bør og må oprette; således er orienteringen, den eneste korrekte orientering for vort nuværende nationale genopbygningsarbejde.

VI. DET NYE DEMOKRATIS ØKONOMI

Hvis en sådan republik skal oprettes i Kina, må den være ny-demokratisk ikke blot i sin politik, men også i sin økonomi.

Den vil eje de store banker og de store industri- og handelsforetagender.

Virksomheder, som f.eks. banker, jernbaner og flyruter, hvad enten de er kinesiskejede eller udenlandsk ejede, som enten er monopolistiske af karakter eller for store til privat drift, skal drives og administreres af staten, således at privat kapital ikke kan dominere folkets udkomme:

Dette er hovedprincippet i reguleringen af kapital.

Dette er endnu en højtidelig deklaration i manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres, der blev afholdt i perioden med samarbejde mellem Kuomintang og kommunisterne, og det er den korrekte politik for den ny-demokratiske republiks økonomiske struktur. I den ny-demokratiske republik under proletariats ledelse vil statsvirksomhederne være af socialistisk karakter og vil udgøre den ledende kraft i hele den nationale økonomi, men republikken vil hverken konfiskere kapitalistisk privat ejendom i almindelighed eller forbyde udviklingen af kapitalistisk produktion af en sådan art, at

den ikke »dominerer folkets udkomme«, for Kinas økonomi er stadig meget tilbagestående.

Republikken vil tage visse nødvendige skridt til at konfiskere godsejernes jord og fordele den til de bønder, der har ingen eller kun lidt jord, gennemføre dr. Sun Yat-sens parole om »jorden til den, der dyrker den«, afskaffe feudale forhold i landdistrikterne og lade jorden overgå til bøndernes private ejendom. En storbondøkonomi vil blive tilladt i landdistrikterne. Således er politikken for »udligning af jordejendom«. »Jorden til den, der dyrker den«, er den korrekte parole for denne politik. I almindelighed vil socialistisk landbrug ikke blive oprettet i denne etape, omend forskellige typer kooperative foretagender, der udvikles på grundlag af »jorden til den, der dyrker den«, vil indeholde elementer af socialisme.

Kinas økonomi må udvikle sig ad vejen med »regulering af kapital« og »udligning af jordejendom« og må aldrig være »privat ejend af de få«; vi må aldrig tillade de få kapitalister og godsejere at »dominere folkets udkomme«; vi må aldrig oprette et kapitalistisk samfund af den europæisk-amerikanske type eller tillade det gamle halvfeudale samfund at overleve. Enhver, der vover at gå imod denne fremgangslinje, vil med sikkerhed komme til kort og vil løbe ind i en stenmur.

Således er de indre økonomiske forhold, som et revolutionært Kina, et Kina, der bekæmper japansk aggresion, må og nødvendigvis vil oprette.

Således er det Nye Demokratis økonomi.

Og det Nye Demokratis politik er det koncentrerede udtryk for det Nye Demokratis økonomi.

VII. GENDRIVELSE AF BORGERLIGT DIKTATUR

Mere end 90 % af folket er stemt for en republik af denne slags med dens ny-demokratiske politik og ny-demokratiske økonomi; der findes ingen alternativ vej.

Hvad med vejen til et kapitalistisk samfund under borgerligt diktatur? Sandt nok, det var den gamle vej, som det europæiske og det amerikanske borgerskab slog ind på, men hvad enten man kan lide det eller ej, tillader hverken den internationale eller den hjemlige situation Kina at gøre det samme.

En vurdering af den internationale situation viser, at denne vej er lukket. I sin grundvold er den nuværende internationale situation en situation med kamp mellem kapitalisme og socialisme, hvor kapitalismen er for nedadgående og socialismen for opadgående. For det første vil den internationale kapitalisme, eller imperialismen ikke tillade oprettelsen i Kina af et kapitalistisk samfund under borgerligt diktatur. Det moderne Kinas historie er ikke for ingenting en historie om imperialistisk aggression, om imperialistisk

modstand mod Kinas selvstændighed og mod dets udvikling af kapitalisme. Tidligere revolutioner i Kina slog fejl, fordi imperialismen kvalte dem, og utallige revolutionære martyrer døde, mens de bittert beklagede ikke-opfyldelsen af deres mission. I dag tvinger en mægtig japansk imperialisme sig vej ind i Kina og ønsker at reducere det til en koloni; det er ikke Kina, der udvikler kinesisk kapitalisme, men Japan, der udvikler japansk kapitalisme i vort land; og det er ikke det kinesiske borgerskab, men det japanske borgerskab, der udøver diktatur i vort land. Sandt nok, dette er perioden med den døende imperialismes sidste kamp – imperialismen er »døende kapitalisme«.⁷ Men netop fordi den er døende, er den så meget mere afhængig af kolonier og halvkolonier for at overleve, og den vil med sikkerhed ikke tillade nogen koloni eller halvkoloni at oprette noget, der ligner et kapitalistisk samfund under sit eget borgerskabs diktatur. Netop fordi den japanske imperialisme er kørt fast i alvorlige økonomiske og politiske kriser, netop fordi den er døende, må den invadere Kina og reducere det til en koloni, hvorved den blokerer vejen til borgerligt diktatur og national kapitalisme i Kina.

For det andet vil socialismen ikke tillade det. Alle de imperialistiske magter i verden er vore fjender, og Kina kan ikke på nogen mulig måde vinde sin selvstændighed uden bistanden fra socialismens land og det internationale proletariat. Det vil sige, at det kan ikke gøre det uden Sovjetunionens hjælp og den hjælp, som proletariatet i Japan, Storbritannien, USA, Frankrig, Tyskland, Italien og andre lande yder gennem deres kampe mod kapitalismen. Skønt ingen kan sige, at sejren i den kinesiske revolution må vente på sejren i revolutionen i alle disse lande, eller i et eller to af dem, er der ingen tvivl om, at vi ikke kan vinde, uden at deres proletariats styrke er lagt til vor. Især er sovjetisk bistand absolut uundværlig for Kinas endelige sejr i modstandskrigen. Afslå sovjetisk bistand, og revolutionen vil slå fejl. Giver de antisovjetiske kampagner fra 1927 og fremefter⁸ ikke en overordentlig klar lære? Verden i dag er i en ny æra af krige og revolutioner, en æra hvor kapitalismen utvivlsomt er døende, og socialismen utvivlsomt blomstrer. Ville det under disse omstændigheder ikke at være ren fantasi at ønske oprettelsen i Kina af et kapitalistisk samfund under borgerligt diktatur efter imperialismens og feudalismens nederlag?

Skønt borgerskabets lille kemalistiske diktatur⁹ blev oprettet i Tyrkiet efter den første imperialistiske verdenskrig og oktoberrevolutionen på grund af visse specifikke betingelser (borgerskabets held til at slå græsk aggression tilbage og proletariatets svaghed), kan der ikke findes noget andet Tyrki, endsige et »Tyrkiet« med en befolkning på 450 millioner mennesker efter den 2. verdenskrig og gennemførelsen af den socialistiske opbygning i Sovjetunionen. Under Kinas specifikke betingelser (borgerskabets holdningsløshed med dets tilbøjelighed til forsoning og proletariatets styrke med dets revolutionære grundighed), går tingene simpelt hen aldrig så let som i Tyrkiet. Råbte nogle medlemmer af det kinesiske borgerskab ikke op om kemalisme, efter at den

Første Store Revolution slog fejl i 1927? Men hvor er Kinas Kemal? Og hvor er Kinas borgerlige diktatur og kapitalistiske samfund? Desuden måtte selv det kemalistiske Tyrki i sidste ende kaste sig i armene på den anglo-franske imperialisme, og det blev mere og mere en halvkoloni og en del af den reaktionære imperialistiske verden. I den internationale situation i dag, træder »heltene« i kolonierne og halvkolonierne enten an på den imperialistiske front og bliver en del af verdens kontrarevolutionære kræfter, eller de træder an på den antiimperialistiske front og bliver en del af verdensrevolutionens kræfter. De må gøre enten det ene eller det andet, for der findes intet tredje valg.

Også en vurdering af den hjemlige situation viser, at det kinesiske borgerskab nu burde have taget ved lære. Aldrig så snart havde proletarietets og bøndernes og andre småborgerlige massers styrke ført revolutionen i 1927 til sejr, før kapitalistklassen, med storborgerskabet i spidsen, sparkede masserne til side, tilrev sig revolutionens frugter, dannede et kontrarevolutionært forbund med imperialismen og de feudale kræfter og anstrengte sig til det yderste i en krig for »kommunist-undertrykkelse« i ti år. Men hvad var resultatet? I dag, hvor en mægtig fjende er trængt dybt ind på vort territorium, og hvor den anti-japanske krig har været i gang i to år, er det da muligt, at der stadig findes mennesker, der ønsker at kopiere det europæiske og det amerikanske borgerskabs forældede opskrifter? Et tiår gik med at »undertrykke kommunisterne« til ikke-eksistens, men intet kapitalistisk samfund under borgerligt diktatur blev »undertrykt« til eksistens. Er det muligt, at der stadig findes mennesker, der har lyst til at prøve igen? Ganske vist, et »et-parti diktatur« blev »undertrykt« til eksistens gennem dette tiår med »kommunist-undertrykkelse«, men det er et halvkolonialt og halvfeudalt diktatur. Hvad mere er, ved slutningen af de fire år med »kommunist-undertrykkelse« (fra 1927 til begivenhederne den 18. september 1931) blev »Manchukuo« »undertrykt« til eksistens, og i 1937, efter endnu seks år med den slags »undertrykkelse«, banede de japanske imperialister sig vej ind i Kina syd for den Store Mur. Hvis nogen i dag ønsker at gennemføre »undertrykkelse« i endnu et tiår, ville det betyde en ny type »kommunist-undertrykkelse«, noget forskelligt fra den gamle. Men er der ikke én rapfodet person, der allerede er løbet forbi alle andre, og som dristigt har påtaget sig dette nye foretagendende med »kommunist-undertrykkelse«? Jo, Wang Ching-wei, der er blevet den nye slags antikommunistisk berømt. Enhver, der ønsker at slutte sig til hans bande, kan gøre det, hvis han har lyst; men ville det ikke vise sig at være en forlegenhed mere, når der tales store ord om borgerligt diktatur, kapitalistisk samfund, kemalisme, en moderne stat, et et-parti diktatur, »én doktrin«, og så videre og så videre? Og hvis nogen i stedet for at slutte sig til Wang Ching-weis bande ønsker at komme ind i folkets »bekæmp Japan«-lejr, men forestiller sig, at han, når først krigen er vundet, vil være i stand til at sparke folket, der bekæmper Japan, til side, tilrive sig frugterne af sejren i kampen

mod Japan og oprette et »evigt et-parti diktatur«, dagdrømmer han da ikke blot? »Bekæmp Japan!« »Bekæmp Japan!« Men hvem er det, der kæmper? Uden arbejderne og bønderne og andre dele af småborgerskabet, kan man ikke flytte sig et eneste skridt. Enhver, der stadig vover at forsøge at sparke dem til side, vil selv blive knust. Er ikke også dette blevet et spørgsmål om sund fornuft? Men de forstokkede i det kinesiske borgerskab (jeg henviser udelukkende til de forstokkede) synes intet at have lært i de sidste tyve år. Råber de ikke stadig: »Begræns kommunismen«. »Nedbryd kommunismen« og »Bekæmp kommunismen«? Har vi ikke set »Foranstaltninger til begrænsning til fremmede partiers aktivitet« efterfulgt af »Foranstaltninger til behandling af problemet med de fremmede partier« og senere endnu af »Direktiver for behandling af problemet med de fremmede partier«? Du store! Med al denne »begrænsning« og »behandling« i gang, undrer man sig over, hvilken fremtid de forbereder for vor nation og for sig selv! Vi råder alvorligt og oprigtigt disse herrer: Luk øjnene op, se grundigt på Kina og verden, se hvordan sagerne står inden for såvel som uden for landets grænser, og gentag ikke jeres fejltagelser. Hvis I fastholder jeres fejltagelser, vil vor nations fremtid naturligvis blive katastrofal, men jeg er vis på, at det heller ikke vil gå jer så godt. Dette er absolut sandt, absolut sikkert. Med mindre de forstokkede i det kinesiske borgerskab vågner op, vil deres fremtid være langt fra strålende – de vil kun forårsage deres egen ødelæggelse. Derfor håber vi, at Kinas anti-japanske enhedsfront vil blive opretholdt, og at den anti-japanske sag, med alles samarbejde i stedet for en enkelt klikes monopol, vil blive bragt til sejr; det er den eneste gode politik – enhver anden politik er dårlig. Dette er det oprigtige råd, som vi kommunister giver, og bebrejd os ikke, at vi ikke har advaret jer.

»Hvis der er mad, så lad alle have del i den«. Dette gamle kinesiske ord indeholder megen sandhed. Eftersom vi alle har del i kampen mod fjenden, bør vi alle have del i spisningen, bør vi alle have del i det arbejde, der skal udføres, og vi bør alle have del i adgangen til uddannelse. Indstillinger som »jeg og jeg alene vil tage det hele« og »ingen vover at skade mig«, er intet andet end de feudale herrers gamle tricks, der simpelthen ingen virkning har i 1940'erne.

Vi kommunister vil aldrig skubbe nogen til side, der er revolutionær, vi vil fastholde enhedsfronten og praktisere langsigtet samarbejde med alle de klasser, lag, politiske partier og grupper og enkeltpersoner, der er villige til at kæmpe mod Japan til det sidste. Men det går ikke, hvis visse mennesker ønsker at skubbe det kommunistiske parti til side; det går ikke, hvis de ønsker at splitte enhedsfronten. Kina må blive ved med at kæmpe mod Japan, forene sig og gå fremad, og vi kan ikke tolerere nogen, der forsøger at kapitulere, forårsage splittelser eller gå baglæns.

VIII. GENDRIVELSE AF »VENSTRE«-FRASEMAGERIET

Hvis der ikke kan blive tale om den kapitalistiske vej med borgerligt diktatur, er det da muligt at slå ind på den socialistiske vej med proletariats diktatur?

Nej, det er heller ikke muligt.

Der kan ikke herske tvivl om, at den nuværende revolution er det første skridt, der vil udvikle sig til det andet skridt, socialismens, på et senere tidspunkt. Og Kina vil først nå den sande lykke, når det træder ind i den socialistiske æra. Men i dag er tiden endnu ikke inde til at indføre socialismen. Revolutionens nuværende opgave i Kina er at bekæmpe imperialismen og feudalismen, og der kan ikke være tale om socialisme, før denne opgave er fuldført. Den kinesiske revolution kan ikke undgå at tage de to skridt, først det Nye Demokratis og dernæst socialismens. Desuden vil det første skridt kræve ret lang tid og kan ikke tages fra den ene dag til den anden. Vi er ikke utopister og kan ikke skille os fra de faktiske betingelser, vi står overfor.

Visse ondsindede propagandister, der bevidst sammenblander disse to skarpt adskilte revolutionære etaper, går ind for den såkaldte teori om en enkelt revolution for at bevise, at de Tre Folkeprincipper gælder for alle slags revolution, og at kommunismen derfor mister sin eksistensberettigelse. Idet de udnytter denne »teori«, bekæmper de rasende kommunismen og det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé og Shensi-Kansu-Ningsia grænseområdet. Deres virkelige formål er at udrydde al revolution, at bekæmpe en tilbundsgående borgerligt-demokratisk revolution og tilbundsgående modstand mod Japan og at forberede den offentlige mening på deres kapitulation over for de japanske aggressorer. Dette støttes bevidst af de japanske imperialister. Siden deres besættelse af Wuhan har de indset, at militær magt alene ikke kan bringe Kina under åget, og de har derfor grebet til politiske offensiver og økonomisk smiger. Deres politiske offensiver består i at friste vaklende elementer i den anti-japanske lejr, splitte enhedsfronten og undergrave samarbejdet mellem Kumintang og kommunisterne. Deres økonomiske smiger tager form af de såkaldte fælles industrivirksomheder. I det centrale og sydlige Kina tillader de japanske aggressorer kinesiske kapitalister at investere 51% af kapitalen i sådanne virksomheder, mens japansk kapital udgør de øvrige 49%; i det nordlige Kina tillader de de kinesiske kapitalister at investere 49% af kapitalen, mens japansk kapital udgør de øvrige 51%. De japanske invasionsstyrker har også lovet at give de kinesiske kapitalisters tidligere aktiver tilbage til dem i form af kapitalandele i investeringerne. Ved udsigten til profit glemmer nogle samvittighedsløse kapitalister alle moralske principper og længes efter at komme i gang. Én del, repræsenteret af Wang Ching-wei, har allerede kapituleret. En anden del, der ligger skjult i den anti-japanske lejr, ville også gerne gå over. Men med en tyvs krysteragtighed er de bange for, at kommunisterne vil blokere udgangen for dem, og hvad mere er, at det brede folk vil brændemærke dem som forrædere. De har derfor stukket

hovederne sammen og besluttet at forberede jordbunden i kulturelle kredse og gennem pressen. Efter at have truffet beslutning om deres politik har de ikke spildt tiden, men har lejet nogle »metafysik-magere«¹⁰ plus nogle få trotskister, der svinger deres pen som en lanse og fægter i alle retninger og skaber dårekisteforvirring. Deraf kommer hele posen af tricks for at bedrage dem, der ikke ved, hvad der foregår i verden omkring dem – »teorien om en enkelt revolution«, ammestuehistorierne om, at kommunismen ikke passer til Kinas nationale betingelser, at der ikke er brug for et kommunistisk parti i Kina, at den 8. rutearmé og den nye 4. armé saboterer den anti-japanske krig og blot bevæger sig omkring uden at slå, at Shensi-Kansu-Ningsia grænseområdet er et feudalt separatistregime, at det kommunistiske parti er ulydigt, uenigt, intrigerende og splittende – og alt sammen med det formål at skaffe kapitalisterne gode grunde til at få deres 49% eller 51% og sælge nationens interesser til fjenden i et belejligt øjeblik. Dette betyder »at stjæle spær og støttepiller og erstatte dem med råddent tømmer« – at forberede den offentlige mening på deres planlagte kapitulation. Disse herrer, der i al tilsyneladende alvor arbejder for »teorien om en enkelt revolution« for at bekæmpe kommunismen og det kommunistiske parti, er således bare ude efter deres 49 eller 51%. Hvor må de have ransaget deres hjerner! »Teorien om en enkelt revolution« er simpelt hen en teori om slet ingen revolution, og det er sagens kerne.

Men der er andre folk, tilsyneladende uden onde hensigter, der er vildført af »teorien om en enkelt revolution« og den fantasifulde tanke om »at opnå både den politiske revolution og den sociale revolution med ét slag«; de forstår ikke, at vor revolution er opdelt i etaper, at vi kun kan gå videre til revolutionens næste etape efter at have opnået den første, og at der ikke er noget, der hedder »at opnå begge med ét slag«. Deres anskuelsesmåde er også meget skadelig, fordi den sammenblander de skridt, der skal tages i revolutionen, og svækker den indsats, der er rettet mod den nuværende opgave. Det er korrekt og i overensstemmelse med den marxistiske teori om revolutionens udvikling at sige om de to revolutionære etaper, at den første skaber betingelserne for den anden, og at de to må følge efter hinanden uden at tillade nogen mellemliggende etape med borgerligt diktatur. Det er imidlertid et utopisk synspunkt, der forkastes af sande revolutionære, at sige, at den demokratiske revolution ikke har en specifik opgave og sin egen periode, men kan smelte sammen med og opnås samtidig med en anden opgave, dvs. den socialistiske opgave (der kun kan gennemføres i en anden periode), og dette er, hvad de kalder »at opnå begge med ét slag«.

IX. GENDRIVELSE AF DE ULTRA-REAKTIONÆRE

De borgerlige ultra-reaktionære på deres side træder frem og siger: »Udmærket, I kommunister har udsat det socialistiske system til en senere etape og har erklæret: 'Da de Tre Folkeprincipper er, hvad Kina har brug for i dag, er

vort parti rede til at kæmpe for deres fuldstændige virkeliggørelse'.¹¹ Godt, så pak jeres kommunisme væk foreløbig.« Der er skabt en rædselsfuld hurlumhej i den senere tid med den slags argumenter i form af teorien om »én doktrin«. I sin kerne er det de ultrareaktionæres hyl om borgerligt despoti. Af høflighed kan vi imidlertid simpelt hen beskrive det som totalt blottet for sund fornuft.

Kommunismen er på én gang et fuldstændigt system af proletarisk ideologi og et nyt samfundssystem. Den adskiller sig fra enhver anden ideologi eller ethvert andet samfundssystem og er det mest fuldstændige, progressive, revolutionære og rationelle system i menneskehedens historie. Feudalismens ideologiske og samfundsmæssige system har kun en plads i det historiske museum. Kapitalismens ideologiske og samfundsmæssige system er også blevet en museumsgenstand i én del af verden (i Sovjetunionen), mens det i andre lande ligner en »døende person, der synker hurtigt, ligesom solen der går ned bag de vestlige høje«, og som snart vil blive sat på museum. Alene det kommunistiske ideologiske og samfundsmæssige system er fuld af ungdom og vitalitet og fejrer henover verden med et jordskreds fart og en tordenkiles styrke. Indførelsen af den videnskabelige kommunisme i Kina har åbnet nye perspektiver for folk og har ændret den kinesiske revolutions ansigt. Uden kommunismen til at lede den kan Kinas demokratiske revolution ikke på nogen måde krones med held endsige gå videre til den næste etape. Dette er årsagen til, at de borgerlige ultrareaktionære så højtrøstet kræver, at kommunismen skal »pakkes væk«, men den må ikke »pakkes væk«, for hvis først kommunismen er »pakket væk«, vil Kina være fordømt. Hele verden er i dag afhængig af kommunismen for sin frelse, og Kina er ingen undtagelse.

Alle ved, at det kommunistiske parti har et øjeblikkeligt program og et fremtidsprogram, et minimums- og et maksimumsprogram, med hensyn til det samfundssystem, det gør sig til talsmand for. I den nuværende periode Nyt Demokrati og for fremtidens vedkommende socialismen; de udgør to dele af et organisk hele, ledet af én og samme kommunistiske ideologi. Er det derfor ikke i højeste grad absurd at råbe op om, at kommunismen skal »pakkes væk« med den begrundelse, at det kommunistiske partis minimumsprogram er i grundlæggende overensstemmelse med de Tre Folkeprincippers politiske grundsætninger? Det er netop på grund af denne grundlæggende overensstemmelse mellem de to, at vi kommunister finder det muligt at anerkende »de Tre Folkeprincipper som det politiske grundlag for den anti-japanske enhedsfront« og at anerkende, at »da de Tre Folkeprincipper er, hvad Kina har brug for i dag, er vort parti rede til at kæmpe for deres fuldstændige virkeliggørelse«; i modsat fald ville ingen sådan mulighed eksistere. Her har vi en enhedsfront mellem kommunismen og de Tre Folkeprincipper i den demokratiske revolutions etape, den slags enhedsfront, som dr. Sun Yat-sen havde i tankerne, da han sagde: »Kommunismen er de tre Folkeprincippers gode ven.«¹² At forkaste kommunismen er i virkeligheden at forkaste enhedsfronten. De ultra-reaktionære har brygget absurde

argumenter sammen til at forkaste kommunismen, netop fordi de ønsker at forkaste enhedsfronten og praktisere deres ét-parti doktrin.

Desuden er teorien om »én doktrin« en meningsløshed. Så længe der eksisterer klasser, vil der være lige så mange doktriner, som der er klasser, og selv forskellige grupper inden for den samme klasse kan have deres forskellige doktriner. Eftersom den feudale klasse har en feudal doktrin, borgerskabet en kapitalistisk doktrin, buddhisterne buddhismen, de kristne kristendommen og bønderne polyteismen, og eftersom nogle mennesker i de senere år også har gjort sig til talsmænd for kemalisme, fascisme, vitalisme,¹³ »doktrinen om fordeling efter arbejde«¹⁴ og hvad ved jeg, hvorfor kan proletariatet da ikke have sin kommunisme? Eftersom der er talløse »ismer«, hvorfor skulle råbet »Pak den væk!« kun råbes ved synet af kommunismen? Sagt åbent, »Pak den væk« går ikke. Lad os hellere have en kappestrid. Hvis kommunismen bliver slået, vil vi kommunister pænt indrømme vort nederlag. Men hvis ikke, så lad alt det nonsens om »én doktrin«, der krænker Princippet om Demokrati, blive »pakket væk« så hurtigt som muligt.

For at undgå misforståelse og til opbyggelse for de ultra-reaktionære er det nødvendigt klart at vise, hvor de Tre Folkeprincipper og kommunismen faktisk falder sammen, og hvor de ikke gør det.

Sammenligning mellem de to afslører både lighedspunkter og forskelle.

Først med hensyn til lighedspunkterne. De findes i begge doktriners grundlæggende politiske program i den borgerligt-demokratiske revolutions etape i Kina. De revolutionære Tre Folkeprincippers tre politiske grundsætninger, Nationalisme, Demokrati og Folkets Levevilkår, som de blev genfortolket af dr. Sun Yat-sen i 1924, svarer i det grundlæggende til det kommunistiske politiske program for den demokratiske revolutions etape i Kina. På grund af disse lighedspunkter og på grund af gennemførelsen af de Tre Folkeprincipper blev enhedsfronten mellem de to doktriner og de to partier til. Det er forkert at se bort fra dette aspekt.

Dernæst med hensyn til forskellene. (1) Det er en forskel i en del af programmet for den demokratiske revolutions etape. Det kommunistiske program for hele den demokratiske revolutions forløb indbefatter fulde rettigheder for folket, otte timers arbejdsdag og en gennemgribende bonderevolution, mens de Tre Folkeprincipper ikke gør det. Medmindre disse tre punkter føjes til de Tre Folkeprincipper, og der er beredvillighed til at føre dem ud i livet, er de to demokratiske programmer kun i det grundlæggende ens og kan ikke beskrives som helt ens. (2) En anden forskel er, at det ene indbefatter den socialistiske revolutions etape, og det andet gør det ikke. Kommunismen forudser den socialistiske revolutions etape udover den demokratiske revolutions etape, og derfor har den udover sit minimumsprogram et maksimumsprogram, dvs programmet for opnåelsen af socialismen og kommunismen. De Tre Folkeprincipper, der kun forudser den demokratiske revolutions etape og ikke den socialistiske revolutions etape, har kun et minimumsprogram og ikke

et maksimumsprogram, dvs. de har intet program for oprettelsen af socialismen og kommunismen. (3) Der er forskellen i verdensanskuelse. Kommunismens verdensanskuelse er dialektisk og historisk materialisme, mens de Tre Folkeprincipper forklarer historien ud fra folkets levevilkår, hvilket i sit væsen er en dualistisk eller idealistisk anskuelse; de to verdensanskuelser er modsatte hinanden. (4) Der er forskellen i revolutionær grundighed. For kommunister hører teori og praksis sammen, dvs. kommunister besidder revolutionær grundighed. For tilhængerne af de Tre Folkeprincipper, med undtagelse af dem, der er fuldstændigt loyale over for revolutionen og over for sandheden, hører teori og praksis ikke sammen, og deres handlinger modsiger deres ord, dvs. de mangler revolutionær grundighed. Det her opregnede er forskellene mellem de to. De adskiller kommunister fra tilhængerne af de Tre Folkeprincipper. Det er utvivlsomt meget forkert at se bort fra denne forskel og kun se enhedens aspekt og ikke modsigelsens.

Når først alt dette er forstået, er det let at se, hvad de borgerlige ultrareaktionære har for øje, når de kræver, at kommunismen skal »pakkes væk«. Hvis det ikke betyder borgerligt despoti, har det overhovedet ingen mening.

X. DE TRE FOLKEPRINCIPPER GAMLE OG NYE

De borgerlige ultra-reaktionære har ingen som helst forståelse af historisk forandring; deres viden er så ringe, at den praktisk taget ikke eksisterer. De kender ikke forskellen hverken på kommunismen og de Tre Folkeprincipper eller på de nye Tre Folkeprincipper og de gamle.

Vi kommunister anerkender »de Tre Folkeprincipper som det politiske grundlag for den anti-japanske nationale enhedsfront«, vi anerkender, at »da de Tre Folkeprincipper er, hvad Kina har brug for i dag, er vort parti rede til at kæmpe for deres fuldstændige virkeliggørelse«, og vi indrømmer den grundlæggende overensstemmelse mellem det kommunistiske minimumsprogram og de Tre Folkeprincippers politiske grundsætninger. Men hvilken slags Tre Folkeprincipper? De Tre Folkeprincipper, som de blev genfortolket af dr. Sun Yat-sen i manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres, og ingen andre. Jeg ville ønske, at de herrer ultrareaktionære ville tage et øjeblik fri fra det arbejde med at »begrænse kommunismen«, »nedbryde kommunismen« og »bekæmpe kommunismen«, som de med så stor begejstring hengiver sig til, og se dette manifest igennem. I manifestet sagde dr. Sun Yat-sen: »Her er den sande fortolkning af Kuomintang's Tre Folkeprincipper.« Det er derfor de eneste ægte tre Folkeprincipper, og alle andre er uægte. Den eneste »sande fortolkning« af de Tre Folkeprincipper er den, der indeholdes i manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres, og alle andre fortolkninger er falske. Det

må antages, at dette ikke er kommunistisk opspind, for mange Kuomintang-medlemmer og jeg personligt overværede manifestets vedtagelse.

Manifestet afgrænser de to epoker i de Tre Folkeprincippers historie. Før det tilhørte de den gamle kategori; de var den gamle borgerligt-demokratiske revolutions Tre Folkeprincipper i en halvkoloni, det gamle demokratis Tre Folkeprincipper, de gamle Tre Folkeprincipper.

Efter det faldt de ind under den nye kategori; de blev den nye borgerligt-demokratiske revolutions Tre Folkeprincipper i en halvkoloni, det Nye Demokratis Tre Folkeprincipper, de nye Tre Folkeprincipper. Disse og disse alene er den nye periodes revolutionære Tre Folkeprincipper.

Den nye periodes revolutionære Tre Folkeprincipper, det nye eller ægte Tre Folkeprincipper, legemliggør de Tre Store Politiske Retningslinjer, forbund med Rusland, samarbejde med det kommunistiske Parti og bistand til bønderne og arbejderne. Uden hver og én af disse Tre Store Politiske Retningslinjer bliver de Tre Folkeprincipper enten falske eller ufuldstændige i den nye periode.

For det første må de revolutionære, nye eller ægte Tre Folkeprincipper indbefatte forbund med Rusland. Som sagerne står i dag, er det aldeles klart, at medmindre der føres en politik for forbund med Rusland, med socialismens land, vil der uundgåeligt blive ført en politik for forbund med imperialismen, med de imperialistiske magter. Er det ikke nøjagtigt, hvad der skete efter 1927? Når først konflikten mellem den socialistiske Sovjetunion og de imperialistiske magter bliver skarpere, vil Kina være nødt til at stille sig enten på den ene side eller på den anden. Dette er en uundgåelig tendens. Er det muligt at undlade at hælde til nogen af siderne? Nej, det er en illusion. Hele verden vil blive slynget ind i den ene eller den anden af disse to fronter, og »neutralitet« vil da blot være et bedragerisk udtryk. Dette gælder i særlig grad Kina, der i sin kamp mod en imperialistisk magt, der er trængt dybt ind på dets territorium, ikke kan forestille sig en endelig sejr uden Sovjetunionens bistand. Hvis forbund med Rusland opgives til fordel for forbund med imperialismen, må ordet »revolutionære« fjernes fra de Tre Folkeprincipper, der da vil blive reaktionære. Der kan i sidste ende ikke tænkes »neutrale« Tre Folkeprincipper; de kan kun være enten revolutionære eller kontrarevolutionære. Ville det være mere heroisk at »kæmpe mod angreb fra begge sider«¹⁵, som Wang Ching-wei engang bemærkede, og at have en slags Tre Folkeprincipper, der tjener denne »kamp«? Desværre har selv dens opfinder Wang Ching-wei selv opgivet (eller »pakket væk«) denne slags Tre Folkeprincipper, for han er gået ind for de Tre Folkeprincipper for forbund med imperialismen. Hvis det argument bruges, at der er forskel på den vestlige og den østlige imperialisme, og at man til forskel fra Wang Ching-wei, der har allieret sig med den østlige imperialisme, bør alliere sig med nogle af de vestlige imperialister for at marchere mod øst og angribe, ville en sådan optræden da ikke være ganske revolutionær? Sagen er imidlertid den, at hvad enten man

kan lide det eller ej, er de vestlige imperialister besluttede på at bekæmpe Sovjetunionen og kommunismen, og hvis man allierer sig med dem, vil de bede en marchere mod nord og angribe, og der bliver ikke noget ud af ens revolution. Alle disse omstændigheder gør det væsentligt for de revolutionære, nye og ægte Tre Folkeprincipper at indbefatte forbund med Rusland og under ingen omstændigheder forbund med imperialismen mod Rusland.

For det andet må de revolutionære, nye og ægte Tre Folkeprincipper indbefatte samarbejde med det kommunistiske parti. Enten samarbejder man med det kommunistiske parti, eller også bekæmper man det. Opposition mod kommunismen er de japanske imperialisters og Wang Ching-weis politik, og hvis det er det, man ønsker, udmærket, så vil de indbyde en til at tilslutte sig deres Antikommunistiske Selskab. Men ville det ikke i betænkelig grad se ud, som om man blev forræder? Man kan sige: »Jeg følger ikke Japan, men et andet land.« Det er simpelt hen latterligt. Uanset hvem man følger, bliver man forræder i det øjeblik, man bekæmper det kommunistiske parti, fordi man ikke længere kan gøre modstand mod Japan. Hvis man siger: »Jeg vil bekæmpe det kommunistiske parti selvstændigt«, er det det rene vrøvl. Hvordan kan »helte« i en koloni eller halvkoloni klare et kontrarevolutionært arbejde af denne størrelsesorden uden at være afhængige af imperialismens styrke? I ti lange år var praktisk taget alle de imperialistiske kræfter i verden indrulleret mod det kommunistiske parti, men forgæves. Hvordan kan man pludseligt bekæmpe det »selvstændigt«? Vi hører, at nogle mennesker uden for grænseområdet nu siger: »At bekæmpe det kommunistiske parti er godt, men det vil aldrig lykkes.« Hvis denne bemærkning ikke blot er et rygte, er den kun halvt forkert, for hvad »godt« er der i at bekæmpe det kommunistiske parti? Men den anden halvdel er rigtig, det vil med sikkerhed »aldrig lykkes«. I det grundlæggende ligger årsagen hertil ikke hos kommunisterne, men hos det brede folk, der holder af det kommunistiske parti og ikke holder af at »bekæmpe« det. Hvis man bekæmper det kommunistiske parti på et kritisk tidspunkt, hvor vor nationale fjende er ved at trænge dybt ind på vort territorium, vil folket være ude efter ens skalp; det vil givetvis ikke vise én nåde. Så meget er sikkert, at enhver, der ønsker at bekæmpe det kommunistiske parti, må være beredt på at blive malet til støv. Hvis man ikke er ivrig efter at blive malet til støv, må man bestemt hellere lade denne bekæmpelse falde. Dette er vort oprigtige råd til alle de antikommunistiske »helte«. Det er således så klart, som det kan være, at de Tre Folkeprincipper af i dag må indbefatte samarbejde med det kommunistiske parti, ellers vil disse principper gå til grunde. Det er et spørgsmål om liv eller død for de Tre Folkeprincipper. Under samarbejdet med det kommunistiske parti vil de overleve; under bekæmpelse af det kommunistiske parti vil de gå til grunde. Kan nogen føre bevis for det modsatte?

For det tredje må de revolutionære, nye og ægte Tre Folkeprincipper indbefatte politikken for bistand til bønderne og arbejderne. Forkastelse af

denne politik, undladelse af helhjertet at bistå bønderne og arbejderne eller undladelse af at gennemføre påbudet i dr. Sun Yat-sens testamente om at »rejse folkets masser« svarer til at berede vejen til revolutionens nederlag og ens eget nederlag i tilgift. Stalin har sagt, at »i det væsentlige er det nationale spørgsmål et bondespørgsmål«. ¹⁶ Dette betyder, at den kinesiske revolution i det væsentlige er en bonderevolution, og at den modstand mod Japan, der nu foregår, i det væsentlige er en bondemodstand. I det væsentlige betyder det Nye Demokratis politik at give bønderne deres ret. De nye og ægte Tre Folkeprincipper er i det væsentlige en bonderevolutions principper. I det væsentlige betyder massekultur at højne bøndernes kulturelle niveau. Den anti-japanske krig er i det væsentlige en bondekrig. Vi lever nu i en tid, hvor »princippet om at gå op i bjergene« ¹⁷ gælder; møder, arbejde, kurser, avisudgivelse, skrivning af bøger, teateropførelser – alting gøres oppe i bjergene, og alting i det væsentlige for bøndernes skyld. Og i det væsentlige er det bønderne, der fremskaffer alt det, der holder modstanden mod Japan oppe og holder os i gang. Med »det væsentlige« mener vi grundlæggende, idet vi ikke ser bort fra de andre befolkningslag, som Stalin selv har forklaret det. Som enhver skoledreng ved, er 80% af Kinas befolkning bønder. Således bliver bondeproblemet det grundlæggende problem i den kinesiske revolution, og bøndernes styrke er den kinesiske revolutions hovedstyrke. I den kinesiske befolkning er arbejderne i talmæssig henseende nummer to efter bønderne. Der findes flere millioner industriarbejdere i Kina og flere dusin millioner håndværkere og landarbejdere. Kina kan ikke leve uden sine arbejdere i de forskellige industrier, fordi de er producenterne i økonomiens industrielle sektor. Og revolutionen kan ikke krones med held uden den moderne industriarbejderklasse, fordi den er den kinesiske revolutions leder og er den mest revolutionære klasse. Under disse omstændigheder må de revolutionære, nye og ægte Tre Folkeprincipper indbefatte politikken for bistand til bønderne og arbejderne. Enhver anden art Tre Folkeprincipper, der mangler denne politik, ikke giver bønderne og arbejderne helhjertet bistand eller ikke gennemfører påbudet om at »rejse folkets masser«, vil med sikkerhed gå til grunde.

Det er således klart, at der ikke findes nogen fremtid for nogle Tre Folkeprincipper, der afviger fra de Tre Store Politiske Retningslinjer, forbund med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og bistand til bønderne og arbejderne. Enhver samvittighedsfuld tilhænger af de Tre Folkeprincipper må alvorligt overveje dette punkt.

De tre Folkeprincipper med de Tre Store Politiske Retningslinjer – med andre ord de revolutionære, nye og ægte Tre Folkeprincipper – er det Nye Demokratis Tre Folkeprincipper, en udvikling af de gamle Tre Folkeprincipper, et stort bidrag fra dr. Sun Yat-sens side og et produkt af den æra, i hvilken den kinesiske revolution er blevet en del af den socialistiske verdensrevolution. Det er kun disse Tre Folkeprincipper, som Kinas kommunistiske

Parti betragter som, »hvad Kina har brug for i dag«, og for hvis »fuldstændige virkeliggørelse« det erklærer sig forpligtet til »at kæmpe«. Det er de eneste Tre Folkeprincipper, der er i grundlæggende overensstemmelse med det kommunistiske Partis politiske program for den demokratiske revolutions etape, nemlig med dets minimumsprogram.

Hvad de gamle Tre Folkeprincipper angår, var de et produkt af den kinesiske revolutions gamle periode. Rusland var dengang en imperialistisk magt, og naturligvis kunne der ikke findes nogen politik for forbund med det; der eksisterede på det tidspunkt intet kommunistisk parti i vort land, og naturligvis kunne der ikke findes nogen politik for samarbejde med det; arbejdernes og bøndernes bevægelse havde endnu ikke afsløret sin fulde politiske betydning og vakt folks opmærksomhed, og naturligvis kunne der ikke findes nogen politik for forbund med dem. Derfor tilhørte de Tre Folkeprincipper fra perioden før Kuomintang's reorganisering i 1924 den gamle kategori, og de blev forældede. Kuomintang kunne ikke have haft fremgang, hvis ikke det havde udviklet dem til de nye Tre Folkeprincipper. I sin visdom så dr. Sun Yat-sen dette, sikrede Sovjetunionens og Kinas kommunistiske Partis hjælp og genfortolkede de Tre Folkeprincipper for at give dem nye karakteristika, der passede til tiden; som resultat heraf dannedes en enhedsfront mellem de Tre Folkeprincipper og kommunismen, Kuomintang-kommunistisk samarbejde blev oprettet for første gang, folkets sympati i hele landet blev vundet, og revolutionen 1924-27 blev iværksat.

De gamle Tre Folkeprincipper var revolutionære i den gamle periode og genspejlede dens historiske træk. Men hvis det gamle gentages i den nye periode, efter at de nye Tre Folkeprincipper er blevet slået fast, eller hvis forbundet med Rusland bekæmpes, efter at den socialistiske stat er blevet oprettet, eller hvis samarbejdet med det kommunistiske parti bekæmpes, efter at det kommunistiske parti er blevet skabt, eller hvis politikken for bistand til bønderne og arbejderne bekæmpes, efter at de er vågnet op og har demonstreret deres politiske styrke, så er det reaktionært og viser uvidenhed om tiden. Reaktionsperioden efter 1927 var resultatet af en sådan uvidenhed. Det gamle ordsprog siger: »Den, der forstår tidens tegn, er en stor mand.« Jeg håber, at tilhængerne af de Tre Folkeprincipper i dag vil have dette for øje.

Hvis de Tre Folkeprincipper skulle falde ind under den gamle kategori, så ville de intet grundlæggende have til fælles med det kommunistiske minimumsprogram, fordi de ville høre fortiden til og være forældede. Enhver art Tre Folkeprincipper, der vender sig imod Rusland, det kommunistiske parti eller bønderne og arbejderne er afgjort reaktionære; ikke blot har de absolut intet til fælles med det kommunistiske minimumsprogram, men er kommunismens fjende, og der er overhovedet intet fælles grundlag. Også dette bør tilhængerne af de Tre Folkeprincipper omhyggeligt overveje.

I alle tilfælde vil folk med samvittighed aldrig svigte de nye Tre Folkeprincipper, før den opgave at bekæmpe imperialismen og feudalismen i det

grundlæggende er opfyldt. De eneste, der gør det, er folk som Wang Ching-wei. Uanset med hvor stor energi de arbejder for deres falske Tre Folkeprincipper, der vender sig imod Rusland, det kommunistiske parti og bønderne og arbejderne, vil der med sikkerhed ingen mangel være på folk med samvittighed og retfærdighedssans, der vil fortsætte med at støtte dr. Sun Yat-sens ægte Tre Folkeprincipper. Mange tilhængere af de ægte Tre Folkeprincipper fortsatte kampen for den kinesiske revolution endog efter reaktionen i 1927, og deres antal vil utvivlsomt vokse til titusinder og atter titusinder, nu hvor den nationale fjende er trængt dybt ind på vort territorium. Vi kommunister vil altid fastholde det langsigtede samarbejde med alle de sande tilhængere af de Tre Folkeprincipper og , mens vi afviser forræderne og kommunismens svorne fjender, vil vi aldrig svigte nogen af vore venner.

XI. DET NYE DEMOKRATIS KULTUR

I det foregående har vi forklaret de historiske karakteristika ved kinesisk politik i den nye periode og spørgsmålet om den ny-demokratiske republik. Vi kan nu gå videre til spørgsmålet om kulturen.

En given kultur er den ideologiske genspejling af et givet samfunds politik og økonomi. Der findes i Kina en imperialistisk kultur, der er en genspejling af imperialismens herredømme, eller delvise herredømme, på det politiske og det økonomiske område. Denne kultur opelskes ikke blot af de kulturelle organisationer, der direkte drives af imperialisterne i Kina, men af et antal kinesere, der har mistet al følelse af skam. Under denne kategori falder al kultur, der legemliggør en slaveideologi. Kina har også en halvfeudal kultur, der genspejler dets halvfeudale politik og økonomi, og hvis eksponenter omfatter alle dem, der går ind for dyrkelse af Confucius, studiet af den confucianske kanon, den gamle moralkodeks og de gamle ideer i modsætning til den nye kultur og de nye ideer. Imperialistisk kultur og halvfeudal kultur er hengivne brødre og har dannet en reaktionær kulturel alliance mod Kinas nye kultur. Denne art reaktionær kultur tjener imperialisterne og den feudale klasse og må fejes bort. Medmindre den fejes bort, kan ingen ny kultur af nogen art opbygges. Der findes ingen opbygning uden ødelæggelse, ingen strøm uden opdæmning og ingen bevægelse uden hvile; de to befinder sig i en kamp på liv og død.

Hvad den nye kultur angår, er den den ideologiske genspejling af den nye politik og den nye økonomi, som den har sat sig for at tjene.

Som vi allerede har erklæret i afsnit III, har det kinesiske samfund gradvis ændret karakter siden fremkomsten af en kapitalistisk økonomi i Kina; det er ikke længere et udelukkende feudalt, men et halvfeudalt samfund, skønt den feudale økonomi stadig er fremherskende. Sammenlignet med den feudale økonomi er denne kapitalistiske økonomi en ny økonomi. Borgerskabets,

småborgerskabets og proletariatets politiske kræfter er de nye politiske kræfter, der er dukket op og er vokset samtidig med denne nye kapitalistiske økonomi. Og den nye kultur genspejler disse nye økonomiske og politiske kræfter på ideologiens område og tjener dem. Uden den kapitalistiske økonomi, uden borgerskabet, småborgerskabet og proletariatet og uden disse klassers politiske kræfter kunne den nye ideologi eller den nye kultur ikke være dukket op.

Disse nye politiske, økonomiske og kulturelle kræfter er alle revolutionære kræfter, der står i modsætningsforhold til den gamle politik, den gamle økonomi og den gamle kultur. Det gamle består af to dele, hvor den ene er Kinas egen halvfeudale politik, økonomi og kultur, og den anden imperialismens politik, økonomi og kultur, og hvor sidstnævnte står i spidsen for alliancen. Begge er dårlige og bør ødelægges fuldstændigt. Kampen mellem det nye og det gamle i det kinesiske samfund er en kamp mellem folkets nye kræfter (de forskellige revolutionære klasser) og imperialismens og den feudale klasses gamle kræfter. Det er en kamp mellem revolution og kontrarevolution. Denne kamp har varet i fulde hundrede år, hvis den dateres fra opiumskrigen, og næsten tredive år, hvis den dateres fra revolutionen af 1911.

Men som allerede antydnet kan revolutioner også klassificeres i gamle og nye, og hvad der er nyt i én historisk periode, bliver gammelt i en anden. Kinas borgerligt-demokratiske revolutions århundrede kan inddeles i to hovedetaper, en første etape på firs år og en anden på tyve år. Hver af dem har sine grundlæggende historiske karakteristika: Kinas borgerligt-demokratiske revolution i de første firs år tilhører den gamle kategori, mens den i de sidste tyve år på grund af ændringen i den internationale og hjemlige politiske situation tilhører den nye kategori. Gammelt demokrati er det karakteristiske ved de første firs år. Nyt Demokrati er det karakteristiske ved de sidste tyve. Denne skelnen gælder med hensyn til kultur såvel som med hensyn til politik.

Hvordan manifesterer den sig på kulturens område? Vi vil forklare dette i det følgende.

XII. DEN KINESISKE KULTURREVOLUTIONS HISTORISKE KARAKTERISTIKA

På den kulturelle eller ideologiske front udgør de to perioder før og efter 4. maj-bevægelsen to klart adskilte historiske perioder.

Før 4. maj-bevægelsen var kampen på Kinas kulturfront en kamp mellem borgerskabets nye kultur og den feudale klasses gamle kultur. Kampene mellem det moderne skolesystem og det kejserlige eksamenssystem,¹⁸ mellem den nye lærdom og den gamle lærdom, og mellem vestlig lærdom og kinesisk lærdom havde alle denne karakter. De såkaldte moderne skoler eller den nye lærdom eller vestlige lærdom på den tid koncentrede sig hovedsagelig (vi siger

hovedsagelig, fordi der til dels endnu var skadelige levn af kinesisk feudalisme) om naturvidenskaberne og borgerlige samfunds- og politiske teorier, som borgerskabets repræsentanter havde brug for. På det tidspunkt spillede den nye lærdoms ideologi en revolutionær rolle i bekæmpelsen af den kinesiske feudale ideologi, og den tjente den gamle periodes borgerligt-demokratiske revolution. Da det kinesiske borgerskab manglede styrke, og da verden allerede var trådt ind i imperialismens æra, var denne borgerlige ideologi imidlertid kun i stand til at holde nogle få omgange, og den blev slået tilbage af den reaktionære alliance mellem den fremmede imperialismes slavebindende ideologi og den kinesiske feudalismes »tilbage til de gamle«-ideologi; så snart denne reaktionære ideologiske alliance begyndte en mindre modoffensiv, sænkede den såkaldte nye lærdom sin fane, satte sordinen på og tiltrådte tilbagetoget, idet den bevarede sine ydre former, men mistede sin sjæl. Den gamle borgerligt-demokratiske kultur blev udmarvet og forfaldt i imperialismens æra, og dens nederlag var uundgåeligt.

Men siden 4. maj-bevægelsen har sagerne stillet sig anderledes. En splinterne kulturel kraft blev skabt i Kina, nemlig den kommunistiske kultur og ideologi ledet af de kinesiske kommunister, eller den kommunistiske verdensanskuelse og teori om den sociale revolution. 4. maj-bevægelsen fandt sted i 1919, og i 1921 kom grundlæggelsen af Kinas kommunistiske Parti og den virkelige begyndelse til Kinas arbejderbevægelse – i kølvandet på den 1. verdenskrig og oktoberrevolutionen, dvs. på et tidspunkt, hvor det nationale problem og verdens koloniale revolutionære bevægelser undergik en forandring, og forbindelsen mellem den kinesiske revolution og verdensrevolutionen blev helt tydelig. Den nye politiske kraft, proletariatet, og det kommunistiske parti trådte ind på den kinesiske politiske arena, og som resultat heraf iværksatte den nye kulturelle kraft heroiske angreb på imperialistisk kultur og feudal kultur, i ny uniform og med nye våben, og idet den mønstrede alle mulige forbundsfæller og bragte sine rækker i kampopstilling. Denne nye kraft er gået frem med stormskridt inden for samfundsvidenskaberne og inden for humaniora, det være sig filosofi, økonomi, politisk videnskab, militærvidenskab, historie, litteratur eller kunst (indbefattet teatret, filmen, musikken, billedhuggerkunsten og maleriet). I de sidste tyve år er der, hvor som helst denne nye kulturelle kraft rettede sit angreb, sket en stor revolution både i ideologisk indhold og i formen (f.eks. skriftsproget). Dens indflydelse har været så stor og dens virkning så magtfuld, at den er uovervindelig, hvor den end kommer. Det antal mennesker, den har skaret bag sig, har intet sidestykke i kinesisk historie. Lu Hsun var den største og den modigste bannerfører for denne nye kulturelle kraft. Øverstkommanderende over Kinas kulturrevolution som han var, var han ikke blot en stor litterat, men en stor tænker og revolutionær. Lu Hsun var en mand af ubøjelig integritet, fri for al smiger eller underdanighed; denne kvalitet er uvurderlig blandt koloniale og halvkoloniale folk. Lu Hsun repræsenterede nationens store flertal, og han gennem-

brød og stormede fjendens fæstning; på den kulturelle front var han den tapreste og mest korrekte, den fasteste, den mest loyale og den mest brændende nationalhelt, en helt uden sidestykke i vor historie. Den vej, han gik, var netop Kinas nye nationale kulturs vej.

Forud for 4. maj-bevægelsen var Kinas nye kultur en kultur af den gammel-demokratiske slags og en del af verdensborgerskabets kapitalistiske kulturrevolution. Siden 4. maj-bevægelsen er den blevet ny-demokratisk og en del af verdensproletariatets socialistiske kulturrevolution.

Forud for 4. maj-bevægelsen blev Kinas nye kulturelle bevægelse, dets kulturrevolution, ledet af borgerskabet, der endnu havde en ledende rolle at spille. Efter 4. maj-bevægelsen blev dets kultur og ideologi endnu mere tilbagestående end dets politik, og de var ude af stand til at spille nogen ledende rolle; i det højeste kunne de i et vist omfang tjene som en forbunds-fælle i revolutionære perioder, mens ansvaret for at lede forbundet uundgåeligt hvilede på den proletariske kultur og ideologi. Dette er en ubestridelig kendsgerning.

Den ny-demokratiske kultur er de brede massers antiimperialistiske og antifeudale kultur; i dag er den den anti-japanske enhedsfronts kultur. Denne kultur kan kun ledes af proletariatets kultur og ideologi, af kommunismens ideologi, og ikke af nogen anden klasses kultur og ideologi. Kort sagt, ny-demokratisk kultur er de brede massers proletarisk ledede, antiimperialistiske og antifeudale kultur.

XIII. DE FIRE PERIODER

En kulturrevolution er den ideologiske genspejling af den politiske og økonomiske revolution og står i dens tjenste. I Kina er der en enhedsfront i den kulturelle såvel som i den politiske revolution.

Enhedsfrontens historie i kulturrevolutionen i de sidste 20 år kan inddeles i fire perioder. Den første dækker de to år fra 1919 til 1921, den anden de seks år fra 1921 til 1927, den tredje de ti år fra 1927 til 1937 og den fjerde de tre år fra 1937 til i dag.

Den første periode gik fra 4. maj-bevægelsen i 1919 til grundlæggelsen af Kinas kommunistiske Parti i 1921. 4. maj-bevægelsen var dens vigtigste milepæl.

4. maj-bevægelsen var en antiimperialistisk såvel som en antifeudal bevægelse. Dens fremragende historiske betydning ses i et træk, der ikke fandtes ved revolutionen af 1911, nemlig dens tilbundsgående og kompromisløse modstand mod imperialismen såvel som mod feudalismen. 4. maj-bevægelsen havde denne kvalitet, fordi kapitalismen havde udviklet sig et skridt videre i Kina, og fordi der var opstået nye håb om den kinesiske nations befrielse, da Kinas revolutionære intellektuelle så tre store imperialistiske magters, Ruslands, Tysklands og Østrig-Ungarns sammenbrud og svækkelsen af to andre,

Storbritannien og Frankrig, mens det russiske proletariat havde oprettet en socialistisk stat, og det tyske, ungarske og italienske proletariat havde rejst sig i revolution. 4. maj-bevægelsen blev kaldt frem af verdensrevolutionen, af den russiske revolution og af Lenin. Den var en del af den proletariske verdensrevolution på det tidspunkt. Skønt det kommunistiske parti endnu ikke var blevet skabt, var der allerede et stort antal intellektuelle, der bifaldt den russiske revolution og havde brudstykker af kommunistisk ideologi. I begyndelsen var 4. maj-bevægelsen en enhedsfrontens revolutionære bevægelse mellem tre dele af folket – kommunistiske intellektuelle, revolutionære småborgerlige intellektuelle og borgerlige intellektuelle (hvor sidstnævnte udgjorde bevægelsens højrefløj). Dens mangel var, at den var begrænset til de intellektuelle, og at arbejderne og bønderne ikke sluttede sig til den. Men så snart den udviklede sig til 3. juni-bevægelsen¹⁹, sluttede ikke blot de intellektuelle, men proletariatets, småborgerskabets og borgerskabets masse sig til den, og den blev en landsomfattende revolutionær bevægelse. Den kulturrevolution, som 4. maj-bevægelsen indvarslede, var kompromisløs i sin modstand mod den feudale kultur; der havde aldrig været en så stor og tilbundsgående kulturrevolution siden den kinesiske histories morgengry. Med dagens to store faner »Ned med den gamle etik og op med den nye! og »Ned med den gamle litteratur og op med den nye!«, højt hævede havde kulturrevolutionen æren af store resultater. På dette tidspunkt var det endnu ikke muligt for denne kulturelle bevægelse at blive vidt udbredt blandt arbejderne og bønderne. Parolen »Litteratur for det brede folk« blev fremsat, men i virkeligheden kunne det »brede folk« på det tidspunkt kun henvise til de småborgerlige og borgerlige intellektuelle i byerne, det vil sige byernes intellektuelle. I henseende til både ideologi og spørgsmålet om kadrer banede 4. maj-bevægelsen vejen for Kinas kommunistiske Partis grundlæggelse i 1921 og for 30. maj-bevægelsen i 1925 og den Nordlige Ekspedition. De borgerlige intellektuelle, der udgjorde 4. maj-bevægelsens højrefløj, gik for det meste på kompromis med fjenden i den anden periode og gik over på reaktionens side.

I den anden periode, hvis milepæle er Kinas kommunistiske Partis grundlæggelse, 30. maj-bevægelsen og den Nordlige Ekspedition, blev den enhedsfront mellem de tre klasser, der var dannet i 4. maj-bevægelsen, fortsat og udvidet, bønderne blev draget med ind i den, og en politisk enhedsfront mellem alle disse klasser, det første tilfælde af samarbejde mellem Kuomintang og kommunisterne, blev oprettet. Dr. Sun Yat-sen var en stor mand, ikke blot fordi han ledede den store revolution af 1911 (selv om den kun var en demokratisk revolution af den gamle periode), men også fordi han ved »at tilpasse sig tendenserne i verden og imødekomme massernes behov« havde evne til at fremlægge de revolutionære Tre Store Politiske Retningslinjer, forbund med Rusland, samarbejde med det kommunistiske parti og bistand til bønderne og arbejderne, give ny mening til de Tre Folkeprincipper og således skabe de nye Tre Folkeprincipper med deres Tre Store Politiske

Retningslinjer. Tidligere havde de Tre Folkeprincipper øvet ringe indflydelse på skoleverdenen og den akademiske verden og blandt ungdommen, fordi de ikke havde rejst problemerne om modstand mod imperialismen eller mod det feudale samfundssystem og den feudale kultur og ideologi. Det var de gamle Tre Folkeprincipper, som folk betragtede som den veltjente fane hos en gruppe mænd, der havde sat sig for at gribe magten, med andre ord at sikre sig officielle stillinger, en fane, der blev brugt udelukkende til politisk manøvreren. Så kom de nye Tre Folkeprincipper med deres Tre Store Politiske Retningslinjer. Samarbejdet mellem Kuomintang og det kommunistiske parti og den fælles indsats fra de revolutionære medlemmer af de to partier udbredte de nye Tre Folkeprincipper over hele Kina, til en del af skoleverdenen og den akademiske verden og de brede masser af studenterungdommen. Dette skyldtes udelukkende den kendsgerning, at de oprindelige Tre Folkeprincipper havde udviklet sig til de antiimperialistiske, antif feudale og nydemokratiske Tre Folkeprincipper med deres tre Store Politiske Retningslinjer. Uden denne udvikling ville det have været umuligt at udbrede de Tre Folkeprincippers ideer.

I denne periode blev de revolutionære Tre Folkeprincipper det politiske grundlag for enhedsfronten mellem Kuomintang og det kommunistiske parti og mellem alle de revolutionære klasser, og eftersom »kommunismen er de Tre Folkeprincippers gode ven«, blev der dannet en enhedsfront mellem de to. Udtrykt i samfundsklasser var det en enhedsfront mellem proletariatet, bønderne, byernes småborgerskab og borgerskabet. Idet de brugte det kommunistiske *Ugentlig Vejleder* og Kuomintangs *Republikanske Dagens Nyheder* i Shanghai og andre aviser i forskellige områder som deres operationsbaser, gjorde de to partier sig i fællesskab til talsmænd for antiimperialisme, bekæmpede de i fællesskab feudal skoleundervisning baseret på dyrkelsen af Confucius og på studiet af den confucianske kanon og bekæmpede i fællesskab feudal litteratur og det klassiske sprog og gjorde propaganda for den nye litteratur og det nye daglig-skriftsprog med et antiimperialistisk og antif feudalt indhold. Under krigen i Kwangtung og under den Nordlige Ekspedition reformerede de Kinas væbnede styrker ved at indpode dem antiimperialistiske og antif feudale ideer. Parolerne »Ned med korrupte embedsmænd« og »Ned med de lokale tyranner og den despotiske lavadel«, blev rejst blandt bøndernes millioner, og store revolutionære bondekampe blev rejst. Takket være alt dette og takket være bistanden fra Sovjetunionen var den Nordlige Ekspedition sejrrig. Men aldrig så snart var storborgerskabet kommet til magten, før det gjorde ende på denne revolution og således skabte en helt ny politisk situation.

Den tredje periode var den nye revolutionære periode 1927-37. Da der var sket en ændring inden for den revolutionære lejr henimod slutningen af den anden periode, idet storborgerskabet var gået over til de imperialistiske og feudale kræfters kontrarevolutionære lejr, og det nationale borgerskab

optrådte som halehæng til det, var kun tre af de fire klasser, der tidligere stod i den revolutionære lejr, tilbage, dvs. proletariatet, bønderne og de andre dele af småborgerskabet (herunder de revolutionære intellektuelle), og følgelig trådte den kinesiske revolution uundgåeligt ind i en ny periode, hvor Kinas kommunistiske Parti alene gav masserne lederskab. Denne periode var en periode med kontrarevolutionære kampagner for »omringning og undertrykkelse« på den ene side og revolutionens uddybning på den anden. Der var to slags kontrarevolutionære kampagner for »omringning og undertrykkelse«, den militære og den kulturelle. Revolutionens uddybning var af to slags; både bonde- og kulturrevolutionen blev uddybet. På imperialisternes tilskyndelse blev de kontrarevolutionære kræfter i hele landet og i hele verden mobiliseret til begge slags kampagner for »omringning og undertrykkelse«, der varede ikke mindre end ti år og var uden sidestykke i deres hensynsløshed; hundredtusinder af kommunister og unge studenter blev nedslagtet, og millioner af arbejdere og bønder led under grusom forfølgelse. De folk, der var ansvarlige for alt dette, nærrede tilsyneladende ingen tvivl om, at kommunismen og det kommunistiske parti kunne »udslettes én gang for alle«. Resultatet var imidlertid et andet; begge slags »omringnings- og undertrykkelses«-kampagner slog ynkeligt fejl. Den militære kampagne resulterede i den Røde Hærs march mod nord for at yde modstand mod japanerne, og den kulturelle kampagne resulterede i udbruddet af den revolutionære ungdoms 9. december-bevægelse i 1935. Og det fælles resultat af dem begge var folkets opvågnen i hele landet. Dette var tre positive resultater. Det mest forbløffende af det hele var, at Kuomintang's kulturelle »omringnings- og undertrykkelses«-kampagne slog fuldstændig fejl også i Kuomintang-områderne, skønt det kommunistiske parti befandt sig i en aldeles forsvarsløs stilling i alle de kulturelle og skolemæssige institutioner dér. Hvorfor skete dette? Giver det ikke stof til langvarig og dyb eftertanke? Det var midt under sådanne kampagner for »omringning og undertrykkelse«, at Lu Hsun, der troede på kommunismen, blev giganten i Kinas kulturrevolution.

Det negative resultat af de kontrarevolutionære kampagner for »omringning og undertrykkelse« var den japanske imperialismes invasion af vort land. Dette er hovedårsagen til, at folket i hele landet den dag i dag stadig bittert afskyr de ti år med antikommunisme.

I denne periodes kampe håndhævede den revolutionære side med fasthed folkets antiimperialistiske og antifeudale Nye Demokrati og dets nye Tre Folkeprincipper, mens den kontrarevolutionære side, under imperialismens ledelse, gennemtvang godsejerklassens og storborgerskabets despotiske koalitionsregime. Dette despotiske regime slagtede dr. Sun Yat-sens Tre Store Politiske Retningslinjer og hans nye Tre Folkeprincipper både politisk og kulturelt med katastrofale konsekvenser for den kinesiske nation.

Den fjerde periode er den nuværende anti-japanske krigs periode. Den kinesiske revolution følger sin siksak-kurs og er igen nået til en enhedsfront

mellem de fire klasser; men enhedsfrontens omfang er nu langt bredere, fordi dens øvre lag omfatter mange medlemmer af de herskende klasser, dens mellemste lag omfatter det nationale borgerskab og småborgerskabet, og dens laveste lag omfatter hele proletariatet, således at nationens forskellige klasser og lag er blevet medlemmer af det forbund, der beslutsomt gør modstand mod den japanske imperialisme. Denne periodes første etape varede indtil Wuhans fald. I denne etape var der på alle områder en levende atmosfære i landet; politisk var der en tendens i retning af demokrati, og kulturelt var der ret udbredt aktivitet. Med Wuhans fald begyndte den anden etape, i løbet af hvilken den politiske situation er undergået mange forandringer, idet én del af storborgerskabet har kapituleret over for fjenden, og en anden ønsker en hurtig afslutning på modstandskrigen. I den kulturelle sfære er denne situation blevet genspejlet i Yeh Chings,²⁰ Chang Chun-mais og andres reaktionære aktivitet og i undertrykkelsen af tale- og pressefriheden.

For at overvinde denne krise er en beslutsom kamp nødvendig mod alle ideer, der vender sig imod modstand, enhed og fremskridt, og medmindre disse reaktionære ideer bliver knust, vil der intet håb være om sejr. Hvordan vil denne kamp ende? Dette er det store spørgsmål i folkets sind i hele landet. Ud fra den hjemlige og internationale situation at dømme vil det kinesiske folk uvægerligt vinde, hvor talrige hindringerne på modstandens vej end kan være. De fremskridt, der er gjort i de tyve år siden 4. maj-bevægelsen, overstiger ikke blot fremskridtene i de foregående firs år, men er faktisk større end fremskridtet i den kinesiske histories tusinder af år. Kan vi ikke forestille os, hvilke yderligere fremskridt Kina vil gøre i løbet af endnu tyve år? Den tøjlesløse vold fra alle mørkets kræfter, hjemlige såvel som udenlandske, har ført ulykke over vor nation; men selve denne vold viser, at mens mørkets kræfter stadig har nogen styrke tilbage, befinder de sig allerede i deres dødskrampe, og at folket gradvis nærmer sig sejr. Dette gælder for Kina, for hele Østen og for hele verden.

XIV. NOGLE FORKERTE IDEER OM KULTURENS NATUR

Alt nyt kommer fra en hård og bitter kamps smedie. Dette gælder også den nye kultur, der har fulgt en siksak-kurs i de sidste tyve år, hvorunder både det gode og det dårlige blev prøvet og vejret i kamp.

De borgerlige forstokkede tager lige så håbløst fejl i spørgsmålet om kulturen som i spørgsmålet om den politiske magt. De forstår hverken de historiske karakteristika ved denne nye periode i Kina eller anerkender massernes ny-demokratiske kultur. Deres udgangspunkt er borgerligt despoti, der i kulturen bliver borgerskabets kulturelle despoti. Det ser ud til, at en del (og jeg henviser kun til en del) uddannede mennesker fra den såkaldt

europæisk-amerikanske skole²¹, der i virkeligheden støttede Kuomintang-regeringens tidligere »kommunist-undertrykkelser«-kampagne på den kulturelle front, nu støtter dens politik for at »begrænse« og »nedbryde« det kommunistiske parti. De ønsker ikke, at arbejderne og bønderne politisk eller kulturelt skal rejse hovedet. Dette borgerligt-forstokkede kulturdespoti vejleder ingen steder hen; som tilfældet er med det politiske despoti, mangler de hjemlige og internationale forudsætninger. Derfor må dette kulturelle despoti hellere blive »pakket væk« også.

Hvad vor nationale kulturs orientering angår, spiller kommunistisk ideologi den vejledende rolle, og vi bør arbejde hårdt både for at udbrede socialismen og kommunismen i hele arbejderklassen og for at opdrage bønderne og andre dele af folket i socialisme på passende måde og skridt for skridt.

På grund af proletariats lederskab indeholder det Nye Demokratiske politik, økonomi og kultur alle et element af socialisme, og på ingen måde blot et tilfældigt element, men et element med en afgørende rolle. Taget som helhed er den politiske, økonomiske og kulturelle situation imidlertid endnu nydemokratisk og ikke socialistisk. For den kinesiske revolution på sin nuværende etape er endnu ikke en socialistisk revolution for kapitalismens omstyrtelse, men en borgerligt-demokratisk revolution, idet dens centrale opgave hovedsagelig består i at bekæmpe udenlandsk imperialisme og hjemlig feudalisme. I den nationale kulturs sfære er det forkert at gå ud fra, at den eksisterende nationale kultur er eller bør være socialistisk i sin helhed. Det ville svare til at sammenblande udbredelsen af kommunistisk ideologi med gennemførelsen af et umiddelbart handlingsprogram og at sammenblande anvendelsen af det kommunistiske standpunkt og den kommunistiske metode ved undersøgelsen af problemer, gennemførelsen af forskning, behandlingen af arbejde og uddannelsen af kadre med den generelle politik for national undervisning og national kultur i den demokratiske etape af den kinesiske revolution. En national kultur med et socialistisk indhold vil nødvendigvis være genspejlingen af en socialistisk politik og en socialistisk økonomi. Der er socialistiske elementer i vor politik og i vor økonomi, og derfor genspejles disse socialistiske elementer i vor nationale kultur; men hvis vi tager vort samfund som helhed, har vi ingen socialistisk politik og socialistisk økonomi endnu, således at der ikke kan findes nogen helt socialistisk national kultur. Eftersom den nuværende kinesiske revolution er en del af den proletarisk-socialistiske verdensrevolution, er Kinas nye kultur i dag en del af den proletarisk-socialistiske nye verdenskultur, og den er dens store forbundsfælle. Mens denne del indeholder vitale elementer af socialistisk kultur, slutter den nationale kultur sig som helhed til den proletarisk-socialistiske nye verdenskulturs strøm ikke udelukkende som en socialistisk kultur, men som de brede massers antiimperialistiske og antifeudale ny-demokratiske kultur. Og eftersom den kinesiske revolution i dag ikke kan undvære proletarisk lederskab,

kan Kinas nye kultur ikke undvære den proletariske kulturs og ideologis, den kommunistiske ideologis lederskab. På den nuværende etape betyder et sådant lederskab imidlertid at lede folkets masser i en antiimperialistisk og antifeudal politisk og kulturel revolution, og derfor er indholdet i Kinas nye nationale kultur taget som helhed stadig ikke socialistisk, men nydemokratisk.

Det er hævet over enhver tvivl, at tiden nu er inde til at udbrede kommunistiske ideer i videre omfang og at lægge mere energi i studiet af marxismen-leninismen, da vi ellers ikke blot vil være ude af stand til at lede den kinesiske revolution fremad til socialismens fremtidige etape, men også vil være ude af stand til at føre den nuværende demokratiske revolution til sejr. Vi må imidlertid holde udbredelsen af kommunistiske ideer og propaganda om det kommunistiske samfundssystem adskilt fra den praktiske virkeliggørelse af det ny-demokratiske handlingsprogram; vi må også holde den kommunistiske teori og metode til at undersøge problemer, gennemføre forskning, behandle arbejde og uddanne kadrer adskilt fra den ny-demokratiske linje for den nationale kultur som helhed. Det er uden tvivl uhensigtsmæssigt at blande de to sammen.

Det kan således ses, at indholdet i Kinas nye nationale kultur i den nuværende etape hverken er borgerskabets kulturelle despoti eller proletariats socialisme, men massernes antiimperialistiske og antifeudale Nye Demokrati under den proletarisk-socialistiske kulturs og ideologis ledelse.

XV. EN NATIONAL, VIDENSKABELIG OG MASSEKULTUR

Ny-demokratisk kultur er national. Den modsætter sig imperialistisk underkuelse og håndhæver den kinesiske nations værdighed og selvstændighed. Den tilhører vor egen nation og værner vore egne nationale karakteristika. Den forbinder sig med alle andre nationers socialistiske og ny-demokratiske kulturer, og de står i et sådant forhold til hinanden, at de kan opsuge noget fra hinanden og hjælpe hinanden med at udvikle sig, idet de tilsammen danner en ny verdenskultur; men som en revolutionær, national kultur kan den aldrig forbinde sig med nogen nations reaktionære, imperialistiske kultur. For at fremelske sin egen kultur må Kina assimilere en hel del udenlandsk progressiv kultur, hvilket tidligere ikke skete i tilstrækkeligt omfang. Vi bør assimilere hvad som helst, der er nyttigt for os i dag, ikke blot fra de socialistiske og ny-demokratiske kulturer af i dag, men også fra andre nationers tidligere kulturer, for eksempel fra de forskellige kapitalistiske landes kultur i oplysningstiden. Vi bør imidlertid ikke ukritisk sluge noget af dette udenlandske materiale, men må behandle det, som vi behandler vores mad – først tygge det, dernæst underkaste det mavens og tarmenes behandling med deres safter og sekreter og opdele det i næring, der skal opsuges, og spildstoffer, der skal

forkastes – før den kan give os næring. At gøre sig til talsmand for »masseindførelse af vestlig kultur«²² er forkert. Kina har lidt en hel del under den mekaniske opsugning af udenlandsk materiale. Ved anvendelse af marxismen på Kina må de kinesiske kommunister på lignende måde fuldt ud og på passende måde forbinde marxismens universelle sandhed med den kinesiske revolutions konkrete praksis, eller med andre ord, marxismens universelle sandhed må kombineres med specifikke nationale karakteristika og antage en bestemt national form, hvis den skal være nyttig, og den kan under ingen omstændigheder anvendes subjektivt blot som en formel. Marxister, der gør formler til en fetich, leger simpelt hen med marxismen og den kinesiske revolution, og der er ikke plads til dem i den kinesiske revolutions rækker. Kinesisk kultur bør have sin egen form, sin egen nationale form. National i form og ny-demokratisk i indhold – således er vor nye kultur i dag.

Ny-demokratisk kultur er videnskabelig. Da den står i modsætning til alle feudale og overtroiske ideer, går den ind for at søge sandheden ud fra kendsgerninger, for objektiv sandhed og for enhed mellem teori og praksis. På dette punkt eksisterer muligheden for en enhedsfront mod imperialismen, feudalisme og overtro mellem det kinesiske proletariats videnskabelige tankegang og de kinesiske borgerlige materialister og naturvidenskabsmænd, der er progressive; men i intet tilfælde er der mulighed for en enhedsfront med nogen reaktionær idealisme. På den politiske aktivitets område kan kommunister danne en antiimperialistisk og antifeudal enhedsfront med nogle idealister og endog religiøse mennesker, men vi kan aldrig godkende deres idealisme eller religiøse doktriner. En strålende gammel kultur blev skabt i løbet af det kinesiske feudale samfunds lange periode. At studere denne gamle kulturs udvikling, at forkaste dens feudale slagger og assimilere dens demokratiske væsen er en nødvendig forudsætning for at udvikle vor nye nationale kultur og forøge vor nationale selvtilid, men vi bør aldrig sluge hvad som helst og alting ukritisk. Det er bydende nødvendigt at udskille folkets fine gamle kultur, der havde en mere eller mindre demokratisk og revolutionær karakter, fra al den gamle feudale herskende klasses dekadence. Kinas nuværende nye politik og nye økonomi har udviklet sig af dets gamle politik og gamle økonomi, og også dets nuværende kultur har udviklet sig ud af dets gamle kultur; derfor må vi respektere vor egen historie og må ikke hugge den af. Respekt for historien betyder imidlertid at give den dens rette plads som en videnskab, at respektere dens dialektiske udvikling og ikke at lovsynge fortiden på nutidens bekostning eller prise hver dråbe feudal gift. Hvad masserne og de unge studenter angår, er det væsentligt at lede dem til at se frem og ikke tilbage.

Den ny-demokratiske kultur tilhører de brede masser og er derfor demokratisk. Den bør tjene arbejdernes og bøndernes arbejdende masser, der udgør mere end 90% af nationens befolkning, og bør gradvis blive helt deres. Der er en gradsforskel såvel som et nært bånd mellem den viden, der meddeles de revolutionære kadrer, og den viden, der meddeles de revolutionære

nære masser, mellem højnelsen af den kulturelle standard og popularisering. Revolutionær kultur er et magtfuldt revolutionært våben for folkets brede masser. Den bereder grunden ideologisk, før revolutionen kommer, og er en vigtig, ja væsentlig, kampfront i den generelle revolutionære front under revolutionen. Folk, der er virksomme i revolutionært kulturelt arbejde, er officererne på forskellige trin af denne kulturelle front. »Uden revolutionær teori kan der heller ikke gives nogen revolutionær bevægelse«²³; man kan således se, hvor vigtig den kulturelle bevægelse er for den praktiske revolutionære bevægelse. Både den kulturelle og den praktiske bevægelse må være massernes bevægelser. Derfor må alle progressive kulturarbejdere i den anti-japanske krig have deres egne kulturelle bataljoner, det vil sige de brede masser. En revolutionær kulturarbejder, der ikke er folket nær, er en general uden hær, hvis ildkraft ikke kan slå fjenden. For at nå dette mål må det kinesiske skriftsprog reformeres, når de dertil nødvendige betingelser er til stede, og vort talesprog må bringes nærmere folkets; for folket, det må understreges, er vor revolutionære kulturs udtømmelige kilde.

En national, videnskabelig og massekultur – således er folkets antiimperialistiske og antifeudale kultur, det Nye Demokratis kultur, den kinesiske nations nye kultur.

Kombiner det Nye Demokratis politik, økonomi og kultur, og man har den ny-demokratiske republik, Republikken Kina både af navn og af gavn, det nye Kina, vi ønsker at skabe.

Se, det Nye Kina er inden for synsvidde. Lad os alle hilse det!

Dets master har allerede vist sig over horisonten. Lad os alle byde det velkommen!

Ræk begge hænder i vejret. Det nye Kina er vores!

Noter

¹ *Kinesisk Kultur* var et tidsskrift, der blev grundlagt i januar 1940 i Yenan; denne artikel udsendtes i dets første nummer.

² Se V. I. Lenin: »Endnu engang om fagforeningerne, den nuværende situation og Trotskijs og Buharins fejltagelser«, *Udvalgte Værker*, eng. udg. International Publishers, New York 1943, bind IX, side 54.

³ Karl Marx: »Til kritikken af den politiske økonomi. Forord«, *Karl Marx og Friedrich Engels: Udvalgte Skrifter*, Forlaget Tiden, København 1952, bind I, side 356.

⁴ Karl Marx: »Tesar om Feuerbach«, *Karl Marx og Friedrich Engels: Udvalgte Skrifter*, Forlaget Tiden, København 1952, bind II, side 403.

⁵ J. V. Stalin: »Oktoberrevolutionen og det nationale spørgsmål«, *Værker*, eng. udg. FLPH, Moskva 1953, bind IV, side 169-70.

⁶ J. V. Stalin: »Endnu engang om det nationale spørgsmål«, *Værker*, Forlaget Tiden, København 1954, bind VII, side 189-90.

⁷ V. I. Lenin: »Imperialismen som kapitalismens højeste stadium«, *Udvalgte Værker*, Forlaget Tiden, København 1947, bind VI, side 199.

- ⁸ Disse antisovjetiske kampagner blev iværksat af Kuomintang-regeringen efter Chiang Kai-sheks forræderi mod revolutionen. Den 13. december 1927 myrdede Kuomintang den sovjetiske vicekonsul i Canton, og den næste dag udstedte dets regering i Nanking et dekret, der afbrød forbindelserne med Rusland, annullerede den officielle anerkendelse af sovjetiske konsuler i provinserne og beordrede de sovjetiske handelsvirksomheder til at standse arbejdet. I august 1929 organiserede Chiang Kai-shek, opildnet af imperialisterne, provokatoriske handlinger i Nordøst mod Sovjetunionen, hvilket resulterede i væbnede sammenstød.
- ⁹ Efter 1. verdenskrig opildnede de britiske imperialister deres vasal Grækenland til at begå aggression mod Tyrkiet, men det tyrkiske folk slog med Sovjetunionens hjælp de græske tropper i 1922. I 1923 blev Kemal valgt til præsident i Tyrkiet. Stalin sagde:
En kemalistisk revolution er en revolution gennemført af toplaget, en revolution gennemført af det nationale handelsborgerskab, der rejser sig i en kamp mod de fremmede imperialister, og hvis følgende udvikling i væsentlig grad er rettet mod bønderne og arbejderne, mod selve muligheden for en bonderevolution. (»Samtale med studenter ved Sun Yat-sen Universitetet«, *Værker*, eng. udg. FLPH, Moskva 1954, bind IX, side 261).
- ¹⁰ »Metafysik-magerne« var Chang Chun-mai og hans gruppe. Efter 4. maj-bevægelsen vendte Chang sig åbenlyst imod videnskaben og gjorde sig til talsmand for metafysik, eller hvad han kaldte »åndelig kultur«, og blev således kendt som »metafysik-mager«. For at støtte Chiang Kai-shek og de japanske agressorer, offentliggjorde han på Chiang Kai-sheks bud et »Åbent brev til hr. Mao Tsetung« i december 1938, hvori han vildt krævede afskaffelse af den 8. rutearmé, den ny 4. armé og Shensi-Kansu-Ningsia grænseområdet.
- ¹¹ Se, manifestet fra centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti om oprettelse af samarbejdet mellem Kuomintang og kommunisterne, udstedt i september 1937.
- ¹² Se dr. Sun Yat-sen: *Foredrag om princippet om folkets levevilkår*. 1924, foredrag II.
- ¹³ *Vitalisme* var en fremstilling af Kuomintangs fascisme, et sammensurium forfattet af en række reaktionære skrivekarle for Chen Li-fu, en af de berygtede chefer for Chiang Kai-sheks efterretningstjeneste.
- ¹⁴ »Doktrinen om fordeling efter arbejde« var en højtravende parole, der skamløst blev fremlagt af Yen Hsi-shan, krigsherre og repræsentant for de store godsejere og store kompradorer i provinsen Shansi.
- ¹⁵ »Kæmp mod angreb fra begge sider« var titlen på en artikel skrevet af Wang Ching-wei efter hans forræderi mod revolutionen i 1927.
- ¹⁶ J. V. Stalin. »Om det nationale spørgsmål i Jugoslavien«, en tale i Kommunistisk Internationales eksekutivkomites jugoslaviske kommission den 30. marts 1925. Stalin sagde:
... bønderne udgør den nationale bevægelses hovedhær, ... der ikke er og ikke kan være en kraftig national bevægelse uden en hær af bønder. Det er også dette, man har for øje, når man siger, at det nationale spørgsmål egentlig er et bondespørgsmål. (*Værker*, Forlaget Tiden, København 1954, bind VII, side 67).
- ¹⁷ »Princippet om at gå op i bjergene« var en dogmatisk finte til kammerat Mao Tsetung for hans eftertryk på de revolutionære baser på landet. Han benytter dette udtryk til at forklare betydningen af den rolle, som de revolutionære baser på landet spillede.
- ¹⁸ Det moderne skolesystem var det undervisningssystem, der var opbygget efter mønstre fra kapitalistiske lande i Europa og Amerika. Det kejserlige eksamenssystem var det gamle eksamenssystem i det feudale Kina. Henimod slutningen af det 19. århundrede opfordrede oplyste kinesiske intellektuelle til afskaffelse af det gamle konkurrencebetonede eksamenssystem og oprettelsen af moderne skoler.
- ¹⁹ 3. juni-bevægelsen markerede en ny etape i den patriotiske 4. maj-bevægelse. Den 3. juni 1919 afholdt studenter i Peking offentlige møder og holdt taler på trods af hærens og politiets forfølgelser og repressalier. De gik i strejke, og strejken bredte sig til arbejderne og de handlende i Shanghai, Nanking, Tientsin, Hangchow, Wuhan og Kiukiang og i provinserne Shantung og Anhwei. Således voksede 4. maj-bevægelsen til en bred massebevægelse, hvori proletariatet, byernes småborgerskab og det nationale borgerskab deltog.

- ²⁰ Yeh Ching var en kommunistisk renegat, der blev lejesvend i Kuomintangs efterretningsvæsen.
- ²¹ Talsmanden for den såkaldt europæisk-amerikanske skole var den kontrarevolutionære Hu Shih.
- ²² Masseindførelse af vestlig kultur var synspunktet hos en række vestligt påvirkede kinesiske borgerlige intellektuelle, der betingelsesløst priste vestens forældede individualistiske borgerlige kultur og gjorde sig til talsmænd for den servile efterligning af det kapitalistiske Europa og Amerika.
- ²³ V. I. Lenin: »Hvad må der gøres«, *Udvalgte Værker*, Forlaget Tiden, København 1949, bind VI, side 35.

OVERVIND FAREN FOR KAPITULATION OG STRÆB EFTER EN VENDING TIL DET BEDRE

28. januar 1940

Den seneste udvikling bekræfter, at centralkomiteens vurderinger har været korrekte. Storgodsejerklassens og storborgerskabets kapitulationslinie er i skarp modstrid med den væbnede modstands linie, som proletariatet, bønderne, småborgerskabet i byerne og mellemborgerskabet står for, og der er kamp mellem disse to linier. Begge linier eksisterer for tiden, og den ene eller den anden kan vinde i fremtiden. Det, som alle vore partikammerater må erkende i denne forbindelse er, at de alvorlige tilfælde af kapitulation, anti-kommunisme og tilbageskridt, som har fundet sted forskellige steder, ikke bør ses isoleret. Vi bør erkende deres alvorlige karakter, bekæmpe dem beslutsomt og ikke lade os overvælde af deres betydning. Hvis vi ikke er i besiddelse af denne ånd og mangler en korrekt politik til at behandle disse episoder med fast hånd, hvis vi lader de ultrareaktionære i Kuomintang fortsætte deres »militære og politiske restriktioner af det kommunistiske partis aktiviteter« og konstant frygter tanken om et sammenbrud i enhedsfronten, så vil modstandskrigen blive bragt i fare, kapitulation og anti-kommunisme vil brede sig over hele landet, og der vil være virkelig fare for enhedsfrontens sammenbrud. Men det må gøres krystalklart, at der stadig er mange objektive betingelser, der er gunstige for vor kamp for fortsat modstand, der er stadig enhed og fremgang både herhjemme og i udlandet. For eksempel er Japans politik over for Kina så hård som nogensinde; det er meget svært at stable en fjernøstlig Münchenkonference på benene, fordi der ikke er sket nogen virkelig forbrødring mellem Japan på den ene side og Storbritannien, USA og Frankrig på den anden, til trods for at deres indbyrdes modsætninger er mindsket noget, og fordi de britiske og franske positioner i Østen er blevet svækkede af den europæiske krig; og Sovjetunionen støtter aktivt Kina. Dette er de internationale faktorer, der gør det vanskeligt for Kuomintang at kapitulere, indgå kompromis eller igangsætte en landsomfattende anti-kommunistisk krig. Det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé modsætter sig på hjemmefronten bestemt kapitulation og holder fast ved modstands- og en-

Dette var et internt partidirektiv, som Mao Tsetung skrev på Kinas kommunistiske Partis centralkomité's vegne.

hedspolitikken; mellemklasserne er også imod kapitulation; og kapitulanterne og de ultrareaktionære i Kuomintang er talmæssigt et mindretal, selv om de er ved magten. Dette er de indenrigspolitiske faktorer, der gør det vanskeligt for Kuomintang at kapitulere, indgå kompromis eller igangsætte en landsomfattende anti-kommunistisk krig. Vort parti har i denne situation en dobbelt opgave. På den ene side må det beslutsomt bekæmpe kapitulantes og de ultrareaktionæres militære og politiske offensiv. På den anden side må det aktivt udvikle enhedsfronten blandt de politiske partier, regeringsorganerne, de væbnede styrker, civilbefolkningen og de intellektuelle; det må gøre sit yderste for at vinde flertallet i Kuomintang, mellemklasserne og sympatisørerne i de hærafdelinger, der kæmper mod Japan, for vor sag, udbygge massebevægelsen, vinde de intellektuelle over på vor side, konsolidere de anti-japanske baserområder, udvide de anti-japanske væbnede styrker og den politiske magt i de anti-japanske organer og konsolidere vort parti og sikre dets fremgang. Hvis vi udfører disse to opgaver samtidigt, vil vi være i stand til at overvinde kapitulationsfaren fra de store godsejere og storborgerskabet og skabe en vending til det bedre i hele situationen. Derfor er partiets nuværende generelle politik at tilstræbe en vending til det bedre og samtidig være på vagt over for enhver nødsituation (sådanne nødsituationer har indtil nu kun optrådt i begrænset omfang og på lokalt plan).

Nu da Wang Ching-wei har bekendtgjort sin forræderiske pagt¹, og Chiang Kai-shek har offentliggjort sin meddelelse til nationen, er det hævet over enhver tvivl, at agitationen for fred vil lide tilbageslag, og at de kræfter, der er for modstand, vil vokse; på den anden side vil de »militære og politiske restriktioner af det kommunistiske partis aktiviteter« fortsætte, der vil indtræffe flere lokale episoder, og Kuomintang vil måske understrege såkaldt »enhed med den ydre fjende« for at angribe os. Grunden er, at de kræfter, der støtter modstand og fremgang, ikke kan opbygge en tilstrækkelig styrke i den umiddelbare fremtid til at kunne overvinde de kræfter, der støtter kapitulation og tilbageskridt. Vor politik går ud på ikke at sky nogen anstrengelser for at udvide propagandakampagnen imod Wang Ching-weis forræderiske pagt til alle dele af landet, hvor der findes kommunistiske partiorganisationer. I sin meddelelse erklærer Chiang Kai-shek, at han vil fortsætte modstandskrigen, men han understreger ikke nødvendigheden af at styrke den nationale enhed, og han fremlægger heller ikke nogen politik til fortsættelse af modstanden og fremskridtene, uden hvilken det er umuligt at fortsætte krigen. Derfor bør vi i kampagnen mod Wang Ching-wei lægge særlig vægt på følgende: 1. Støt den nationale politik at fortsætte modstandskrigen til det sidste og bekæmp Wang Ching-weis forræderiske pagt; 2. Hele landet må forenes og styrte forræderen Wang Ching-wei og hans marionet-centralregering. 3. Støt samarbejde mellem Kuomintang og kommunisterne og knus Wang Ching-weis anti-kommunistiske politik; 4. Ned med alle skjulte forrædere af Wang Ching-weis slags, anti-kommunismen er Wang Ching-weis plan for at splitte den anti-japanske

enhedsfront; 5. Styrk den nationale enhed og udryd indre »gnidninger«; 6. Indfør politiske reformer, udbred bevægelsen for en forfatningsmæssig styreform og indfør demokrati; 7. Ophæv forbudet mod politiske partier og garanter legal status for anti-japanske partier og grupper; 8. Garanter folkets tale- og forsamlingsfrihed til at bekæmpe japanerne og forræderne; 9. Konso-lider de anti-japanske baseområder og bekæmp de nedbrydende planer fra Wang Ching-wei og hans slæng af forrædere; 10. Støt de tropper, som virkelig kæmper helhjertet i krigen, og bring tilstrækkelige forsyninger til fronterne; og 11. Støt kulturelle aktiviteter, som hjælper modstandens sag, beskytter den progressive ungdom og afslører alle udtryk for kollaboristiske synspunkter. Ovenstående paroler bør fremføres vidt og bredt. Vi må offentliggøre i massevis af artikler, manifeste, løbesedler og pjecer, der må holdes taler, og andre paroler afpasset efter de lokale forhold bør tilføjes.

Det planlægges at afholde et massemøde for at tage afstand fra Wang Ching-weis forræderiske pagt den 1. februar i Yenan. Sammen med folk fra alle kredse og med de anti-japanske medlemmer af Kuomintang bør vi organisere lignende massemøder i alle områder først eller midt i februar for at skabe en landsomfattende rejsning imod kapitulation, imod kollaboratører og imod »gnidninger«.

Noter

¹ Wang Ching-wei underskrev en forræderisk hemmelig pagt kaldet »Program til normalisering af de kinesisk-japanske forbindelser« med de japanske aggressorer i slutningen af 1939. Hovedbestemmelserne var:

(1). Det nordøstlige Kina skulle afstås til Japan og det »mongolske område« (dvs. det der dengang var Suiyuan, Chahar og det nordlige Shansi), det nordlige Kina, den nedre Yangtse-dal og øerne i det sydlige Kina skulle afmærkes som »zoner med tæt kinesisk-japansk samarbejde«, dvs. som zoner, der var permanent besat af japanske tropper.

(2). Marionetregeringen skulle lige fra centralregeringen til de lokale regeringer være under opsyn af japanske rådgivere og embedsmænd.

(3). Marionetregeringens tropper og politi skulle optrænes af japanske militærinstruktører og deres udstyr skulle leveres af Japan.

(4). Marionetregeringens finanspolitik, dens industri- og landbrugsforetagender og dens transportmidler skulle kontrolleres af Japan, og Kinas naturressourcer skulle frit kunne udnyttes af Japan.

(5). Alle anti-japanske aktiviteter skulle forbydes.

FOREN ALLE ANTI-JAPANSKE KRÆFTER OG BEKÆMP DE ANTI-KOMMUNISTISKE REAKTIONÆRE

1. februar 1940

Hvorfor er folk fra alle kredse i Yenan samlet her i dag? Vi er her for at fordømme forræderen Wang Ching-wei, vi er her for at forene alle anti-japanske kræfter og bekæmpe de anti-kommunistiske reaktionære.

Atter og atter har vi kommunister påpeget, at den japanske imperialisme er fast besluttet på at gennemføre sin politik med at undertvinge sig Kina. Hvilke regeringsændringer der end kunne tænkes i Japan, så ville det ikke ændre sin grundlæggende politik med at undertvinge sig Kina og reducere det til en koloni. Skræmt fra vid og sans af denne kendsgerning ligger Wang Ching-wei, den politiske repræsentant for det kinesiske storborgerskabs pro-japanske fraktion, på maven for Japan og indgår en forræderisk pagt, der forråder Kina til den japanske imperialisme. Han ønsker yderligere at oprette en marionetregering og -hær i modsætning til den anti-japanske regering og hær. På det seneste har han knapt nok nævnt modsætningsforholdet til Chiang Kai-shek, og det fortælles om ham, at han er svinget over til en »alliance med Chiang«. Anti-kommunismen er både Japans og Wang Chings-weis hovedformål. Da de ved, at det kommunistiske parti er det mest beslutsomme i kampen mod Japan, og at et samarbejde mellem Kuomintang og det kommunistiske parti betyder større styrke i modstanden, forsøger de af al magt at bryde dette samarbejde og skille de to partier fra hinanden, eller endnu bedre at få dem til at bekæmpe hinanden. Derfor har de brugt de reaktionære i Kuomintang til at skabe vanskeligheder alle vegne. I Hunan var det Pingkiang-massakren;¹ i Honan Chuehshan-massakren;² i Shansi angreb den gamle hær den nye;³ i Hopei angreb Chang Yin-wu den 8. rutearmé;⁴ i Shantung angreb Chin Chi-jung guerillaerne;⁵ i det østlige Hupeh dræbte Cheng Ju-huai mellem 500 og 600 kommunister;⁶ og med hensyn til Shensi-Kansu-Ningsia-grænsområdet prøver de reaktionære at oprette et spionnet indefra og udefra at gennemtvinge en »blokade«, og de forbereder et væbnet overfald.⁷ De har desuden arresteret et stort antal progressive unge menne-

Kammerat Mao Tsetung holdt denne tale ved et massemøde i Yenan for at fordømme Wang Ching-wei.

sker og anbragt dem i koncentrationslejre;⁸ de har hyret »metafysik-mageren« Chang Chun-mai til at lave reaktionære forslag til det kommunistiske partis likvidering, Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdets afskaffelse og den 8. rute-armés og den nye 4. armés opløsning; og de har hyret trotskisten Yeh Ching og andre til at skrive artikler, der rakker ned på det kommunistiske parti. Alt dette har kun ét formål – at splitte modstanden mod Japan og gøre det kinesiske folk til kolonislaver.⁹

Således har Wang Ching-wei-kliken og de anti-kommunistiske reaktionære i Kuomintang arbejdet i hemmelig forståelse, den ene udefra og den anden indefra, og de har skabt en voldsom forvirring.

Denne tingenes tilstand har gjort et stort antal mennesker rasende. Disse mennesker tror, at modstanden mod Japan nu er død og begravet, og at Kuomintangs medlemmer alle er slyngler, der bør bekæmpes. Vi må sige, at deres raseri er fuldstændigt berettiget, thi hvorledes kan noget menneske undgå at blive rasende i en så alvorlig situation? Men modstanden mod Japan er ikke død og begravet, og alle Kuomintangs medlemmer er heller ikke slyngler. Man skal tage forskellige politiske linier i brug over for de forskellige grupper i Kuomintang. De samvittighedsløse slyngler, der havde den dristighed at falde den 8. rutearmé og den nye 4. armé i ryggen, at forøve massakrerne i Pingkiang og Chuehshan, at splitte grænseområdet og at angribe progressive hære og organisationer og progressive enkeltpersoner – disse slyngler skal ikke tolereres; men man skal slå igen mod dem; det er ude af betragtning at give dem nogen som helst indrømmelser. De er nemlig så fuldstændigt blottede for samvittighed, at de endog skaber »gnidninger« og laver massakrer og splittelser, efter vor nationale fjende er trængt dybt ind på vort territorium. Hvad de end tror, så hjælper de rent faktisk Japan og Wang Ching-wei, og nogle af dem har fra allerførste færd hemmeligt været forrædere. Det ville være en fejl at undlade at straffe dem; det ville være en opmuntring for kollaboratører og forrædere; det ville være troløshed mod den nationale modstand og mod vort fædreland og en invitation til slynglerne om at splitte enhedsfronten. Det ville være et brud med vort partis politik. Det eneste formål med at rette slag mod kapitulanterne og de anti-kommunistiske reaktionære, er imidlertid at opretholde modstanden mod Japan og sikre den anti-japanske enhedsfront. Derfor skal vi vise vor velvilje over for de Kuomintangmedlemmer, som ikke er kapitulanter eller anti-kommunistiske reaktionære, men er loyale over for modstandskrigen; vi skal forene os med dem for at bringe vort land i orden. Enhver, som handler anderledes, bryder også med partiets politik.

Partiets politik er tosidig: På den ene side at forene alle progressive kræfter og alle mennesker, der er loyale over for den sag, der hedder modstanden mod Japan, og på den anden side at bekæmpe alle de hjerteløse slyngler, kapitulanterne og de anti-kommunistiske reaktionære. Begge disse aspekter af vor politik har ét formål – at tilvejebringe en vending til det bedre og besejre

Japan. Opgaven for det kommunistiske parti og hele landets befolkning er at forene alle modstandens og fremskridtets kræfter, at bekæmpe alle kræfter, der ønsker at kapitulere og skrue tiden tilbage og at arbejde hårdt for at standse den nuværende forværring af tilstandene og ændre dem til det bedre. Dette er vor grundlæggende politik. Vi er optimistiske, vi skal aldrig blive pessimistiske eller fortvivlede. Vi er ikke bange for nogen af kapitulanternes eller de anti-kommunistiske reaktionæres angreb. Vi skal knuse dem, og det vil vi bestemt også gøre. Kina vil bestemt vinde national befrielse; Kina vil aldrig forgå. Kina vil bestemt vinde fremskridt, det nuværende tilbageskridt er kun et midlertidigt fænomen.

Med vort møde i dag ønsker vi også at gøre det klart for hele landets befolkning, at hele nationens enhed og fremskridt er afgørende for modstandskrigen. Nogle mennesker lægger alene vægten på modstanden og er uvillige til at lægge vægt på enhed og fremskridt eller forsømmer endog at nævne dem. Dette er forkert. Hvorledes kan modstandskrigen opretholdes uden en ægte og fast enhed, uden hurtige og solide fremskridt? De anti-kommunistiske reaktionære i Kuomintang lægger vægt på samling, men deres såkaldte samling er ikke ægte, men falsk, ikke en rationel, men en irrationel samling, ikke en samling i væsen, men i form. De hyler på samling, men hvad de i virkeligheden ønsker, er at likvidere det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé og Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet under det påskud, at Kina ikke kan forenes, så længe disse eksisterer. De ønsker at overdrage alt til Kuomintang og ikke blot at fortsætte, men at udvide dets etpartidiktatur. Hvis dette skulle ske, hvilken slags samling ville der så kunne blive tale om? For at sige sandheden: Hvis det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé og Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet ikke var trådt frem og oprigtigt havde været talsmænd for at standse borgerkrigen og forene sig i modstanden mod Japan, så ville der ikke have været nogen til at starte den anti-japanske nationale enhedsfront, eller nogen til at gå i spidsen ved den fredelige løsning på begivenhederne ved Sian, og der ville ikke have været nogen mulighed overhovedet for at yde modstand mod Japan. Og hvis det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé, Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet og de anti-japanske demokratiske baseområder ikke i dag trådte frem og oprigtigt støttede modstanden mod Japan og bekæmpede de farlige tendenser til kapitulation, splittelse og tilbageskridt, så ville situationen virkelig være i en forfærdelig uorden. Den 8. rutearmés og den nye 4. armés tropper på flere hundrede tusind mand holder to femtedele af fjendens styrker i skak ved at angribe 17 ud af de 40 japanske divisioner.¹⁰ Hvorfor skulle disse armeer opløses? Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet er det mest progressive område i landet, det er et demokratisk anti-japansk baseområde. Her findes der: 1. Ingen korrupte embedsmænd, 2. ingen lokale tyranner og despotisk lavadel, 3. intet spil, 4. ingen prostituerede, 5. ingen konkubiner, 6. ingen tiggere, 7. ingen smålige og selviske klikker, 8. ingen atmosfære af

modløshed og slaphed, 9. ingen professionelle ballademagere og 10. ingen krigsspekulanter. Hvorfor skulle grænseområdet så afskaffes? Kun folk uden nogen følelse af skam tør foreslå noget så skammeligt. Hvilken ret har disse reaktionære til at lufte deres tanker om os? Nej kammerater! Hvad der skal gøres er ikke at afskaffe grænseområdet, men at få hele nationen til at følge dets eksempel, ikke at opløse den 8. rutearmé og den nye 4. armé, men at få hele nationen til at følge deres eksempel, ikke at likvidere det kommunistiske parti, men at få hele nationen til at følge dets eksempel, ikke at trække progressive mennesker tilbage på tilbagestående menneskers niveau, men at få de sidstnævnte til at indhente de førstnævnte. Vi kommunister er de mest trofaste talsmænd for samling, det er os, der har taget initiativ til og opretholdt enhedsfronten, og os der har fremlagt parolen for en demokratisk republik. Hvem ellers kunne have foreslået disse ting? Hvem ellers kunne have virkeliggjort dem? Hvem ellers ville være tilfreds med en månedsløn på kun 5 yuan?¹¹ Hvem ellers kunne have dannet en så ren og ubestikkelig regering? Der er forskellige former for samling. De, der vil kapitulere, har deres opfattelse af samling, de ønsker at samle os til at kapitulere; de anti-kommunistiske reaktionære har deres opfattelse af samling, de ønsker at samle os til at splitte og gøre tilbageskridt. Kunne vi nogensinde acceptere disse to opfattelser? Kan nogen samling, som ikke er baseret på modstand, enhed og fremskridt, betragtes som ægte? Eller rationel? Eller virkelig samling? Hvilken ønskedrøm! Det er for at fremlægge vor egen opfattelse af samling, at vi mødes her i dag. Vor opfattelse af samling er identisk med hele det kinesiske folks, med enhver mands og kvindes. Den er baseret på modstand, enhed og fremskridt. Kun gennem fremskridt kan vi opnå enhed, kun gennem enhed kan vi gøre modstand mod Japan; og kun gennem fremskridt, enhed og modstand kan nationen blive forenet.

Dette er vor opfattelse af samling, en ægte, rationel og virkelig samling. Forestillingen om en falsk, irrationel og formel samling er en forestilling, som ville føre til national undertvingelse, og som kun findes hos personer, der er fuldstændigt blottede for samvittighed. Disse mennesker ønsker at ødelægge det kommunistiske parti, den 8. rutearmé og den nye 4. armé og de anti-japanske demokratiske baseområder og udslette alle de lokale anti-japanske styrker for at etablere en samling under Kuomintang. Dette er en sammensværgelse, et forsøg på at bevare et autokratisk styre til alle tider under samlingens maske, at sælge etpartidiktaturet under samlingens mærke; det er en sammensværgelse af frække pralhalse, som har mistet enhver følelse af skam. Vi mødes her i dag netop for at slå huller i denne papirtiger. Lad os skånselsløst bekæmpe disse anti-kommunistiske reaktionære.

Noter

- ¹ Angående Pingkiang-massakren se: »De reaktionære skal straffes«, note 1 side 217.
- ² Chuehshan-massakren fandt sted den 11. november 1939, da mere end 1.800 hemmelige agenter og soldater fra Kuomintang angreb den nye 4. armés forbindelseskantor i byen Chukou i amtet Chuehshan i provinsen Honan. Over 200 mennesker blev myrdet, deriblandt nogle af den nye 4. armés officerer og soldater, der var blevet såret i den anti-japanske krig og medlemmer af deres familier.
- ³ Med den gamle hær menes styrkerne under Yen Hsi-shan, Kuomintang's krigsherre i Shansi; den nye hær, der er kendt som det anti-japanske Dødsforagtede Korps, var folkets anti-japanske hær i Shansi, en hær der voksede frem under det kommunistiske partis indflydelse og ledelse. I december 1939 koncentrerede Chiang Kai-shek og Yen Hsi-shan seks armékorps i det vestlige Shansi for at angribe korpset, men de led et knusende nederlag. Samtidig angreb Yens tropper i det sydøstlige Shansi de anti-japanske demokratiske amtsregeringer og masseorganisationer i Yangcheng-Chincheng-området og myrdede et stort antal kommunister og progressive.
- ⁴ I juni 1939 foretog Chang Yin-wu, den øverstbefalende for Kuomintangrøvernes fredsbevarelseskorpset i Hopei, et overrumpingsangreb på den 8. rutearmés forbindelseskantor i Shenhsien amt i provinsen Hopei og nedslagtede mere end 400 af dens kadrer og soldater.
- ⁵ I april 1939 angreb Chin Chi-jungs bandittropper på befaling af Shen Hung-lich, Kuomintang's guvernør i Shantung, den 3. guerillaafdeling af den 8. rutearmés Shantungkolonne ved Poshan og dræbte 400 mand, herunder regimentsofficerer.
- ⁶ I september 1939 angreb Cheng Ju-huai, Kuomintang's militære øverstbefalende i det østlige Hupeh, den nye 4. armés forbindelseskantor og dræbte mellem 500 og 600 kommunister.
- ⁷ Fra vinteren 1939 til foråret 1940 bemægtigede Kuomintangtropperne sig amtsbyerne Chunhua, Hsunyi, Chengning, Ninghsien og Chenyuan i Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet.
- ⁸ De reaktionære i Kuomintang efterlignede de tyske og italienske fascister og oprettede i løbet af den anti-japanske krig mange koncentrationslejre, som strakte sig fra Lanchow og Sian i nordvest til Kanchow og Shangjao i sydøst. Et stort antal kommunister, patrioter og progressive unge blev interneret i dem.
- ⁹ Efter Wuhans fald i oktober 1938 forstærkede Kuomintang sine anti-kommunistiske aktiviteter. I februar 1939 udgav Chiang Kai-shek i hemmelighed sådanne dokumenter som »Forholdsregler til at behandle kommunistproblemet« og »Forholdsregler til at forebygge kommunistisk aktivitet i de japansk-besatte områder«, og han satte fart i sin politiske undertrykkelse af det kommunistiske parti i de af Kuomintang kontrollerede områder og i sine militære angreb på det i det centrale og nordlige Kina. Kulminationen var det første storstillede, anti-kommunistiske overfald fra december 1939 til marts 1940.
- ¹⁰ Den 8. rutearmé og den nye 4. armé angreb senere et endnu større antal japanske tropper. I 1943 kæmpede de mod 64% af Japans aggreSSIONSstyrker og 95% af marionettropperne.
- ¹¹ 5 yuan var den gennemsnitlige månedsløn for alle mænd, der tjente i de anti-japanske styrker og i de anti-japanske regeringskontorer under kommunistisk ledelse.

TI KRAV TIL KUOMINTANG

1. februar 1940

Dette massemøde mod Wang Ching-wei, afholdt i Yenan den 1. februar, beslutter enstemmigt, i retfærdig forbitrelse, at fordømme hans forræderi og kapitulation og at føre modstandskrigen mod Japan til det sidste. For at overvinde den nuværende krise og sikre sejren i modstandskrigen forelægger vi hermed ti vigtige punkter til at frelse nationen, i det håb at den nationale regering, alle politiske partier og grupper, alle officerer og soldater, der kæmper i modstandskrigen, og alle vore landsmænd vil godkende dem og handle efter dem.

1. *Lad hele nationen fordømme alle Wang Ching-wei-typerne.* Nu, hvor forræderen Wang Ching-wei har samlet sin bande, forrådt sit land, knyttet sig til fjenden og undertegnet forræderiske hemmelige pagter og spillet sjakal for tigere, kræver alle vore landsmænd hans død. Men dette klarer kun den åbenlyse Wang Ching-wei-type og forbigår den skjulte. Den sidstnævnte bemægtiger sig enten listigt nøgleposter og spankulerer rundt med næsen i sky, eller arbejder i hemmelighed og sniger sig ind i alle samfundslag. I virkeligheden er de korrupte embedsmænd en del af Wang Ching-wei-banden, og alle ballademagerne er dens undergivne. Hvis der ikke iværksættes en national kampagne til at fordømme Wang Ching-wei-typerne, en kampagne i by og på land og fra øverst til nederst, hvor enhver bliver mobiliseret, også alle politiske partier, regeringsorganer, væbnede styrker, civile forsamlinger, pressen og uddannelsesinstitutionerne, så vil Wang Ching-wei-banden aldrig blive rykket op med rode, men vil vedblive med sine forbryderiske handlinger og gøre uoverskuelig skade ved udefra at åbne døren for fjenden og ved at undergrave indefra. Regeringen bør udsende et dekret, der opfordrer hele folket til at tage afstand fra Wang Ching-wei-typerne. Overalt hvor dekretet ikke føres ud i livet, skal embedsmændene kræves til regnskab. Wang Ching-wei-banden skal udryddes. Dette er det første punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

2. *Styrk enheden.* Nuomstunder taler nogle mennesker ikke om enhed, men om samling, og det er underforstået, at samling betyder intet mindre end

Dette er åbent telegram, som Mao Tsetung havde udformet på vegne af masse mødet i Yenan, som fordømte Wang Ching-wei.

likvidering af det kommunistiske parti, opløsning af den 8. rutearmé og den nye 4. armé, afskaffelse af Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet og ødelæggelse af de anti-japanske styrker overalt. Hvad denne slags snak overser, er den kendsgerning, at det kommunistiske parti, den 8. rutearmé, den nye 4. armé og Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet er de mest trofaste fortalere for samling i hele Kina. Var det ikke dem, der anbefalede en fredelig løsning af begivenhederne ved Sian? Er det ikke dem, der har taget initiativet til den anti-japanske nationale enhedsfront, foreslået en forenet, demokratisk republik og arbejdet virkeligt hårdt for begge dele? Er det ikke dem, der har stået i forreste række af nationens forsvarsstyrker, der har modstået 17 fjendtlige divisioner og skærmet de centrale sletter og det nordvestlige Kina og forsvaret det nordlige Kina og områderne syd for Yangtses nedre løb, og beslutsomt anvendt de Tre Folkeprincipper og Programmet for Væbnet Modstand og National Genopbygning? Men i det øjeblik, hvor Wang Ching-wei åbent angreb kommunisterne og tog japanernes parti, gav troldmænd som f.eks. Chang Chun-mai og Yeh Ching deres tilslutning med tendentløse artikler, og de anti-kommunistiske og reaktionære klikker sluttede sig til koret ved at fremmane »gnidninger«. Et autokratisk styre er blevet påtvunget folket under foregivende af samling. Enhedsprincippet er blevet skubbet til side og splittelsens tynde kilespids er blevet drevet ind. Dette Szuma Chao-trick er tydeligt for alle og enhver.¹ Det kommunistiske parti, den 8. rutearmé, den nye 4. armé og grænseområdet går beslutsomt ind for en virkelig samling og imod en falsk, for rationel og imod irrationel samling og for en samling i væsen og imod en samling i form. De er talsmænd for samling til modstand, ikke til kapitulation, til enhed, ikke til stridigheder, til fremskridt, ikke til tilbageskridt. En samling på grundlag af disse tre – modstand, enhed og fremskridt – er en virkelig, rationel og reel samling. At søge samling på noget andet grundlag, og det uanset hvilke intriger og tricks, der bruges, er som »at tage sydpå ved at køre stridsvognen nordpå«; vi bønfalder jer om at være uenige i, at dette kan lade sig gøre. Der skal sørges lige godt for alle de anti-japanske styrker, uden at diskriminere nogle og favorisere andre; vi skal stole på dem alle og forsyne dem med proviant, støtte dem og opmuntre dem med belønninger. I beskæftigelsen med mennesker skal der være oprigtighed og ikke hykleri, storsindethed og ikke smålighed. Hvis tingene virkelig bliver udført på denne måde, vil alle, undtagen dem med bagtanker, forene sig og betræde vejen til den nationale samling. Det er en uforanderlig sandhed at samling skal baseres på enhed, at enhed for sit vedkommende skal baseres på fremskridt, og at kun fremskridt kan bringe enhed, at kun enhed kan bringe samling. Dette er det andet punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

3. *Virkeliggør den forfatningsmæssige regering.* Den lange årrække med »politisk formynderskab« har intet givet. »En ting går over i sin modsætning, hvis den drives for vidt«; derfor er en forfatningsmæssig regering nu på dagsordenen.

Der er stadig ikke talefrihed, forbudet mod politiske partier er ikke blevet ophævet, og de forfatningsmæssige principper krænkes allevegne. Hvis forfatningen udformes efter disse retningslinier, vil den være en intetsigende lap officielt papir. Sådanne forfatningsmæssige principper vil ikke være forskellige fra etpartidiktaturet. Nu hvor der er en dyb national krise med japanerne og Wang Ching-wei, der plager os udefra, og forræderne, der ødelægger os indefra, vil vor eksistens som en nation og et folk blive bragt i fare, medmindre politikken ændres. Regeringen burde straks hæve forbudet mod politiske partier og opmuntre meningsfriheden for at vise, at den oprigtigt agter at bringe de forfatningsmæssige principper til udførelse. Intet er mere presseende for at vinde folkets fulde fortrolighed og på ny forme nationens skæbne. Dette er det tredje punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

4. *Sæt en stopper for »gnidningerne«*. Siden »Forholdsregler til at begrænse andre partiers aktiviteter« blev indført i marts sidste år, har råbene for at »begrænse«, »fortære« og »bekæmpe« det kommunistiske parti genlydt over hele landet, der har været den ene tragiske begivenhed efter den anden, og blodet har flydt i stride strømme. Som om dette ikke var nok, blev de nye »Forholdsregler til behandling af problemet med de fremmede partier« indført i oktober sidste år. Så er der »Direktiver til behandling af problemet med de fremmede partier« i det nordvestlige, nordlige og centrale Kina. Folk har sagt, og det er helt berettiget, at »politisk begrænsning« af det kommunistiske parti er blevet fulgt af »militær begrænsning«. I virkeligheden er det at begrænse kommunismen lig med anti-kommunisme. Og anti-kommunisme er den listige og ødelæggende plan, der bruges af japanerne og Wang Ching-wei til at undertvinge sig Kina. Dette er grunden til, at folk er mistænksomme og chokerede og fortæller hinanden om det, og at de er bange for, at den bitre tragedie fra for ti år siden atter er ved at gentage sig. Sagerne er kommet langt nok med Pingkiang-massakren i Hunan, Chuehshan-massakren i Honan, Chang Yin-wus angreb på den 8. rutearmé i Hopei, Chin Chi-jungs angreb på guerillaerne i Shantung, den skånselsløse nedslagtning af mellem 500 og 600 kommunister af Cheng Ju-huai i det østlig Hupeh, de storstilede overfald på den 8. rutearmés garnisonsstyrker udført af den centrale hær i det østlige Kansu og her fornylig tragedien i Shansi, hvor den gamle hær angreb den nye og overfaldt stillinger, der blev holdt af den 8. rutearmé. Hvis sådanne begivenheder ikke øjeblikkeligt forhindres, vil begge sider være dømt til undergang, og hvilket håb vil der så være for en sejr over Japan? For enheden i modstandskrigens skyld skal regeringen beordre afstraffelse af gerningsmændene til alle disse massakrer og bekendtgøre for hele nationen, at det ikke vil blive tilladt, at en sådan begivenhed gentager sig. Dette er det fjerde punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

5. *Beskyt ungdommen*. Koncentrationslejre er i den senere tid blevet oprettet nær Sian, og folk er blevet forfærdede over at erfare, at mere end 700

progressive unge mennesker fra de nordvestlige og centrale provinser allerede er blevet interneret dér, udsat for psykisk og fysisk trældom og behandlet som straffefanger. Hvilken forbrydelse har de begået for at fortjene en sådan grusomhed? Unge mennesker er blomsten af nationen, og de progressive er i særdeleshed vort mest værdifulde aktiv i modstandskrigen. Enhver skal nyde tankefrihed; ideer kan aldrig undertrykkes af våbenmagt. De ti års forbrydelser med »kulturel undertrykkelse« er kendt af enhver; hvorfor skulle nogen ønske at gentage dem nu? Regeringen skal øjeblikkeligt udstede en landsomfattende bekendtgørelse til beskyttelse af ungdommen, til afskaffelse af koncentrationslejrene nær Sian og med strenge forbud mod de oprørende angreb på unge mennesker, der foregår forskellige steder. Dette er det femte punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

6. *Send støtte til fronten.* De tropper, der kæmper i selve frontlinien og gør det med de bedste vidnesbyrd som f.eks. den 8. rutearmé, den nye 4. armé og visse andre enheder, modtager den værst tænkelige behandling; de er tyndt klædt, dårligt ernærede og underforsynede med ammunition og medicin. Og alligevel tillades det, at skrupelløse forrædere bagvasker dem. Der er et øredøvende spektakel af utallige absurde bagvaskelsesforsøg mod dem. Fortjenstfuldhed passerer uden at blive belønnet og fremragende tjenester passerer uden at blive nævnt, mens de falske anklager og de ondsindede planer bliver mere og mere uforkammet. Denne fantastiske tingenes tilstand lægger en dæmper på vore officerers og soldaters iver og vækker kun bifald hos fjenden; det må under ingen omstændigheder tillades, at dette får lov til at fortsætte. For at opmuntre troppernes mod og på den måde understøtte krigen skal regeringen forsyne de frontenheder, der har gode vidnesbyrd, med tilstrækkelige forsyninger og samtidig udtrykkeligt forbyde de forræderiske bagvaskelsesforsøg og beskyldninger mod dem. Dette er det sjette punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

7. *Forbyd det hemmelige politi.* Folk sammenligner det hemmelige politis agenter med Tang-dynastiets Chou Hsing og Lai Chun-chen² og Ming-dynastiets Wei Chung-hsien og Liu Chin³ på grund af deres lovløshed og voldshandlinger. De ignorerer fjenden og koncentrerer sig om vore landsmænd, begår utallige mord og modtager umætteligt bestikkelse; faktisk er det hemmelige politi rygtmagernes hovedkvarter og et udklækningssted for forræderi og ondskab. Overalt viger almindelige mennesker tilbage og vender sig i frygt bort fra disse djævelske umennesker kaldet agenter. For at beskytte sit omdømme bør regeringen omgående forbyde dette hemmelige politis aktiviteter og reorganisere det, således at dets pligter defineres som udelukkende værende rettet mod fjenden og forræderne, således at folkets tillid kan genoprettes, og statens grundlag styrkes. Dette er det syvende punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

8. *Korruppte embedsmænd skal afskediges.* Siden modstandskrigens begyndelse har der været tilfælde med embedsmænd, der tjente op mod 100 millioner

yuan på den nationale krise og holdt så mange som otte eller ni konkubiner. Udskrivning til hæren, regeringsobligationer, økonomiske kontrolforanstaltninger, hungersnødshjælp og krigshjælp er alle uden undtagelse blevet til gunstige lejligheder for de korrupte embedsmænd til at lave penge. Med et sådant kobbel ulve løbende frit omkring er det ikke underligt, at landets anliggender er kaotiske. Folket koger af utilfredshed og vrede, og dog tør ingen afsløre disse embedsmænds skånselsløshed. For at redde landet fra sammenbrud skal der øjeblikkeligt træffes drastiske og effektive forholdsregler for at rense alle korrupte embedsmænd ud. Dette er det ottende punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

9. *Virkeliggør Dr. Sun Yat-sens Testamente.* Det hedder i testamentet:

I 40 år har jeg helliget mig den nationale revolutions sag med det mål at vinde frihed og lighed for Kina. Mine erfaringer igennem disse 40 år har til fulde overbevist mig om, at vi for at nå dette mål må vække folkets masser ...

I sandhed en højest bemærkelsesværdig udtalelse, og vi, dvs. de 450 millioner mennesker i Kina, kender den alle godt. Men Testamentet bliver oftere lovprist end efterlevet. Folk, der vanhelliger Testamentet, bliver belønnet, mens de, der ærer det gennem deres handlinger, bliver straffet. Hvad kan være mere urimeligt? Regeringen bør dekretere, at alle, der vover at krænke Testamentet, og som træder folkets masser under fode i stedet for at vække dem, vil blive straffet for at skænde Dr. Sun Yat-sens minde. Dette er det niende punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

10. *Virkeliggør de Tre Folkeprincipper.* De Tre Folkeprincipper er Kuomintang's platform. Og alligevel opgiver mange mennesker, der gør anti-kommunismen til deres hovedopgave, krigsindsatsen og gør alt for at undertrykke folket og holde det i tømme, når det rejser sig for at gøre modstand mod Japan. Dette er ensbetydende med at forlade Princippet for Nationalisme; embedsmændene frarøver folket alle demokratiske rettigheder, hvilket er ensbetydende med at forlade Princippet for Demokrati; de ignorerer folkets lidelser, hvilket er ensbetydende med at forlade Princippet for Folkets Levevilkår. Sådanne mennesker hylder kun de Tre Folkeprincipper i ord, men ikke i gerning, og enten latterliggør de dem, der oprigtigt prøver at virkeliggøre principperne, som geskæftige personer eller straffer dem hårdt. Derfor er alle de fantastiske former for misbrug dukket op, og regeringens omdømme har nået det allerlaveste stade. Der bør omgående udstedes en utvetydig befaling om nøje at gennemføre de Tre Folkeprincipper over hele landet. De, der overtræder befalingen, skal straffes strengt, og alle, der overholder den fuldt ud, skal støttes. Kun på denne måde kan de Tre Folkeprincipper langt om længe virkeliggøres, og grundlaget for sejren i krigen lægges. Dette er det tiende punkt, som vi kraftigt tilskynder Dem til at godkende og handle efter.

Disse ti forslag er absolut nødvendige forholdsregler for at frelse nationen og vinde krigen. Nu, hvor fjenden optrapper aggressionen mod Kina, og

forræderen Wang Ching-wei har frie hænder, tør vi ikke forblive tavse om, hvad vi føler, er afgørende problemer. Vær venlige at godkende og handle efter disse forslag, og der vil følge store fordele for modstandskrigen og den nationale befrielses sag. Det er med en stærk følelse af påtrængende nødvendighed, at vi giver udtryk for vore synspunkter, og vi afventer Deres velovervejede udtalelse.

Noter

¹ Szuma Chao var premierminister for Wei-staten (220-265). Han nærede en skjult ambition om at bestige tronen. Kejseren bemærkede engang: »Szuma Chao's intentioner er tydelige for alle og enhver.«

² Chou Hsing og Lai Chun-chen var berygtede og grusomme inkvisitorer i Tang-dynastiet. De organiserede et net af spioner, der umotiveret arresterede mennesker, de ikke brød sig om og udsatte disse mennesker for alle slags tortur.

³ Liu Chin og Wei Chung-hsien var eunukker i Ming-dynastiet. Den første var kejser Wu Tsungs favorit, (i det 16. århundrede), og den anden var kejser Hsi Tsungs (i det 17. århundrede). De gjorde brug af en omfattende hemmelig tjeneste til at forfølge og myrde dem, der modsatte sig dem.

INTRODUKTION TIL »DEN KINESISKE ARBEJDER«

7. februar 1940

Udgivelsen af »Den kinesiske Arbejder«¹ imødekommer et behov. Den kinesiske arbejderklasse har under ledelse af sit eget politiske parti, Kinas kommunistiske Parti, i de sidste 20 år udkæmpet helt modige kampe og er blevet den mest bevidste del af folket og lederen af den kinesiske revolution. Den har samlet bønderne og alle revolutionære mod imperialisme og feudalisme og har kæmpet for at oprette et ny-demokratisk Kina og for at drive de japanske imperialister ud. Dens indsats har været enestående. Men den kinesiske revolution har endnu ikke sejret, og store anstrengelser er stadig nødvendige for at forene arbejderklassen selv og for at forene bønderne og andre dele af småborgerskabet, de intellektuelle og hele den revolutionære folk. Dette er en enorm politisk og organisatorisk opgave. Ansvar for at nå dette mål hviler på Kinas kommunistiske Parti, på de progressive arbejdere og på hele arbejderklassen. Arbejderklassens og hele folkets endelige frigørelse kan først opnås under socialismen, som er det mål, som det kinesiske proletariats må kæmpe for at nå. Men før vi kan nå socialismens stadium, må vi først gennemgå den anti-imperialistiske og den anti-feudale demokratiske revolutions stadium. Den kinesiske arbejderklasses umiddelbare opgave er derfor at styrke enheden i sine egne rækker og forene folket til kamp mod imperialisme og feudalisme og for et nyt Kina, et ny-demokratisk Kina. »Den kinesiske Arbejder« udgives med netop denne opgave for øje. »Den kinesiske Arbejder« vil i et letforståeligt sprog forklare baggrunden for forskellige emner for arbejderne, fortælle om realiteterne bag arbejderklassens kamp i modstandskrigen og opsummere de indhøstede erfaringer, og den vil på denne måde forsøge at udfylde sin opgave.

»Den kinesiske Arbejder« bør blive en skole, der uddanner arbejdere og optræner kadrer fra arbejderne midte, læserne bliver denne skoles elever. Det er nødvendigt at uddanne mange kadrer fra arbejderne midte, velinformerede og dygtige kadrer, som ikke søger tom berømmelse, men er rede til ærligt arbejde. Det er umuligt for arbejderklassen at opnå frigørelse uden et stort antal af sådanne kadrer.

Arbejderklassen bør hilse revolutionære intellektuelles hjælp velkommen og aldrig afvise den. For uden deres hjælp kan arbejderklassen ikke gøre fremskridt og revolutionen ikke lykkes.

Jeg håber, at tidsskriftet vil blive velredigeret, vil udgive levende journalistik og omhyggeligt undgå kedsommelige og tørre artikler, som er uinspirerede, udvandede eller uforståelige.

Når et tidsskrift først er startet, må det drives samvittighedsfuldt og godt. Dette er læsernes såvel som de ansattes ansvar. Det er meget vigtigt, at læserne indsender forslag og skriver korte breve og artikler, der angiver, hvad de synes om, og hvad de ikke synes om. Dette er den eneste måde at gøre tidsskriftet til en succes på.

Med disse få ord udtrykker jeg mine håb; lad dem tjene som introduktion til »Den kinesiske Arbejder«.

Noter

¹ »Den kinesiske arbejder« var et månedsblad, der blev grundlagt i februar 1940 i Yenan og udgivet under Kinas kommunistiske Partis centralkomites fagforeningskommission.

VI SKAL LÆGGE VÆGT PÅ ENHED OG FREMSKRIDT

10. februar 1940

Modstand, enhed og fremskridt – disse er de tre hovedprincipper, som det kommunistiske parti fremlagde den 7. juli sidste år på to-års dagen for modstandskrigens udbrud. Disse tre danner et dynamisk hele og ikke et eneste af dem kan undværes. Hvis vægten alene lægges på modstand med udeladelse af enhed og fremskridt, vil en sådan modstand hverken være pålidelig eller varig. Uden et program for enhed og fremskridt vil modstanden før eller senere blive til kapitulation eller ende med nederlag. Vi kommunister mener, at de tre skal integreres. For modstandskrigens skyld er det nødvendigt at kæmpe mod kapitulation, mod Wang Ching-weis forræderiske pagt med Japan, mod marionetstyret og mod alle de forrædere og kapitulanter, der er skjult i de anti-japanske rækker. For enhedens skyld er det nødvendigt at bekæmpe splittelsesaktiviteter og interne »gnidninger«, at bekæmpe bagholdsangreb på den 8. rutearmé og den nye 4. armé og andre progressive anti-japanske grupper, at bekæmpe sønderrivelsen af de anti-japanske baseområder bag fjendens linier og af Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet, som er bagland for den 8. rutearmé, at gå imod at det kommunistiske parti nægtes legal status og bekæmpe lavinen af dokumenter til »at lægge restriktioner på fremmede partiers aktiviteter«. For fremskridtets skyld er det nødvendigt at bekæmpe tilbageskridt og skrinlæggelsen af de Tre Folkeprincipper og af Programmet for Væbnet Modstand og National Genopbygning, at bekæmpe vægringen ved at udføre påbudet i dr. Sun Yat-sens testamente om at »vække folkets masser«, at bekæmpe interneringen af progressive unge mennesker i koncentrationslejre, at bekæmpe undertrykkelsen af den smule tale- og pressefrihed der fandtes ved begyndelsen af modstandskrigen, at bekæmpe planen om at forvandle bevægelsen for en forfatningsmæssig regering til nogle få bureaukraters private anliggende, at bekæmpe angrebene på den nye hær, forfølgelsen af Selvopofrelsens Forbund og massakren på progressive i Shansi, at bekæmpe de Tre Folkeprincippers Ungdomsforbunds aktiviteter med at kidnappe folk langs Hsienyang-Yulin hovedvejen og Lunghai jernbanen,² at

Denne artikel blev skrevet af kammerat Mao Tsetung til Det nye Kinas Nyhedsbureau i Yenan i anledning af dets et-års dag.

bekæmpe sådanne skamløse handlinger som at tage ni konkubiner og at lave en formue på 100 millioner yuan på den nationale krise og at bekæmpe de korrupte embedsmænds, de lokale godsejeres og den despotiske lavadels tøjlesløse brutalitet. Uden at bekæmpe alle disse ting og uden enhed og fremskridt, vil »modstand« blot være tom snak og sejren et forfængeligt håb. Hvad vil Det nye Kinas Nyhedsbureaus politiske linie være i dets andet år? Det vil være at lægge vægt på enhed og fremskridt og bekæmpe al forkert praksis, som er skadelig for krigen, således at der kan opnås yderligere succes i vor modstand mod Japan.

Noter

¹ Selvpofrelsens Forbund til National Frelse i Shansi var en lokal anti-japansk masseorganisation dannet i 1936, som havde et tæt samarbejde med det kommunistiske parti. Det spillede en vigtig rolle i den anti-japanske kamp dér. I december 1939 begyndte Yen Hsi-shan, Kuomintang's krigsherreguvernør i Shansi, åbent at undertrykke forbundet i den vestlige del af provinsen og dræbte brutalt et stort antal kommunister, officerer i forbundet og andre progressive.

² I 1939 dannede Kuomintang en sikringskæde langs med Hsienyang-Yulin hovedvejen og Lunghai (Kansu-Haichow) jernbanen ved at oprette en række kontrolposter i forklædning af de Tre Folkeprincippers Ungdomsforbunds »gæstgiverier«. Hemmelige agenter, der var posteret på disse gæstgiverier, og som arbejdede sammen med Kuomintangtropperne, arresterede progressive unge mennesker og intellektuelle, der ankom til eller forlod Shensi-Kansu-Niangsia-grænseområdet og internerede dem i koncentrationslejre, hvor de enten blev ubarmhjertigt myrdet eller tvunget til at blive angivere mod det kommunistiske parti.

FOR ET NY-DEMOKRATISK FORFATNINGSMÆSSIGT STYRE

20. Februar 1940

Det er meget betydningsfuldt, at repræsentanter for alle kredse af befolkningen i Yen-an mødes her i dag for at stifte Sammenslutningen til fremme af et forfatningsmæssigt Styre, og at alle er blevet interesseret i forfatningsspørgsmålet. Hvad er formålet med vort møde? Det er at gøre det lettere fuldt ud at udtrykke folkets vilje, som er sejr over Japan og opbygningen af et nyt Kina.

Vi støtter alle den væbnede kamp mod Japan, som allerede er i gang, og det drejer sig nu om at videreføre den. Men der er noget andet, nemlig kampen for demokrati, som ikke er i gang. Begge kampe er af allerstørste vigtighed for Kina i dag. Kina mangler i sandhed mange ting, men de to vigtigste er uafhængighed og demokrati. Hvis den ene af dem mangler, vil det ikke gå Kina godt. Og medens disse to ting mangler, er der også to ting, der er overflødige. Hvilke? Imperialistisk undertrykkelse og feudal undertrykkelse. Det er på grund af disse to overflødige ting, at Kina er blevet et koloniale, halv-koloniale og halv-feudale land. Nationens vigtigste krav i dag er uafhængighed og demokrati, og derfor må imperialismen og feudalismen knuses. De må knuses beslutsomt, gennemgribende og nådesløst. Nogle siger, at vi kun har brug for opbygning, ikke for ødelæggelse. Nuvel, så vil vi gerne spørge: Bør Wang Ching-wei ikke ødelægges? Bør den japanske imperialisme ikke ødelægges? Bør det feudale system ikke ødelægges? Det er med sikkerhed umuligt at opbygge noget, medmindre disse onder udryddes. Kun ved at udrydde dem kan Kina reddes og opbygningen sættes i gang; ellers vil det hele være tomt drømmeri. Kun ved at udrydde det gamle og rådne kan vi bygge det nye og sunde. Hvis man kombinerer uafhængighed og demokrati,

Kammerat Mao Tsetung holdt denne tale for Sammenslutningen til fremme af et forfatningsmæssigt Styre i Yen-an. Mange kammerater i partiet var blevet forvirrede af Chiang Kai-sheks vildledende propaganda på dette tidspunkt og troede, at Kuomintang måske virkelig ville oprette et forfatningsmæssigt styre. Kammerat Mao Tsetung afslørede i denne tale Chiang Kai-sheks bedrageri, fravristede ham det »forfatningsmæssige styre« som propagandavåben og gjorde det i stedet til et våben til at få folket til at vågne og kræve frihed og demokrati i stedet for Chiang Kai-shek. Efter det pakkede Chiang Kai-shek denne pose af kneb sammen og vovede aldrig mere i løbet af hele modstandskrigen mod Japan at propagandere for sit såkaldte forfatningsmæssige styre.

vil resultatet blive, at modstandskampen føres på demokratisk grundlag, at demokratiet træder i modstandskampens tjeneste. Uden demokrati kan modstandskampen ikke opretholdes. Med demokratiet vil vi helt sikkert vinde, selv om modstandskampen fortsætter 8 eller 10 år.

Hvad er forfatningsmæssigt styre? Det er demokratisk styre. Jeg er enig i, hvad vor gamle kammerat Wu¹ lige har sagt. Hvilket slags demokratisk styre har vi brug for i dag? Et ny-demokratisk styre, et forfatningsmæssigt ny-demokratisk styre. Ikke det forældede europæisk-amerikanske såkaldte demokrati, som er borgerskabets diktatur, og heller ikke den sovjetiske slags demokrati, som er proletarietets diktatur.

Den gamle type demokrati, som praktiseres i andre lande, er på vej ud og er blevet reaktionær. Vi bør under ingen omstændigheder acceptere en sådan reaktionær ting. Den slags forfatningsmæssigt styre, som kinesiske ultrareaktionære taler om, er den gamle type demokrati, som findes i udlandet. Men på trods af, at de taler om det, vil de ikke engang have selv det; de taler kun om det for at vildlede folket. Det, de i virkeligheden ønsker, er et fascistisk etpartidiktatur. På den anden side vil det kinesiske nationale borgerskab gerne have denne type forfatningsmæssigt styre og vil gerne oprette et borgerligt diktatur i Kina, men det vil aldrig lykkes. For det kinesiske folk ønsker ikke et sådant styre og vil ikke hilse et diktatur udøvet af borgerskabet alene velkomment. Kinas forhold skal afgøres af folkets overvældende flertal og et regeringsmonopol for borgerskabet alene må helt og holdent afvises. Hvad så med socialistisk demokrati? Det er selvfølgelig udmærket, og det vil efterhånden sejre over alt i verden. Men denne type demokrati er endnu ikke gennemførlig i Kina, og vi må derfor foreløbig klare os uden den. Det vil ikke være muligt at få et socialistisk demokrati, før visse betingelser er opfyldt. Den type demokratisk styre, vi har brug for i dag, er hverken demokrati af den gamle slags eller demokrati af den socialistiske slags, men Nyt Demokrati, som er afpasset efter forholdene i dagens Kina. Det forfatningsmæssige styre, der skal fremmes, er et ny-demokratisk forfatningsmæssigt styre.

Hvad er et ny-demokratisk forfatningsmæssigt styre? Det er flere klassers fælles diktatur over forræderne og de reaktionære. En eller anden sagde engang: »Hvis der er mad, så lad alle dele den«. Jeg tror dette kan tjene som illustration af det Nye Demokrati. Ligesom alle bør dele den mad, der er, således bør der ikke være nogen monopolmagt udøvet af et enkelt parti, en enkelt gruppe eller klasse. Denne ide blev formuleret godt af dr. Sun Yat-sen i manifestet fra Kuomintang's 1. nationale kongres:

Det såkaldte demokratiske system i moderne stater monopoliseres sædvanligvis af borgerskabet og er simpelthen blevet et redskab til undertrykkelse af almindelige mennesker. Modsat dette betyder Kuomintang's Princip om Demokrati et demokratisk system, der deles af alle almindelige mennesker og ikke ejes privat af de få.

Kammerater, når vi studerer forfatningsmæssigt styre, skal vi læse forskellige bøger, men fremfor alt må vi studere dette manifest, og dette afsnit bør læres udenad. »Der deles af alle almindelige mennesker og ikke ejes privat af de få« – dette er substansen i det, som vi beskriver som et ny-demokratisk forfatningsmæssigt styre, som flere klassers fælles demokratiske diktatur over forræderne og de reaktionære; det er dette forfatningsmæssige styre, som vi har brug for i dag. Og den anti-japanske enhedsfronts forfatningsmæssige styre bør antage denne form.

Formålet med vort møde i dag er at fremme kampen og presse på for at få etableret et forfatningsmæssigt styre. Hvorfor er det nødvendigt at »presse på«? Hvis alle marcherede fremad, ville det ikke være nødvendigt at presse på. Hvorfor holder vi overhovedet dette møde? Fordi nogle i stedet for at machere fremad lægger sig ned og nægter at gå videre. Ikke alene nægter de at bevæge sig fremad, de vil faktisk bevæge sig baglæns. Man opfordrer dem til at bevæge sig fremad, men de vil hellere dø end at efterkomme opfordringen; disse folk er ultrareaktionære. De er så stædige, at vi er nødt til at holde dette møde for at give dem en indtrængende opfordring. Hvor stammer udtrykket »presse på« fra? Hvem anvendte det først i denne forbindelse? Ikke vi, men den store og afholdte mand, dr. Sun Yat-sen, som sagde: »I 40 år har jeg viet mig den nationale revolutions sag ...«. Læs hans testamente, og I vil finde følgende ord: »Fornylig anbefalede jeg at sammenkalde en nationalforsamling ... og der må i særlig grad presses på for at virkeliggøre dette så hurtigt som muligt. Dette er min dybtfølte opfordring til jer.« Kammerater, ikke en almindelig »opfordring«, men en »dybtfølt opfordring«. En »dybtfølt opfordring« er ikke bare en almindelig opfordring, hvordan skulle man kunne tage den let? Og videre, »så hurtigt som muligt«; hvis vi vil have opbygget nationalforsamlingen så hurtigt som muligt, så må vi »presse på« for at få den. Dr. Sun Yat-sen har været død i femten år, men indtil nu har den nationalforsamling, han anbefalede, ikke været indkaldt. Visse mennesker har ufornuftigt sløset tiden væk og fyldt hver eneste dag med politisk formynderskab. De har gjort »så hurtigt som muligt« til så sent som muligt og alligevel påkalder de sig hele tiden dr. Sun Yat-sens navn. Dr. Suns genfærd ville i sandhed irettesætte hans uværdige efterfølgere på det skarpeste! Det er fuldstændig klart, at uden at »presse på« vil vi ikke få nogen bevægelse fremad; det er nødvendigt at presse på, fordi mange bevæger sig baglæns, og mange andre slet ikke er vægnet op endnu.

Eftersom nogle mennesker ikke bevæger sig fremad, må vi presse dem. Andre må vi presse, fordi de er langsomme. Det er derfor, vi sammenkalder disse mange møder for at presse på for at få oprettet et forfatningsmæssigt styre. Ungdommen har afholdt sådanne møder og ligeledes kvinder, arbejdere, skoler, regeringsorganisationer og hærenheder. Og nu afholder vi dette stormøde med samme formål, så vi alle kan gå i gang med at presse på for hurtigt at få et forfatningsmæssigt styre og for øjeblikkelig anvendelse af dr. Sun Yat-sens læresætninger.

Nogle siger: »I er i Yenan, medens disse mennesker er forskellige andre steder. Hvad nytter det, at I presser på, hvis de ikke tager sig noget af det?« Jo, det kan nytte. For tingene bevæger sig, og de vil blive tvunget til at tage sig af det. Hvis vi holder flere møder, skriver flere artikler, holder flere taler og sender flere telegrammer, vil det være umuligt for dem ikke at tage sig af det. Jeg mener, at vore talrige møder i Yenan for at fremme et forfatningsmæssigt styre har et dobbelt formål. Det ene er at studere formålet, det andet at skubbe folk fremad. Hvorfor skal vi studere? Fordi, hvis folk ikke bevæger sig fremad, og I presser på over for dem, og de spørger, hvorfor I presser på, så er det nødvendigt at være i stand til at svare. For at kunne det, må vi alvorligt studere spørgsmålene omkring et forfatningsmæssigt styre. Det er netop dette, vor gamle kammerat Wu talte lidt mere udførligt om. Alle skoler, regeringsorganisationer og hærenheder og alle befolkningslag bør studere de problemer, som vi står overfor i forbindelse med et forfatningsmæssigt styre.

Når vi først har studeret dette, kan vi skubbe folk fremad. At skubbe dem fremad er at presse dem, og eftersom vi skubber på alle områder, vil der gradvist komme skred i tingene. De mange små vandløb vil smelte sammen til en stor flod og vaske alt, hvad der er råddent og beskidt, væk og et nydemokratisk forfatningsmæssigt styre vil bryde frem. Virkningen af at skubbe vil være meget stor. Hvad vi gør i Yenan, får nødvendigvis betydning for hele landet.

Kammerater, forestiller I jer, at så snart møderne er afholdt og telegrammerne afsendt, så vil de ultrareaktionære være løbet over ende, vil de begynde at bevæge sig fremad, vil de følge vore ordrer? Nej, de vil ikke være så søjelige. En stor del af dem er udgået fra specielle skoler for ultrareaktionære. De er ultrareaktionære i dag, vil være det i morgen og dagen derpå. Hvad vil det sige at være ultrareaktionær? Det vil sige at være stivsindet og forstenet, at være hårdnakket imod fremskridt i dag, i morgen og dagen derefter. Det er ikke nogen let sag at få dem til at høre på os.

Hvad angår de forfatningsmæssige styreformer, som verden hidtil har kendt, hvadenten det så drejer sig om Storbritannien, Frankrig, USA eller Sovjetunionen, er der sædvanligvis blevet vedtaget nogle grundlæggende love, dvs. en forfatning, efter en succesrig revolution for at formalisere den faktiske oprettelse af demokrati. Men Kinas tilfælde er anderledes. I Kina er revolutionen endnu ikke fuldført, og med undtagelse af områder som vort grænseområde er et demokratisk styre endnu ikke indført. Kendsgerningen er, at Kina i dag er under et halv-kolonialt og halv-feudalt styre, og selv hvis en god forfatning blev vedtaget, ville den uundgåeligt blive bremsset af feudalkræfterne og saboteret af de ultrareaktionære, så det ville være umuligt at gennemføre den glat. Således må den nuværende bevægelse for et forfatningsmæssigt styre kæmpe for et demokrati, der endnu ikke er opnået, og ikke bekræfte et demokrati, der allerede eksisterer. Dette betyder en hårdere kamp, som bestemt ikke er nogen let sag.

De, som hele tiden har været imod et forfatningsmæssigt styre² yder nu læbebekendelser til den. Hvorfor? Fordi de er under pres fra folket, som vil bekæmpe Japan, og derfor forsøger de at trække tiden lidt ud. De skriger endda højlydt: »Vi er altid gået ind for et forfatningsmæssigt styre!« Det er frygteligt at høre på. I årevis har vi hørt tale om »forfatningsmæssigt styre«, men indtil nu har vi ikke set noget til det. Disse mennesker siger én ting og gør noget andet og kan kaldes dobbeltspillere i forfatningsspørgsmålet. Når de siger »har altid stået for« er det i sandhed et eksempel på deres dobbeltspil. De ultrareaktionære i dag er netop sådanne dobbeltspillere. Deres forfatningsmæssige styre er et svindelnummer. I en ikke alt for fjern fremtid får vi måske en forfatning og endda en præsident oven i købet. Men hvad angår demokrati og frihed, må guderne vide, hvornår vi får det. Kina har allerede haft en forfatning. Udstedte Tsao Kun ikke en?³ Men hvor var friheden og demokratiet henne? Med hensyn til præsidenter, så har der været mange af dem. Den første, Sun Yat-sen, var god, men han blev udmanøvreret af Yuan Shih-kai. Den anden var Yuan Shih-kai, den tredje Li Yuan-hung⁴, den fjerde Feng Kuo-chang⁵, og den femte Hsu Shih-chang⁶, i sandhed mange, men var de anderledes end de despotiske kejsere? Både forfatningen og præsidenterne var svindelnumre. I vor tid er de såkaldte forfatningsmæssige og demokratiske styreformer i lande som Storbritannien, Frankrig og USA faktisk menneskeædende styreformer. Det samme gælder i Central- og Sydamerika, hvor mange lande skilter med republikanske facader, men hvor der ikke er spor af noget demokrati i virkeligheden. På samme måde med de ultrareaktionære i Kina i dag. Deres snak om forfatningsmæssigt styre kan sammenlignes med en ulv i fåreklæder. De fremviser et forfatningsmæssigt styre, men mener faktisk et etpartidiktatur. Jeg angriber dem ikke grundløst; mine ord er velbegrundede, på trods af al deres snak om forfatningsmæssigt styre giver de nemlig ikke folket en tomme mere frihed.

Kammerater, virkeligt forfatningsmæssigt styre vil vi aldrig komme let til; det kan kun opnås ved hård kamp. Derfor må I ikke forvente, at det vil komme umiddelbart efter, at vi har holdt vore møder, sendt vore telegrammer og skrevet vore artikler, I må heller ikke forvente, at så snart Folkets politiske Råd⁷ udsteder en resolution, vil den nationale regering vedtage en lov, nationalforsamlingen mødes den 12. november, vedtage en forfatning og endda vælge en præsident. I må ikke tro at alt vil være i den skønneste orden. Det er umuligt, så bliv ikke forvirrede. Dette må forklares for det jævne folk, så det heller ikke bliver forvirret. Det vil aldrig gå så nemt.

Skal vi så begræde vor kamp og erklære den for tabt? Det er så vanskeligt, at det synes håbløst. Men det er heller ikke tilfældet. Der er stadig håb for et forfatningsmæssigt styre, stort håb endda, og Kina vil bestemt udvikle sig til en ny-demokratisk stat. Hvorfor? Vanskelighederne opstår på grund af den uro, de ultrareaktionære har anstiftet, men de kan ikke blive ved med at være ultrareaktionære i al evighed, og det er derfor, at vi stadig er forhåbnings-

fulde. Verdens ultra-reaktionære er måske ultrareaktionære både i dag, i morgen og dagen derpå, men ikke i al evighed; til sidst vil de blive nødt til at forandre sig. Wang Ching-wei f.eks., var ultrareaktionær i meget lang tid, men han kunne ikke blive ved med at være ultrareaktionær inden for de anti-japanske rækker og måtte gå over til japanerne. For at tage et andet eksempel, så var Chang Kuo-tao også ultrareaktionær i lang tid, men han måtte også stikke af, efter at vi havde holdt nogle møder og kæmpet vedholdende imod ham. De ultrareaktionære er måske nok hårdnakkede, men ikke ubøjelige, og til sidst afslører de sig – som noget beskidt og foragteligt, som hundelort. Nogle ændrer sig i positiv retning, og det er også et resultat af vor vedholdende kamp imod dem – de indser deres fejltagelser og retter sig. Kort sagt, ultrareaktionære forandrer sig til sidst. De smeder altid så mange rænker for at profitere på andres bekostning, spiller dobbeltspil osv. Men de får altid det modsatte af, hvad de vil have. De begynder altid med at gøre andre skade, men ender med at ødelægge sig selv. Vi sagde engang, at Chamberlain »løftede en sten, men tabte den over sine egne tæer«, hvilket nu er blevet til virkelighed. Chamberlain var ivrig efter at bruge Hitler som den sten, der kunne knuse det sovjetiske folks tæer, men siden den dag i september sidste år, hvor krigen mellem Tyskland på den ene side og Storbritannien og Frankrig på den anden side brød ud, er stenen faldet på hans egne tæer. Det gør stadig ondt i dag. Vi har lignende tilfælde i Kina. Yuan Shih-kai ville knuse det jævne folks tæer, men til syvende og sidst skadede han sig selv, og han døde kun et par måneder efter at være blevet kejser⁹. Tuan Chi-jui, Hsu Shih-chang, Tsao Kun, Wu Pei-fu og alle de andre ville undertrykke folket, men til sidst blev de styrtet af folket. Enhver, der prøver at profitere på andres bekostning, vil få et sørgeligt endeligt.

Jeg tror ikke, at de anti-kommunistiske ultrareaktionære udgør nogen undtagelse fra denne regel, medmindre de får fremgang. Under det flot klingende påskud om at ville skabe enhed planlægger de at likvidere det progressive grænseområde Shensi-Kansu-Ningsia, den progressive 8. rute-armé og nye 4. armé, det progressive kommunistiske parti og masseorganisationerne. De har masser af den slags udspekulerede planer. Men jeg tror, at resultatet vil blive, at det ultrareaktionære vil blive likvideret af det progressive og ikke omvendt. I virkeligheden har de ultrareaktionære ikke andet alternativ end at rykke frem, hvis de vil undgå at blive udslettede. Følgelig har vi ofte rådet dem til ikke at angribe den 8. rutearmé, det kommunistiske parti og grænseområdet. Hvis de absolut vil, må de hellere lave en resolution først, der begynder: »Eftersom vi er fast besluttede på at likvidere os selv og give det kommunistiske parti rig lejlighed til at blive større, påtager vi, de ultrareaktionære, os ansvaret for angrebet på det kommunistiske parti og grænseområdet«. De ultrareaktionære har masser af erfaring i at »undertrykke kommunister«, og skulle de ønske at forsøge sig endnu en gang, er de velkomne. Hvis de efter at have spist sig godt mætte og efter at have sovet på det føler trang til

lidt »undertrykkelse«, så er det op til dem. Men så må de også være forberedt på, at ovennævnte resolution træder i kraft, for den er uafvendelig. »Undertrykkelsen af kommunister« i de sidste ti år har til punkt og prikke fulgt udviklingen i denne resolution. Videre »undertrykkelse« vil også følge denne udvikling. Derfor råder jeg dem fra at forsøge sig med »undertrykkelse«. Det, som hele nationen ønsker, er nemlig ikke »undertrykkelse af kommunister«, men modstand, enhed og fremskridt. Derfor vil alle forsøg på at »undertrykke kommunister« nødvendigvis slå fejl.

Kort sagt, reaktionen producerer altid det modsatte af, hvad dens talsmænd har til hensigt. Der gives ikke nogen undtagelse fra denne regel, hverken i nyere eller ældre tid, i Kina eller andre steder.

Det samme gør sig gældende for et forfatningsmæssigt styre i dag. Hvis de ultrareaktionære bliver ved med at yde modstand imod det, vil resultatet helt sikkert blive det modsatte af deres hensigt. Bevægelsen for forfatningsmæssigt styre vil aldrig følge samme kurs som de ultrareaktionære, men vil bevæge sig imod deres kurs, og den vil til slut følge den kurs folket ønsker. Dette er sikkert, for folket i hele Kina kræver det, Kinas historiske udvikling kræver det, og hele verdens udvikling peger i den retning. Hvem kan modstå det? Historiens hjul kan ikke drejes tilbage. Det arbejde, vi er i gang med, kræver imidlertid tid og kan ikke fuldføres fra den ene dag til den anden; det kræver en hård indsats og kan ikke sjuskes igennem; det kræver mobilisering af folkets store masser og kan ikke gennemføres gennemgribende af to hænder; det er en meget god ting, at vi holder dette møde her i dag; efter vort møde vil vi skrive artikler, sende telegrammer og vi vil holde lignende møder i Wutai-bjergene, Taihang-bjergene, det nordlige kina, det centrale Kina og over hele landet. Hvis vi fortsætter med at gøre dette, er vi på rette vej. Vi må gøre det grundigt, vi må vinde demokratiet og friheden, vi må etablere et ny-demokratisk forfatningsmæssigt styre. Hvis dette ikke opnås og de ultrareaktionære får deres vilje, vil nationen gå til grunde. Det er på denne måde, at vi skal undgå national undertvingelse. Derfor må alle anstrenge sig. Hvis vi alle gør det, er der meget håb for vor sag. Endvidere må man gøre sig klart, at de ultrareaktionære er et mindretal, medens flertallet ikke udgøres af ultrareaktionære, men af folk, der er i stand til at bevæge sig fremad. Med dette flertal over for mindretallet og med de anstrengelser, vi gør os, vil håbet være endnu større. Det er derfor, jeg siger, at selv om opgaven kan være meget vanskelig, så er der et stort håb.

Noter

¹ Gamle Kammerat Wu er kammerat Wu Yu-chang, som dengang var formand for Sammenlutningen til fremme af et forfatningsmæssigt Styre i Yenan.

² »De« henviser til den reaktionære Kuomintang-klike under ledelse af Chiang Kai-shek.

- ³ I 1923 valgte Tsao Kun, en stor nordlig krigsherre, sig selv til republikkens præsident ved at bestikke 590 parlamentsmedlemmer med 5000 sølvdollars hver. Derefter udstedte han en forfatning, som senere blev kendt som »Tsao Kuns Forfatning« eller »bestikkelsesforfatningen«.
- ⁴ Li Yuan-hung var oprindelig brigadefører i Ching-dynastiets væbnede styrker. Han blev af sine officerer og menige tvunget til at tage parti for de revolutionære under Wuchang-opstanden i 1911 og blev gjort til militærgouvernør i Hupeh-provinsen. Senere blev han vicepræsident og derefter præsident for republikken under den nordlige krigsherreklikes regime.
- ⁵ Feng Kuo-chang var en af Yuan Shih-kais underordnede. Efter Yuans død blev han leder af Chihli-(Høpei) gruppen i den nordlige krigsherreklike. I 1917 skaffede han sig af med Li Yuan-hung og blev selv præsident.
- ⁶ Hsu Shih-chang var en politiker, der tjente den nordlige krigsherreklike. Han blev valgt til præsident i 1918 af et parlament, der var under Tuan Chi-juis kontrol.
- ⁷ Folkets politiske Råd var en rent rådgivende forsamling, der modstræbende blev oprettet af Kuomintangregeringen efter den anti-japanske krigs udbrud. Medlemmerne var alle »inviterede« af Kuomintangregeringen. Af navn indbefattede den repræsentanter for alle anti-japanske politiske partier og grupper, men af gavn blev den i virkeligheden domineret af Kuomintangmajoriteten. Rådet havde ikke nogen magt til at påvirke Kuomintangregeringens politik eller forholdsregler. Efterhånden som Chiang Kai-shek blev mere og mere reaktionær tiltog antallet af Kuomintangmedlemmer og andre reaktionære, medens antallet af demokrater aftog, og disses ytringsfrihed blev kraftigt beskåret; til sidst blev Rådet i stadig stigende grad et rent redskab for Kuomintangreaktionen. Efter begivenhederne i det sydlige Anhwei i 1941 boykottede de kommunistiske medlemmer af Rådet dets møder adskillige gange som protest mod Kuomintangs reaktionære foranstaltninger.
- ⁸ En resolution, der krævede, at Kuomintangregeringen skulle sammenkalde en nationalforsamling og oprette et forfatningsmæssigt styre på et bestemt tidspunkt, blev vedtaget på Folkets politiske Råds 4. møde i september 1939; forslaget blev fremsat af det kommunistiske parti og demokrater i andre partier og grupper. I november 1939 meddelte Kuomintangs centrale eksekutivkomité 6. plenarmøde, at nationalforsamlingen ville blive indkaldt den 12. november 1940. Selv om dette løfte blev kraftigt opreklameret for at dupere befolkningen, blev det aldrig ført ud i livet.
- ⁹ Yuan Shih-kai udråbte sig selv til kejser den 12. december 1915, men blev tvunget til at opgive titlen den 22. marts 1916.

OM SPØRGSMÅLET OM POLITISK MAGT I DE ANTI-JAPANSKE BASEOMRÅDER

6. marts 1940

1. I denne tid gør de anti-kommunistiske ultrareaktionære i Kuomintang alt, hvad de kan, for at forhindre os i at oprette anti-japanske demokratiske magtorganer i det nordlige og centrale Kina og andre steder, mens vi for vort vedkommende må oprette dem, og i de større anti-japanske baseområder er dette allerede muligt for os. Vor kamp mod de anti-kommunistiske ultrareaktionære om dette spørgsmål i det nordlige, centrale og nordvestlige Kina kan fremskynde etableringen af enhedsfrontens politiske magtorganer i hele landet, og den følges aktivt af hele nationen. Derfor må denne sag behandles omhyggeligt.

2. Den politiske magt, som vi etablerer under den anti-japanske krig, er af enhedsfrontskarakter. Denne politiske magt udgøres af alle de, der både støtter modstand og demokrati; den er flere revolutionære klassers demokratiske diktatur over forræderne og de reaktionære. Den adskiller sig fra godsejerklassens og borgerskabets kontrarevolutionære diktatur, ligesåvel som den adskiller sig fra arbejdernes og bøndernes demokratiske diktatur i bonderevolutionens periode. En klar forståelse af denne politiske magts karakter og ihærdige anstrengelser for at føre den ud i livet vil i stort omfang hjælpe med til at sprede demokratiet ud over hele landet. Enhver afvigelse, hvadenten det er til »venstre« eller højre, vil gøre et meget dårligt indtryk på hele nationen.

3. Indkaldelsen af Hopei-provinsens forsamling og valgene til Hopeis administrative råd, som netop er ved at blive forberedt, vil være af overmåde stor betydning. Lige så vigtigt vil det være at få oprettet de nye politiske magtorganer i det nordvestlige Shansi, i Shantung, i visse områder nord for Huai floden, i amterne Suitch og Fuhsien og i det østlige Kansu. Vi må fortsætte i tråd med enhedsfrontens principper og gøre vort yderste for at undgå enhver højre- eller »venstre« tendens. For tiden er »venstre« tendensen med at undlade at vinde mellembourgeoisiet og den oplyste lavadel den mest alvorlige fare.

Kammerat Mao Tsetung skrev dette interne partidirektiv på vegne af Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

4. Ifølge enhedsfrontens principper om politiske magtorganer skal fordelingen af pladser være en tredjedel til kommunister, en tredjedel til venstreorienterede progressive ikke-partimedlemmer og en tredjedel til den midtergruppe, der hverken står til højre eller »venstre.«

5. Vi må sikre os, at kommunisterne spiller den ledende rolle i de politiske magtorganer, og derfor må de partimedlemmer, der besætter en tredjedel af pladserne, være af høj karat. Det vil være tilstrækkeligt til at sikre partiets lederskab uden en større repræsentation. Lederskab er hverken en parole, der skal udbasuneres evigt og altid, eller et arrogant krav om lydighed; det består snarere i at anvende partiets korrekte politik og vort eget arbejdes eksempel til at overbevise og opdrage folk uden for partiet, så de villigt accepterer vore forslag.

6. De progressive ikke-partimedlemmer må tildeles en tredjedel af pladserne, fordi de er knyttet til småborgerskabets brede masser. Dette vil være af stor betydning for at kunne vinde de sidstnævnte over.

7. Vort mål med at tildele en tredjedel af pladserne til midtergrupperne er at vinde middelbourgeoisiet og den oplyste lavadel over. Det vil være et vigtigt skridt i retning af at isolere de ultrareaktionære. På nuværende tidspunkt må vi ikke undlade at tage disse gruppers styrke i betragtning, og vi må være varsomme i vore forbindelser med dem.

8. Vor holdning over for ikke-kommunister må være at samarbejde, uanset om de er tilknyttet et parti eller ej, og uanset hvilket parti det så måtte være, så længe de går ind for modstand mod Japan og er villige til at samarbejde med det kommunistiske parti.

9. Den fordeling af pladserne, der er beskrevet ovenfor, er partiets virkelige politik, og vi må under ingen omstændigheder kun gå halvhjertet ind for den. For at udføre denne politik må vi uddanne de partimedlemmer, der arbejder i de politiske magtorganer, overvinde deres snæversynethed, som viser sig i ulyst og uro ved samarbejde med ikke-kommunister, og opmuntre dem til en demokratisk arbejdsstil, det vil sige rådslagning med ikke-partimedlemmer og at vinde flertallets tilslutning, inden man iværksætter aktiviteter. På samme tid må vi gøre alt, hvad vi kan for at opmuntre ikke-partimedlemmer til at udtrykke deres synspunkter om forskellige problemer, og vi må lytte opmærksomt til deres forslag. Vi må aldrig forfalde til at tro, at blot fordi vi har den militære og politiske magt, så kan vi gennemtvinge ubetinget opslutning om vore beslutninger og på den måde undgå besværet med at vinde ikke-partimedlemmer over på vore standpunkter, således at de udfører dem med glæde og helhjertet.

10. De ovenfor nævnte tal for fordeling af pladser er ikke uforanderlige kvoter, der skal opfyldes mekanisk; de har karakter af omtrentlige størrelser, som hvert område må benytte under hensyntagen til de specifikke omstændigheder. På det laveste niveau kan forholdet eventuelt modificeres noget for at forhindre godsejere og den despotiske lavadel i at snige sig ind i de politiske

magtorganer. Hvor sådanne organer allerede har eksisteret i nogen tid, som i grænseområdet i Shansi-Chahar-Hepei, det centrale Hepei, bjergområdet Taihang og det sydlige Hepei, burde der foretages en nyvurdering af politiken i lyset af dette princip. Og dette princip må holdes for øje, hvorsomhelst et nyt politisk magtorgan oprettes.

11. Enhedsfrontens stilling til valgret må være, at enhver kineser, der er fyldt atten, og som går ind for modstand og demokrati, har ret til at vælge og blive valgt, uden hensyn til klasse, nationalitet, køn, tro, partitilhørsforhold eller uddannelse. Den anti-japanske enhedsfronts politiske magtorganer må vælges af folket. Deres organisationsform må være baseret på den demokratiske centralisme.

12. Det grundlæggende udgangspunkt for alle enhedsfrontens politiske magtorganers vigtige politiske skridt må være modstand mod den japanske imperialisme, beskyttelse af folket, som kæmper mod Japan, passende samordning af alle de anti-japanske sociale lags interesser, forbedring af arbejderne og bøndernes leveforhold samt undertrykkelse af forrædere og reaktionære.

13. Vi må ikke forlange, at de ikke-partimedlemmer, der arbejder i vore politiske magtorganer, skal leve, tale og opføre sig som kommunister, ellers vil de sikkert føle sig utilfredse eller dårligt tilpas.

14. Alle regionale eller under-regionale bureauer under centralkomiteen, alle område-partikomiteer og alle harenhedernes ledere pålægges hermed at give en klar redegørelse for dette direktiv til partimedlemmerne, og sikre at det til fulde efterleves i arbejdet i vore politiske magtorganer.

AKTUELLE TAKTISKE PROBLEMER I DEN ANTI- JAPANSKE ENHEDSFRONT

11. marts 1940

1. Den aktuelle politiske situation ser således ud:

(a) Kinas forsvarskrig har tilføjet den japanske imperialisme et hårdt slag, og den er ikke længere i stand til at iværksætte omfattende militære offensiver, dvs. at styrkeforholdet mellem os og fjenden nu har nået den fase, hvor der er strategisk ligevægt. Men fjenden fastholder stadigvæk sin grundlæggende underkuelsespolitik over for Kina bl.a. ved at undergrave vor anti-japanske enhedsfront, ved at intensivere sine »udrensningsfelttog« i baglandet og ved at optrappe sin økonomiske aggression.

(b) Storbritannien og Frankrig føler deres positioner i Østen svækket på grund af krigen i Europa, mens USA fortsætter sin politik med »at sidde på en bjergtop og se på at tigrene slås«, så der ikke i øjeblikket kan være tale om en Østens Münchenkonference.¹

(c) Sovjetunionen har vundet nye sejre i sin udenrigspolitik og fortsætter sin politik med at yde aktiv støtte til Kinas modstandskrig.

(d) Den pro-japanske del af storborgerskabet har fuldstændigt kapituleret over for Japan og er parat til at påtage sig marionetrollen. Den del af storborgerskabet, som er proeuropæisk eller proamerikansk, vil måske fortsætte sin modstand mod Japan, men dets forsoningstrang er stadigvæk et alvorligt problem. Det fører en dobbeltpolitik. Mens det på den ene side ønsker at bevare enheden med de forskellige kræfter uden for Kuomintang for at kæmpe mod Japan, så gør det på den anden side alt, hvad det kan, for at undertrykke disse kræfter, især det kommunistiske parti og andre progressive kræfter. Det udgør den anti-japanske enhedsfronts yderste højrefløj.

(e) På grund af modsætningerne mellem de vigtigste herskende lag fra storgodsejerne og storborgerskabet på den ene side og arbejderklassen og bønderne på den anden side, indtager de mellemliggende kræfter, deriblandt mellemborgerskabet, den oplyste lavadel og de regionale magtgrupper, ofte

Kammerat Mao Tse-tung skrev denne oversigt i forbindelse med en rapport, han fremlagde i Yenan på et møde med partiets seniorkadrer.

standpunkter, som ligger midt imellem de progressives og den yderste højrefløjs. Disse kræfter udgør midtergruppen i den anti-japanske enhedsfront.

(f) I den sidste tid er de kommunistisk ledede progressive kræfter fra proletariatet, bønderne og småborgerskabet i byerne blevet meget stærkere, og det er i det store og hele lykkedes dem at oprette baseområder, hvor de har oprettet anti-japansk, demokratisk, politisk magt. Deres indflydelse på bønderne, arbejderne og småborgerskabet i byerne over hele landet er meget stor, ligesom de også udøver ret stor indflydelse på midterkræfterne. På slagmarken bekæmper kommunisterne stort set lige så mange japanske tropper som Kuomintang. De udgør den progressive del af den anti-japanske enhedsfront.

Dette er den aktuelle politiske situation i Kina. Under disse omstændigheder er det stadigvæk muligt at forhindre, at situationen forværres, og i stedet at ændre den til det bedre. Centralkomiteens beslutninger fra den 1. februar er helt korrekte.

2. Den grundlæggende betingelse for sejr i modstandskrigen er en udbygning og konsolidering af den anti-japanske enhedsfront. Den nødvendige taktik for at nå dette mål er, at vi udvikler de progressive kræfter, trækker midtergruppen til os og bekæmper kræfterne yderst på højrefløjen; det er tre uadskillelige led, og midlet til at forene de anti-japanske kræfter er kamp. I den anti-japanske enhedsfronts periode er kamp midlet til at opnå enhed med, at enhed er kampens mål. Søges enhed gennem kamp, vil den bestå, søges enhed gennem eftergivenhed, vil den dø bort. Denne sandhed er partikammeraterne efterhånden ved at forstå. Der er imidlertid mange, som ikke forstår den. Nogle tror, at kamp vil sprænge enhedsfronten, eller at kamp kan anvendes uden mådehold, mens andre bruger en forkert taktik over for midtergruppen eller har en forkert opfattelse af den yderste højrefløj. Alt dette må rettes.

3. At vi udvikler de progressive kræfter betyder, at vi opbygger proletariats, bøndernes og bysmåborgerskabets kræfter, at vi dristigt udvider den 8. rutearmé og den nye 4. armé, at vi opretter demokratiske, anti-japanske baseområder i stor stil, at vi opbygger kommunistiske organisationer over hele landet, at vi opbygger nationale massebevægelser blandt arbejdere, bønder, unge, kvinder og børn, at vi trækker intellektuelle fra alle dele af landet til os, og at vi spreder bevægelsen for en forfatningsmæssig regering blandt masserne som en kamp for demokrati. En stadig udbygning af de progressive kræfter er den eneste måde til at forhindre, at situationen forværres, forebygge kapitulation og splittelse og at skabe et fast og uforgængeligt grundlag for modstandskrigens sejr. Men at udbygge de progressive kræfter er en meget alvorlig kamp, som ikke kun må føres hensynsløst mod de japanske imperialister og forræderne, men også mod den yderste højrefløj i enhedsfronten. Den yderste højrefløj er nemlig imod en udbygning af de progressive kræfter, mens midtergruppen er skeptisk. Medmindre vi beslutsomt bekæmper højrekræfterne og opnår betydelige resultater, vil vi hverken være i stand

til at modstå presset fra højre eller til at fjerne midtergruppens tvivl. Og så vil det ikke være muligt for de progressive kræfter at udvikle sig.

4. At vi trækker midtergruppen til os betyder, at vi trækker mellemborgerskabet, den oplyste lavadel og de regionale magtgrupper til os. Det er tre forskellige kategorier af mennesker, men som situationen er nu, tilhører de alle midtergruppen. Mellemborgerskabet udgør det nationale borgerskab til forskel fra kompradorklassen, dvs. storborgerskabet. Selv om mellemborgerskabet som klasse står i et modsætningsforhold til arbejderne, og ikke er tilhænger af arbejderklassens uafhængighed, så ønsker det alligevel at bekæmpe Japan, og vil tilmed gerne selv gribe den politiske magt, fordi det er undertrykt af de japanske imperialister i de besatte områder og holdt nede af storgodsejerne og storborgerskabet i Kuomintang-områderne. Med hensyn til modstanden mod Japan, er det tilhænger af forenet modstand. Med hensyn til at vinde politisk magt, er det tilhænger af bevægelsen for en forfatningsmæssig regering og prøver at udnytte modsætningerne mellem de progressive og den yderste højrefløj for at fremme sine egne interesser. Det er et lag, som vi må og skal vinde over på vor side. Så har vi den oplyste lavadel, som er godsejerklassens venstrefløj, dvs. den del som har et borgerligt anstrøg, og som indtager omtrent samme politiske holdning som mellemborgerskabet. Selv om der er klassemodsætninger mellem dem og bønderne, er der også modsætninger mellem dem og storborgerskabet og godsejerne. De støtter ikke den yderste højrefløj, og de vil også gerne udnytte modsætningerne mellem os og den yderste højrefløj til egen fordel. Vi må absolut heller ikke se bort fra dette lag, og vor politik må tage sigte på at trække det til os. Hvad angår de regionale magtgrupper er der to typer: De magtgrupper som kontrollerer egne områder, og de forskellige troppstyrker der ikke gør det. Selv om de står i modsætning til de progressive kræfter, så har de også deres modsætninger til Kuomintangs centralregering på grund af den selviske politik, som Kuomintang fører på deres bekostning. De ønsker også at udnytte modsætningerne mellem os og den yderste højrefløj til deres egne politiske formål. Størstedelen af de regionale magtgruppers ledere tilhører storgodsejerklassen og storborgerskabet. Derfor vil de, selv om de til tider kan virke aldrig så progressive, snart blive reaktionære igen. På grund af modsætningerne mellem dem og de centrale Kuomintangmyndigheder, er det alligevel muligt, at de vil forholde sig neutrale til vor kamp mod den yderste højrefløj under forudsætning af, at vi fører en rigtig politik.

Vor politik over for disse tre kategorier i midtergruppen er som tidligere nævnt at trække bønderne og byernes småborgerskab over på vor side, og vi må tilmed føre en speciel politik over for hver enkelt kategori i midtergruppen. Mens bønderne og byernes småborgerskab må vindes for os som grundlæggende forbundsfæller, så bør midtergruppen bindes som vor allierede i kampen mod imperialismen. I midtergruppen vil det være muligt for mellemborgerskabet og den oplyste lavadel at tilslutte sig den fælles kamp mod Japan

og være med til at oprette en demokratisk anti-japansk politisk magt, men de frygter bonderevolutionen. I kampen mod den yderste højrefløj vil en del af dem til en vis grad slutte sig til os, andre vil opretholde en venligtsindet og andre igen en meget tøvende neutralitet. Men de regionale magtgrupper kommer i bedste fald, udover at de kæmper sammen med os i krigen, til i en vis tid at forholde sig neutrale til vor kamp mod de yderste højrefløjsgrupper. De er uvillige til at oprette demokratisk, politisk magt sammen med os, fordi de selv tilhører storgodsejerklassen og storborgerskabet. Midtergruppen vil være tilbøjelig til at vakle og vil uundgåeligt gå i opløsning; men vi bør opdrage og kritisere dem med særligt henblik på deres vaklende holdning.

I den anti-japanske enhedsfronts periode er det meget vigtigt for os at vinde midtergruppen for vores sag, men det kan kun gennemføres under følgende betingelser:

(1) At vi er stærke nok; (2) at vi tager hensyn til deres interesser og (3) at vi er beslutsomme i vor kamp mod den yderste højrefløj, og at vi stadig sejrer. Hvis disse betingelser ikke er tilstede, vil midtergruppen vakle eller endog gå sammen med den yderste højrefløj i dens angreb på os, for den yderste højrefløj gør også sit bedste for at trække midtergruppen til sig for at isolere os. Midtergruppen er en stor styrke i Kina, og den vil ofte kunne være den afgørende faktor i vores kamp mod den yderste højrefløj. Vi bør derfor bære os klogt ad over for den.

5. Den yderste højrefløj udgøres i dag af storgodsejerne og storborgerskabet. For øjeblikket er den delt i en gruppe, som har kapituleret over for Japan, og i en gruppe som er for modstand, men disse klasser vil blive yderligere splittet. Blandt storborgerskabet adskiller den gruppe, som er for modstand, sig fra den gruppe, som allerede har kapituleret. Modstandsgruppen fører en dobbeltpolitik. Den står både for enhed mod Japan og følger samtidig sin ekstremt reaktionære undertrykkelsespolitik mod de progressive kræfter for at forberede sig på en eventuel kapitulation. Da den stadigvæk er tilhænger af enhed mod Japan, kan vi fortsat prøve at beholde den i den anti-japanske enhedsfront, jo længere, jo bedre. Det ville være forkert af os at forsøme at prøve at vinde denne gruppe for os og samarbejde med den, og det ville være forkert at anse den for allerede at have kapituleret og for at være på nippet til at iværksætte en anti-kommunistisk krig. Men vi må samtidig bruge en kamptaktik for at bekæmpe dens reaktionære politik, og beslutsomt bekæmpe den ideologisk, politisk og militært, fordi den over hele landet fører en reaktionær undertrykkelsespolitik mod de progressive kræfter, fordi den i stedet for at føre fællesprogrammet i de revolutionære Tre Folkeprincipper ud i livet, stædigt bekæmper vore forsøg på at gøre det, og fordi den arbejder hårdt på at forhindre os i at gå ud over de grænser, den har sat for os, dvs. at den forsøger at begrænse os til den samme passive modstand, den selv praktiserer, og planlægger tilmed at opsluge os. Når dette ikke lykkes, så presser den os ideologisk, politisk og militært. Derfor vil vi møde de reaktio-

næres dobbeltpolitik med en revolutionær dobbeltpolitik, og vor politik er at vinde enhed gennem kamp. Hvis vi på det ideologiske område kan fremlægge en korrekt revolutionær teori og rette hårde slag mod højrefløjens kontrarevolutionære teori, hvis vi på det politiske område bruger en egnet taktik og retter hårde slag mod den antikomunistiske og antiprogressive politik, og hvis vi på det militære område tager de rigtige forholdsregler og retter hårde slag mod dens angreb, så vil vi kunne begrænse den effektive rækkevidde af dens reaktionære politik og tvinge den til at anerkende de progressive kræfters status. Vi vil kunne udvide de progressive kræfter, trække midtergruppen til os og isolere den yderste højrefløj. Vi vil tilmed være i stand til at få de reaktionære, som stadigvæk er villige til at gå imod Japan, til at forlænge deres deltagelse i den anti-japanske enhedsfront, og på den måde vil vi være i stand til at forhindre en omfattende borgerkrig af den type, som tidligere brød ud. Derfor er formålet med vor kamp mod den yderste højrefløj i den anti-japanske enhedsfronts periode ikke bare at møde dens angreb for at beskytte de progressive kræfter, så de kan fortsætte med at vokse, men også at forlænge højrefløjens modstand mod Japan og bibeholde vort samarbejde med dem for at forhindre en omfattende borgerkrig. Uden kamp vil de progressive kræfter blive udryddet af de reaktionære kræfter, enhedsfronten vil ophøre med at eksistere, intet vil kunne forhindre den yderste højrefløj i at kapitulere over for fjenden, og en borgerkrig vil bryde ud. Derfor er kampen mod den yderste højrefløj et nødvendigt middel til at forene de anti-japanske kræfter, til at vende situationen til vor fordel, og til at forhindre en omfattende borgerkrig. Alle vore erfaringer bekræfter denne sandhed.

Der er imidlertid flere principper, vi må overholde i kampen mod den yderste højrefløj i den anti-japanske enhedsfronts periode. For det første er der princippet om selvforsvar. Vi vil aldrig gå til angreb, medmindre vi bliver angrebet, og hvis vi bliver angrebet, vil vi helt sikkert gå til modangreb. Det vil sige, at vi aldrig må angribe uden at være provokeret til det, men bliver vi først angrebet, må vi aldrig undlade at slå igen. Det er kampens defensive karakter. Den yderste højrefløjs militære angreb må knuses – beslutsomt, grundigt, helt og fuldstændigt. For det andet er der princippet om sejr. Vi vil aldrig kæmpe uden at være sikre på at vinde. Vi må aldrig kæmpe uden plan, uden forberedelser og uden at være sikre på sejr. Vi må forstå at udnytte modsætningerne på den yderste højrefløj, og vi må ikke kæmpe mod for mange højrelementer på én gang, men må rette vore første slag mod de mest reaktionære af dem. Det er kampens begrænsede karakter. For det tredje er der princippet om våbenstilstand. Når vi har slået et angreb fra den yderste højrefløj tilbage, må vi vide, hvornår tiden er inde til at stoppe netop denne kamp, inden vi bliver angrebet igen. I mellemtiden bør der være våbenstilstand. Vi bør da tage initiativ til at søge enhed med den yderste højrefløj, og hvis den samtykker, bør vi slutte en fredsaftale med den. Vi bør under ingen omstændigheder kæmpe videre dag efter dag eller blive overmodige på grund

af vor fremgang. Det er hver kamps midlertidige karakter. Først når den yderste højrefløj sætter et nyt angreb ind, bør vi svare igen med en ny kamp. Med andre ord er de tre principper at kæmpe »på et retfærdigt grundlag«, »til vor fordel« og »med mådehold«. Ved at holde os til denne form for kamp, der føres på et retfærdigt grundlag til vor fordel og med mådehold, kan vi udvide de progressive kræfter, trække midtergruppen til os og isolere den yderste højrefløj og få den til at tænke sig om et par gange, før den går til angreb mod os, indgår kompromisser med fjenden eller iværksætter en omfattende borgerkrig. Sådan vil det være muligt at vende situationen til vor fordel.

6. Kuomintang er et uensartet parti, som både omfatter den yderste højrefløj, elementer fra midtergruppen og progressive. Ser vi på hele Kuomintang, så er det forkert at sætte lighedstegn mellem det og den yderste højrefløj. Mange mennesker anser Kuomintang og den yderste højrefløj for at være det samme, fordi dets centrale eksekutivkomite har udfærdiget så kontrarevolutionære og splittende dekretter som »Forholdsregler for at begrænse fremmede partiers virksomhed«, og fordi det over hele landet har mobiliseret alle sine kræfter til kontrarevolutionært splittelsesmageri på det ideologiske, politiske og militære område. Men det er et fejlagtigt synspunkt. Den yderste højrefløj i Kuomintang er stadigvæk i stand til at diktere partiets politik, men talmæssigt er den i mindretal, mens flertallet af medlemmerne (mange er kun medlemmer på papiret) ikke nødvendigvis er reaktionære. Dette punkt må vi forstå for at kunne udnytte modsætningerne i Kuomintang, følge en politik, der skelner mellem dets forskellige sider og gøre en stor indsats for at forene os med dets midtergruppe og progressive.

7. Hvad angår spørgsmålet om politisk magt i de anti-japanske baseområder, må vi sikre os, at den politiske magt, der oprettes i områderne, virkelig er den anti-japanske enhedsfronts magt. Der eksisterer endnu ikke sådan en politisk magt i Kuomintang-områderne. Det er en politisk magt, som udøves af alle, der støtter såvel modstandskampen som demokratiet, dvs. flere revolutionære klassers fælles demokratiske diktatur over forræderne og de reaktionære. Dette diktatur adskiller sig fra godsejerklassens og storborgerskabets diktatur og til en vis grad også fra et rent arbejder- og bondediktatur. Pladserne i de politiske magtorganer bør fordeles på følgende måde: En tredjedel til kommunisterne som repræsentanter for proletariatet og fattigbønderne, en tredjedel til de venstreprogressive som repræsentanter for småborgerskabet, og den sidste tredjedel til midtergruppen og andre elementer, som repræsentanter for mellemborgerskabet og den oplyste lavadel. Forrædere og antikommunistiske elementer er de eneste, som ikke er kvalificerede til at deltage i disse magtpolitiske organer. Denne generelle regel for fordeling af pladserne er nødvendig, for uden den vil det være umuligt at fastholde princippet om enhedsfrontens politiske magt. Denne pladsfordeling repræsenterer det kommunistiske partis faktiske politik, og den må samvittighedsfuldt føres ud i livet. Vi kan ikke tolerere nogen halvhjertet indsats på dette

område. Den udgør en almen regel, som må tillempes efter de særlige forhold; en mekanisk opfyldelse af fordelingen må ikke forekomme. Det er muligt, at fordelingen må ændres på det laveste niveau for at forhindre, at godsejerne og den despotiske lavadel kommer til at dominere, men den grundlæggende ånd i denne politik må ikke krænkes. Vi bør ikke gøre en stor sag ud af spørgsmålet om, hvorvidt de ikke-kommunister der har sæde i organerne, er medlemmer af andre partier, eller hvilke partier, de er medlemmer af. I de områder, som enhedsfronten kontrollerer, må alle politiske partier, såvel Kuomintang som andre partier, tilkendes legal status, så længe de samarbejder med og ikke bekæmper det kommunistiske parti. Vedrørende spørgsmålet om stemmeret er vores politik den, at alle kinesere, som er over atten år, og som både er tilhængere af modstandskampen og demokratiet, skal have ret til at stemme og til at blive valgt, uanset klasse, nationalitet, partitilhørsforhold, køn, tro eller uddannelse. Enhedsfrontens magtorganer bør vælges af folket og derefter anmode den nationale regering om anerkendelse. Organisationsformen må baseres på demokratisk centralisme. De grundlæggende udgangspunkter for alle større politiske vedtagelser i enhedsfrontens politiske magtorganer må være modstand mod den japanske imperialisme, modstand mod erkendte forrædere og reaktionære, beskyttelse af de mennesker, som deltager i modstanden mod Japan, en passende samordning af interesserne i alle anti-japanske sociale lag og forbedring af arbejdernes og bøndernes levevilkår. Oprettelsen af den anti-japanske enhedsfronts politiske magt vil få stor betydning i hele landet og vil tjene som model for enhedsfrontens politiske magt i national målestok. Derfor bør alle partikammerater forstå denne politik og beslutsomt føre den ud i livet.

8. I vor kamp for at udvikle de progressive kræfter, trække midtergruppen til os og isolere den yderste højrefløj, må vi ikke overse den rolle, de intellektuelle spiller, som højrekræfterne af al magt prøver at trække til sig. Derfor er det en vigtig og tilmed nødvendig politik, at vi trækker alle progressive intellektuelle til os for at få dem under partiets indflydelse.

9. I vor propaganda bør vi lægge vægt på følgende program:

(a) Gennemførelse af dr. Sun Yat-sens testamente ved at vække masserne til forenet modstand mod Japan.

(b) Gennemførelse af princippet om nationalisme ved at yde en kraftig modstand mod den japanske imperialisme og arbejde for en fuldstændig national befrielse og lighed mellem alle nationaliteter i Kina.

(c) Gennemførelse af princippet om demokrati ved at give folket absolut frihed til at forsvare sig mod Japan og redde nationen, ved at lade det vælge styrende organer på alle planer og ved at oprette den anti-japanske enhedsfronts revolutionære, demokratiske, politiske magt.

(d) Gennemførelse af princippet om folkets velfærd ved at afskaffe urimelige skatter og forskellige afgifter, sænke jordafgiften og rentefoden, håndhæve en

8-timers arbejdsdag, udvikle landbrug, industri og handel og yderligere forbedre folkets levevilkår.

(e) Gennemførelse af Chiang Kai-sheks erklæring om at »ethvert menneske, ungt eller gammelt, i nord eller syd må påtage sig ansvaret for at bekæmpe Japan og forsvare vort fædreland«.

Alle disse punkter findes i det program, som Kuomintang selv har udgivet, hvilket også er Kuomintangs og det kommunistiske partis fællesprogram. Men Kuomintang har forsømt at føre alle punkter i dette program ud i livet, undtagen modstanden mod Japan. Det er kun det kommunistiske parti og de progressive kræfter, som er i stand til at gennemføre det i sin helhed. Det er i og for sig et enkelt program, og det er almindeligt kendt, alligevel er der mange kommunister, som undlader at bruge det som et våben til at mobilisere masserne og isolere den yderste højrefløj med. Fra nu af bør vi have opmærksomheden rettet mod de fem punkter i dette program og bringe dem ud til folket i form af erklæringer, manifeste, løbesedler, artikler, taler, private samtaler osv. I Kuomintangområderne er det stadigvæk blot propaganda-program, men i de områder, som den 8. rutearmé og den 4. nye armé er kommet til, er det allerede et handlingsprogram. Når vi handler i overensstemmelse med dette program, holder vi os inden for lovens rammer, og når den yderste højrefløj modsætter sig at gennemføre det, er det den, der sætter sig uden for loven. I den borgerligt-demokratiske revolutions fase er dette Kuomintang-program grundlæggende det samme som vort, men Kuomintangs ideologi er så afgjort forskellig fra det kommunistiske partis ideologi. Det er dette fællesprogram for den demokratiske revolution, vi bør omsætte i praksis, men vi bør under ingen omstændigheder følge Kuomintangs ideologi.

Noter

¹ Om Østens München, se »Bekæmp kapitulationistisk virksomhed«, note 3 side 213.

UDVID FRIT DE ANTI-JAPANSKE STYRKER OG YD MODSTAND MOD DE ANTI-KOMMUNISTISKE REAKTIONÆRES OVERFALD

4. maj 1940

1. I alle områder bag fjendens linier og i alle krigszonerne bør der lægges vægt ikke på det individuelle, men på identiteten; at handle anderledes ville være en grov fejl. Medens alle områder har deres individuelle særtræk, så er de alle identiske derved, at de alle konfronteres med fjenden, og at de alle er engagerede i modstandskrigen, hvadenten det er i det nordlige, centrale eller sydlige Kina, i områderne nord eller syd for Yangtse-floden, eller på sletterne, i bjergene eller i de store søers område, og hvadenten den berørte styrke er den 8. rutearmé, den nye 4. armé eller Sydkinas Guerillakolonne.¹ Det fremgår heraf, at vi i alle tilfælde kan og bør ekspandere. Centralkomiteen har over for jer understreget denne ekspansionspolitik igen og igen. At ekspandere vil sige at nå ud til alle fjendtligt besatte områder og ikke være bundet af Kuomintang's restriktioner, men at overskride de grænser, som Kuomintang tillader, ikke at forvente officielle udnævnelser fra det eller at være afhængig af de overordnede med hensyn til finansiell støtte, men i stedet for at udvide de væbnede styrker frit og uafhængigt, at oprette baseområder uden tøven, at vække masserne uafhængigt til handling i disse områder og at opbygge enhedsfrontens politiske magtorganer under ledelse af det kommunistiske

Dette direktiv blev skrevet af kammerat Mao Tsetung på Kinas kommunistiske Partis centralkomités vegne, og det var stilet til dens Sydøstlige Bureau. Da direktivet blev skrevet, havde kammerat Hsiang Ying, der var medlem af centralkomiteen og sekretær for det Sydøstlige Bureau, stærkt højreopportunistiske synspunkter, og han var ubeslutsom i udførelsen af centralkomiteens linie. Han turde ikke rejse masserne fuldt ud til handling og udvide de befriede områder og folkets hær i de japansk besatte områder, han erkendte ikke i tilstrækkeligt omfang alvoren i muligheden for reaktionære angreb fra Kuomintang's side, og han var derfor både mentalt og organisatorisk uforberedt på dem. Da direktivet nåede det Sydøstlige Bureau, førte kammerat Chen Yi, der var medlem af det Sydøstlige Bureau og chef for den nye 4. armés 1. detachment, det øjeblikkeligt ud i livet, men kammerat Hsiang Ying var meget modvillig. Han foretog ingen forberedelser mod de Kuomintang-reaktionæres angreb, således at han var i en svag og hjælpeløs situation, da Chiang Kai-shek iværksatte begivenhederne i det sydlige Anhwei i januar 1941, hvor 9.000 af vore tropper blev udslettet og kammerat Hsiang Ying selv blev dræbt.

parti. I provinsen Kiangsu bør vi f.eks., på trods af at anti-kommunistiske elementer som Ku Chu-tung, Leng Hsien og Han Teh-chin² angriber os i ord, pålægger os restriktioner og undertrykker os, vinde kontrol over så mange distrikter som muligt fra Nanking i vest til kysten i øst og fra Hangchow i syd til Hsueh i nord og gøre det så hurtigt som muligt, men alligevel støt og systematisk. Vi bør uafhængigt udvide de væbnede styrker, oprette politiske magtorganer, oprette skattekontorer til at indkræve skatter til modstanden mod Japan og økonomiske institutioner til fremme af landbrug, industri og handel og åbne skoler af forskellig slags til at uddanne et stort antal kadrer. Centralkomiteen har tidligere pålagt jer at udvide de anti-japanske styrker til 100.000 mand med lige så mange geværer og at oprette politiske magtorganer straks i områderne bag fjendens linier i provinserne Kiangsu og Chekiang før udgangen af dette år. Hvilke konkrete skridt har I taget? I er gået glip af den rette lejlighed før, og hvis det sker igen i år, vil sagerne komme til at blive endnu vanskeligere.

2. På et tidspunkt, hvor de anti-kommunistiske reaktionære i Kuomintang stædigt fastholder deres politik med at inddæmme, begrænse og bekæmpe det kommunistiske parti som forberedelse til deres kapitulation til Japan, må vi lægge vægt på kamp og ikke på enhed, at handle anderledes ville være en grov fejl. Hvadenten det drejer sig om det teoretiske, det politiske eller det militære område, må vi derfor som et principspørgsmål fast modsætte os alle mundtlige angreb, enhver propaganda, alle ordrer og love fra de anti-kommunistiske reaktionæres side, der har til hensigt at inddæmme, begrænse og bekæmpe det kommunistiske parti, og vor holdning over for dem skal være beslutsom kamp. Denne kamp skal baseres på princippet om at kæmpe på et retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed, dvs. ud fra principperne om selvforsvar, sejr og våbenstilstand, hvilket betyder, at hver konkret kamp er defensiv, begrænset og midlertidig i sit væsen. Vi må give igen med samme mønt og føre en beslutsom kamp mod alle mundtlige angreb, enhver propaganda og alle ordrer og love fra de anti-kommunistiske reaktionæres side. Da de for eksempel krævede, at vore 4. og 5. detachementer³ skulle rykke mod syd, svarede vi med at insistere på at det var helt umuligt. Da de krævede, at enhederne under Yeh Fei og Chang Yun-yi⁴ skulle rykke mod syd, svarede vi med at anmode om tilladelse til, at en del af disse enheder rykkede mod nord, Da de beskyldte os for at have undermineret deres troppeudskrivningsplaner, bad vi dem om at udvide den nye 4. armés rekrutteringsområde. Da de sagde, at vi førte en forkert propaganda, bad vi dem om at standse al deres anti-kommunistiske propaganda og at tilbagekalde alle dekretter og ordrer, der giver anledning til »gnidninger«. Når som helst de retter militære angreb mod os, skal vi knuse dem med modangreb. Vi fører denne politik med at svare igen med samme mønt på et retfærdigt grundlag. Og det er ikke blot vort partis centralkomité, der skal gribe til handling, hver gang vi har et retfærdigt grundlag, hver enhed i vor hær bør gøre det samme. Det, som Chang Yun-yi

gjorde over for Li Pin-hsien, og det, som Li Hsien-nien gjorde over for Li Tsung-jen⁵, er begge dele gode eksempler på stærke protester fra de lavere niveauer mod deres overordnede. Denne slags fast holdning over for de ultra-reaktionære og politikken med at kæmpe imod dem på et retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed er den eneste måde, hvorpå vi kan gøre de ultra-reaktionære bange for at undertrykke os, at formindske omfanget af deres aktiviteter med at inddæmme, begrænse og bekæmpe det kommunistiske parti, at tvinge dem til at anerkende vor legale status og få dem til at tænke sig om to gange, før de forårsager et brud. Derfor er kamp langt det vigtigste middel til at forhindre faren for kapitulation, til at opnå en vending til det bedre i situationen og styrke samarbejdet mellem Kuomintang og kommunisterne. Inden for vort parti er udholdenhed i kampen mod de ultra-reaktionære den eneste måde, hvorpå vi kan øge vor kampånd, lade vort mod komme til fuld udfoldelse, forene vore kadrer, øge vor styrke og konsolidere vor hær og vort parti. I vore forbindelser med mellemlagene er udholdenhed i kampen mod de ultra-reaktionære den eneste måde, hvorpå vi kan vinde de vaklende over og støtte vore sympatisører – der er ingen anden vej. På samme måde er kamp den eneste politik, der kan sikre, at hele partiet og hele hæren er mentalt på vagt over for en mulig landsomfattende nødsituation og er forberedt på den i deres arbejde. Ellers vil fejlen fra 1927⁶ blive gentaget.

3. Når vi vurderer den nuværende situation, må vi forstå klart, at selv om faren for kapitulation er øget stærkt, så er det stadig muligt at afvende den. De øjeblikkelige militære sammenstød er stadig lokale og ikke nationale. De er strategisk rekognoscering fra vore modstanderes side og endnu ikke »kommunistundertrykkelse« i stor målestok; de er forberedende skridt til en kapitulation og endnu ikke skridt, som går umiddelbart forud for kapitulationen. Det er vor opgave vedholdende og energisk at udføre den tresidede politik, som centralkomiteen har fastlagt, nemlig at udvikle de progressive kræfter, at vinde midterkræfterne over og isolere de ultra-reaktionære kræfter med det formål at afvende faren for kapitulation og frembringe en vending til det bedre i situationen. Det ville være farligt ikke at påpege og rette enhver »venstre« eller højreafvigelse i vurderingen af situationen og fastsættelsen af vore opgaver.

4. De slag, som 4. og 5. detachment har udkæmpet i selvforsvar mod Han Teh-chins og Li Tsung-jens angreb i det østlige Anhwei, og de, som Li Hsien-niens kolonne udkæmpede mod de ultra-reaktionæres angreb i det centrale og østlige Hupei, den beslutsomme kamp, som Peng Hsueh-fengs detachment har gennemført nord for Huai-floden, udvidelsen af Yeh Feis styrker nord for Yangtse-floden, og den bevægelse mod syd, som over 20.000 mand fra den 8. rutearmé har foretaget til områderne nord for Huai-floden og til det østlige Anhwei og det nordlige Kiangsu⁶ – alt dette var ikke blot absolut nødvendigt og korrekt i sig selv, det var også uomgængeligt nødvendigt for at få Ku Chung-tung til at tænke sig om to gange, før han angriber jer i det sydlige Anhwei og

det sydlige Kiangsu. Det vil sige, at jo flere sejre vi vinder, og jo mere vi ekspanderer nord for Yangtse-floden, jo mere vil Ku Chu-tung være bange for at handle overilet syd for Yangtse, og jo lettere vil det være for jer at spille jeres rolle i det sydlige Anhwei og det sydlige Kiangsu. Ligeledes, jo mere den 8. rutearmé, den nye 4. armé og Sydkinas Guerillakolonne ekspanderer i det nordvestlige, nordlige, centrale og sydlige Kina, og jo mere det kommunistiske parti vokser i hele landet, jo større vil muligheden være for at afvende faren for kapitulation og for at opnå en vending til det bedre i situationen, og jo lettere vil det være for partiet at spille sin rolle i alle dele af landet. Det er forkert at foretage den modsatte vurdering eller at lægge den modsatte taktik i den tro, at jo mere vore styrker udvides, jo mere vil de ultra-reaktionære være tilbøjelige til at kapitulere, at jo flere indrømmelser vi gør, jo mere modstand vil de yde mod Japan, eller at hele landet er på randen af et brud, og at samarbejde mellem Kuomintang og kommunisterne ikke længere er muligt.

5. Den anti-japanske enhedsfront er vor politik for hele landet i modstandskrigen. Oprettelsen af demokratiske anti-japanske baseområder er en del af denne politik. I skal med fasthed udføre centralkomiteens beslutninger med hensyn til spørgsmålet om den politiske magt.

6. Vor politik i Kuomintang-områderne er forskellig fra politikken i krigszo-
nerne og i områderne bag fjendens linier. I Kuomintang-områderne er det vor politik at holde omhyggeligt udvalgte kadrer under jorden i en lang periode, at samle styrke og vente på et gunstigt tidspunkt og at undgå overilethed og afsløring. I overensstemmelse med princippet om at udkæmpe kampe på et retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed er det vor taktik i bekæmpelsen af de ultra-reaktionære at kæmpe stadige og sikre kampe og at opbygge vor styrke ved at udnytte alle de af Kuomintangs love og dekretter, der kan tjene vort formål, samt ved at udnytte alt, der tillades af samfundets sædvaner. Hvis et medlem af vort parti tvinges til at melde sig ind i Kuomintang, så lad ham gøre det, vore medlemmer bør trænge ind i *pao chia*⁸ og i de uddannelsesmæssige, økonomiske og militære organisationer overalt, de bør udvikle et udstrakt enhedsfrontsarbejde, dvs. få venner i den Centrale Hær og blandt tropperne af blandet sammensætning.⁹ I alle Kuomintang-områderne er det ligeledes partiets grundlæggende politik at udvikle de progressive kræfter (partiorganisationerne og massebevægelserne), at vinde midterkræfterne over (syv kategorier ialt, nemlig det nationale borgerskab, den oplyste lavadel, tropperne af blandet sammensætning, mellemlagene i Kuomintang, mellemlagene i den Centrale Hær, småborgerskabets øvre lag og de små politiske partier og grupper) og at isolere de ultra-reaktionære kræfter, med henblik på at afvende faren for kapitulation og tilvejebringe en gunstig vending i situationen. Samtidig bør vi være fuldt ud forberedte på at have at gøre med en hvilken som helst nødsituation i lokal eller national målestok. Vore partiorganisationer i Kuomintang-områderne må holdes strengt hemmelige. I det Sydøstlige Bureau¹⁰ i alle provins-,

særlige amts- og distriktskomiteer må hele personalet (fra partisekretærer til kokkene) undersøges nøje én for én, og ingen, der kan give anledning til den ringeste mistanke, må få lov til at forblive i noget af disse ledende organer. Der skal vises stor omhu i beskyttelsen af vore kadrer, og alle, der er i fare for at blive arresteret og dræbt af Kuomintang, medens de arbejder åbent eller halvt-åbent, skal enten sendes et andet sted hen og gå under jorden eller overføres til hæren. I de japanskbesatte områder (i Shanghai, Nanking, Wuhu eller Wusih eller i en hvilken som helst anden by, stor eller lille, og også på landet) er vor politik grundlæggende den samme som i Kuomintang-områderne.

7. Dette taktiske direktiv blev vedtaget af centralkomiteens politiske bureau på dets møde fornylig, og kammeraterne i det Sydøstlige Bureau og i den militære underkommission anmodes om at diskutere det, bringe det videre til alle kadrerne i partiets organisationer og i hæren og at udføre det beslutsomt.

8. Kammerat Hsiang Ying instrueres om at viderebringe dette direktiv i det sydlige Anhwei og kammerat Chen Yi om at viderebringe det i det sydlige Kiangsu. Diskussionen og viderebringelsen skal være afsluttet i løbet af en måned efter, at dette telegram er modtaget. Kammerat Hsiang Ying har det overordnede ansvar for at tilrettelægge partiets og hærens arbejde i hele området i overensstemmelse med centralkomiteens linie, og han skal rapportere resultaterne til centralkomiteen.

Noter

- ¹ Sydkinas Guerillakolonne var en fællesbetegnelse for et antal anti-japanske guerillaenheder i det sydlige Kina under ledelse af Kinas kommunistiske Parti.
- ² Ku Chu-tung, Leng Hsin og Han Teh-chin var reaktionære Kuomintang-generaler stationeret i Kiangsu, Chekiang, det sydlige Anhwei, Kiangsi og andre steder.
- ³ Den nye 4. armés 4. og 5. detachement opbyggede på dette tidspunkt et anti-japansk baseområde i Huai-flodens dal på grænsen mellem provinserne Kiangsu og Anhwei.
- ⁴ Enhederne i den nye 4. armé under Yeh Fei og Chang Yun-yi var på dette tidspunkt i gang med at føre anti-japansk guerillakrig og opbygge et anti-japansk baseområde nord for Yangtse-floden i det centrale Kiangsu og det østlige Anhwei.
- ⁵ I løbet af marts og april 1940 iværksatte Li Pin-hsin, Kuomintangs provinsguvernør i Anhwei, og Li Tsung-jen, Kuomintangs chef for den 5. krigszone, som begge var krigsherrer fra Kwangsi-kliken, storstilede offensiver mod den nye 4. armé i grænseegnene mellem Anhwei og Hupeh. Kammerat Chang Yun-yi, der var chef for den nye 4. armés enheder nord for Yangtse, og kammerat Li Hsien-nien, chef for armeens stormtropper i Hupeh-Honan, fremsatte kraftige protester og slog offensiverne tilbage.
- ⁶ Fejlen fra 1927 henviser til Chen Tu-hsius højreopportunisme.
- ⁷ I januar 1940 udsendte Kinas kommunistiske Partis centralkomité over 20.000 mand fra den 8. rutearmé fra Nordkina for at forstærke den nye 4. armé i dennes anti-japanske krigsførelse nord for Huai-floden og i det østlige Anhwei og det nordlige Kiangsu.
- ⁸ *Pao chia* var det administrative system, gennem hvilket den reaktionære Kuomintang-klige gennemtvang sit fascistiske styre på det laveste niveau.

- ⁹ Chiang Kai-sheks klike kaldte sine egne væbnede styrker den Centrale Hær og de, der hørte til andre klike, for tropper af blandet sammensætning. Den diskriminerede de sidstnævnte og behandlede dem ikke på lige fod med den Centrale Hær.
- ¹⁰ Det Sydøstlige Bureau ledede på Kinas kommunistiske Partis centralkomités vegne arbejdet i det sydøstlige Kina (herunder provinserne Kiangsu, Chekiang, Anhwei, Kiangsi, Hupeh og Hunan) i perioden 1938-1941.

ENHED HELT TIL AFSLUTNINGEN

Juli 1940

Treårsdagen for udbruddet af modstandskrigen mod Japan og nittenårsdagen for stiftelsen af Kinas kommunistiske Parti falder med kun få dages mellemrum. Når vi idag mindes årsdagen for modstanden føler vi kommunister vort ansvar endnu stærkere. At kæmpe for den kinesiske nations overlevelse er et ansvar, der påhviler alle anti-japanske politiske partier og grupper og hele folket, men som vi ser det, ligger der et endnu tungere ansvar på os som kommunister. Vort partis centralkomité har udsendt en erklæring om den nuværende situation, hvis kerne er en opfordring til modstand og til enhed helt til afslutningen. Denne erklæring håber vi vil møde tilslutning fra de venligtsindede partier og hære og hele nationen, og især må kommunisterne samvittighedsfuldt udføre den linie, den udstikker.

Alle kommunister må indse, at kun gennem modstand helt til afslutningen kan der være enhed helt til afslutningen og omvendt. Derfor må kommunister være forbilleder både i modstand og i enhed. Vor modstand er udelukkende rettet mod fjenden og mod de overbeviste kapitulanter og anti-kommunister; alle andre må vi forene os med for alvor. Alle steder er de overbeviste kapitulanter og anti-kommunisterne i mindretal. Jeg lavede en undersøgelse af en lokal regering og fandt ud af, at af 1300 medarbejdere var kun mellem 40 og 50, eller mindre end 4 procent, overbeviste anti-kommunister, mens resten ønskede enhed og modstand. Selvfølgelig kan vi ikke tolerere disse kapitulanter og anti-kommunister, da det ville anspore dem til at sabotere modstanden og ødelægge enheden; vi må beslutsomt imødegå kapitulanterne og i selvforsvar afvise de anti-kommunistiske elementer. At undlade dette ville være højreopportunisme og ville skade enheden og modstanden. Dog går vor politik ud på enhed med alle, som ikke er helt sikre i deres kapitulation og anti-kommunisme. For nogle stiller sig lige over for begge veje, andre handler under tvang, og atter andre er kun midlertidigt kommet på afveje; i den fortsatte enheds og modstands interesse må vi vinde alle disse folk over. At undlade dette ville være »venstre«-opportunisme, og det ville ligeledes skade enheden og modstanden. Alle kommunister må indse, at når vi har taget initiativ til den anti-japanske nationale enhedsfront, må vi også fastholde den. Nu, hvor den nationale krise skærpes, og verdenssituationen undergår store forandringer, må vi tage det meget tunge ansvar på vore skuldre at redde den kinesiske nation. Vi må slå den japanske imperialisme og opbygge Kina til en

uafhængig, fri og demokratisk republik, og for at gøre det må vi samle det størst mulige antal folk med eller uden partitilhørsforhold. Kommunister bør ikke indgå i principløse enhedsfronter og må derfor bekæmpe alle planer om at udslette, begrænse, standse eller undertrykke det kommunistiske parti, ligesom de må imødegå højreopportunisme inden for partiet. Men på samme tid må kommunister ikke undlade at følge partiets enhedsfrontspolitik og skal derfor på grundlag af princippet om modstand forene sig med alle, der stadig ønsker at kæmpe mod Japan, og de skal samtidig bekæmpe »venstre« opportunisme inden for partiet.

På samme måde står vi, når vi taler om politisk magt, for enhedsfrontens politiske magtorganer; vi går ikke ind for ét partis diktatur, hverken det kommunistiske partis eller noget andet partis, men vi går ind for det diktatur, der udøves af alle politiske partier og grupper, folk fra alle samfundslag og alle væbnede styrker, det vil sige for enhedsfrontens politiske magt. Når som helst vi opretter anti-japanske magtorganer i fjendens bagland efter at have slået ham og marionetregimet dér, bør vi anvende »tre tredjedele-systemet« som vort partis centralkomite har vedtaget, således at kommunisterne kun besætter en tredjedel af pladserne i alle regeringer eller folkets repræsentative organer, mens de resterende to tredjedele besættes af folk, der går ind for modstand og demokrati, uanset om de er medlemmer af noget andet parti eller nogen anden gruppe. Enhver må tage del i regeringens arbejde, så længe han ikke går ind for kapitulation eller er anti-kommunist. Ethvert politisk parti eller gruppe skal have lov at eksistere og udføre sine aktiviteter under den anti-japanske politiske magt, så længe det ikke går ind for kapitulation eller er anti-kommunistisk.

Med hensyn til de væbnede styrker har vort partis erklæring gjort det klart, at vi fortsat skal overholde beslutningen om »ikke at udstrække vore partiorganisationer til nogen venligtsindet hær«. Lokale partiorganisationer, der ikke helt har overholdt denne beslutning, må straks bringe orden i tingene. Vi må indtage en venlig holdning over for alle væbnede enheder, som ikke starter væbnede angreb på den 8. rutearmé eller den nye 4. armé. Venskabelige forbindelser bør endog genoprettes med de tropper der tidligere har skabt »gnidninger«, så snart de holder op hermed. Dette er vor enhedsfrontspolitik, hvad de væbnede styrker angår.

Hvad angår vor politik på andre spørgsmål, hvad enten det er finansielle, økonomiske, kulturelle eller uddannelsesmæssige spørgsmål eller kontraspionage, må vi i modstandens interesse følge enhedsfrontpolitikken ved at samordne de forskellige klassers interesser og må imødegå både højre- og »venstre« opportunisme.

Internationalt vokser den imperialistiske krig til at blive verdensomspændende, og den meget alvorlige politiske og økonomiske krise, som den har næret, vil uundgåeligt få revolutioner til at bryde ud i mange lande. Vi er i en ny epoke med krige og revolutioner. Sovjetunionen, som ikke er draget ind i

denne imperialistiske krigs malstrøm, er alle undertrykte folks og nationers store støtte. Disse faktorer er gunstige for Kinas modstandskrig. Men på samme tid er faren for kapitulation mere overhængende end nogensinde før, fordi den japanske imperialisme forstærker sine angreb på Kina under forberedelserne til angreb på Sydøstasien, og dette vil helt sikkert få nogle af de vaklende elementer til at overgive sig. Dette krigens fjerde år vil blive et overmåde vanskeligt år. Vor opgave er at forene alle anti-japanske kræfter, bekæmpe kapitulanterne, overvinde alle vanskeligheder og fortsætte den landsomfattende modstand. Alle kommunister må forene sig med de venligtsindede partier og hære for at fuldføre denne opgave. Vi er sikre på, at vi gennem de forenede anstrengelser fra alle vort partis medlemmer, fra de venligtsindede partier og hære og hele folket vil have held til at forhindre kapitulation, vil overvinde vanskelighederne, vil drive de japanske aggressorer ud og genvinde vore tabte landområder. Udsigterne for vor modstandskrig er virkelig lyse.

OM POLITIK

25. december 1940

Under den øjeblikkelige flodbølge af anti-kommunistiske angreb, er den politik, som vi fører, af afgørende betydning. Men mange af vore kadrer er ikke i stand til at indse, at partiets politik i dag må adskille sig stærkt fra dets politik under bonderevolutionen. Det må forstås klart, at partiet under ingen omstændigheder vil ændre sin enhedsfrontspolitik for hele den periode, der vil blive omfattet af modstandskrigen mod Japan, og at mange af de politiske retningslinier, der blev gennemført i bonderevolutionens ti år, ikke simpelthen kan gentages i dag. I særdeleshed er mange af de »venstre«opportunistiske politiske retningslinier fra bonderevolutionens senere periode ikke bare aldeles uanvendelige i dag i modstandskrigen; de var også forkerte dengang, fordi de havde deres udspring i en manglende evne til at forstå to grundlæggende forhold – at den kinesiske revolution er en borgerlig-demokratisk revolution i et halv-kolonialt land, og at den er en langvarig revolution. For eksempel fandtes der en tese om, at Kuomintangs femte »omringnings- og undertrykkelses«felttog og vort mod-felttog udgjorde det afgørende slag mellem kontrarevolutionen og revolutionen; der fandtes den økonomiske eliminering af kapitalistklassen (den »venstre«opportunistiske arbejds- og skattepolitik) og af de rige bønder (ved at tildele dem dårlig jord), den fysiske eliminering af godsejerne (ved ikke at tildele dem jord overhovedet), angrebet på de intellektuelle, »venstre«afvigelserne i undertrykkelsen af de kontrarevolutionære, kommunisternes monopolisering af de politiske magtorganer, fokuseringen på kommunismen som målet i den folkelige uddannelse, den »venstre«opportunistiske militære politik (angreb på de store byer og fornægtelsen af guerillakrigens rolle), kuppolitikken i arbejdet i de hvide områder og politikken inden for partiet med at angribe kammerater ved at misbruge disciplinære forholdsregler. Denne ultra-venstrepolitik var en manifestation af »venstre«opportunismens fejltagelse, eller netop det modsatte af Chen Tu-hsius højreopportunisme i den første store revolutions senere periode. I denne periode fandtes der kun alliance og ikke nogen kamp, og i bonderevolutionens senere periode fandtes der kun kamp og ingen alliance (undtagen med de afgørende dele af bønderne) – i sandhed en slående demonstration af de to

Dette interne partidirektiv blev skrevet af kammerat Mao Tsetung på Kinas kommunistiske Partis centralkomités vegne.

yderligtgående politiske linier. Begge yderligtgående politiske linier gav partiet og revolutionen store tab.

I dag er vor nationale anti-japanske enhedsfrontspolitik hverken kun alliance og ingen kamp eller kun kamp og ingen alliance, tværtimod forener den alliance og kamp. Dette betyder mere specifikt:

(1) Alle mennesker, der er tilhængere af modstand (dvs. alle anti-japanske arbejdere, bønder, soldater, studenter og intellektuelle og forretningsfolk), må forene sig i den nationale anti-japanske enhedsfront.

(2) Inden for enhedsfronten må vi føre en politik, der sikrer os uafhængighed og initiativ, dvs. at både enhed og uafhængighed er nødvendige.

(3) Hvad angår den militære strategi, så går vor politik ud på at føre guerillakrig uafhængigt og med initiativet i vore hænder inden for rammen af en fælles strategi. Guerillakrigen er det grundlæggende, men vi bør ikke lade nogen chance for at føre mobil krigsførelse gå os af hænde, hvis betingelserne er fordelagtige.

(4) I kampen mod de anti-kommunistiske ultra-reaktionære går vor politik ud på at udnytte modsætningerne, vinde de mange over, bekæmpe de få og knuse vore fjender én efter én, og at føre kamp på et retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed.

(5) I de fjendtligt besatte og de af Kuomintang kontrollerede områder går vor politik ud på dels at udvikle enhedsfronten i størst muligt omfang, dels at have omhyggeligt udvalgte kadrer til at arbejde under jorden. Med hensyn til organisations- og kampformerne er det vor politik at lade de omhyggeligt udvalgte kadrer arbejde under jorden i lang tid for at samle styrke og vente på det rette øjeblik.

(6) Med hensyn til det indbyrdes forhold mellem de forskellige klasser i vort land er det vor grundlæggende politik at udvikle de progressive kræfter, at vinde mellemkræfterne over og at isolere de anti-kommunistiske ultra-reaktionære kræfter.

(7) Med hensyn til de anti-kommunistiske ultra-reaktionære går vor revolutionære tosidede politik ud på at forene os med dem i den udstrækning, hvor de stadig er tilhængere af at yde modstand mod Japan, og at isolere dem i den udstrækning, hvor de er besluttede på at bekæmpe det kommunistiske parti. Desuden har de ultra-reaktionære en dobbeltkarakter, hvad angår modstanden mod Japan, og det er vor politik at forene os med dem i den udstrækning, hvor de stadig er tilhængere af modstand, og at kæmpe imod dem og isolere dem i den udstrækning, hvor de vakler (når de f.eks. spiller under dække med de japanske aggressorer og viser modvilje mod at bekæmpe Wang Ching-wei og andre forrædere). Da deres modstand mod det kommunistiske parti har en dobbeltkarakter, bør vor politik også have en dobbeltkarakter; i den udstrækning, hvor de stadig er uvillige til at helt at bryde samarbejdet mellem Kuomintang og kommunisterne, er det vor politik at alliere os med dem, men i den udsrækning, hvor de handler egenmægtigt og iværksætter væbnede

angreb mod vort parti og folket, er det vor politik at kæmpe imod dem og isolere dem. Vi skelner mellem sådanne folk med en dobbeltkarakter på den ene side og forræderne og de pro-japanske elementer på den anden.

(8) Selv blandt forrædderne og de pro-japanske elementer findes der folk med en dobbeltkarakter, over for hvem vi ligeledes bør føre en revolutionær tosidet politik. I den udstrækning, hvor de er pro-japanske, er det vor politik at kæmpe imod dem og isolere dem; men i den udstrækning, hvor de vakler, er det vor politik at drage dem nærmere mod os og vinde dem over. Vi skelner mellem sådanne tvetydige elementer og de vaskeægte forrædere som Wang Ching-wei, Wang Yi-tang¹ og Shih Yu-san²

(9) De pro-japanske storgodsejere og det pro-japanske storborgerskab, der vender sig imod modstand, må adskilles fra de pro-britiske og pro-amerikanske storgodsejere og det pro-britiske og pro-amerikanske storborgerskab, som er tilhængere af modstand. På samme måde må vi skelne mellem på den ene side de tvetydige storgodsejere og det tvetydige storborgerskab, der er tilhængere af modstand, men vakler, og som er tilhængere af enhed, men er anti-kommunistiske, og på den anden side det nationale borgerskab, de mellemstore og små godsejere og den oplyste lavadel, hvis dobbeltkarakter er mindre udtalt. Vi bygger vor politik på disse skel. De forskellige politiske retningslinier, som er nævnt ovenfor, udspringer alle fra disse skel i de indbyrdes klasseforhold.

(10) Vi behandler imperialismen på samme måde. Det kommunistiske parti bekæmper al imperialisme, men vi skelner mellem den japanske imperialisme, der for tiden begår aggression mod Kina, og de imperialistiske magter, som ikke gør det for tiden, mellem den tyske og italienske imperialisme, som er Japans forbundsfæller, og som har anerkendt »Manchukuo«, og den britiske og amerikanske imperialisme, der står i et modsætningsforhold til Japan, og mellem Storbritannien og USA af i går, som førte en München-politik i Det fjerne Østen og underminerede Kinas modstand mod Japan, og Storbritannien og USA af i dag, som har opgivet denne politik og nu støtter Kinas modstand. Vor taktik bliver ledet af dette ene princip: at udnytte modsætninger, at vinde de mange over, isolere de få og knuse vore fjender én for én. Vor udenrigspolitik er forskellig fra Kuomintang. Kuomintang hævder: »Der er kun én fjende, og alle andre er venner«. Det giver det udseende af at behandle alle andre lande end Japan ens, men i virkeligheden er det pro-britisk og pro-amerikansk. Vi må for vort vedkommende drage visse skel, for det første mellem Sovjetunionen og de kapitalistiske lande, for det andet mellem Storbritannien og USA på den ene side og Tyskland og Italien på den anden, for det tredje mellem folkene i Storbritannien og USA på den ene side og deres imperialistiske regeringer på den anden og for det fjerde mellem Storbritanniens og USA's politik i deres fjernøstlige München-periode og deres politik i dag. Vi bygger vor politik på disse skel. I direkte modsætning til Kuomintang er det vor grundlæggende linie at udnytte al

mulig udenlandsk hjælp under forudsætning af, den respekterer princippet om, at vi fører krigen uafhængigt og stoler på vor egen indsats, og ikke, som Kuomintang gør, kaster dette princip overbord ved at stole helt og holdent på udenlandsk hjælp eller læne sig til den ene eller den anden imperialistiske blok.

For at rette de skæve synspunkter, som mange partikadrer har om det taktiske spørgsmål, og for at rette deres deraf følgende vaklen mellem »venstre« og højre må vi hjælpe dem til at opnå en alsidig og integreret forståelse af forandringen og udviklingen af partiets politik før og nu. Ultra-venstre-synspunkterne skaber problemer og er stadig hovedfaren i partiet. I de af Kuomintang kontrollerede områder findes der stadig mange fok, som ikke for alvor kan udføre politikken med at lade omhyggeligt udvalgte folk arbejde under jorden i lang tid, samle styrke og vente på det rette øjeblik, fordi de undervurderer alvoren i Kuomintangs anti-kommunistiske politik. Samtidig er der mange andre, som ikke kan udføre politikken med at udvide enhedsfronten, fordi de forenkler tingene for meget og anser hele Kuomintang for at være helt håbløst, og som derfor ikke aner, hvad de skal gøre. En lignende tingenes tilstand findes i de japanskbesatte områder.

I de af Kuomintang kontrollerede områder og i de anti-japanske bascområder er de højreopportunistiske synspunkter, der engang dominerede i alvorlig udstrækning, nu blevet overvundet grundlæggende. De, som havde disse synspunkter, plejede at lægge så stor vægt på alliance, at de udelukkede kamp, og de overvurderede Kuomintangs tilbøjelighed til at yde modstand mod Japan, og derfor udviskede de den principielle forskel mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, forkastede de politikken med uafhængighed og initiativ inden for enhedsfronten, forsøgte de at tilpasse sig storgodsejerne, storborgerskabet og Kuomintang og bandt deres hænder i stedet for dristigt at udvide de revolutionære anti-japanske kræfter og føre en beslutsom kamp mod Kuomintangs politik med at bekæmpe og begrænse det kommunistiske parti. Siden vinteren 1939 er der imidlertid dukket en ultra-venstre-tendens op mange steder som et resultat af de anti-kommunistiske »gnidninger« iværksat af Kuomintang og af de kampe, som vi førte i selvforsvar. Denne tendens er blevet rettet i et vist omfang, men ikke fuldstændigt, og den finder stadig sine udtryk i den konkrete politik mange steder. Det er derfor yderst nødvendigt for os at undersøge og definere vor konkrete politik nu.

Da centralkomiteen allerede har udsendt en række direktiver om den konkrete politik, skal der her kun anføres nogle enkelte opsummerende punkter.

De politiske magtorganer. »Systemet med de tre trediedele«, hvor kommunisterne kun har en trediedel af pladserne i de politiske magtorganer, og hvor mange ikke-kommunister inddrages, skal føres beslutsomt ud i livet. I områder som det nordlig Kiangsu, hvor vi først lige er begyndt på at oprette den anti-japanske demokratiske politiske magt, kan kommunisternes andel være

endnu mindre end en trediedel. Repræsentanterne for småborgerskabet, det nationale borgerskab og den oplyste lavadel, som ikke aktivt vender sig imod det kommunistiske parti, må inddrages både i regeringen og i folkets repræsentative organer, og de medlemmer af Kuomintang, som ikke vender sig imod det kommunistiske parti, skal også have lov til at deltage. Selv et lille antal højrefløjsfolk kan få lov til at indtræde i folkets repræsentative organer. Vort parti må under ingen omstændigheder monopolisere alt. Vi ødelægger ikke det store kompradorborgerskabs og storgodsejerklassens diktatur for at erstatte det med det kommunistiske partis etpartidiktatur.

Arbejderpolitik. Arbejdernes levevilkår må forbedres, hvis deres begejstring i kampen mod Japan skal vækkes fuldt ud. Men vi må være nøje på vagt mod »venstre«opportunisme. Der må ikke være tale om overdrevne lønstigninger eller overdreven nedsættelse af arbejdstiden. Under de nuværende forhold kan 8-timers arbejdsdagen ikke indføres overalt i Kina, og en 10-timers dag bør stadig tillades i visse grene af produktionen. I andre grene af produktionen bør arbejdsdagen fastsættes i overensstemmelse med de konkrete forhold. Når der først er indgået en kontrakt mellem arbejde og kapital, skal arbejderne overholde arbejdsdisciplinen, og kapitalisterne skal have lov til at få en vis profit. Ellers vil fabrikkerne lukke, hvilket hverken vil gavne krigen eller arbejderne. Især i landdistrikterne bør arbejdernes levestandard og lønninger ikke hæves for meget, ellers vil det give anledning til klager fra bønderne, skabe arbejdsløshed blandt arbejderne og resultere i et fald i produktionen.

Jordpolitik. Det skal forklares partiets medlemmer og bønderne, at tiden ikke er inde til en gennemgribende bondevolution, og at den række af forholdsregler, der blev truffet under bondevolutionen, ikke kan gennemføres i dag. På den ene side bør vor nuværende politik fastlægges, at godsejerne skal nedsætte jordafgifter og renter, da det tjener til at vække de brede bondemassers begejstring for modstanden mod Japan, men nedsættelsen skal ikke være for stor. I almindelighed bør jordafgiften nedsættes med 25 procent, og hvis masserne kræver en større nedsættelse, kan fæsterne beholde op til 60 eller 70 procent af deres høst, men ikke mere. Nedsættelsen af renterne på lån bør ikke være så stor, at den umuliggør kredittransaktioner. På den anden side bør vor politik fastslå, at bønderne skal betale afgifter og renter, og at godsejerne skal beholde deres ejendomsret til jorden og deres øvrige ejendom. Renten skal ikke være så lav, at det bliver umuligt for bønderne at få lån, og opgørelsen af gamle mellemværender skal heller ikke være sådan, at bønderne får deres pantsatte jord tilbage gratis.

Skattepolitik. Skatter skal opkræves i forhold til indtægts størrelse. Med undtagelse af de allerfattigste, som bør fritages, skal alle, der har en indkomst, betale skat til staten, hvilket vil sige, at byrden skal bæres af mere end 80 procent af befolkningen, herunder arbejderne og bønderne, og ikke kun af godsejerne og kapitalisterne. Det skal forbydes at anholde folk og idømme dem bøder som et middel til at finansiere krigen. Vi må bruge Kuomintang

eksisterende skattesystem med de nødvendige ændringer, indtil vi har udarbejdet et nyt og mere passende.

Kontraspiratione. Vi skal beslutsomt undertrykke beviselige forrædere og anti-kommunister, ellers vil vi ikke være i stand til at beskytte de revolutionære anti-japanske styrker. Men der må ikke være for mange drab, og ingen uskyldig skal anklages. Vaklende elementer og modvillige følgesvende til de reaktinære bør behandles mildt. Korporlig afstraffelse skal afskaffes i retsfølgelsen af forbrydere; hovedvægten skal læges på bevisernes styrke, og tilståelser skal ikke tages for gode varer uden videre.

Over for fanger fra de japanske, marionetternes og de anti-kommunistiske tropper er det vor politik at løslade dem alle bortset fra dem, der har pådraget sig massernes bitre had, og som skal idømmes dødsstraf, og hvis dødsdom er blevet godkendt af de højere myndigheder. Blandt fangerne bør de, som blev tvunget ind i de reaktionære styrker, men som hælder mere eller mindre mod revolutionen, vindes over i stort tal til at arbejde for vor hær. Resten skal løslades, og hvis de kæmper imod os og tages til fange igen, skal de atter gives fri. Vi må ikke krænke dem, fratage dem deres personlige ejendele eller kræve af dem, at de afsværger deres meninger. Tværtimod skal vi uden undtagelse behandle dem oprigtigt og venligt. Dette bør være vor politik, uanset hvor reaktionære de måtte være. Det er en meget effektiv måde til at isolere reaktionens hårde kerne. Med hensyn til overløbere skal de – med undtagelse af dem, der har begået grusomme forbrydelser – gives en chance til at begynde på en frisk under forudsætning af, at de holder op med deres anti-kommunistiske aktiviteter; og hvis de kommer tilbage og atter vil slutte sig til revolutionen, så kan vi acceptere dem, men de kan ikke blive optaget i partiet igen. Kuomintang's almindelige efterretningsagenter må ikke slås over én kam med de japanske spioner og de kinesiske forrædere; vi bør skelne mellem disse to grupper og behandle dem herefter. Der skal sættes en stopper for den forvirrede tilstand, i hvilken en hvilken som helst regeringsorganisation eller organisation uden for regeringen kan foretage anholdelser. Med henblik på at oprette en revolutionær orden i krigens interesse skal der træffes bestemmelse om, at det med undtagelse af hærenheder i kamp kun er regeringens juridiske organer eller dens offentlige sikkerhedsorganer, der er bemyndigede til at foretage anholdelser.

Folkets rettigheder. Det skal slås fast, at alle godsejere og kapitalister, som ikke er modstandere af modstandskrigen, skal nyde de samme rettigheder med hensyn til deres person og ejendom, de samme rettigheder til at stemme og den samme frihed til at ytre sig, forsamles, danne organisationer, til at have deres politiske overbevisning og religiøse tro, som arbejderne og bønderne har. Regeringen skal kun gribe ind mod sabotører og mod dem, der organiserer optøjer i vore baseområder, og den skal beskytte alle andre og ikke tilføje dem nogen overlast.

Økonomisk politik. Vi skal aktivt udvikle industri og landbrug og fremme

vareomsætningen. Kapitalister skal opmuntres til at komme til vore anti-japanske baseområder og oprette virksomheder her, hvis de ønsker det. Privat foretagsomhed skal opmuntres, og statslige virksomheder skal kun anses for at være én sektor af økonomien. Hensigten med alt dette er at opnå selvforsyning. Både vor afgiftspolitik og vor pengepolitik skal være i overensstemmelse med vor grundlæggende linie: at udvide landbrug, industri og handel og ikke være i modstrid med den. Den væsentligste faktor i bevarelsen af baseområderne i en lang periode er at opnå selvforsyning ved hjælp af en samvittighedsfuld og omhyggelig, og ikke en grov og skødesløs, organisering af økonomien.

Kultur- og uddannelsespolitik. Denne skal koncentrere sig om at fremme og udbrede den viden og de færdigheder, der er brug for i krigen, og om at fremme og udbrede en følelse af national stolthed hos folkets masser. Borgerligt-liberale uddannelsesfolk, skribenter, journalister, lærde og tekniske eksperter skal have lov til at komme til vore baseområder og samarbejde med os i driften af skolerne og aviserne og i andet arbejde. I vore skoler skal vi acceptere alle de intellektuelle og studenter, der viser begejstring i modstanden mod Japan, vi skal give dem en kort uddannelse og derefter tildele dem arbejdsopgaver i hæren, i regeringen eller i masseorganisationerne; vi skal være dristige til drage dem til os, give dem arbejde og forfremme dem. Vi bør ikke være overforsigtige eller alt for bange for, at nogle reaktionære sniger sig ind. Det vil være uundgåeligt, at nogle sådanne elementer kryber ind, men i løbet af studierne og arbejdet vil der være tid til at luge dem ud. Hvert baseområde skal oprette trykkerier, udgive bøger og aviser og organisere distributions- og udleveringsorganer. Hvert baseområde skal også i den udstrækning, hvor det er muligt, oprette store skoler til at uddanne kadreerne, og jo flere og større, jo bedre.

Militærpolitik. Den 8. rutearmé og den nye 4. armé skal udvides maksimalt, fordi de er de mest pålidelige væbnede styrker, som det kinesiske folk har til at presse på med den nationale modstandskrig. Vi skal fortsætte vor politik med aldrig at angribe Kuomintang's tropper, medmindre vi bliver angrebet af dem, og vi må gøre alt, hvad vi kan, for at blive venner med dem. For at styrke opbygningen af vor hær skal vi ikke spare os nogen anstrengelse for at de officerer, der er sympatisk indstillede over for os, drages ind i den 8. rutearmé og den nye 4. armé, hvadenten de er medlemmer af Kuomintang eller uden noget partitilhørsforhold. Der må nu gøres noget for at ændre den situation, hvor kommunisterne dominerer alt i vore armeeer simpelthen på grund af deres antal. Naturligvis bør vi ikke indføre »systemet med de tre trediedele« i vore hovedstyrker, men så længe ledelsen af hæren fastholdes i partiets hænder (det er en absolut og ukrænkelig nødvendighed), skal vi ikke være bange for at inddrage et stort antal sympatisører i arbejdet med at opbygge vor hærs militære og tekniske afdelinger. Nu, hvor der er blevet lagt et solidt ideologisk og organisatorisk grundlag for vort parti og vor hær, er der ikke blot ikke forbundet nogen fare ved at inddrage et stort antal sympatisører

(naturligvis ikke sabotører), det er faktisk en uomgængelig politik, fordi det ellers vil være umuligt at vinde hele landets sympati og udvide vore revolutionære styrker.

Alle disse taktiske principper for enhedsfronten og de konkrete politiske retningslinier, som er blevet udformet i overensstemmelse med dem, skal føres beslutsomt ud i livet af hele partiet. På et tidspunkt, hvor de japanske angribere intensiverer deres aggression mod Kina, og hvor storgodsejerne og storborgerskabet fører en arrogant og vilkårlig politik og iværksætter væbnede angreb mod det kommunistiske parti og folket, er udførelsen af de taktiske principper og de konkrete politiske retningslinier, som er blevet skitseret ovenfor, den eneste måde, hvorpå vi kan presse på med modstandskrigen, gøre enhedsfronten bredere, vinde hele folkets sympati og tilvejebringe en forandring til det bedre i situationen. Når vi retter fejl, må vi imidlertid gå frem skridt for skridt, og vi må ikke skynde os så meget, at vi forårsager utilfredshed hos kadrerne, mistænksomhed hos masserne, modangreb fra godsejerne eller nogen anden uønsket udvikling.

Noter

¹ Wang Yi-tang var en stor bureaukrat i de nordlige krigsherrers periode og en pro-japansk forræder. Han blev kaldt tilbage fra sin pensionering af Chiang Kai-shek efter begivenhederne i Nordkina i 1935 og for at arbejde i Kuomintang-regeringen. I 1938 tjente han som japansk marionet i Nordkina og blev gjort til formand for »Nordkinas politiske Råd«.

² Shih Yu-san var en Kuomintang-krigsherre, der skiftede side hyppigt. Han var øverstkommanderende for Kuomintangs 10. armégruppe efter udbruddet af modstandskrigen, han samarbejdede med de japanske væbnede styrker i det sydlige Hopei og gjorde ikke andet end at angribe den 8. rutearmé, ødelægge anti-japanske demokratiske magtorganer og nedslagte kommunister og progressive.

ORDRE OG ERKLÆRING I ANLEDNING AF BEGIVENHEDERNE I DET SYDLIGE ANHWEI

januar 1941

ORDRE FRA KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉ'S REVOLUTIONÆRE MILITÆRE KOMMISSION

Yenan, den 20. januar 1941

Den Nationale revolutionære Hærs nye 4. armé har vundet berømmelse både herhjemme og i udlandet gennem sine fremragende fortjenester i modstandskrigen. Kommandør Yeh Ting har ledet arméen på fremragende vis i kampen mod fjenden. Imidlertid blev denne armé fornylig på forræderisk vis angrebet af den pro-japanske klike, medens den rykkede mod nord i overensstemmelse med sine instrukser, og kommandør Yeh, der var såret og udmattet i kampen, blev kastet i fængsel. Efter at kommissionen er blevet informeret om hele forløbet af begivenhederne i det sydlige Anhwei i telegrammer fra Chen Yi, chef for armeens 1. detachment, og Chang Yun-yi, armeens stabschef, udtrykker den sin store forbitrelse og sin dybeste omsorg for vore kammerater. Udover at træffe forholdsregler til at imødegå den pro-japanske klikes rystende forbrydelser ved at sabotere modstandskrigen, angribe folkets væbnede styrker og indlede en borgerkrig udnævner kommissionen hermed Chen Yi som fungerende chef for den Nationale revolutionære Hærs nye 4. armé, Chang Yun-yi som souschef, Lai Chuan-chu som stabschef og Teng Tzu-hui som leder af den politiske afdeling. Fungerende kommandør Chen Yi og hans fæller beordres hermed til at hellige alle deres anstrengelser til at styrke arméen, forstærke enheden i dens rækker, sikre gode forbindelser til folket, føre de Tre Folkeprincipper ud i livet, slutte op om dr. Sun Yat-sens testamente og konsolidere og udvide den anti-japanske nationale enhedsfront i kampen for at forsvare vort folk og vort land, at føre modstandskrigen frem til slutningen og være på vagt mod angreb fra den pro-japanske klike.

ERKLÆRING FRA EN TALSMAND FOR KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITÉS REVOLUTIONÆRE MILITÆRE KOMMISSION TIL EN KORRESPONDENT FRA NYHEDSBUREAUET HSINHUA.

22. januar 1941

De nylige anti-kommunistiske begivenheder i det sydlige Anhwei havde ulmet i lang tid. Den seneste udvikling er kun åbningsfasen i en national nødssituation. Siden de japanske aggressorer indgik deres tremagtsalliance¹ med Tyskland og Italien, har de fordoblet deres anstrengelser for at fabrikere forandringer i Kina med henblik på at finde en hurtig løsning på den kinesisk-japanske krig. Det er deres formål at bruge kineserne selv til at undertrykke den anti-japanske bevægelse og konsolidere baglandet for Japans fremstød mod syd, således at det vil få frie hænder til at støde frem mod syd i koordinering med Hitlers offensiv mod Storbritannien. Et anseligt antal af anførerne for den pro-japanske klike har allerede længe sat sig fast i Kuomintang-parti-, regerings- og militærorganisation, og de har udført agitation dag og nat. Forberedelserne til deres sammensværgelse var færdige ved udgangen af sidste år. Angrebet på enhederne fra den nye 4. armé i det sydlige Anhwei og den reaktionære ordre af 17. januar² er blot de første åbne tegn på denne sammensværgelse. Der vil nu blive iværksat episoder af den mest alvorlige karakter, den ene efter den anden. Hvad er enkelthederne i de japanske aggressorers og den pro-japanske klikes sammensværgelse? De er:

(1) At offentliggøre de to telegrammer af 19. oktober og 8. december³ til Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying underskrevet af Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi for at vække den offentlige mening.

(2) At indlede en pressekampagne om vigtigheden af at iagttage militær disciplin og følge militære ordrer som en forberedelse til at indlede en borgerkrig.

(3) At udslette den nye 4. armés enheder i det sydlige Anhwei.

(4) At erklære, at den nye 4. armé har »gjort mytteri« og at ophæve dens officielle benævnelse.

Disse fire skridt er allerede blevet taget.

(5) At udnævne Tang En-po, Li Pin-hsien, Wang Chung-lien og Han Teh-chin til chefer for »undertrykkelsen af kommunister« i de forskellige rutearmeer i det centrale Kina med Li Tsung-jen som øverstkommanderende med det formål at angribe den nye 4. armés enheder under Peng Hsueh-feng, Chang Yun-yi og Li Hsien-nien og, hvis dette falder heldigt ud, at rette yderligere angreb på den 8. rutearmés og den nye 4. armés enheder i

Shantung og det nordlige Kiangsu i snæver samordning med de japanske tropper.

Dette skridt tages for tiden.

(6) At finde et påskud til at erklære, at den 8. rutearmé har »gjort mytteri«, ophæve dens officielle benævnelse og beordre Chu Teh og Peng Teh-huai arresteret.

Dette skridt er nu under forberedelse.

(7) At lukke den 8. rutearmés forbindelseskontorer i Chungking, Sian og Kweilin og at arrestere Chou En-lai, Yeh Chien-ying, Tung Pi-wu og Teng Ying-chao.

Dette skridt er blevet indledt ved lukningen af forbindelseskontoret i Kweilin.

(8) At lukke *Det nye Kinas Dagblad*.

(9) At rette angreb mod grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia og indtage Yen-an.

(10) At foretage omfattende arrestationer af fremtrædende mennesker, der er tilhængere af modstand mod Japan og at undertrykke den anti-japanske bevægelse i Chungking og i provinserne.

(11) At ødelægge det kommunistiske partis organisationer i alle provinser og at foretage omfattende arrestationer af kommunister.

(12) At proklamere, at Kuomintang-regeringen har »genvundet de tabte territorier«, efter at de japanske tropper har trukket sig tilbage fra det centrale og sydlige Kina, og samtidigt at gøre propaganda for nødvendigheden af at slutte en såkaldt »fred med ære«.

(13) Japan skal rette de mest voldsomme angreb mod den 8. rutearmé ved at føre sine tropper fra det centrale og sydlige Kina mod nord som forstærkninger og samarbejde med Kuomintangs styrker for at tilintetgøre hele den 8. rutearmé og hele den nye 4. armé.

(14) Kuomintang skal fortsætte sidste års situation med våbenhvile med Japan på alle fronter for at omforme den til en situation med almindelig våbenstilstand og fredsforhandlinger, medens det uden ophold angriber den 8. rutearmé og den nye 4. armé.

(15) Kuomintang-regeringen skal undertegne en fredstraktat med Japan og slutte sig til tremagtsalliancen.

Der er nu aktive forberedelser i gang til disse skridt.

Dette er hovedtrækkene i Japans og den pro-japanske klikes sammensværgelse. Kinas kommunistiske Partis centralkomité fremhævede i sit manifest af 7. juli 1939: »Kapitulation udgør den største fare i den aktuelle situation, og anti-kommunismen er det forberedende skridt til kapitulation.« Dens manifest af 7. juli 1940 fastslog: »Faren for kapitulation har aldrig været så alvorlig, og vanskelighederne i krigen har aldrig været så store, som de er i dag.« Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying fremhævede dette endnu mere konkret i deres telegram af 9. november sidste år:

Visse folk herhjemme er ved at fabrikere et nyt anti-kommunistisk overfald i et forsøg på at bane vejen for kapitulation ... De vil gøre en ende på modstandskrigen gennem det, som de kalder kinesisk-japansk samarbejde i »undertrykkelsen af kommunisterne«. De ønsker at erstatte modstandskrigen med borgerkrig, uafhængighed med kapitulation, enhed med splittelse og lys med mørke. Deres aktiviteter er ildevarslen, og deres planer er yderst skadelige. Folk fortæller nyhederne til hinanden og er rædselsslagne. Situationen har i sandhed aldrig været så kritisk som i dag.

Begivenhederne i det sydlige Anhwei og ordren af 17. januar fra det militære råd i Chungking er blot begyndelsen på en række af episoder. Især ordren af 17. januar er fuld af alvorlige politiske følgevirkninger. Den kending, at de, der udstedte denne kontrarevolutionære ordre, turde gøre det så åbenlyst, under fare for almindelig fordømmelse, viser, at de må være fast besluttede på et fuldstændigt brud og en total kapitulation. Uden deres herrer, der trækker i trådene, kan de politiske repræsentanter for den holdningsløse klasse af storgodsejere og det store borgerskab i Kina nemlig ikke bevæge sig en tomme, for slet ikke at tale om at begive sig ud i et foretagende som dette, der har rystet hele verden. Under de nærværende omstændigheder ser det ud til at være meget vanskeligt at få dem, der har udstedt ordren, til at skifte mening, og det vil sandsynligvis være umuligt uden ekstraordinær handling fra hele nationen og stærkt diplomatisk pres fra udlandet. Derfor er det nu hele nationens mest presserende opgave at følge udviklingen med den yderste agtpågivenhed og at forberede sig mod enhver ildevarslen eventuelitet, som de reaktionære måtte forberede. Med hensyn til Kinas fremtid er sagen ganske klar. Selv hvis de japanske aggressorer og den pro-japanske klike er i stand til at få held med deres sammensværgelse, så vil vi kinesiske kommunister og folket aldrig tillade dem at opretholde deres tyranni for evigt; ikke blot er det vor pligt at træde frem og få kontrol over situationen, vi har også tillid til vor evne til at gøre det. Uanset hvor dyster situationen er, hvor stenet vejen er, og uanset hvilken pris denne vej kræver (tabet af den nye 4. armés enheder i det sydlige Anhwei er en del af denne pris), så er de japanske aggressorer og den pro-japanske klike med sikkerhed fortabte. Årsagerne er:

(1) Kinas kommunistiske Parti kan ikke længere bedrages og knuses uden videre, som det blev i 1927. Det er i dag et stort parti, der står fast på sine egne ben.

(2) Mange medlemmer af andre partier og grupper (herunder Kuomintang), som frygter den nationale underkastelses katastrofe, har absolut intet ønske om at kapitulere og udkæmpe en borgerkrig. Nogle af dem er blevet ført bag lyset i øjeblikket, men de kan komme til fornuft, når tiden er inde.

(3) Det samme gælder for tropperne. De fleste af dem bekæmper kun det kommunistiske parti under tvang.

(4) Det overvældende flertal af Kinas folk har intet ønske om at blive kolonislater.

(5) Den imperialistiske krig står foran store forandringer. Uanset hvor meget de snyltere, der er afhængige af imperialismen, græsser for tiden, så vil de snart finde ud af, at deres bosser ikke er til at stole på. Hele situationen vil ændre sig, når træet falder, og aberne spredes.

(6) Revolutionens udbrud i mange lande er kun et spørgsmål om tid, og det er sikkert, at disse revolutioner og den kinesiske revolution vil støtte hinanden i den fælles kamp for sejren.

(7) Sovjetunionen er den stærkeste styrke i verden, og den vil afgjort hjælpe Kina med at kæmpe modstandskrigen til slutningen.

Af alle disse grunde håber vi, at de, som leger med ilden, ikke bliver for svimle. Vi gør dem nu en tjeneste med denne formelle advarsel: I må hellere være forsigtige. Denne ild er ikke legetøj. Pas på jeres egen hud! Hvis I beroliger jer og tænker over sagen, så må I tage følgende skridt straks og seriøst:

(1) Hold an ved afgrundens rand og stands jeres provokationer.

(2) Tilbagekald den reaktionære ordre af 17. januar og indrøm offentligt, at I har taget fuldstændigt fejl.

(3) Straf Ho Ying-chin, Ku Chu-tung og Shangkuan Yun-hsiang, hovedgerningsmændene i begivenhederne i det sydlige Anhwei.

(4) Løslad Yeh Ting og genindsæt ham som chef for den nye 4. armé.

(5) Send alle de mænd og våben, som blev taget i det sydlige Anhwei, tilbage til den nye 4. armé.

(6) Giv erstatning til alle de officerer og soldater fra den nye 4. armé, der blev såret, og til familierne for dem, der blev dræbt i det sydlige Anhwei.

(7) Træk de tropper tilbage, der er blevet sendt til det centrale Kina til »undertrykkelse af kommunister«.

(8) Fjern blokadelinierne i Nordvestkina.⁴

(9) Løslad alle patriotiske politiske fanger.

(10) Afskaf etpartidiktaturet og indfør en demokratisk regering.

(11) Udfør de Tre Folkeprincipper og overhold dr. Sun Yat-sens testamente.

(12) Arrester den pro-japanske klikes anførere og stil dem for retten i overensstemmelse med landets love.

Situationen vil naturligvis blive normal, hvis disse tolv punkter føres ud i praksis, og vi kommunister og hele folket vil med sikkerhed ikke gå til yderligheder. Ellers »vil Chi Suns problemer desværre ikke komme fra Chuanyu, men vil opstå hjemme«⁵, med andre ord vil de reaktionære løfte en sten kun for at tabe den på deres egne fødder, og så vil vi ikke være i stand til at hjælpe dem, selv om vi kunne. Vi værdsætter samarbejde, men de burde også sætte pris på det. Oprigtigt talt er der en grænse for vore indrømmelser: indrømmelsernes stadium er forbi for vort vedkommende. De har påført det første sår og ovenikøbet et meget dybt. Hvis de stadig har noget tilovers for deres egen fremtid, så skulle de komme frem på eget initiativ og forbinde

såret. »Det er ikke for sent at reparere folden, selv efter at nogle af færene er gået tabt.« Det er et spørgsmål om liv og død for dem, og vi føler os forpligtede til at give dem dette sidste råd. Men hvis de forbliver uforbederlige og fastholder deres forsyndelser, så vil det kinesiske folk, der har nået grænsen for sin overbærenhed, kaste dem på møddingen, og så vil det være for sent at angre. Hvad angår den nye 4. armé, så udstedte Kina kommunistiske Partis centralkomités revolutionære militære kommission en ordre den 20. januar, der udnævnte Chen Yi til fungerende chef, Chang Yun-yi til souschef, Lai Chuan-chu til stabschef og Teng Tzu-hui til leder af den politiske afdeling. Med de over 90.000 mand, som den nye 4. armé har tilbage i det centrale Kina og i den sydlige del af Kiangsu, vil den, selv om den er udsat for knibtangsangreb fra de japanske aggressorer og de anti-kommunistiske tropper, med sikkerhed kæmpe videre på trods af alle prøvelser, og den vil aldrig holde op med at yde nationen loyale tjenester. I mellemtiden vil enhederne fra dens broderarmé, den 8. rutearmé, ikke sidde passivt og se den blive udsat for disse knibtangsangreb, den vil tværtimod tage skridt for at yde den nødvendige bistand – dette kan jeg sige ligeud. Hvad angår udtalelsen fra talsmanden for det militære råd i Chungking, er den eneste mulige kommentar, at den er selvmodsigende. Medens det militære råd i Chungking erklærede i sin ordre, at den nye 4. armé havde »gjort mytteri«, så sagde talsmanden, at det var dens formål at rykke ind i trekanten Nanking-Shanghai-Hangchow for at oprette et bascområde. Lad os nu antage, at vi accepterer, hvad han siger. Kan en bevægelse ind i trekanten Nanking-Shanghai-Hangchow anses for et »mytteri«? Chungkings fjols til talsmand gør sig ikke den ulejlighed at tænke. Mod hvem skulle den nye 4. armé gøre mytteri i dette område? Er det ikke et område under japansk besættelse? Hvorfor skulle I så forhindre den nye 4. armé i at rykke ind i dette område og forsøge at udslette den, medens den stadig var i det sydlige Anhwei? Men naturligvis! Når alt kommer til alt, er det, hvad den japanske imperialismes loyale tjenere ville gøre. Derfor deres plan om at koncentrere syv divisioner i et tilintetgørelsesfelttog, derfor deres ordre af 17. januar og derfor deres rettergang mod Yeh Ting. Jeg siger imidlertid stadig, at Chungkings talsmand er en idiot, for uden at blive presset slap han katten ud af sækken og afslørede den japanske imperialismes planer for hele folket.

Noter

- ¹ Tremagtsalliancen henviser til tremagtpagten mellem Tyskland, Italien og Japan, der blev underskrevet i Berlin den 27. september 1940.
- ² Den kontrarevolutionære ordre af 17. januar om opløsningen af den nye 4. armé blev udstedt af Chiang Kai-shek i den nationale regerings militære råds navn.
- ³ Disse to berygtede telegrammer blev sendt sidst i 1940 af Chiang Kai-shek, da han iværksatte det andet anti-kommunistiske overfald, og de blev underskrevet af Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi, chef og souschef for generalstaben for Kuomintang-regeringens militære råd. Telegrammet

af 19. oktober indeholdt oprørende beskyldninger mod den 8. rutearmé og den nye 4. armé, som kæmpede i det af fjenden besatte område, og beordrede kategorisk deres enheder, der opererede mod japanerne syd for Huangho, til at rykke nord for floden til et fastsat tidspunkt. I enhedens interesse i den væbnede modstand accepterede kammeraterne Chu Teh, Peng Teh-huai, Yeh Ting og Hsiang Ying i et fælles svar den 9. november at flytte tropperne i det sydlige Anhwei mod nord, samtidig med at de tilbageviste bagvaskelserne. Telegrammet af 8. december, underskrevet af Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi, som var et svar på telegrammet af 9. november, udgjorde et yderligere forsøg på at vende den offentlige mening mod kommunisterne.

⁴ Blokadelinien i Nordvestkina blev bygget af de Kuomintang-raktionære rundt om grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Fra 1939 og fremover tvangsudskev de den lokale befolkning og byggede fem linier af blokhuse, stenmure og skyttegrave. Linien begyndte i Ningsia mod vest, løb langs Chingshui-floden mod syd og endte ved Huangho mod øst. Umiddelbart før begivenhederne i det sydlige Anhwei blev Kuomintang-tropperne, der omringede grænseområdet, øget til over 200.000.

⁵ Citatet er fra Confucius' *Analekter*, bog XVI, kapitel 1. Confucius gjorde denne bemærkning, da Chi Sun, minister i staten Lu, skulle til at angribe Chuanyu, en lille nabostat.

SITUATIONEN

EFTER AFVISNINGEN AF DET ANDET ANTI-KOMMUNISTISKE OVERFALD

18. marts 1941

1. Det andet anti-kommunistiske overfald,¹ som blev udløst af telegrammet fra Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi, (dateret den 19. oktober sidste år) nåede sit højdepunkt med begivenhederne i det sydlige Anhwei og Chiang Kai-sheks ordre af 17. januar; bagtropsaktionerne er hans anti-kommunistiske tale fra den 6. marts og den anti-kommunistiske resolution fra Folkets politiske Råd.² Fra nu af kommer der muligvis en midlertidig lettelse af situationen. Den del af Kinas storborgerskab, som er pro-britisk og pro-amerikansk, og som stadig er i modsætning til de japanske aggressorer, anser det for nødvendigt at tilstræbe en midlertidig mindre afspænding af den anspændte situation, der hersker for øjeblikket mellem Kuomintang og det kommunistiske parti i en situation, hvor verdens to store imperialistiske blokke er på tærsklen af en afgørende kamp. Desuden kan Kuomintang ikke bevare denne anspændte situation på grund af situationen inden for Kuomintang (der er modsigelser mellem dets centrale og lokale myndigheder, mellem C.C.-kliquen og Den politiske videnskabsgruppe og mellem Fu Hsing-selskabet og C. C.-kliquen³ og mellem de ultra-reaktionære og midterkræfterne, og der er også modsigelser inden for C.C.-kliquen og Fu Hsing Selskabet selv), på grund af den hjemlige situation (de brede masser er imod Kuomintangs tyranni og sympatiserer med det kommunistiske parti) og på grund af vort partis egen politik (fortsættelsen af protestkampagnen). For øjeblikket har Chiang Kai-shek derfor behov for en midlertidig og mindre lettelse af spændingen.

2. Kampen for nylig peger på en tilbagegang i Kuomintangs anseelse og en fremgang for det kommunistiske parti. Og dette er nøgleleddet i visse ændringer, der er opstået i det relative styrkeforhold mellem de to partier. Alt dette har tvunget Chiang Kai-shek til atter at tage sin stilling og holdning op til overvejelse. Ved at lægge vægt på det nationale forsvar og ved at prædike at partipolitik er forældet, fremstiller han sig som en »national leder«, som er hævet over de hjemlige modsigelser og hykler neutralitet over for klasser og partier med det formål at bevare storgodsejernes og storborgerskabets og Kuomintangs herredømme. Men dette forsøg fra hans side, vil ganske sikkert

Dette interne partidirektiv blev skrevet af Mao Tsetung på Kinas kommunistiske Partis centralkomité's vegne.

vide sig at blive nyttesløst, hvis det kun er en skinmanøvre og ikke betyder nogen virkelig ændring politisk.

3. Ved indledningen af det anti-kommunistiske overfald for nylig, vandt den forsonings og indrømmelsens politik, som vort parti vedtog af hensyn til den almene interesse, folkets sympati (som angivet i telegrammet fra den 9. november sidste år), og vi vandt atter hele folkets støtte, da vi efter begivenhederne i det sydlige Anhwei gik over til en kraftfuld modoffensiv (som angivet i vore to gange tolv krav⁴, i vor vægring ved at deltage i Folkets politiske Råd og i den landsomfattende protestkampagne). Denne vor politik, politikken med at føre kamp på retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed, var helt nødvendig for at afvise det seneste anti-kommunistiske overfald, og den har allerede båret frugt. Før der sker en fornuftig bilæggelse af de store punkter, som er stridsspørgsmål med Kuomintang, før må vi ikke vise nogen svækkelse i vor hårde protestkampagne mod begivenhederne i det sydlige Anhwei, som blev iscenesat af de pro-japanske og anti-kommunistiske klikker i Kuomintang, og mod deres politiske og militære undertrykkelse i alle dens former, og vi må intensivere vor kampagne for de første tolv krav.

4. Kuomintang vil aldrig slække sin undertrykkelsespolitik mod vort parti og andre progressive eller sin anti-kommunistiske propaganda i områderne under dets herredømme; derfor må vort parti skærpe sin årvågenhed. Kuomintang vil fortsætte sine angreb på områderne nord for Huai-floden i det østlige Anhwei og i det centrale Hupeh, og vore væbnede styrker må ikke tøve med at slå dem tilbage. Alle baseområder må nøje udføre centralkomités direktiv⁵ af 25. december sidste år og intensivere den indre partiopdragelse i taktiske spørgsmål og ultra-venstre-synspunkter, således at vi uden vaklen kan opretholde de anti-japanske demokratiske baseområder. Vi må over hele landet, herunder naturligvis i baseområderne, afvise den fejlagtige vurdering, at en endelig splittelse mellem Kuomintang og det kommunistiske parti allerede er opstået eller er ved at opstå, sammen med de mange ukorrekte synspunkter, som stammer derfra.

Noter

¹ Se »En kommentar til Kuomintangs centralkomités eksekutivkomité og Folkets politiske Råds møde«, Mao Tsetung: Udvalgte Værker, bd. 3. Forlaget Oktober 1978. Her gives en mere udførlig fremstilling.

² Den 6. marts 1941, holdt Chiang Kai-shek en anti-kommunistisk tale ved et møde i Folkets politiske Råd. Hans slog på sit gamle tema om at »styringen af alle militære og politiske anliggender« må »forenes«, og han erklærede, at den anti-japanske demokratiske politiske magt i fjendens bagland burde afskaffes, og at folkets væbnede styrker under ledelse af Kinas kommunistiske Parti burde »samles i særlige områder« i overensstemmelse med hans »ordrer og planer«. Samme dag vedtog Folkets politiske Råd, som var domineret af de reaktionære fra Kuomintang en resolution, som hvidvaskede Chiang Kai-sheks anti-kommunistiske og anti-folkelige handlinger og rettede voldsomme angreb på de kommunistiske medlemmer af Folkets

politiske Råd for deres afvisning af at deltage i rådets møder i protest mod begivenhederne i det sydlige Anhwei.

³ Se »Situationen og opgaverne i den anti-japanske krig efter Shanghai og Taiyans fald«, note 10, dette bind, angående C.C.-kliken og Fu Hsing Selskabet. Se »Problemer i krigen og strategien«, note 14, dette bind angående Den politiske Videnskabsgruppe.

⁴ Det første sæt af tolv krav, foreslået af de kommunistiske medlemmer i Folkets politiske Råd ved dets møde den 15. februar 1941, var de samme som dem, der er anført i »Ordre og erklæring om begivenhederne i det sydlige Anhwei.« Det andet sæt blev fremsat over for Chiang Kai-shek den 2. marts 1941 af de kommunistiske medlemmer af Folkets politiske Råd, som en betingelse for deres deltagelse i rådets møder, og var følgende:

(1) Øjeblikkelig standsning af de anti-kommunistiske militære angreb over hele landet.

(2) Øjeblikkelig standsning af den landsomfattende forfølgelse af Kinas kommunistiske Parti og alle andre demokratiske partier eller grupper, anerkend deres lovlige status og løslad alle dem af deres medlemmer, som blev arresteret i Sian, Chungking, Kweiyang og andre steder.

(3) Ophæv øjeblikkelig forbudet mod boghandler, som er blevet lukket forskellige steder og ophæv ordren om at beslaglægge anti-japanske bøger og aviser i postkontorerne.

(4) Øjeblikkelig standsning af alle restriktioner over for *Det nye Kinas Dagblad*.

(5) Anerkend Shensu-Kansu-Ningsia-grænseområdets legale status.

(6) Anerkend anti-japanske demokratiske politiske magtorganer i fjendens bagland.

(7) Oprethold status quo i opdelingen i garnisonområder i det centrale, nordlige og nordvestlige Kina.

(8) Lad de væbnede styrker under kommunistisk ledelse danne en ny armégruppe ud over den 18. armégruppe, så der tilsammen bliver seks armékorps.

(9) Løslad alle kadre, som blev arresteret under begivenhederne i det sydlige Anhwei og stil midler til rådighed til at hjælpe ofrenes familier.

(10) Løslad alle officerer og menige, som blev taget til fange under begivenhederne i det sydlige Anhwei og send deres våben tilbage.

(11) Dan en fælles komité af alle partier og grupper, med én repræsentant for hver, og udnåvn repræsentanten fra Kuomintang og det kommunistiske parti til at være henholdsvis formand og næstformand.

(12) Tag kommunistiske repræsentanter med i Folkets politiske Råds præsidium.

⁵ Direktivet af den 25. december er medtaget som artiklen »Om politik« i dette bind.

KONKLUSIONER EFTER AFVISNINGEN AF DET ANDET ANTI-KOMMUNISTISKE OVERFALD

8. maj 1941

Som centralkomitéens direktiv af 18. marts 1941 slog fast er det andet anti-kommunistiske overfald overstået. Hvad der siden er hændt, er fortsættelsen af modstandskrigen mod Japan under nye forhold, internationale såvel som hjemlige. De faktorer, der er blevet tilføjet disse nye forhold, er udbredelsen af den imperialistiske krig, opsvinget i den internationale revolutionære bevægelse, neutralitetspagten mellem Sovjetunionen og Japan¹, nederlaget for Kuomintang's andet anti-kommunistiske overfald og den deraf følgende tilbagegang for Kuomintang's anseelse og fremgang for det kommunistiske partis og endvidere Japans seneste forberedelser til et storstilet angreb på Kina. Det er absolut nødvendigt for os at studere og tilegne os læren fra vort partis heltmodige og sejrrie kamp mod det anti-kommunistiske overfald for nylig med det formål at forene folket over hele landet til at være udholdende i modstandskrigen og med det formål fortsat effektivt at overvinde faren for kapitulation og den anti-kommunistiske modstrøm fra de store godsejeres og fra storborgerskabets side.

1. Af Kinas to vigtige modsigelser er den nationale modsigelse mellem Kina og Japan stadig overordnet og de indre klassemodsigelser i Kina er stadig underordnede. Den kendsgerning, at en fremmed fjende er trængt dybt ind i vort land, er altafgørende. Så længe som modsigelsen mellem Kina og Japan vedbliver at være skærpet, selv hvis hele storgodsejerklassen og storborgerskabet bliver forrædere og overgiver sig, kan de aldrig frembringe en ny 1927-situation med en gentagelse af den 12. april² og 21. maj-begivenhederne fra dette år.³ Det første anti-kommunistiske overfald⁴ blev vurderet som en ny 21. maj-begivenhed af visse kammerater og det andet overfald som en gentagelse af begivenhederne den 12. april og den 21. maj, men objektive kendsgerninger har vist, at disse vurderinger har været fejlagtige. Disse kammeraters fejltagelser består i, at de glemmer, at den nationale modsigelse er den overordnede.

2. Under disse forhold forbliver de pro-britiske og pro-amerikanske gods-

Dette interne partidirektiv blev skrevet af kammerat Mao Tsetung på Kinas kommunistiske Partis centralkomités vegne.

ejere og det pro-britiske og pro-amerikanske storborgerskab, som styrer Kuomintangregeringens politik, klasser med en dobbeltkarakter. På den ene side er de i modsætning til Japan og på den anden side er de i modsætning til det kommunistiske parti og folkets brede masser, som partiet repræsenterer. Og både deres modstand mod Japan og deres anti-kommunisme bærer en dobbeltkarakter. Med hensyn til deres modsætning mod Japan, fører de ikke aktivt krig eller bekæmper aktivt Wang Ching-wei og de andre forræddere, og somme tider flirter de endda med Japans fredsudsendinge, selv om de står i et modsætningsforhold til Japan. Med hensyn til deres anti-kommunisme er de i modsætning til det kommunistiske parti, og de er gået så vidt, at de har iværksat begivenhederne i det sydlige Anhwei, og til at udstede ordren af 17. januar, men samtidig ønsker de ikke en endelig splittelse og opretholder fortsat deres pisk- og gulerodspolitik. Disse kendsgerninger er endnu en gang blevet bekræftet af det anti-kommunistiske overfald for nylig. Kinesisk politik, som er yderst sammensat, kræver vore kammeraters dybeste opmærksomhed. Eftersom de pro-britiske og pro-amerikanske storgodsejere og det pro-britiske og pro-amerikanske storborgerskab fortsat kæmper mod Japan og stadig anvender pishen og guleroden, når de beskæftiger sig med vort parti, er vort partis politik at »være mod dem, som de er imod os«⁵ pisk for pisk og gulerod for gulerod. Således er den revolutionære tosidede politik. Så længe som de store godsejere og storborgerskabet ikke direkte bliver forrædere, lige så længe vil vor politik undlade at ændre sig.

3. En hel række taktikker vil være nødvendige for at bekæmpe Kuomintang's anti-kommunistiske politik, og der må ikke forekomme nogen skødesløshed eller forsømmelse overhovedet. Storgodsejernes og storborgerskabets fjendtlighed og brutalitet over for folkets revolutionære kræfter, repræsenteret af Chiang Kai-shek blev ikke kun demonstreret gennem de ti års anti-kommunistiske krig, men de blev til fulde demonstreret under krigen mod Japan ved de to anti-kommunistiske overfald, og især ved begivenhederne i det sydlige Anhwei under det andet anti-kommunistiske overfald. Hvis et folks revolutionære kraft skal undgå udslettelse fra Chiang Kai-sheks hånd og tvinge ham til at anerkende sin eksistens, har det intet andet valg end at føre en kamp skridt for skridt mod hans kontrarevolutionære politik. Nederlaget, som blev resultatet af kammerat Hsiang Yings opportunisme under det anti-kommunistiske overfald for nylig bør tjene til en alvorlig advarsel til hele partiet. Men kampen må føres på retfærdigt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed; hvis en af disse tre mangler, vil vi lide tilbageslag.

4. I kampen mod de ultra-reaktionære i Kuomintang, må kompradorlaget inden for borgerskabet skelnes fra det nationale borgerskab, som har ringe eller ingen kompradorkarakter, og de mest reaktionære store godsejere må skelnes fra den oplyste lavadel og de gennemsnitlige godsejere. Dette er det teoretiske grundlag for vort partis bestræbelser på at vinde midterkræfterne og opbygge organer med politisk magt på grundlag af »systemet med de tre

trediedele«, og dette er gentagne gange blevet understreget af centralkomiteen siden marts sidste år. Rigtigheden heraf blev bevist på ny under det anti-kommunistiske overfald for nylig. Det standpunkt, vi indtog før begivenhederne i det sydlige Anhwei, som forklaret i telegrammet af 9. november⁶, var fuldstændig nødvendigt for vort skift til det politiske modangreb efter begivenheden, ellers ville vi ikke have kunnet vinde midterkræfterne over. For medmindre de var blevet belært igen og igen gennem erfaring, ville midterkræfterne ikke have været i stand til at forstå, hvorfor vort parti måtte føre beslutsomme kampe mod de ultrareaktionære i Kuomintang, hvorfor enhed kun kan vindes gennem kamp og hvorfor der ikke kan blive nogen enhed, hvad der end sker, hvis kampen afblæses. Skønt de ledende kræfter i de regionale magtgrupper tilhører godsejerklassen og storborgerskabet, bør de i almindelighed også behandles og betragtes som midterkræfter, eftersom der er modsigelser mellem dem og de store godsejere og storborgerskabet, som kontrollerer centralregeringen. Yen Hsi-shan, som var mest aktiv i det første anti-kommunistiske overfald, indtog et midterstandpunkt, og skønt Kwangsi-kliken, som tog et midterstandpunkt i det første overfald, var med på den anti-kommunistiske side i det andet, er den stadig i modsætning til Chiang Kai-shek-kliken. Og den må ikke identificeres med denne. Dette gælder med stadig større styrke for andre regionale magtgrupper. Mange af vore kammerater putter imidlertid stadig de forskellige grupper af godsejere og borgerlige under én hat, som om hele godsejerklassen og borgerskabet er blevet forrædere efter begivenhederne i det sydlige Anhwei – dette er en forenkling af Kinas sammensatte politik. Hvis vi skulle antage dette synspunkt og identificere alle godsejerne og borgerskabet med de ultra-reaktionære i Kuomintang, ville vi isolere os. Det må erkendes, at det kinesiske samfund er stort i midten og småt i begge ender⁷, og at det kommunistiske parti ikke kan løse Kinas problemer, medmindre det vinder masserne fra middelklasserne over og gør dem i stand til at spille deres passende rolle i overensstemmelse med forholdene.

5. Fordi nogle kammerater har vaklet på det punkt, at modsigelsen mellem Kina og Japan er den overordnede, og siden de har vurderet forholdene mellem klasserne i Kina fejlagtigt, har de til tider vaklet på partiets politik. Fordi de går ud fra deres vurdering af begivenhederne i det sydlige Anhwei som en ny 12. april eller 21. maj, ser det ud til, at disse kammerater ikke længere mener, at centralkomiteens politiske direktiv af 25. december sidste år er anvendeligt eller i det mindste ikke er anvendeligt i sin helhed. De tror, at vi ikke længere behøver den slags statsmagt, der omfatter alle tilhængere af modstand og demokrati, men har brug for en såkaldt statsmagt af arbejdere, bønder og småborgerskabet i byerne, og at vi ikke længere behøver enhedsfrontspolitikken fra modstandskrigens periode, men har brug for en bonderevolutionær politik som under de ti års borgerkrig. Partiets korrekte politik er blevet udflydende i disse kammeraters hoveder, i hvert fald på indeværende tidspunkt.

6. Da disse kammerater af centralkomiteen blev pålagt at være forberedte på et muligt brud fra Kuomintangs side dvs. på den værst tænkelige udvikling, glemte de de andre muligheder. De forstår ikke, at mens det er absolut nødvendigt at forberede sig på den værste mulighed, betyder dette ikke, at ignorere de gunstige muligheder, derimod er en sådan forberedelse på det værste netop en betingelse for at skabe gunstige betingelser og gøre dem til virkelighed. Ved denne lejlighed var vi til fulde forberedte på et brud fra Kuomintangs side, og derfor turde Kuomintang ikke bringe en sådan splitelse åbent frem.

7. Der er endnu flere kammerater, som ikke formår at forstå enheden mellem den nationale kamp og klassekampen, og som ikke formår at forstå enhedsfrontspolitikken og klassepolitikken og dermed enheden af enhedsfrontopdragelsen og klasseopdragelsen. De mener, at der efter begivenhederne i det sydlige Anhwei skal lægges særlig vægt på klasseopdragelsen til forskel fra enhedsfrontopdragelsen. Selv nu forstår de ikke, at partiet har en eneste sammenhængende politik for hele den anti-japanske krigsperiode – den nationale enhedsfronts politik (en tosidet politik), som integrerer de to aspekter, enhed og kamp – over for alle dem i de øvre lag og middellagene, som stadig kæmper mod Japan, hvadenten de tilhører storgodsejerklassen eller storborgerskabet eller middelklassen. Denne tosidede politik bør anvendes selv over for marionettropperne, forræderne og de pro-japanske elementer, med undtagelse af dem, som er fuldstændigt uforbederlige; dem må vi bekæmpe beslutsomt. Den opdragelse, som vort parti gennemfører blandt sine medlemmer og folket i almindelighed, omfatter ligeledes begge disse aspekter, dvs. det lærer proletariatet og bønderne og andre dele af småborgerskabet, hvordan de på forskellige måder kan forene sig med de forskellige lag af borgerskabet og godsejerklassen med henblik på modstand mod Japan, og samtidig hvordan man fører kampe imod dem i forskelligt omfang i overensstemmelse med det forskellige omfang, i hvilket de indgår kompromisser, vakler eller er anti-kommunistiske. Enhedsfrontspolitik er klassepolitik, og de to er uadskillelige; de, som er usikre på dette, er usikre på mange andre problemer.

8. Andre kammerater forstår ikke, at Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet og de anti-japanske baseområder i det nordlige og centrale Kina allerede er ny-demokratiske i deres samfundsmæssige karakter. Hovedkriteriet for, hvorvidt et område er ny-demokratisk i sin karakter, er om repræsentanter fra folkets brede masser tager del i den politiske magt dér, og hvorvidt denne politiske magt er under ledelse af det kommunistiske parti. Derfor er hovedkendetegnet ved et ny-demokratisk samfund enhedsfrontens politiske magt under kommunistisk ledelse. Nogle mennesker tror, at Nyt Demokrati først kan anses for at være gennemført, når der har været en bonderevolution, som den i de ti års borgerkrig, men de tager fejl. For øjeblikket er det politiske system i baseområderne et enhedsfrontens politiske system med alle de folk,

som er for modstand og demokrati, økonomien er kendetegnet ved, at alle halv-koloniale og halv-feudale elementer grundlæggende er fjernet, og kulturen er de brede folkemassers anti-imperialistiske og anti-feudale kultur. Uanset om man ser politisk, økonomisk eller kulturelt på forholdene, er både de anti-japanske baseområder, som kun har gennemtvunget en reduktion af jordafgifterne og renten, og Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet, som har gennemført en fuldstændig bonderevolution, derfor ny-demokratiske i deres karakter. Når de anti-japanske baseområder bliver udbredt over hele landet, vil hele Kina blive en ny-demokratisk republik.

Noter

¹ Neutralitetspagten mellem Sovjetunionen og Japan, som blev indgået den 13. april 1941, sikrede fred ved Sovjetunionens østlige grænse og knuste således et komplot om et fælles tysk-italiensk-japansk angreb på Sovjetunionen. Det markerede en stor sejr for Sovjetunionens fredelige udenrigspolitik.

² Begivenheden den 12. april var det kontrarevolutionære statskup, iscenesat af Chiang Kai-shek i Shanghai den 12. april 1927, under hvilket et stort antal kommunister og revolutionære arbejdere, bønder, studenter og intellektuelle blev nedslagtet.

³ Ansportet af Chiang Kai-shek og Wang Ching-wei beordrede de kontrarevolutionære Kuomintang-ledere i Hunan, heriblandt Hsu-Keh-shiang og Ho Chien, et angreb på fagforeningernes provinshovedkvarter, bondesammenslutningerne og andre revolutionære organisationer i Changsha den 21. maj 1927. Kommuniste og revolutionære arbejdere og bønder blev arresteret og dræbt i hobetal. Dette markerede de to kontrarevolutionære Kuomintang-klikers samarbejde, Wuhan-kliken under ledelse af Wang Ching-wei og Nanking-kliken under ledelse af Chiang Kai-shek.

⁴ Det første anti-kommunistiske overfald under den anti-japanske krig blev udført af Chiang Kai-shek i vinteren 1939 og foråret 1940.

⁵ Dette citat er fra en kommentar fra Chu Hsi (1130-1200), en filosof fra Sung-dynastiet, til *Den konfucianske lære om den gyldne middelvej*, kapitel 13.

⁶ Telegrammet af 9. november 1940 blev afsendt af Chu Teh og Peng Teh-huai, øverstkommanderende og næstkommanderende for den 18. armegruppe (den 8. rutearmé) og Yeh Ting og Hsiang Ying, øverstbefalende og næstkommanderende i den nye 4. armé, som svar på telegrammet fra Kuomintang-generalerne Ho Ying-chin og Pai Chung-hsi dateret den 19. oktober 1940. Samtidig med at de afslørede komplotet fra de reaktionære i Kuomintang om at angribe det kommunistiske parti og kapitulere til Japan, fordømte de Ho Ying-chins og Pai Chung-hsis absurde forslag, at den nye 4. Armé og den 8. rutearmé skulle skifte stilling fra syd til nord for Huangho. I en ånd af forsoning og kompromis, der havde til formål at opretholde enheden mod Japan, indvilligede de imidlertid i at flytte deres styrker fra syd til nord for Yangtse-floden, og samtidig krævede de, at et antal større stridsspørgsmål mellem Kuomintang og det kommunistiske parti blev løst. Telegrammet vandt midterkræfternes sympati og tjente til at isolere Chiang Kai-shek.

⁷ Kammerat Mao Tsetungs bemærkning om det kinesiske samfund betyder, at det kinesiske industriproletariat, som ledte revolutionen, kun udgjorde et mindretal af Kinas befolkning, ligesom de reaktionære store godsejere og storborgerskabet.